Raftul Denisei

AUTOAREA BESTSELLERULUI
SOȚIA DIN PARIS

PAULA MCLAIN

CÂND STELELE SE ÎNTUNECĂ

„Melancolic și captivant. Parte suspans, parte poveste a descoperirii de sine, este greu să-i reziști noului roman al lui McLain."
Library Journal

ebook HUMANITAS fiction

PAULA MCLAIN

CÂND STELELE SE ÎNTUNECĂ

Traducere din engleză și note de
MIHNEA GAFIȚA

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

PAULA MCLAIN
WHEN THE STARS GO DARK
Copyright © 2021 by Paula McLain
Maps copyright © 2021 by David Lindroth Inc.
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protectia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-920-0 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru Lori Keene, care mi-a fost alături de la început,
pe măsură ce-am visat acest vis.

Asta-i lumea.
Se-ntâmplă lucruri și frumoase, și cumplite.
Nu-ți fie frică.[1]

Frederick Buechner

---

1. Pasaj citat după cartea din 2004, *Beyond Words: Daily Readings in the ABC's of Faith* (*Dincolo de cuvinte. Lecturi zilnice din ABC-ul credinței*), a teologului Frederick Buechner (n. 1926).

Fortul Bragg
Jug Handle State Reserve
Pădurea Statală Jackson
Farul Point Cabrillo
Russian Gulch State Park
Mendocino
Big River
Parcul Statal Van
Little River
Fort Bragg
Jackson State Forest
Mendocino
Comptche
Montgomery Woods
Albion
Elk
Ukiah
Boonville
Point Arena
Clearlake
Gualala
OCEANUL PACIFIC
Sacramento
Santa Rosa
Jenner
Napa
Petaluma
COASTA CALIFORNIEI DE NORD
San Francisco

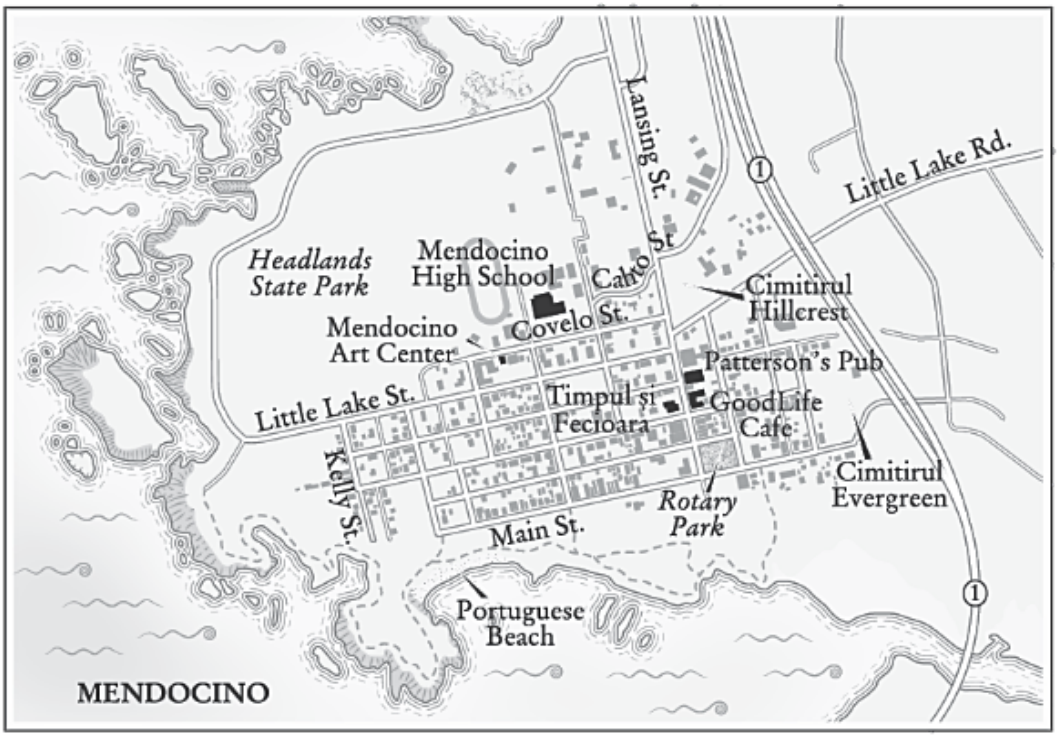
Lansing St.
Little Lake Rd.
Headlands State Park
Mendocino High School
Cabrillo St.
Cimitirul Hillcrest
Covelo St.
Mendocino Art Center
Patterson's Pub
Little Lake St.
Timpul și Fecioara
GoodLife Cafe
Kelly St.
Cimitirul Evergreen
Rotary Park
Main St.
Portuguese Beach
MENDOCINO

(prolog)

Mama care şi-a sfâşiat rochia de pe ea când a venit poliţia cu vestea la uşa ei, după care a luat-o la fugă-n josul străzii, doar cu ce era-ncălţată, iar vecinii, chiar şi cei care o cunoşteau bine, s-au ascuns după ferestre şi uşi, înfricoşaţi de durerea ei.

Mama care a rămas cu poşeta fiicei ţinută strâns în braţe, în timp ce ambulanţa prindea viteză. Poşeta roz cu alb, în formă de pudel, mânjită de sânge.

Mama care a-nceput să le facă de mâncare detectivilor şi preotului din cartier, în timp ce ei încercau s-o facă să priceapă ce se-ntâmplase, şi-avea pielea parcă smulsă de pe mâini de la muntele de cepe cu care se lupta să le toace, şi muntele de vase pe care le spăla cu apă clocotită. Nu reuşise nimeni s-o facă să stea jos. Dacă se-aşeza, însemna că trebuia să afle. S-accepte.

Mama care a plecat de la morgă după ce identificase cadavrul copilului ei, şi-a intrat, cu amândouă mâinile întinse, în partea din faţă a unui transformator municipal aflat sub tensiune. Şocul electric a zvârlit-o înapoi vreo şapte metri, cu buricele degetelor fumegându-i de la curentul care intrase şi ieşise prin ele, cu buzele-nnegrite. Dar a supravieţuit.

Mama care fusese o actriţă celebră, dar acum aştepta veşti cum aşteaptă gheţarii la capătul pământului – îngheţată şi calmă, doar pe jumătate vie.

Mama care eram în acea zi de iulie, îngenuncheată, în timp ce asistentul de pe ambulanţă încerca să intre în contact cu mine, spunându-mi vorbe, propoziţii, pe nume. Nu voiam să las din braţe cadavrul copilului meu. „Detectiv Hart“, repeta el iar şi iar, pe când eu, în mintea mea, simţeam că nu mai aveam aer, că mă prăbuşeam. De parcă persoana cu numele ăla mai putea exista.

I
SEMNE ȘI CEȚURI

(unu)

Noaptea pare zdrențuită, în timp ce ies din oraș cu mașina, printr-o ceață cu găuri, pe sub un cer de septembrie care stă să cadă. În urma mea, colina Potrero e doar o-ntindere de plajă moartă, într-un San Francisco inconștient sau care a uitat de el. Deasupra liniei norilor, se-nalță o sferă de un galben spectral – e luna, uriașă, parcă umflată cu pompa, de culoarea limonadei. Nu mă pot opri să mă uit la ea, cum se rostogolește din ce în ce mai sus, de-o strălucire saturată, ca o rană deschisă. Ori, dacă nu, ca o intrare luminată doar de suferință.

Nu vine nimeni să mă salveze. Nu poate nimeni să vină-n ajutorul altuia, cu toate că altădată credeam altfel. Credeam tot felul de lucruri, dar acum sunt conștientă că nu poți să-naintezi altfel decât dacă pornești de la nimic – sau de la ce-o fi, care nu e chiar nimic. Pe mine mă am, și-atât, pe nimeni altcineva. Și am drumul în fața mea, și ceața insinuantă din jurul meu. Am și luna torturată, de sus.

Merg până nu mai văd repere cunoscute, dar nu mai arunc priviri în retrovizor să m-asigur că nu se ține nimeni după mine. La Santa Rosa, motelul Travelodge stă pitit în spatele parcării unui magazin universal, cât e de lung, pustiu și luminat ca ziua, ca un bazin de înot, în care pe timpul nopții nu se bălăcește nimeni. Sun, și recepționista de noapte face un zgomot oarecare de undeva din spate, după care se ivește, veselă nevoie-mare, ștergându-și mâinile de rochia de bumbac viu colorată.

— Ce mai faci? mă-ntreabă.

Cea mai nevinovată-ntrebare din lume, la care ți se pare imposibil să

răspunzi.

— Bine, zic.

Îmi întinde formularul de-nregistrare şi un pix mov. Pielea-ncreţită de pe partea interioară a braţului i se-ntinde ca o aripă. O simt uitându-se la faţa mea, la părul meu. Îmi priveşte mâinile, citind cu josu-n sus ce scriu.

— Anna… Louise… Hart, zice. Chiar că-i un nume frumos.

— Ce?

— Nu eşti de-acord, păpuşă?

Are-n glas un accent de prin Caraibe, o intonaţie voluptuoasă, caldă, care-mi sugerează că le spune tuturor „păpuşă“, nu numai mie.

E treabă grea să nu ţi se facă silă, atât e de amabilă – să stau acolo, în lumina cu nuanţe verzui a becului fluorescent, şi să completez numărul permisului de conducere. Să stau de vorbă cu ea, de parc-am fi două persoane oarecare, de oriunde, care comunică, fără nici măcar o grijă pe lume.

Îmi dă cheia, în cele din urmă, şi mă duc direct în cameră, unde trag uşa după mine, cu sentimentul uşurării. Înăuntru, am un pat, o lampă şi-un scaun dintr-ăla plasat aiurea, pe care niciodată nu stă nimeni. Lumina chioară face ca totul s-arate pătrăţos şi tern – mocheta lipsită de gust, aşternuturile cu aspect de folii de plastic, draperiile cărora le mai lipsesc din cârlige.

Îmi arunc sacul de voiaj în mijlocul patului, scot pistolul Glock19 şi-l vâr dedesubtul pernei tari, simţindu-mă deja mai sigură, numai fiindcă îl am la-ndemână, ca şi cum el şi cu mine am fi prieteni vechi. Presupun că şi suntem. Pe urmă, scot nişte haine de schimb şi mă duc să fac duş, având grijă să evit oglinda, în timp ce mă dezbrac – doar cât să mă uit la sâni, care mi s-au întărit ca piatra. Pe cel drept, mi-l simt fierbinte la pipăit şi are o umflătură băşicată, roşie, de jur împrejurul sfârcului. Dau drumul apei la duş, cât de fierbinte curge, şi mă bag sub ea, lăsându-mă opărită de vie – dar nu mă simt deloc mai destinsă.

După ce ies de-acolo, cu apa şiroind pe mine, iau un prosop şi-l ţin sub jetul robinetului, apoi îl bag aşa, ud leoarcă, la microunde, până scoate aburi. Simt o fierbinţeală ca de vulcan, când mi-l înfăşor strâns în jurul corpului, cu senzaţia că-mi iau mâinile foc, aşa goală cum sunt, aşezată pe

closet, aplecată peste propriii mei genunchi. Pielea pleoştită din jurul taliei, parcă ar fi de cauciuc, şi o simt moale-n lungul braţelor, ca pe-un colac de salvare dezumflat.

Cu părul ud, mă duc la drogheria cu program zi şi noapte, ca să-mi cumpăr nişte bandaje ACE elastice, o pompă de golit sânii, pungi cu-nchidere etanşă – da, şi-o sticlă de bere mexicană, de-un litru şi-un sfert. N-au decât pompe manuale-n stoc, incomode şi cu care durează mult să-ţi faci treaba. Când ajung înapoi în cameră, televizorul masiv şi demodat aruncă umbre lăbărţate peste peretele gol din faţa lui. M-apuc să pompez şi să mă uit, cu sunetul tăiat, la o telenovelă spaniolă oarecare, încercând să-mi distrag atenţia de la durerea provocată de aspiraţie. Actorii fac gesturi şi grimase care mi se par exagerate, mărturisindu-şi unii altora diverse lucruri, în timp ce eu mă chinuiesc mai întâi cu un sân, apoi şi cu celălalt. Umplu rezervorul pompei de două ori, după care deşert laptele muls în pungile cu-nchidere etanşă, pe care scriu: 21/9/93.

Ştiu c-ar trebui să-l arunc pe tot la closet şi să trag apa după el, dar nu mă lasă inima să fac aşa ceva. În loc de asta, ţin pungile-n în faţa ochilor o vreme, destul de mult, cât să conştientizez ce semnifică, apoi le bag în congelatorul micului frigider din cameră şi trântesc uşiţa după ele, gândindu-mă fugar la femeia de serviciu, care-o să le găsească, sau la cine-ştie-ce camionagiu adunat de pe drumuri, care-o să caute nişte gheaţă şi-o să simtă repulsie, văzându-le. O-ntreagă poveste sordidă spune laptele ăsta, dar nu-mi pot imagina vreun străin care să ghicească din prima, corect, intriga din care a rezultat. Chiar şi mie-mi vine greu s-o pricep, care sunt personajul ei principal – ba, mai mult de-atât, sunt cea care-o scriu.

Chiar înainte să se crape de ziuă, mă trezesc, mă simt febrilă şi iau prea multe capsule de Advil, care mă râcâie şi mă ard pe gât în jos. O burtieră c-o ştire de ultimă oră se desfăşoară pe la baza ecranului, la televizor: „PATRUZECI ŞI ŞAPTE DE MORŢI CONFIRMAŢI LA BIG BAYOU, ALABAMA. CEL MAI GRAV ACCIDENT DIN ISTORIA COMPANIEI AMTRAK.“ Cândva, în toiul nopţii, un remorcher de pe râul Mobile a deviat de la curs, din cauza ceţii dense, şi o barjă s-a izbit de un pilon al podului Canot de lângă Big Bayou, deplasând linia ferată cu aproape un metru. Numai opt minute mai târziu, circulând exact după orar pe ruta Los

Angeles–Miami, trenul Sunset Limited al companiei Amtrak a intrat cu o sută douăzeci de kilometri pe oră în segmentul deplasat, alegându-se cu primele trei vagoane smulse de pe șine și rezervoarele de combustibil ale locomotivelor perforate, și demolând o bună parte din pod. Cei de la Amtrak dau vina pe neglijența căpitanului de remorcher. Câțiva membri ai personalului feroviar sunt dați dispăruți, iar eforturile de recuperare sunt în plină desfășurare.[2] Președintele Bill Clinton e așteptat să viziteze locul accidentului ceva mai târziu, în cursul zilei.

Închid televizorul, dorindu-mi ca butonul roșu de cauciuc al telecomenzii să funcționeze-n așa fel încât să poată stinge orice, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Haos, disperare, moarte fără noimă. Trenuri care se năpustesc în direcția unor fiare contorsionate și a unor poduri din care lipsesc bucăți, toți cei de la bord fiind adormiți și neștiutori. Căpitani de remorchere-ajunși pe partea greșită a râului, în momentul cel mai nepotrivit.

Opt minute – îmi vine să urlu. Dar cine să m-audă?

(doi)

Am lucrat odată la un caz de dispariție de persoane – un băiețel pe care l-am găsit mai târziu tăiat în bucăți, sub veranda bunică-sii din Noe Valley, bunica stând chiar pe-acea verandă, pe-un leagăn șubred, care scârțâia, exact deasupra cadavrului dezmembrat, când am ajuns noi acolo. Luni de zile după aceea, nu mi-am putut scoate din minte figura ei, ridurile date cu pudră, pe care le-avea în pielea din jurul gurii, sau rujul rozaliu ca o glazură, care-i trecea de muchia buzei de sus. Nici seninătatea din ochii ei apoși, albaștri.

Nepotul, Jeremiah Price, avea patru ani. Îl otrăvise mai întâi, ca să nu-și amintească de durere. Să-și „amintească“ era vorba ei predilectă, prima din povestea pe care și-o spunea ei înseși, despre ce simțise c-avea de făcut. Dar povestea n-avea nici un centru – pentru nimeni altcineva decât ea, în tot cazul. Când i-am cerut să mărturisească, i-am pus aceeași întrebare iar și iar: *De ce l-ai omorât?* N-a fost capabilă să ne spună de ce.

În camera cu lumină chioară de la Travelodge, am un telefon cu cadran

pe noptiera ieftină și zgâriată, cu instrucțiuni despre cum se obține tonul, pentru a putea suna pe oricine, și cu tarifele convorbirilor interurbane. Brendan răspunde la al doilea *țârrr!*, c-o voce lentă și groasă – parc-ar vorbi prin beton. L-am trezit.

— Unde ești? întreabă.

— La Santa Rosa. N-am ajuns departe.

— Ia și te culcă, mai bine. Ai o voce groaznică.

— Mda…

Mă uit în jos, la picioarele mele goale de pe cuvertură, și simt o mâncărime ca de burete Brillo de frecat vasele, de la materialul aspru, de care mi se freacă-ntruna coapsele. Tricoul umed îmi stă cocoloșit și mi s-a lipit de ceafă, de la transpirație. Mi-am înfășurat sânii într-un fel de corset de fețe elastice, iar durerea, cu toate capsulele de Advil pe care le-am luat, îmi trimite câte-un zvâcnet înțepător prin tot corpul, cu fiecare pulsație a inimii – parc-ar fi un sistem rudimentar de ecolocație.

— Nu știu ce să fac, zic. E-ngrozitor. De ce mă pedepsești?

— Nu te… doar că… – și urmează o lungă și-apăsătoare tăcere, în care-și cântărește cuvintele. Apoi zice: Trebuie să-ți faci tu singură niște ordine-n cap.

— Și cum ar trebui, mă rog, să fac asta?

— Nu te pot ajuta eu, zice, pe-un ton de om învins, care mai are puțin și clachează – parcă-l și văd așezat pe marginea patului nostru, în lumina palidă a zorilor, cu jumătatea de sus a corpului aplecată deasupra telefonului, c-o mână trecută prin părul negru și des. Am tot încercat, zice, și-am *o-bo-sit* – știi cum vine asta?

— Dă-mi voie doar atât – să vin acasă. Putem să reparăm lucrurile.

— Cum? întreabă, respirând anevoie. Unele lucruri nu pot fi reparate, Anna. Hai să facem câte o pauză, mai bine, și unul, și altul. Nu-i nevoie să dureze la nesfârșit.

Ceva din tonul vocii lui mă face să mă-ntreb, totuși. De parcă a tăiat deja frânghia, dar se teme să recunoască. Pentru că nu știe ce-o să fac eu.

— De cât de mult e vorba? O săptămână, o lună? Poate-un an?

— Nu știu – și oftează a nervi întinși la maximum. Am și eu să mă gândesc la o mulțime de lucruri.

Lângă mine, pe pat, mâna mi se pare țeapănă, ca de ceară, ca și cum ar fi a unui manechin dintr-un magazin universal. Mă uit în altă parte, fixându-mi privirile undeva pe perete.

— Ții minte, la-nceput de tot, când ne-am căsătorit? Călătoria pe care-am făcut-o?

Rămâne tăcut o vreme, apoi zice:

— Țin minte…

— Am dormit în deșert, sub cactusul ăla uriaș, în care trăiau toate păsările-alea. Și tu ai zis că erau colocatare-acolo, înăuntru…

Iarăși tace.

— Mda…

Nu știe sigur unde vreau s-ajung, nu e sigur dacă n-am luat-o razna de-a binelea. Nici eu nu sunt foarte sigură. Zic:

— A fost una dintre cele mai bune zile-ale noastre-mpreună. Atunci am fost realmente fericită.

— Mda… – respirația mai grăbită i se-aude și prin telefon. Treaba e că n-am mai văzut-o pe femeia de-atunci de multă vreme, Anna. Știi foarte bine că n-ai prea mai fost pe-aici, lângă noi.

— Pot să mă descurc și mai bine. Lasă-mă să-ncerc.

Tăcerea se revarsă din receptor și se-ntinde ca o băltoacă-n jurul meu, pe tot patul, în timp ce-aștept s-aud un răspuns de la el. În cele din urmă, zice:

— N-am încredere-n tine. Nu mai pot avea.

E devastatoare limpezimea din vocea lui. Determinarea. Săptămâni întregi a fost atât de furios, dar acum e mult mai rău. A luat o decizie pe care nu i-o pot combate, pentru că i-am dat, în ultima vreme, toate motivele să aibă exact sentimentele pe care le are.

— Ai grijă de tine, da? zice.

Mă simt ca și cum aș fi pe marginea unei prăpăstii, noaptea. În alte momente ale mariajului nostru, mi-ar fi aruncat o funie.

— Brendan, te rog. Nu se poate să pierd chiar totul, îi spun.

— Îmi pare rău, zice, și-mi închide telefonul, până s-apuc să mai spun o vorbă.

Aproape două sute de persoane au venit la-nmormântare, mulți dintre ei în uniforme. Colegi, prieteni și străini bine intenționați, care citiseră

povestea în *Chronicle* şi se gândiseră: „Slavă Domnului că nu sunt eu în situaţia lor.“

Mi-am tras pe mine o rochie cu fermoar, pe care nici n-o simţeam – în aşa hal de burduşită cu Ativan eram, c-ar fi putut să aibă şi lame de cuţit în căptuşeală. Citeam pe buzele tuturor, de după nişte ochelari enormi de soare, negri, în timp ce Brendan mulţumea iar şi iar. Când am ajuns înapoi acasă, m-am postat într-un colţ al bucătăriei, cu spatele către florile aşezate agresiv şi biletele de condoleanţe, către feţele-ndurerate din jurul mesei pline de caserole şi de platouri cu brânzeturi. Ofiţerul meu coordonator m-a găsit şi-acolo – Frank Leary, care ţinea-n mână o farfurie cu mâncare şi nici măcar nu se prefăcea c-ar fi vrut-o.

— Ce pot să spun, Anna? Ce poate spune oricine despre un lucru atât de groaznic?

Avea o voce aspră, de obicei, nu aşa blândă. Mi-a părut rău că nu-l puteam îngheţa unde se-afla, pe el şi pe toţi ceilalţi, ca într-un joc de copii, în care trebuie să-nlemneşti brusc – iar eu să plec. În loc de asta, am încuviinţat din cap şi am zis:

— Mulţumesc…

— Ai face bine să-ţi iei concediu, cât vrei tu de mult, ca să-ţi treacă suferinţa. Nu-ţi face nici o grijă despre nimic, da?

Parcă se tot apropia peretele din faţă de mine, în timp ce-l ascultam.

— De fapt, mă gândeam să mă-ntorc săptămâna viitoare, i-am spus. Am nevoie de altceva, la care să mă concentrez.

— Haide, Anna, zău aşa. Nu se poate să vorbeşti serios. E prea curând. Ar trebui să nu te gândeşti la nimic altceva decât la familia ta, în momentul ăsta, şi să ai grijă de tine.

— Nu mă-nţelegi, Frank, am zis, auzindu-mi vocea cum se repezea să spună cuvintele şi-ncercând s-o iau mai încet, ca să nu sune chiar aşa disperată. Înnebunesc dacă stau aici, neavând nimic de făcut. Aşa că… te rog.

A ridicat din sprâncene şi-a părut cât pe-aci să mă contrazică, numai că soţul meu a venit înspre noi. Frank a luat o poziţie mai dreaptă şi i-a întins mâna, zicând:

— Brendan… Urâtă zi. Îmi pare-atât de rău, crede-mă. Şi spune-mi, dacă

pot să vă fiu de folos în orice fel.

— Mulţumesc, Frank, a zis Brendan, căruia cravata croşetată, gri, îi atârna bleagă de gulerul desfăcut al cămăşii, cu toate că nimic din atitudinea lui nu sugera câtuşi de puţin c-ar fi fost relaxat, la cum stătea-ntre mine şi Frank, uitându-se când la unul, când la celălalt, ca şi cum ar fi-ncercat să citească-n aer vreun sentiment. Care-i problema, deci? a-ntrebat.

— Nici una, m-am grăbit să-i trântesc o minciună. Putem vorbi mai târziu.

— V-am auzit vorbind acum, a zis el, clipind repede şi înroşindu-se la faţă. Nu pot să cred că asta vrei să faci acum – să te-ntorci imediat la serviciu.

— Ştii… a zis Frank, făcând un pas înainte. Aşa i-am spus şi eu. Sunt de partea ta.

— De partea *mea* cine este? am întrebat, simţind peretele neted şi rece sub palma cu care mă sprijineam de el, chiar dac-aveam, deodată, senzaţia că eram într-o cuşcă. Prinsă-n capcană. Tot ce-ncerc e să trec prin asta, bine? am zis. Dacă nu pot să-mi distrag atenţia cu altceva… – şi n-am reuşit să-mi termin fraza.

— Tu te-auzi ce spui? a zis Brendan, strângându-şi buzele una de alta şi lăbărţându-şi nările. Cu noi cum rămâne? Ce-ar fi să te concentrezi şi la propria ta familie? Nu meritäm atâta lucru din partea ta? Mai ales după tot ce s-a întâmplat?

Parcă mi-ar fi tras o palmă, nu altceva. M-am simţit îngheţată-n propriul meu corp.

— Nu despre asta vorbeam – şi mi-am dat seama şi eu cât de băţos îmi sunase răspunsul, cât de defensiv.

— Ba da, exact despre asta.

Şi Frank, şi eu ne-am uitat la el cum s-a răsucit pe călcâie, după care şi-a croit drum prin camera plină de trupuri umane, cu privirile-n pământ.

— Ai face bine să te duci după el. Suferă, şi-atât. Oamenii spun tot felul de lucruri când sunt îndureraţi.

— „Oamenii“, Frank? Dar cu durerea *mea*, cum rămâne? am zis, şi-am simţit că-n pieptul meu, ca într-un recipient vidat, parcă n-ar mai fi fost urmă de aer. Şi tu mă consideri vinovată, nu? Haide, spune-o şi pe asta.

(trei)

Aerul e atât de fierbinte, când plec de la Santa Rosa, încât mă simt ca şi cum aş face baie-n el – şi soarele străluceşte de-a dreptul obscen. Până şi parcarea neîngrijită a motelului pare o grădină, cu cei şase arbori de mătase, înfăşuraţi cu şiraguri de flori de culoarea fucsiei, ca nişte travestiţi cu câte o boa pufoasă-n jurul gâtului. Sunt păsări peste tot – pe crengi, pe cerul curat ca lacrima, în reclama de neon spartă de la chioşcul cu acces auto Jack-in-the-Box, de unde se holbează la mine trei puişori scămoşaţi, dintr-un cuib căptuşit cu paie de băut de plastic. Au ciocurile-atât de rozalii şi de căscate, că te doare numai când te uiţi la ei.

Îmi comand o cafea mare şi-un sandvici cu ou, pe care n-apuc să-l mănânc, înainte să mă-nscriu pe Route 116, care o să mă ducă tocmai la valea Russian River[3], pe coastă. Jenner se numeşte orăşelul de-acolo şi e mai mult o imagine de carte poştală decât o localitate propriu-zisă. Undeva, jos de tot, Goat Rock[4] arată ca o mingiucă nefasonată a vreunui uriaş, pe fundalul de-un albastru copleşitor al Pacificului – genul de număr de magie pe care-l face California de Nord, ai zice, în timp ce doarme.

În treiş’cinci de ani, câţi am, nu numai că n-am trecut niciodată graniţa statului, dar nici n-am locuit pe nicăieri la sud de Oakland. Şi totuşi frumuseţea locurilor mă-ntoarce pe dos şi-acum. Frumuseţe stupidă, facilă, ridicolă, care-o ţine, şi-o ţine, şi-o ţine la fel – caruselul de pe Şoseaua de Coastă a Pacificului, cu marea ca o pleaşcă de culoare sălbatică.

Trag pe dreapta şi parchez pe-un mic oval tare de pământ de la marginea şoselei, după care traversez amândouă sensurile şi mă opresc într-un punct dezgolit, deasupra tufelor încâlcite, stâncilor negre numai colţuri şi răbufnelilor de spumă-nfuriată de la baza falezei. Înălţimea-i dramatică. Ameţitoare. Vântul mă ia cu asalt, vârându-se pe sub orice strat de bulendre de pe mine, aşa că trebuie să mă strâng bine-n braţe – şi tremur toată. Mi se preling pe faţă, dintr-odată, lacrimile pe care n-am fost în stare să le vărs de săptămâni întregi. Legate nu de ce-am făcut sau ce n-am făcut. Nu de ce-am pierdut şi nu mai pot recupera niciodată, ci de faptul că nu mai e decât un singur loc pe lume, în care pot merge de aici, sunt conştientă, un singur drum pe hartă, care mai înseamnă ceva pentru mine, de-acum. Drumul

înapoi spre casă.

Șaptesprezece ani am stat la distanță de Mendocino, izolând locul ăla, în sufletul meu, ca pe ceva mult prea valoros, la care n-ai curaj nici să te uiți. Și totuși aici, pe muchia falezei, în momentul ăsta, pare să fie singurul lucru care mă mai ține-n viață, singurul care a fost vreodată numai al meu.

Cei mai mulți dintre noi, dacă stai și te gândești, avem prea puțin de ales când vine vorba despre ce-o să fim în viață, pe cine-o să iubim sau ce loc de pe pământ o să ne primească, să-l numim casă de-atunci încolo.

Tot ce putem face e să mergem când suntem chemați, și să ne rugăm să mai fim primiți.

Până ajung la Albion, după câteva ore, ceața costieră a blocat soarele de tot. Se răsucește-n fuioare sub faza mică a farurilor, făcând ca orice să dispară și să reapară, drumul care șerpuiește de-a lungul coastei, pâlcurile de brazi și, până la urmă, întreg orașul, de parc-ar proveni din cine știe ce legendă sumbră – cu case victoriene, care plutesc, albe și neancorate, la capetele promontoriilor, înconjurate de-o pâclă care se-adună și se vălurește-n jurul lor, părând să respire.

Am o senzație de gheară care mă strânge, cu fiecare serpentină care mă aduce și mai aproape de trecut. Formele copacilor par să facă ecou. La fel indicatoarele de pe drum, și podul alungit și umezit. Sunt aproape-n fața semaforului, când îi conștientizez prezența și nu mai am ce face, decât s-accelerez, forțând culoarea galbenă, când virez pe Little Lake Road[5]. De-acolo înainte, merg la-ntâmplare, bazându-mă doar pe memoria mușchilor.

Când o iau la stânga, pe strada Lansing, am senzația că m-am fofilat înapoi în timp. Peste conturul acoperișului de la Templul Masonic și pe fundalul unui cer imaterial, se profilează, albe și precise, formele grupului statuar *Timpul și Fecioara*, imaginea cea mai emblematică a orașului. Un ins bătrân și bărbos, cu aripi și o coasă, împletește părul unei fete care stă-n picioare înaintea lui. Fata-și ține capul aplecat deasupra unei cărți deschise, aflată pe-o coloană spartă, și-are într-o mână o creangă de salcâm, în cealaltă mână o urnă, iar lângă picioare, o clepsidră – fiecare obiect fiind un simbol enigmatic dintr-o ghicitoare mai vastă. Întreaga sculptură pare-a fi un mister expus vederii tuturor.

Odată, când aveam zece ani şi-abia venisem să locuiesc la Mendocino, l-am întrebat pe Hap ce voia să-nsemne statuia. În loc să-mi răspundă, el mi-a zâmbit şi mi-a spus povestea ei. Cum un tânăr muncitor în fabrică şi tâmplar, Erick Albertson se numea, o cioplise dintr-un singur buştean de arbore Sequoia, pe la mijlocul anilor 1800, lucrând la ea noaptea, în căsuţa lui de pe plajă. Câtă vreme tot lucrase la ea, devenise mare maestru al Ordinului Masonic de la Mendocino, dar nu-ncetase nici o clipă să trudească la capodopera vieţii lui. Şapte ani îi trebuiseră cu totul, şi-apoi, la ceva timp după ce sculptura fusese inaugurată, în 1866, autorul ei murise într-un accident straniu, pe care cărţile de istorie nu-l explicaseră niciodată pe de-a-ntregul.

Hap era el însuşi membru al Ordinului Masonic de câteva decenii bune, dinainte chiar să devină pădurar. Îmi imaginam că le ştia pe toate – adică, tot ce era de ştiut. Dar, când l-am întrebat ce legătură avea moartea lui Erick Albertson cu elementele cioplite-n lemn de el şi ce-nsemnau ele, s-a uitat la mine pieziş.

— Moartea lui Albertson, mi-a spus, n-are nimic de-a face cu tine, în primul rând. Şi oricum, e-atât de mult de-atunci. N-ai înţelege care-i treaba cu simbolurile, nici dacă ţi le-aş explica. Spun o poveste pe care doar masonii o cunosc, nescrisă nicăieri, ci doar transmisă pe cale orală, când îşi iau Gradul al Treilea – ceea ce m-a intrigat şi mai tare.

— Gradul al Treilea? Ce-i aia? l-am întrebat.

— Ce-mi faci tu mie-acum, a zis Hap şi-a luat-o din loc, până s-apuc eu măcar să pricep gluma.[6]

Parchez maşina, îmi pun o şapcă de baseball şi nişte ochelari de soare, şi-abia după aceea cobor în răcoarea de pe strada umezită de ceaţă. Îmi vine greu să-mi imaginez că vreunul dintre localnici m-ar mai recunoaşte acum, femeie-n toată firea, dar ziarele de la San Francisco se citesc în mod regulat pe-aici, plus că s-a mai întâmplat ca vreun caz de-al meu s-aterizeze în *Chronicle*. Dacă stau să mă gândesc bine, la fel şi accidentul meu.

În Piaţa Mendosa, îmi ţin privirile-n pământ, încercând să iau numai lucruri esenţiale, uşor de pregătit, legume la cutie şi chestii uscate. Dar o parte din mine se simte prinsă ca-n bobina care se-nvârte a unui film vechi.

Exact aici eram, aşa mi se pare, fix aici, lângă răcitorul iluminat, plin cu lapte, când Hap a-ntins mâna după un bidon rece, din cele mari, de trei litri, l-a deschis şi-a băut direct din el, după care mi-a făcut cu ochiul şi mi l-a întins şi mie. Pe urmă, s-a întors la-mpinsul căruciorului, manevrându-l din coate, aplecat peste coşul de sârmă. Ne fâţâiam, de parc-am fi avut tot timpul de pe lume.

Dar nimeni nu are aşa ceva.

Când îmi termin cumpărăturile, plătesc cu bani gheaţă şi-mi bag pungile-n portbagajul Fordului Bronco, după care mă-ndrept către barul GoodLife[7], ceva mai jos pe-aceeaşi stradă. Altfel se numea când locuiam eu aici, dar nu mai ţin minte cum şi nici nu contează. Ecourile, mirosurile, forma localului se potrivesc perfect cu cele din memoria mea. Comand cafea şi-un castron de supă, cu care m-aşez la fereastră, cu faţa spre stradă, reconfortată de zgomotele din jurul meu, de la farfuriile troncănite-n recipientul de uscare, până la boabele de cafea măcinate-n râşniţă şi la conversaţiile amicale. Dintr-odată, aud cum se ceartă doi bărbaţi, dincolo de umărul meu:

— Tu nu crezi pă bune toate căcaturile-astea, sper? se răstește unul la celălalt. Cu para… ce-s ăia… psihologi, ă? Ştii câţi bani are familia ălora. Vrea şi ea o parte din ei, atâta tot. Şi-al dracu’ să fiu dacă-i găsesc vreo vină!

— Dar dacă tipa chiar ştie câte ceva, şi n-o ascultă nimeni, să urmeze pista? se stropşeşte şi celălalt. Poate că fata sângerează pe-undeva, rănită, sau chiar mai rău.

— Probabil că-i deja moartă.

— Ce naiba-i cu tine? E-o fiinţă *umană* şi ea. Un copil…

— Copilu’ cuiva celebru.

— Asta nu contează. Dacă parapsiholoaga spune adevărul? N-ai văzut niciodată, n-ai auzit ceva ce nu ţi-ai putut explica?

— No… Nu po’ să spun c-am văzut, nici c-am auzit.

— Atunci, înseamnă că nu eşti atent…

Ascultându-i, capăt o senzaţie de bruscă eliberare, ca şi cum aş fi fost dezlegată de la chei. Îmi achit cafeaua şi supa, cu mare grijă să nu scap vreo privire către ei, şi mă-ndrept spre panoul cu mesaje, din partea cealaltă a

încăperii. Era nelipsit, întotdeauna, din ritualul dimineţii, pentru mine şi Hap, care-avea un fel al lui de-a se lăsa pe spate, în loc să se-aplece în faţă, când îşi trecea privirile peste panou, cu câte-o cană albă, zdravănă, în mână şi cu ochii scormonitori, doar-doar zărea ceva ce nu răbufnise încă-n prim-plan.

„Cât de mult crezi că poţi să ştii despre un orăşel de dimensiunile astea?“ mă-ntrebase odată, pe la-nceput de tot.

Locuisem în oraşe mai mari şi mai dubioase, prin tot Districtul Mendocino. În comparaţie cu ele, orăşelul ăsta era muc-şi-sfârc, la cele doar vreo cinşpe străzi, câte avea, care să poarte şi vreo denumire. Pentru mine, era ca o casă de păpuşi, pe care-o puteai deschide ca pe-o valiză şi să priveşti înăuntru, cameră cu cameră.

„Totul“, îi răspunsesem.

„Oameni pe care-i vezi în fiecare zi? Case prin faţa cărora treci de-o mie de ori, fără să te mai gândeşti măcar la ele?“

„Aşa ceva.“

„Gândeşte-te, Anna. Ce-ţi vine-n minte, când zici «unghi mort»?“ – se referea la situaţiile când eram la volan.

„C-ajunge câte-o maşină chiar lângă umărul tău, atât de-aproape, că n-o vezi.“

„E valabil şi la oameni. Oricine se află sub nasul tău dispare pur şi simplu. Asta-i zona de pericol, cea din apropierea ta imediată. Oricine-ar fi, în care ai cea mai mare-ncredere.“

Îl ascultam – ba chiar îl ascultam pe bune. De când mă ştiam, toată lumea-mi spusese că *trebuia* să am încredere-n ei toţi – asistenţi sociali, profesori sau alţii, care-mi erau străini cu desăvârşire, toţi îmi spuseseră câte-o versiune a unuia şi aceluiaşi lucru, că trebuia să las garda jos şi să mă deschid către cei din jur. Dar lumea-mi demonstrase taman opusul, şi acum tot cu asta venea şi Hap.

„Care-i secretul, atunci?“ îl întrebasem.

„Nu-i nici un secret, doar să ţii ochii deschişi. Să-i ţii deschişi tot timpul, dar mai ales atunci când ţi se pare că nimic nu te poate surprinde. Atunci înveţi să fii atentă, să-ţi asculţi propria voce.“

„Şi cu cei din jur cum rămâne?“

„Din două, una: ori îţi câştigă-ncrederea, ori nu ţi-o câştigă.“

Se referea şi la el personal, şi la nevasta lui, la Eden. Vreun alt soi de fetiţă de zece ani, cu experienţe de cine ştie ce alt fel, s-ar fi putut nelinişti auzind aşa ceva, dar eu mă simţisem uşurată. N-avea încredere-n mine încă, şi nici eu n-aveam încredere-n el. Şi totuşi, până la urmă, cineva nu-ncercase, iată, să mai pretindă că era ceva simplu-n toată povestea. Cineva se hotărâse, până la urmă, să spună adevărul.

S-o fi schimbat ea, denumirea barului, dar nu şi panoul cu mesaje. Trec încet cu privirile peste anunţurile postate acolo, nenumărate pătrăţele de hârtie colorată, care caută să vândă lecţii de chitară, citiri în palmă şi pământ de flori. Cineva e-n căutarea unui model care să-i pozeze. Altcineva-şi doreşte lemn de foc pe gratis. Citesc mesajele pe-ndelete, unul câte unul. Până ajung la fata dispărută, a cărei mutriţă scumpă e dominată de cuvintele: M-AI VĂZUT CUMVA?

Cameron Curtis
Vârsta: 15 ani.
Văzută ultima oară: 21 septembrie.
Bluză de flanelă roşie, blugi negri.
1,62 m / 47 kg
Păr lung, negru / ochi căprui-închis
Informaţii la telefon: 724-555-9641
Se oferă o recompensă substanţială.

21 septembrie a fost ieri, ziua-n care Brendan s-a săturat, în fine, şi m-a trimis la plimbare. Potrivirea de momente mă face să mă scutur toată, uitându-mă la poza fetei mai bine, la cum i se revarsă părul până la talie, la cum e mult prea frumoasă ca să fie-n siguranţă oriunde prea multă vreme. Ceva din rotunjimea gurii la care mă uit îmi spune că i s-au întâmplat lucruri foarte rele chiar şi-nainte să fi dispărut. Am văzut prea multe fete ca ea, ca să nu cred asta. Numai c-aici nu-i ca la San Francisco, unde pe orice chioşc al municipalităţii vezi lipite afişe cu adolescenţi dispăruţi – o viziune-atât de familiară, încât afişele devin transparente. Într-un orăşel ca Mendocino, pe care-l cunosc prea bine, orice act de violenţă e ceva

personal. Toată lumea o să capete acelaşi sentiment. Toţi vor fi afectaţi.

Mă mai uit o vreme fix la poza fetei, după care-ntind mâna şi smulg numărul de telefon al unei cabane de-nchiriat, lipit chiar dedesubtul anunţului cu dispariţia. E situată la unsprezece kilometri de oraş cabana, şi costă patru sute de dolari pe lună. Îl sun pe proprietar, pe care-l cheamă Kirk şi care mă previne că n-are televizor, nici conexiune telefonică, nici încălzire centralizată-n cabană.

— E cam ce s-ar numi un acoperiş deasupra capului, îmi spune. Dar e bună ca refugiu, dacă vă place s-aveţi linişte-n jur.

— Îmi place, îi spun.

(patru)

Prima dată când am dat cu ochii de Mendocino, zău că nu mi s-a părut un loc real. Străzile erau curate, străjuite de case din turtă-dulce, majoritatea cu streşini albe, generoase, şi gărduleţe cu ţăruşi, tot albi. Orăşelul întreg se profila pe marginea zdrenţuită şi arcuită a falezei şi pe fundalul Pacificului, fiind atât de mic, de-l puteai cuprinde cu privirile pe tot odată – avea o singură băcănie, câteva prăvălioare simpatice, două cimitire şi-o şcoală primară.

— Ce sunt alea? l-am întrebat pe Hap, arătând cu degetul către un foişor pătrat de lemn, ataşat de casa-nvecinată.

Doamna Stephens, asistenta mea socială, tocmai plecase şi-acum eram în grădina din faţă a lui Hap şi Eden, de pe strada Covelo.

— Case-rezervor, m-a lămurit Eden. Turnuri de apă.

Avea trupul moale şi rotund, şi mirosea a pudră, în timp ce Hap era înalt şi bine făcut, avea umeri largi şi-o mustaţă mare, pe oală. El ai fi zis că era un *cowboy*, în schimb ea, o bunicuţă –, deşi nu era, după cum tocmai aflasem. Luaseră o mulţime de copii în plasament, dar nu avuseseră niciodată copii ai lor.

Era frumoasă casa lor, mare şi cu un aer victorian, iar mie mi se părea că semăna cu un vapor. Etajul ieşea-n afară, era mai larg decât parterul, şi-avea nişte ferestre-n faţă, care dădeau către promontorii, peste o întindere sălbatică de ierburi aurii şi de chiparoşi parcă răsuciţi de vânt. Cum stăteam

acolo toți trei, doar ca să ne obișnuim împreună și cu noul aranjament, soarele parcă voia s-apună chiar în grădina lor din față.

Tocmai venisem de la Fort Bragg, dintr-o căsuță amărâtă, ca o cutie, de lângă baza militară. Și de-acolo se vedea oceanul, dar nu așa, ca de-aici. Nimic din ce văzusem până atunci nu era chiar așa. Soarele se cufunda-n Pacific, de-ai fi zis că se topea ușor-ușor, în timp ce-o bomboană fondantă, din ce-n ce mai mare, îi pulsa-n centru, ca o inimă care i-ar fi bătut de zor. Nu reușeam să-mi smulg privirile de la ea.

Pe urmă, chiar în momentul în care soarele se făcea nevăzut de-a binelea, se vedea o sclipire bruscă, verde.

— Ăsta-i semn de noroc, a zis Eden.

Încetasem să mai cred în noroc, dar ceva *clar* se-ntâmpla. Mendocino începuse deja să tragă de mine, ca forța gravitației.

Urmând indicațiile lui Kirk, mă-ndrept spre ieșirea din sat, pe Little Lake Road. După opt kilometri, drumului asfaltat îi ia locul unul de pământ bătătorit și-acoperit cu pietriș. Brazii, pinii și molizii ăia-nalți, *Sitka*, se-ndesesc în jurul meu, parcă împresurându-mă din toate direcțiile, arbori cu vârfurile negre, ca din povești, care-mpletesc umbre din te miri ce, care din ziuă fac noapte – zici c-au furat lumina, toată câtă era, și-au ascuns-o pe cine știe unde. Cât de tare mi-au lipsit, Doamne!

După alți vreo trei kilometri, o iau brusc la stânga, printr-un loc marcat cu un steguleț roșu, pe lângă o pancartă de lemn uzată rău de tot, pe care scrie: ACCESUL INTERZIS. Drumul de pământ se-ngustează și-ncepe să șerpuiască-n jos pe-o pantă abruptă, preț de încă vreo jumătate de kilometru. Pe urmă, zăresc locul de parcare și silueta cabanei din lemn de cedru, printr-un pâlc dens de pini înalți ca niște turnuri. Pare să fie locuința potrivită unui sihastru, ca un fel de insulă printre copaci, ca o peșteră în care să te faci nevăzut. E perfectă.

Kirk stă și mă așteaptă-n picioare, pe prispă. Arată de vreo șaizeci și cinci de ani și are niște umeri țepeni și păr grizonant, scurt, c-o tunsoare militărească, fața pătrățoasă și ochii de culoarea cremenii, deși acum zâmbește și-mi face-un semn scurt cu mâna în care ține cheile.

— Găsit greu drumul pân-aici? mă-ntreabă.

— Nu foarte, zic, observând că prispa-i aranjată c-o mulţime de căzături de lemn, stivuite cu grijă sub pervazul ferestrei de pe o latură. Ce era, vreo cabană de vânător? întreb.

— Odată, demult, bănuiesc. A fost a familiei soţiei mele. Acum, o-nchiriez, când pot – şi-l simt studiindu-mă şi întrebându-se care-o mai fi şi povestea mea. Cei mai mulţi îşi doresc ceva mult mai breaz, un refugiu romantic, ştiţi ce vreau să zic.

Dau din cap şi-l urmez înăuntru, călcând la fel de apăsat ca şi el. Camera din faţă e-ntunecoasă şi miroase a şoareci – are un iz uşor dulceag, de mucegai, aproape ca de mormânt. O sobă cu lemne tronează într-un colţ, burduhănoasă, uşor înclinată, şi-nnegrită de prea multă folosire. Perdeluţe de creton roz-trandafirii acoperă ferestrele din bucătărioară, unde chiuveta şi bufetul de pus la uscat vasele par de dimensiuni mai potrivite unei case de păpuşi, iar frigiderul ar sta mai bine într-o cameră de cămin. O singură cârpă de vase, şi-aceea zdrenţuită, atârnă de-un cârlig de metal.

— Vedeţi c-aveţi aici tot ce vă trebuie, zice Kirk.

Numai de-ar şti el cât de puţine-mi trebuie mie cu-adevărat. Şi cât de mult.

Din camera de zi, dai într-o baie tot sumbră, în care duşul e cât un closet de mare, c-o uşă ieftină, de geam givrat. Singurul dormitor pare un fel de adăugire ulterioară. Când pun piciorul pe el să intru, pragul cedează ca un burete, dar încăperea-n sine pare destul de solidă, şi are un pat dublu, c-o ramă de metal, şi-o masă de lucru simplă, c-o veioză pe ea. O fereastră care aduce a tablou pictat, în peretele dinspre sud, oferă perspectiva unei păduri dense, ale cărei contraste ies în evidenţă în ce-a mai rămas din lumina zilei. Eden i-a spus mereu „amurgire“ acestui moment al zilei, cu un termen ciudat, care denotă un fel de sclipire, chiar dacă se referă la-ntunecare.

— Noaptea se poate face destul de frig, zice Kirk. Ar fi bine să ţineţi focul aprins, câtă vreme sunteţi aici. Puteţi folosi cât de mult lemn de foc doriţi, cu condiţia să mai tăiaţi. Radiatorul ăla consumă propanul nebuneşte – şi ridică din umeri către unitatea de-ncălzire de la perete. Tot ce folosiţi, adaugă apoi, puneţi la loc din oraş.

— E foarte bine aşa, îl asigur, nedorindu-mi altceva decât să rămân odată singură.

Dar mai e ceva. Dușul are o ciudățenie la robinete, în sensul că sunt puse invers, cel de apă caldă-n locul celui de apă rece. Coșul de fum al sobei cu lemne mai trebuie curățat din când în când. Mi-arată și cum să pun în funcțiune generatorul, dacă se-ntâmplă să pice curentul electric – m-avertizează că mai pică, tot așa, din când în când.

— Tăietorii de copaci mai taie cablurile, zice. Presupun că-s beți, nu de alta. La cum șofează pe drumurile astea de pe-aici, ați face bine să vă feriți de ei. Și să-ncuiați totul pe timpul nopții. Adică… o femeie așa, singură aici, dar vocea-i scade și lasă fraza în aer, de parcă s-ar fi auzit brusc trecând o linie imaginară, nevăzută, și pășind pe tărâmul prea-personalului.

— O să mă descurc, îi spun pe un ton pe care îl simt și eu iritat, la care Kirk își drege glasul, stânjenit, și zice:

— Bineînțeles, cum altfel?

După ce pleacă, în sfârșit, cabana pare să ticăie de cât e de tăcută. Îmi despachetez cele câteva lucruri, după care ies pe prispă, în lumina vineție și rece a amurgului. Spațiile dintre copaci s-au contractat și mai mult. Respir în liniștea desăvârșită și, pentru o clipă riscantă, îmi îngădui să mă gândesc la viața de care tocmai m-am rupt – nu fiindcă am vrut eu –, la Brendan și la bucătăria noastră-nvălmășită, cu jucării peste tot, și cu băița copilului pusă în chiuvetă, cu fundu-n sus. La numele noastre alăturate pe cutia poștală, ca un talisman care nu și-a îndeplinit scopul. Șapte ani am trăit împreună – adică, nici pe departe n-au fost destui –, dar Brendan avea dreptate când mi-a spus că n-am prea fost lângă el. N-am fost.

Deasupra capului, caut luna prin golurile franjurate din coronament, dar n-o găsesc, și pace. O cobe de bufniță scoate niște țipete ritmate, ca un freamăt, de undeva din depărtare. De încă și mai departe, un câine-ncepe să hămăie, pe-un ton plângăcios. O fi vreun coiot? Gradele de-afară s-au împuținat rău de tot. Mă ia cu fiori în bluza mea de flanel și jachetă și mă-ntreb cât de frig s-ar putea face până dimineață și dacă fata o fi având vreo pătură sau vreun foc, pe unde-o fi ea-n momentul ăsta.

Fata.

Habar n-am de unde mi-a venit gândul despre ea, dar încerc imediat să mi-l gonesc. Toată lumea în care mă învârt mai fumegă și-acum din cauza unor fete precum acea Cameron Curtis. Fete care dispar, fete vătămate și

poveştile lor, care-mi dau târcoale ca nişte fragmente din cântecele unor sirene. În ultimii ani, am lucrat în cadrul iniţiativei „Proiectul Rază-de-Far“, din zona Golfului San Francisco, axat pe crimele cu tentă sexuală şi cele ale căror victime sunt copii, fie că sunt răpiţi şi omorâţi de străini, fie că sunt furaţi şi reduşi la neputinţă de membri ai propriilor familii, fie că sunt victimele peştilor şi-ale monştrilor de toate soiurile, vânduţi şi revânduţi pe nevăzute.

Muncă mai grea n-am avut niciodată – şi e şi cea mai importantă, chiar dacă Brendan n-o să mă ierte câte zile-oi mai avea. Mă şi pricep la lucruri de-astea. Cu timpul, am căpătat o capacitate ca de radar în privinţa victimelor, şi Cameron Curtis mi se pare profund cunoscută, aproape ca şi cum i-ar pâlpâi o reclamă de neon deasupra capului, telegrafiindu-i povestea şi vulnerabilitatea. Şi asta, nu numai mie. Oricum i-ar fi ajuns acolo reclama, ştiu sigur că şi prădătorii o văd, la cât de lugubru şi de inconfundabil sclipeşte.

Mă gândesc la părinţii fetei, la cum îşi pierd ei minţile de-ngrijorare şi de groază. Mă gândesc la cât de-nsingurată şi de rătăcită s-o fi simţit ea, Cameron, de-a lungul anilor, la cât de disperată chiar – deconectată de la toţi şi toate. La cum sunt întristarea şi ruşinea mai mult decât nişte sentimente – sunt o boală, un cancer cumplit, care se-ntinde prin toată lumea, smulgând vieţile într-o mişcare ciclică, de-un fel care poate că nu se va sfârşi niciodată.

Când hămăitul se reia brusc, tresar. E-un coiot, cu siguranţă. Mai mult decât oricare alt animal de prin pădurile astea, el pare să aibă un glas aproape omenesc – rece, însingurat şi înfometat. Ba chiar speriat. Şi se vaită-ntruna.

(cinci)

În toiul nopţii plutesc în afara trupului, pe deasupra unei plaje ca un corn de lună, când cineva se-mpiedică, încercând s-alerge printre tufele de iarbă-de-mare şi umbre. Numai că n-are unde să se ducă. E-o fată, bineînţeles. Calcă strâmb şi cade-n genunchi, se ridică-n picioare şi iar cade, târându-se înapoi pe mâini, zbierând şi scuturându-se toată. După care, brusc,

amuțește. Rămâne stană de piatră, cum face un animal când își dă seama că urmărirea s-a sfârșit.

Mă trezesc speriată, cu inima bubuindu-mi în piept și cu pielea-ncleiată de sudoare. Probabil că mi-a revenit febra, mă gândesc, dând la o parte cuverturile aspre. Am un pulover gros, pe sub care sânii îmi sunt în continuare strânși ca într-un corset, dar nu s-au mai dezumflat – chiar deloc. Mă dor mai surd, însă constant, ca și cum ar avea în ei două nuclee care palpită.

De jur împrejurul meu, întunericul e rece ca gheața și pare să se coaguleze. Am și uitat ce senzație ai dacă dormi în pădure, în deplină izolare, fără zgomotele străzii, fără vecini și fără lumină. Îmi trag peste picioare încă o pereche de ciorapi și ies în camera principală, unde ledul cuptorului cu microunde m-anunță, pâlpâind, că mai e puțin până la ora patru dimineața. Vreo cinci ore am dormit, cam așa. Mi-am pierdut cunoștința, mai degrabă.

Găsesc niște Ibuprofen și alte pilule de dormit. Iau câte una din fiecare, cu whisky, sperând să-mi limpezesc mintea de coșmarul dinainte. Pot să presupun doar că fata era Cameron Curtis și că subconștientul meu a fabricat o variantă a felului în care a dispărut, prinsă-n drama care m-a preocupat dintotdeauna, chiar cu mult înainte să mă fac detectiv. Ca și cum strigătele de ajutor, tot reverberându-se prin atmosferă, se amplifică atunci când îmi taie mie calea, și mi se lipesc de urechi. De parcă mi-ar aparține cumva, și eu n-aș avea nimic de spus în privința lor, n-aș avea de ales în legătură cu ele, decât să-ncerc să le răspund.

Primele lucruri pe care le văd, când fac ochi a doua zi dimineața, sunt sticla de băutură pe jumătate goală de pe jos, lipită de canapea, și ciorapii făcuți ghem pe măsuța de cafea. În spatele ochilor, îmi pulsează mahmureala, spuzită cu paiete. Dacă ar fi Hap aici, ar fi îngrijorat să mă vadă bând atât de mult. Ar fi și-mbrăcat, bărbierit, cu apa de cafea deja pusă la fiert. Îi plăceau dimineţile, dar și să stea nopțile până târziu. Mă-ntrebam uneori dacă apuca să mai și doarmă, cu toate că era liniștitor să știu că era întotdeauna prezent, dac-aveam nevoie de el, treaz și gata de orice. Aș vrea eu să mai fie și-acum la fel.

Îmi pun pe mine mai multe straturi, simțind cum nasturele cel mai de sus

de la blugi mi se-ngroapă în carnea moale din jurul taliei şi cum buricele degetelor îmi râcâie pielea-ncreţită, de parc-ar fi un ţesut cicatrizat de curând. Îmi dau părul pe spate, fără să verific în oglindă cum arăt, apoi îmi umplu termosul cu cafea, trag uşa cabanei după mine şi-i pun zăvorul, după care pornesc înapoi către oraş.

Când ajung la drumul de coastă, virez cu maşina spre nord, în direcţia satului Caspar şi-a pârâului Jug Handle – care într-adevăr are o formă de „mâner de ulcior“ –, unul dintre locurile preferate ale lui Hap, când venea vorba de drumeţii de-o zi. Când aveam unsprezece ani, Hap şi mulţi dintre pădurarii cu care lucra s-au aliat cu activiştii de mediu locali, ca să apere falezele de tăierile de buşteni şi de dezvoltatorii imobiliari – şi au câştigat. O moştenire de care toată zona era mândră. Doar douăzeci de ani când a-nceput să lucreze la Serviciul Forestier al Statelor Unite, avansând în ierarhie până a devenit custode-şef, la nu mult timp după ce venisem să locuiesc la ei, având în supraveghere zeci de pădurari şi douăzeci de mii de hectare de teren aflate în proprietate federală.

Avea o slujbă importantă, uneori şi cam periculoasă. Îmi spunea poveşti c-o mulţime de accidente de vânătoare, cu drumeţi ajunşi în situaţii disperate, cu adolescenţi pe care-i scotea învineţiţi şi fără suflare din râpe ascunse. Ştia ce-i putea face unui om un urs negru devenit agresiv şi ce-şi puteau face oamenii unii altora-n toată pustietatea păstorită de el.

În cei opt ani cât am locuit la Mendocino, la soţii Strater, am devenit eleva şi-aghiotanta lui Hap, umbra lui. La-nceput, nu-nţelegeam de ce-şi petrecea cu mine atât de mult timp, sau de ce Eden şi el mă luaseră-n familia lor – asta-n primul rând. Trecusem deja de vreo şase ori dintr-o casă într-alta, şi nicăieri nu prinsesem rădăcini. De ce-ar fi fost altfel, de astă-dată? Mi-au trebuit şi timp, şi multe starturi greşite ca s-ajung să cred că Eden şi Hap erau chiar ceea ce păreau să fie la suprafaţă – nişte oameni pur şi simplu de treabă, care se purtau frumos, pentru că puteau. I-am pus la-ncercare şi i-am scos din sărite, căutând să-i întărât, ca să mă trimită şi ei la plimbare, cum făcuseră toţi ceilalţi de până atunci. Odată, am fugit de-acasă şi-am dormit în pădure, numai ca să văd: venea Hap să mă caute? A venit, şi mă aşteptam să fie furios ori sătul de prostiile mele, dar nu era. S-a uitat la mine şi-atât, la cât de udă şi murdară eram şi la cum tremuram toată, după o

noapte dormită direct pe jos.

În timp ce mă conducea spre camioneta lui, mi-a spus:

„Dacă tot ai de gând să rămâi pe-aici de una singură, măcar să te-nvăţăm ce ai de făcut, ca să te poţi descurca.“

„Ştiu deja ce am de făcut“, am zis, ridicându-mi automat garda.

„Nu ţi-a fost uşor, ştiu asta. A trebuit să fii dură ca să răzbeşti, numai că duritatea nu-i totuna cu tăria, să ştii tu de la mine, Anna.“

A fost ca şi cum ar fi-ndreptat o lumină direct spre ochii mei sau mi-ar fi băgat-o în fisura din suflet, pe care crezusem până atunci c-o ascunsesem ceva mai bine.

„Cum adică?“ l-am întrebat.

Ajunseserăm la camionetă şi ne urcaserăm în ea. Hap se postase la volan, părând să nu se grăbească deloc să-mi răspundă la-ntrebare. Până la urmă, s-a întors către mine şi-a zis:

„Linda mi-a spus ce s-a întâmplat cu mama ta, scumpo.“

Linda era doamna Stephens, asistenta mea socială. Tot ce mai puteam face era să pretind că nu-mi păsa mie de ce ştia el sau nu ştia, de ce părere-şi făcuse despre mine sau nu-şi făcuse.

„Da, şi?“ am zis.

„Nici nu pot să-mi închipui cum o fi fost aşa ceva, pentru un copil de vârsta ta. Serios. Mi se rupe inima numai când mă gândesc.“

Orice gânduri mi se-nvârteau prin cap s-au risipit cu un pocnet forţat. Ca şi cum aş fi fost pe pilot automat, m-am tras mai aproape de mânerul portierei. Hap a observat şi-a rămas absolut nemişcat. Numai ochii s-ar fi zis că i se mai mişcau totuşi, cât să vadă tot ce era de văzut.

„N-o să te opresc eu, dacă o să vrei să fugi de-acasă, dar, dacă-ţi mai oferi o şansă la noi şi mai rămâi, te pot învăţa lucruri care ar putea să te ajute mai târziu. Lucruri care m-au ajutat şi pe mine. Despre ce şi cum să faci în pădure.“

Stând cu ochii aţintiţi spre parbriz şi privind fix la dunga de murdărie de deasupra ştergătoarelor, am ridicat din umeri, ca să-i dau de-nţeles că nu-i acordam chiar toată atenţia mea.

„Natura ne cere s-o respectăm, Anna. Sigur că are o latură brutală, dar, dacă eşti în stare să-i înveţi limbajul, îţi afli-n ea şi liniştea, şi tihna. Cel mai

bun medicament din câte cunosc eu.“

„Mă simt foarte bine și-așa“, i-am trântit, întorcându-mă cu fața spre el și provocându-l să mai spună ceva.

„Sigur că te simți bine și-așa. Dar ce-ai zice de-o singură lecție totuși, înainte să ne-ndreptăm spre casă? Una ușoară. Pot să te-nvăț cum să găsești nordul cu adevărat.“

Aș fi vrut să zic *da*, numai că era un cuvânt care-mi rămăsese-nțepenit în gât de multă vreme, prins ca într-o biluță de sticlă și fixat chiar în mijlocul gâtlejului. În loc de asta, mi-am luat mâna de pe portieră și mi-am lăsat-o în poală.

„Sau e bine și mai târziu“, a zis. „Poate să mai aștepte. Hai s-o luăm spre casă.“

În aceeași seară, înainte de culcare, mi-a dat o carte legată-n pânză, intitulată *Elementele de bază ale supraviețuirii în sălbăticie*. Am băgat-o într-un sertar al noptierei, dar am scos-o la loc, imediat după ce-a plecat Hap, trecându-i în revistă capitolele despre: „Semnalizare“, „Subzistență“, „Adăpostire“, „Noduri și lațuri“. Am rămas trează până mult după miezul nopții și-am devorat-o, nu altceva, cartea cu pricina. Erau acolo instrucțiuni pas cu pas despre cum să verifici dacă plantele și gângăniile-s comestibile, cum să instalezi capcane pentru vânat, cum să faci adăposturi cum au vagabonzii, cum să prinzi pește cu mâinile goale. Erau termeni de-nvățat, legați de hărți și de busole, releveuri ale câmpurilor și considerații topografice, cum se-aprinde focul, protecția personală, îngrijirea rănilor, adaptabilitatea, combaterea stresului, a hipotermiei și-a fricii.

Nu-nțelegeam de ce mă simțeam atât de atrasă de asemenea scenarii – cel puțin, atunci nu –, dar îmi vorbeau la modul cel mai profund. Hap era un om înțelept. Ghicise, probabil, de la bun început că-n felul ăsta se cuvenea să-mi vorbească – de la supraviețuitor la supraviețuitor.

Mă opresc în micul spațiu liber de la capătul potecii, îmi leg bocancii grei încă o dată, ridic fermoarul hanoracului până la bărbie și pornesc mai departe, ocolind poteca principală și urmând un drumeag mai puțin cunoscut, pe care las în urmă bucla promontoriilor. După ce merg aproape un kilometru, am ajuns la un crâng de chiparoși, dens, și mă strecor printr-o spărtură îngustă printre copaci, ținând o mână în dreptul feței, ca să prind cu

ea pânzele de păienjeni, pe care le știu acolo, chiar dacă nu le văd. Am buricele degetelor lipicioase de la firele de mătase, în timp ce-mi fac loc din ce în ce mai adânc, după care timpul însuși mi se pare lipicios. Am iar zece, poate unsprezece ani, și mi se-arată pentru prima oară calea secretă de acces în crâng.

Krummholz – ăsta-i termenul pentru o asemenea vegetație, pe care mi-l amintesc de la una dintre lecțiile lui Hap. E un cuvânt german, care înseamnă „lemn încovoiat“. Pe parcursul a multe zeci de ani, vremea dură a sculptat copacii, dându-le trunchiurilor aceste forme grotești. Vântul de nord, bogat în sare, distruge vârfurile crengilor, pe care le silește să se orienteze-n jos și să se răsucească, luând-o către pământ, în loc să se-avânte spre cer. Copacii rezultați sunt ilustrații vii ale adaptării, ale inteligenței și rezilienței de care dă dovadă natura. N-ar trebui să poată crește în felul ăsta, și totuși iată că reușesc.

Ajunsă-n crâng, simt o durere-n piept, bruscă și-ascuțită, legată de Hap. De toată frumusețea pe care mi-a scos-o în față, ca și de toată urâțenia. De cum a ridicat straturile unul după altul, dezvăluindu-mi lumea toată iar și iar și lăsându-mi răgazul necesar s-o fac a mea. Simplul fapt de-a fi aici mă face să mă simt mai aproape de el, și încă și mai aproape de răspunsurile după care am venit – cum aș putea să mă reconstitui la loc, precum un turn din cuburi, care s-au răsturnat și risipit.

Închid ochii, încercând să țin totul încremenit – și lumina palidă filtrată, și mirosul dens, de mușchi. Dar, de cum fac asta, un gând îmi țâșnește-n minte, ca pe fundalul întunecat al unui ecran de film. E răbufnirea unei imagini-ecou, fulgerătoare și sumbră: *Locul ăsta-i perfect ca să-ngropi un cadavru*.

Cameron Curtis dă buzna la suprafața minții mele, precum un val de căldură. Ca sângele care-mi dă mâncărimi printre degete, când mi le-ncleștez. Ochii mari, căprui, care au cunoscut deja dificultățile. Forma-ncăpățânat de optimistă a gurii și părul ei lung, negru. Pare să nu conteze că le-am dezamăgit pe altele ca ea – și pe mine însămi, pe parcurs. Că deja e prea târziu, probabil. Fata-i aici.

Nu știu cum să mă strecor mai repede-napoi prin spărtura dintre copaci, de unde o iau spre limita promontoriilor, mergând grăbită, din ce-n ce mai

grăbită, pe cărarea pustie, până la marginea falezei, unde vântul bate atât de tare, încât aproape că mă trânteşte la pământ. Undeva, jos de tot, patru cormorani durdulii se-nghesuie pe-un colţ crestat de rocă neagră, cu gâturile strânse-n piepturi, ca nişte cârlige. Brizanţii se sparg în jurul lor, azvârlind spumă-n toate părţile. Mai departe, în larg, sunt valuri negre şi valuri verzi. O barcă de pescar se-nalţă până-n vârful unei creste, după care se prăbuşeşte-n partea cealaltă, ca şi cum ar fi dispărut prin cine ştie ce trapă.

Aş vrea să dispară şi Cameron Curtis la fel, să iasă definitiv din conştiinţa mea. Dar nici barca nu dispare. Saltă-napoi din groapa de apă, mică şi albă, ca şi cum ar fi lipită acolo. Au început să-mi vâjâie urechile de frig, dar m-aşez pe jos oricum, strângându-mi genunchii-n braţe cât pot de tare, ca şi cum aş vrea să mă ţin laolaltă. Părul îmi flutură peste ochi şi-mi intră-n gură, lăsându-mi un gust de apă sărată pe limbă. Totul pare să se răsucească-n spirală, smuls când înainte, când înapoi, groaznic şi frumos. Uite că sunt aici, în mijlocul vriei, căutând să-mi aduc aminte cum se trăiesc momentele de neconceput, cum se scapă din sălbăticie, din haos, din frică.

(şase)

După vreo oră şi ceva, când o iau înapoi spre maşină, mi-a intrat frigul în oase, dar sunt ceva mai liniştită la cap. De-ndată ce ajung la locul de parcare, mă opresc brusc. Două bariere de poliţie, cu dungi roşii oblice, blochează pe jumătate intrarea în parcul forestier. Şase poliţişti în uniforme se organizează-n faţa pancartei pădurarilor, cu echipe de câini şi staţii de emisie-recepţie. Pornesc s-o caute pe Cameron Curtis.

Îmi strâng mai bine gluga hanoracului şi mă-ndrept spre Fordul meu Bronco, simţind că sunt în văzul tuturor şi foarte alarmată. Mai am trei metri de parcurs, şi cheile-n mână, când îmi aud numele strigat. Dar îmi închipui, precis, nu se poate altfel. Nu mă cunoaşte nimeni aici – nu mă *mai* cunoaşte nimeni. Grăbesc pasul şi-ajung la portieră, exact în momentul în care simt o mână pe umăr.

— Ei! zice-o voce.

Mă răsucesc pe călcâie, cu mâinile întinse automat, pregătită de-o confruntare. Dar nimic nu mă poate poate pregăti pentru chipul pe care-l

văd – e atât de cunoscut, chiar şi fără anii care şi-au lăsat amprenta pe el. E ca şi cum aş înota printr-un vârtej sau aş înainta printr-o maşină a timpului.

— Anna Hart. Nu-mi vine să cred! zice.

Rămân gură-cască la el. Ochi cenuşii, mai ridaţi acum, dar cu aceeaşi lumină-n ei; maxilarul pătrat şi nasul drept, elegant; şuviţele de păr vâlvoi, roşcat-auriu, care i se zăresc de sub pălărie. Dar e-o fantomă, o arătare din memorie, un prieten de nici nu mai ştiu când.

— Will Flood, zic.

Dau să-l îmbrăţişez, şi-n schimb îi trag un cot peste umăr. Mă dau înapoi, şi-l calc pe picior.

— Ho! zice, râzând. Ce dracu’ faci aici?

Nu pot gândi suficient de repede, ca să-i şi răspund. Ultima dată când l-am văzut pe Will, eu aveam optsprezece ani, el – douăzeci şi doi, şi abia-şi pusese uniforma de la biroul şerifului, pe care taică-su îl condusese fără-ntrerupere decenii întregi. Pe-atunci, Will cocheta cu visuri înalte, vorbind adesea de San Francisco, Los Angeles, Denver, Seattle – oriunde, numai nu la umbra interminabilă a lui Ellis Flood.

— Ce se-ntâmplă aici? întreb, ca şi cum n-ar fi limpede ca lumina zilei.

— O fată dispărută. Deja de două zile. A dispărut de-acasă-n toiul nopţii, fără semne de pătrundere forţată.

— Adic-a *fugit* de-acasă?

— Nu cred. Maică-sa e nici mai mult, nici mai puţin decât Emily Hague.

— Emily Hague… *actriţa*?

Zău dacă-mi vine să cred. O stea de cinema la Mendocino?

— Ce şanse erau să-mi cadă mie-n poală aşa ceva? zice Will. Familia vrea să ţină totul secret, să nu afle presa. Tăticu’ a-ncercat să-mi dea zece mii de dolari pe sub masă, numai ca să grăbesc puţin căutarea. De parcă asta foloseşte la ceva. Fluturi nişte bani, şi fata, hop! – iese brusc din pălărie.

— Sper că i-ai luat, banii ăia, zic – la care el râde puţin cam repede şi schimbă subiectul:

— Auzi, vino să bei ceva cu mine, mai târziu.

— Nu pot.

— Pe dracu’ nu poţi. La Patterson, la opt, că altfel vin după tine să te

caut.

Mă trece un alt spasm, un vertij pe care-aș vrea să-l pot face dispărut cât ai clipi din ochi. Să mă pot face pe mine să dispar și să fiu departe. Dar ăsta-i Will.

— O să-ncerc, îi spun.

— Ba nu, să fii acolo – și-o ia din loc, îndreptându-se către cei din echipă, reuniți, și dându-le ordine din mers.

Mă urc în Bronco și-i pornesc motorul, văzând cum echipa de căutare se-avântă pe poteca principală. O știu pe dinafară, după cum știu și ce muncă dură-i așteaptă. O să facă un caroiaj din fiecare porțiune de câte cinci sute de metri, cercetând fiecare snop de vegetație răvășită, căutând orice fărâmă de material textil, orice li se va părea ciudat sau nelalocul lui. Câțiva dintre câini vor fi din cei de căutare-salvare, axați pe mirosul lui Cameron, pe care l-au adulmecat deja de pe vreun maieu sau față de pernă, ceva ce-a folosit mai mult timp. Alții vor fi câini de căutare a cadavrelor, antrenați să descopere urme-ale descompunerii corpului uman, o imagine olfactivă care se-nalță din pământ sau plutește-n aer.

Într-un asemenea caz, de simplă dispariție de persoană, sunt șanse – inițiale, cel puțin – ca persoana să reapară la fel cum a dispărut, nevătămată. Se poate foarte bine ca fata să se fi rătăcit în pădure, pe undeva, după cum se poate să fi fost alegerea ei să fugă.

Nu-i o crimă să dispari; în schimb, aici pare să fie o absență grăitoare, o licărire sumbră familiară, care-mi dă de gândit. Poate a fost silită să plece de-acasă, ba chiar complice, într-o primă etapă, la ce rău s-o fi abătut asupra ei. Mi-aduc aminte că e și-o poveste veche de speriat copiii, cum că diavolul fură sufletele, cerându-le, pur și simplu, să-l urmeze. Adică, nu-i un hoț de suflete, ci un maestru al manipulării. Adevăratul pericol, vrea să spună povestea, nu rezidă în prezența însăși a diavolului, ci în faptul de a nu ști că poți alege să-l trimiți la plimbare.

Asta-i partea cea mai tristă, din cum văd eu lucrurile – și le-am văzut de multe ori, la viața mea. Cum unele victime nici nu se gândesc măcar să spună *nu*. Pentru că nu le vine a crede că le stă în putere să-și salveze propria viață.

(șapte)

Pe tot drumul înapoi, mă simt ca un glob din cele cu zăpadă, scuturat zdravăn, în care fulgii ascuțiți ai memoriei se ciocnesc. Will e tot aici. A devenit șeriful orașului, la fel ca taică-su – și ce urmează? Cum aș putea răspunde la oricare dintre multele întrebări cu care mai mult ca sigur c-o să tabere pe mine, despre care-i viața mea și de ce m-am întors acasă? Cum pot evita s-aud cine știe ce în plus despre situația lui, care și-așa îmi stă pe creier? Cum o să putem evita, și unul, și altul, să vorbim despre trecut? La urma urmei, nu suntem, pur și simplu, doi prieteni vechi, pe care nu-i leagă nimic special.

Toți anii ăia, de pe vremea când eu aveam zece, și Will paisprezece, fiecare a făcut parte din povestea celuilalt. Ellis Flood, șeriful, tatăl lui, era cel mai bun prieten al lui Hap, așa că de multe ori am fost luați la pachet. Dar, și dacă n-ar fi fost așa, într-un orășel ca Mendocino, copiii se jucau în haite, construiau forturi din lemn adus la țărm de valuri pe Portuguese Beach, hălăduiau prin pădurile din dosul străzii Jackson sau, dacă nu, se jucau de-a v-ați ascunselea cu lanternele pe marginea falezei, în nopțile fără lună. Alți doi din gașca noastră erau gemenii Caleb și Jenny Ford, care trăiau numai cu tatăl lor, de când mama fugise, de mulți ani, cu un alt bărbat, dorindu-și o viață care n-avea nimic de-a face cu ei.

Mereu m-am simțit atrasă de copiii cu povești similare cu a mea, de parcă am fi fost membrii unui soi de club a cărui parolă de acces n-o rostea nimeni. Caleb și Jenny aveau cu doi ani mai mult decât mine, diferență care părea mai mare-n cazul ei decât al lui – cine știe din ce motiv. Caleb era isteț într-un mod care-l făcea interesant în ochii mei – avea capul ticsit de fapte și povești aparte în legătură cu orașul nostru, ceea ce-l făcea să fie numai bun de prieten. Și mie-mi plăcuse întotdeauna să știu lucruri, nu doar istorice, despre tot ce era de știut: detalii despre oameni și locuri, povești vechi și mistere noi. Și secrete, indiferent de care.

Tot Caleb avea și cele mai bune ascunzători când ne jucam de-a v-ați ascunselea. Într-o seară l-am urmat, când Jenny a-nceput să numere și tot grupul s-a risipit. Majoritatea copiilor se comportau ca niște lupi singuratici când porneau jocul, dar Caleb n-avea nimic împotrivă să mă ia și pe mine.

M-am ținut după el până tocmai la marginea falezei, unde mi se părea că-l văzusem dispărând ca printr-o ușă nevăzută. M-am avântat și eu, și-am văzut că descoperise o platformă perfectă, chiar dacă foarte mică, un fel de cuib-de-cioară într-un chiparos. Ramurile bifurcate îi susțineau greutatea, copacul întreg părând încastrat în peretele falezei ca de bagheta unui magician. Locul era genial și îți dădea o senzație de nedescris. Tehnic vorbind, eram ieșiți peste margine, dar și protejați cumva – cât de cât. Cele două crăci de sub noi aveau forma și dimensiunile potrivite pentru a susține doi copii sfrijiți. Crengile de mai sus erau atât de stufoase, încât ne acopereau cu totul – un sistem de camuflare mai mult decât eficient, drept care Jenny, când a venit în fugă și s-a uitat țintă către copacul nostru, cu propria față luminată și de culoarea lămâii, sub fasciculul conic al micii ei lanterne de mână, a trecut mai departe, să ne mai caute.

Pentru mine, toate astea erau noi și străine, jocurile nocturne și grupurile vesele de prieteni din cartier – într-un cuvânt, copilăria. Eu și Caleb am rânjit unul către celălalt, mulțumiți de noi înșine, fiindcă jocul era deja câștigat pentru noi. Fiecare joc pe care l-am fi putut juca vreodată. Noaptea părea să se-ntindă în toate direcțiile, făcută pentru copii ca noi, de neînvins – nemuritori –, de vreme ce mult mai încolo, de-a lungul falezei, Jenny striga nume-n continuare, sperând să-l pună pe careva pe fugă. Am stat și ne-am uitat la ea multă vreme, la cum îi sălta și i se-nfunda raza lanternei printre ierburile negre, până când, în cele din urmă, lumina pe care o ducea cu ea s-a făcut mai mică decât o gămălie de ac.

Pe-atunci, demult de tot, Will era înamorat de Jenny – ca toți băieții, de altfel. Nu era fată-n oraș mai frumușică decât ea, sau mai drăguță. Avea dinții albi și drepți, ca din reclamele de bomboane mentolate pentru respirație proaspătă, și pistrui căprui peste șaua nasului, și-un păr lung, șaten, care i se legăna-n stânga și-n dreapta când mergea. Și-o voce frumoasă avea, cântată, înaltă și persistentă, ca Joni Mitchell[8]. Cânta la chitară în serile cu focuri de tabără, cu picioarele-ngropate în nisipul ud, în timp ce restul își dădeau din mână-n mână cutii de bere șterpelite, ascultând-o numai pe jumătate. Dar eu nu-mi puteam desprinde privirile de la ea.

Într-o seară, ne-a cântat o piesă compusă de ea, cu titlul *Noapte bună, California*, despre o fată care se simte atât de pustiită pe dinăuntru şi de pierdută, încât se duce până departe-n largul mării şi nu se mai întoarce niciodată. Cuvintele ziceau: „Nu mă căutaţi, sunt o nimeni“.

Pe plajă, la lumina roşie-aurie a focului, îmi stârnea un sentiment de-o asemenea intimitate, încât aveam impresia c-o urmăream, de fapt, stând singură-n camera ei, cu trupul aproape culcat peste chitară, vorbind numai şi numai de singurătate. În viaţa de zi cu zi, Jenny nu se prezenta niciodată aşa, dar ştiam că asta nu însemna, practic, nimic. Orice suprafaţă putea s-ascundă, chiar sub ea, tristeţea.

Cum Jenny era cu doi ani mai mare şi nu se deschisese mai mult către mine, prea multe lucruri nu ştiam despre cum arăta viaţa ei din familie. Dar şi dacă am fi fost cele mai bune prietene, poate că tot nu mi-ar fi spus. Într-o mie de feluri diferite puteai păstra tăcerea – ştiam asta. Cântecul vorbea – mie-mi vorbea, cel puţin –, făcându-mi pielea de găină pe braţe şi la ceafă, şi nimerindu-mă punct ochit, punct lovit: „Noapte bună, California. Noapte bună, zare-albastră. De-acum, valurile să-mi spună povestea. Vorbele toate s-ajungă la urechea voastră.“

Aveam cincisprezece ani când a dispărut Jenny, în august 1973. Ea era de-aproape optsprezece ani, şi tocmai absolvise liceul din Mendocino. Din toamnă, urma să meargă la Universitatea Californiei, de la Santa Barbara, să se facă soră medicală. Până atunci, lucra la Viile Husch din Boonville, situate la vreo trei sferturi de oră-n interiorul continentului faţă de-oraş, de unde strângea bani pentru o maşină şi se milogea s-o ia până acasă oricine mergea în aceeaşi direcţie ca şi ea. Într-o seară, a plecat de la serviciu în felul ei obişnuit, dar acasă n-a mai ajuns. Tot oraşul a trăit zile-ntregi cu sentimentul panicii, mai cu seamă Caleb. Era îngrozitor să-l priveşti. Au început să circule zvonuri că poate fugise de-acasă. Adolescenţii puteau face oricând aşa ceva, din tot felul de motive. Dar Caleb o ţinea una şi bună, că ea n-ar fi fugit – nu fără să-l anunţe şi pe el, sau chiar să-l ia cu ea.

Aşteptând şi eu, ca toată lumea, s-auzim vreo veste, am simţit că mi se deştepta în tot corpul o teamă veche, devenită latentă. Anii trăiţi la Mendocino, cu Eden şi Hap, se înmulţiseră de-acum şi mă făcuseră să mă simt în siguranţă – pe mâini sigure, adică. Dar iată că ştiam la fel de sigur

acum că mi se putea-ntâmpla şi mie, foarte bine, ce se-ntâmplase cu Jenny. În sinea noastră, nu eram chiar atât de diferite.

(opt)

Will stă la celălalt capăt al barului, când ajung, în sfârşit, să intru pe uşă la Patterson, puţin după opt treizeci. Are înaintea lui o cană aproape goală de cafea.

— Mă gândeam deja dacă nu cumva mi-ai tras clapa, zice, strângându-mă în braţe cu căldură.

Îi răspund la strânsoare, observând că şi-a făcut duş de curând şi că şi-a schimbat uniforma. I-a rămas umed părul, acum pieptănat pe spate, neted, numai că eu îi cunosc vârtejurile şi cât de sălbatic o să-i arate coafura, de cum i se usucă. Lăsând la o parte ravagiile fireşti ale timpului, e straniu cât de neschimbat e Will – acelaşi maxilar zdravăn, aceleaşi gene lungi. Aceeaşi graţie a trupului, plină de energie, de parc-ar fi pe jumătate om şi restul un golden retriever.

— M-ai surprins de mi-au sărit capacele azi, îi spun.

— Şi tu pe mine, zice, pufnind în râs şi făcându-i semn să vină barmaniţei, o femeie între două vârste, blondă, cam fără bărbie şi cu ochii conturaţi la greu.

Comand o bere Guinness cu un whisky Jameson mic, după care mă-ntorc spre Will şi-ntreb:

— Nu bei şi tu cu mine?

— Nu cât sunt în tură. Şi n-o să ies prea curând – nu până n-o găsesc pe fata aia, oricum.

— A, da, zic. Nu ştiu ce era în mintea mea.

Barmaniţa se-ntoarce cu comanda mea, şi-mi ridic paharul de bere către Will, mimând un mic toast în cinstea lui:

— Nu-mi vine să cred că mai eşti aici. Aveai atâtea idei grozave!

— Serios? zice el, făcând o mutră acră. Şi unde să mă fi dus, mă rog?

— Într-o mie de locuri. Oriunde.

— Adică… oriunde, numai nu la umbra lui taică-meu, este?

— Poate. Mă gândesc la el uneori. La ce impresii lăsa. De Bugs Bunny.

— Mda… Lucra de zor la chestia asta. Exersa cu orele. E-n stare să fie-o scârbă în alte privinţe, dar e-amuzant măcar.

— Mai trăieşte, apropo?

— La un azil de bătrâni de lângă Fort Bragg – şi Will îşi acoperă cana de cafea cu degetele, arătându-se vizibil încurcat. Zic cei de-acolo că nu mai are chiar toate ţiglele pe casă.

— Aoleu, îmi pare rău!

— Nu-i nici o problemă – şi-şi ridică umerii către urechi, după care şi-i coboară la loc, încercând să mai detensioneze atmosfera. Zice: Încă-i mai poate face să râdă pe-ăia mici ai mei.

— Ai copii? Grozav. Pun pariu că eşti un tată a-ntâia.

— Încerc.

— Băiat? Fată?

— Câte unul din fiecare. Zece şi doişpe ani. Şi-amândoi prea deştepţi pentru binele lor propriu.

— Şi soţia ta – ea cu ce se-ocupă?

— Beth. E profesoară la şcoala Montessori de ceva mai încolo. De mult lucrează acolo. Şi se-nţelege de minune cu copiii ăia.

— Foarte frumos tablou, zic şi mă uit, instinctiv, la mâna lui stângă.

N-are verighetă, nici vreun şanţ unde-ar fi putut fi verigheta, nici vreo dungă mai deschisă la culoare, nebronzată. Poate că nu poartă, sau poate că mai e vreo poveste, pe care nu mi-o spune.

— Dar tu? mută el discuţia. Cât ai de gând să stai?

— Nu ştiu sigur, zic şi mă uit în altă parte. Iau lucrurile uşor, zi după zi.

— Eşti măritată?

— Da… măritată cu slujba – e o minciună în care încap oceane întregi de adevăr.

— Ţi-am urmărit cariera puţintel, zice. Proiectul… „Farul“, parcă. Te-ai descurcat atât de bine.

— „Rază-de-Far“, îl corectez. Dar aşa e, da.

— Atâţia copii daţi dispăruţi – trebuie să-ţi fie greu. Eu n-aş fi în stare de aşa ceva.

Dar asta şi faci, dau să-i spun, dar mă opresc – n-ar fi cinstit. În loc de asta, îl întreb:

— Cum rezişti? la care el scutură din cap, cu un aer sleit. Zice:

— N-am dormit de când am primit apelul. Familia vrea răspunsuri, şi eu n-am ce răspunsuri să dau.

— S-au băgat pe fir şi-ăia de la FBI?

— Am nevoie de dovezi c-a fost răpită, ca să mă bage-n seamă federalii. Şi eu n-am aşa ceva. N-am nici o probă de nici un fel, de fapt, şi nici un motiv. Martori nu sunt, nici vreo scenă a crimei.

— Dar tu crezi c-a răpit-o careva…

— E doar o presimţire, dar aşa cred. A fost o fată mai încolo, spre Richmond, cu nişte ani în urmă. A dispărut chiar din curtea propriei case.

— Amber Swartz-Garcia, zic.

— Apropiate ca vârstă, nu?

— Amber avea şapte ani. E-o diferenţă ca de la cer la pământ, să ştii, între şapte şi cincisprezece ani. Oricum, în urmă cu cinci ani a fost.[9]

— Aha, da… – şi oftează: Iartă-mă. Uit că eşti în vacanţă.

— Nu-i nimic. Mintea mea de poliţistă nu-şi ia concediu niciodată, de fapt. Ai vreun motiv să-i suspectezi familia?

— Deocamdată nu, nu direct. Încă mai punem întrebări.

— Presupun că-i ţii sub observaţie pe infractorii sexuali înregistraţi din zonă. Le verifici eliberările condiţionate şi pe cauţiune? Tuturor celor care au afinităţi la fetele de-asemenea vârste sau la infracţiuni de felul ăsta?

— Tu chiar vrei să vorbim despre aşa ceva? mă-ntreabă, uitându-se la mine pieziş.

— E singura mea pasiune, ridic din umeri şi sorb din bere. Poate că e manipulată, cine ştie cum. Poate c-a fost atrasă în cine ştie ce poveste sordidă, fără ca măcar să-şi dea seama.

— La treburi cu droguri, vrei să zici? Pare să fie curată ca lacrima.

— O fi vorba de sex. Poate e ţinută sub control de cineva.

— Fratele maică-sii a fost acuzat de viol, când era la colegiu, dar asta-n urmă cu treizeci de ani. O fi chiar taică-su de vină?

— Se-ntâmplă, zic.

Mă aplec în faţă şi nu pot să nu văd semnele surmenajului din jurul ochilor lui Will. Simte o nevoie disperată să facă o pauză, şi sunt alături de el. Ştiu exact ce povară poartă-n momentul ăsta. Cât de greu poate fi totul.

— E adoptată, zice. Asta o-nsemna ceva?

Mi-a pomenit detaliul ca și cum ar fi doar un aspect în plus de avut în vedere, dar mie-mi atinge o coardă mult prea sensibilă. Cameron s-ar putea lupta cu greutățile clasice ale adopției, făcând nebunii, ca să le pună iubirea la-ncercare părinților adoptivi. Sau poate că are straturi suprapuse de cicatrici emoționale, dificultăți identitare sau de atașament, probleme cu teritorialitatea sau tendințe autodistructive.

— Poate, zic, încercând să păstrez un ton indiferent. Dacă se luptă cu ceva. Dar tu mi-ai spus adineauri că e curată ca lacrima.

— Știu. Al dracului… și expiră lung și zgomotos, după care-i face semn barmaniței să vină cu nota de plată.

— Sper să găsești un fir cât de curând, zic.

— Și eu, deși nu pare convins. Uite, să-ți spun ceva, zice apoi. Am ajuns, în ultima vreme, să-l apreciez altfel pe taică-meu. Presiunea pe care-o fi simțit-o mai demult, când nu reușea să facă dreptate. Și ce sentiment al eșecului trebuie să fi avut.

Oftează, iar oftatul exprimă-n el generații întregi, așa cum fiecare cochilie poartă-n ea tot Pacificul. Toți așteptau de la el să-i facă să-și regăsească sentimentul de siguranță. Iar el nu reușea niciodată – la Jenny Ford se referă; amândoi am vorbit despre ea, fără să-i pomenim numele.

— Pe Caleb l-ai văzut? schimbă subiectul brusc.

— Ce? Caleb e *aici*?

— S-a întors acum aproape un an, după ce i-a murit tatăl. Un atac cerebral. Caleb a moștenit tot – i-a și vândut picturile, toate. Al naibii ticălos bătrân – avea milioane.

— Serios?

Parcă-l și văd pe Jack Ford, individul excentric pe care l-am cunoscut, cu aer de pustnic, mereu în aceiași blugi stropiți cu vopseluri și-aceeași cămașă de flanelă, cu părul răvășit, de ziceai că și-l tăia singur cu vreun cuțit de bucătărie.

— *Milionar?* Nu mi-a plăcut niciodată, zic.

— Nici mie, zice Will. Era ceva-n neregulă cu el. Știi, nu s-a mai recăsătorit.

— Nu mă mir, zic. Și cred că n-avea el treabă cu nimeni. Caleb ce mai

face-acum?

— Face bine, cred, având în vedere ce și cum. Nu-l văd eu prea des.

— Mă gândeam c-o să stea departe, câte zile-o mai avea. Orașul ăsta i-a produs atâta durere!

— Și noi la fel, zice Will simplu. Dar uite că tot aici suntem.

După ce plătim ce e de plătit, îl urmez afară din bar, și-apoi pe strada liniștită, unde felinarele par să-mprăștie o lucire supranaturală către *Timpul și Fecioara*, cele două statui la fel de fascinante și enigmatice pentru mine ca-ntotdeauna.

Will se oprește în mijlocul trotuarului, clipind mai des ca de obicei.

— Îmi pare bine că te-am revăzut, Anna, zice. N-a fost cel mai bun an pentru mine, de ce să te mint?

— Nici pentru mine n-a fost, zic, și-l iau în brațe, grăbită și mirată de nodul pe care mi-l simt în gât.

— Condu cu grijă, da?

— Nu te poți îmbăta numai cu bere, zic.

— Nu, zău? Repetă-ți asta pe tot drumul până acasă.

Are mașina parcată puțin mai jos de-a mea. Știu că n-a terminat lucrul pentru azi, dar îl simt că lungește oricum despărțirea. Poate că sentimentul pe care-l răspândește e doar anxietatea legată de cazul ăsta la care lucrează, poate că e-nsingurare pur și simplu. Toate amănuntele alea despre familia lui perfectă or fi fost minciuni. Sau poate că familia lui o fi absolut în regulă, dar el a călcat pe-alături, cine știe cum. Cât de repede ți se poate întoarce propria viață-mpotrivă – asta-i ceva ce știu prea bine.

Descui portiera Fordului meu Bronco și mă urc la volan, dar îl văd pe Will apropiindu-se, c-o mutră pe care citesc tristețea și faptul c-a lăsat garda jos. Un timp destul de-ndelungat se uită țintă-n ochii mei, stârnindu-mi un vâjâit slab în urechi, ca de-o presimțire. *Ce-are de gând, să-ncerce să mă sărute?*

Dar nu, l-am citit prost. Zice:

— Mă bucur că te-ai întors, chiar dacă numai pentru puțin timp. În vremuri de-astea, în care lumea pare s-o fi luat razna cu totul, e bine să ai prieteni în jur.

Are dreptate, bineînțeles. Nu de asta m-am întors eu acasă, dar Will are

absolută dreptate.

(nouă)

La cinci zile după ce-a dispărut Jenny, doi pescari ieșiți să dea la undiță i-au găsit cadavrul în râul Navarro, atât de plin de apă și desfigurat, încât cei de la biroul medicului legist au fost obligați să-i confirme identitatea prin comparație cu fișele dentare.

Hap m-a dus în pădure, ca să-mi spună. Până atunci, nu-l mai văzusem niciodată pierzându-și cumpătul, dar se vedea clar că făcea eforturi să se abțină, când mi-a luat amândouă mâinile într-ale lui.

— Am fost întotdeauna cinstit cu tine, Anna, ești de-acord? m-a întrebat, c-o voce care-i tremura zdravăn.

Mi s-a uscat gura și mi s-a părut că-mi fuge pământul de sub tălpile ghetelor, dar Hap îi dădea înainte, povestindu-mi cum găsiseră pescarii, din întâmplare, ce mai rămăsese din biata Jenny, pe-o porțiune a râului mai puțin frecventată. Cum altfel poate că n-ar fi fost găsită niciodată. Și că nu se-necase – o strânsese cineva de gât.

O poveste-atât de scârboasă, c-aș fi vrut ca Hap să-nceteze. Dar știam că nu s-ar fi oprit. Dacă era vorba, într-adevăr, să mă protejeze, nu putea să lase nimic nespus.

— Cine-a strâns-o de gât? am întrebat, și propria mea voce a părut să ricoșeze de copaci, după care să-mi cadă-n poală ca un pietroi, ca o mică bucată dură din realitatea lumii înconjurătoare.

— Nu știm încă.

— Dar o să-l prindă, nu?, șeriful Flood.

— Presupun c-o să-l prindă.

— Cum a putut cineva să facă așa ceva? l-am întrebat, cu toate că știam deja răspunsul.

Văzusem tot felul de oameni deformați de durere și de circumstanțe, oameni care fuseseră ei înșiși atât de rău și de profund loviți, încât nu se puteau abține să le facă și altora la fel.

— Atât de mică era Jenny! am strigat, simțind că mi se prelingeau în gură lacrimi fierbinți. Nici măcar n-a prins și ea o șansă-n viață.

— În viaţă e şi moarte, Anna. Lucruri mult prea greu de suportat, aproape imposibil. Atât de multe sunt, şi uite că le suportăm totuşi.

Ştiam c-avea dreptate, dar aş fi dat orice s-aud altceva de la el. Măcar dacă mi-ar fi putut promite Hap c-aşa ceva nu s-ar mai fi repetat, că eu n-aveam să mor niciodată, că n-ar fi murit nici el, nici Eden. Că noi trei, împreună, aveam să ne ţinem departe şi-n siguranţă de toate relele, cu toate că lumea era plină de-ntâmplări şi de oameni dintre cei mai îngrozitori. Oameni suficient de contorsionaţi pe dinăuntru, încât s-omoare o fată de şaptesprezece ani şi s-o lase-acolo, în râu, ca pe-un gunoi.

— Cum le suportăm? l-am întrebat în cele din urmă. Lucrurile alea imposibile?

Îi simţeam în continuare mâna pe a mea, caldă şi nemişcată – caldă, statornică şi vie. Nu se mişcase nici cu un deget de lângă mine.

— Uite-aşa, scumpo, mi-a spus.

În zilele următoare, îmi fac un obicei din a porni de la cabana mea cu un rucsac în spate şi fără vreo destinaţie anume, doar să fiu în pădure. Demult de tot, Hap m-a învăţat cum să citesc şi să urmez o cărare, fie şi una mai puţin umblată, ba chiar cum să umblu dacă nu există nici o cărare. Nimic altceva nu-ţi limpezeşte mintea mai bine. Frumuseţea lumii vii, ferigile umede, îmbârligate pe solul văii care mustește de udătură. Licheni de culoarea muştarului şi mușchi aducând a bărbi, trântite precum petele de vopsea pe suprafeţele stâncilor negre şi-ale trunchiurilor de copaci. Coronamentul de deasupra capului, ca o hartă întinsă peste bolta cerească.

Într-o după-masă, după ce-am parcurs vreo şapte-opt kilometri dintr-o drumeţie prin Pădurea Statală Jackson, traversez un drum de ţară izolat, apoi ajung la Big River, care şerpuieşte prin toată această zonă din codrii de coastă nordici, după care se varsă-n estuarul de pe Big River Beach[10], chiar la sudul satului. Albia râului e-ngustă şi puţin adâncă, străjuită de pietre acoperite cu mușchi. Mi-am luat cu mine un mosor de fir de undiţă subţire şi câteva cârlige cu muște-n ele, cu care încerc să prind măcar unul dintre păstrăvii cenuşii, care când se-arată, când se-ascund în umbrele din jur. Dar ei sunt foarte precauţi, iar eu m-am înfierbântat deja. Renunţ, mă dezbrac în chiloţi şi mă bag în băltoacă. Deasupra mea, prin lumina filtrată, moleculele de praf de pin plutesc precum o ceaţă aurie. Apa se prelinge peste pielea

mea ca nişte mănunchiuri de panglici mătăsoase şi reci. Simt că-mi încetineşte ritmul bătăilor inimii. Asta… asta voia să spună Hap când vorbea de cel mai bun medicament.

La-ntoarcere, o iau de-a dreptul peste linia de creastă, în principal pentru efortul pe care-l implică. Terenul se face atât de abrupt pe alocuri, încât n-am ce face şi mă las la pământ, târându-mă în patru labe printre licheni, ferigi şi humus. Respiraţia mi se accelerează şi devine sacadată, iar pe faţă am ca o glazură de praf de pin şi polen fosforescent.

În vârful crestei mă opresc să beau nişte apă. Mă simt deshidratată şi binedispusă. Un arbore de cucută s-a prăbuşit chiar aici, sus, şi seamănă cu un gigant spintecat, iar trunchiul îi aduce a burete negru îmbibat cu apă. Unde i-a fost smuls din pământ ditamai bulbul de la rădăcină, văd pe sol trei zgârieturi lungi şi-o balegă de animal – de la vreo pumă, eventual. Când mă aplec să mă uit mai îndeaproape, zăresc ceva pe la periferia razei vizuale – nu-i un animal, e-o formă solidă. Un adăpost.

Deşi soarele a-nceput să scapete şi mie mi s-a instalat o senzaţie de rece între omoplaţi, mă avânt oricum în josul dealului, mânată prea tare de curiozitate, ca să n-arunc o privire mai îndeaproape. Trebuie să m-apăs pe călcâie, ca să-mi ţin echilibrul pe povârniş. Solul e subţire şi plin de capcane. Ferigi uscate-mi înţeapă mâinile şi mă plesnesc peste blugi, dar, în cele din urmă, ajung la mica incintă. E un adăpost de vânătoare, pe care şi l-a instalat cineva cum vezi prin ghidurile de supravieţuire în sălbăticie, proptind un par lung de doi metri oblic de un pin Douglas cu trunchiul curăţat, de care sunt legate cu sârmă, din loc în loc, mai multe capcane în formă de laţ. Nu se poate să nu funcţioneze. De jur împrejurul trunchiului, solzii de con de pin şi alte materiale care acoperă solul arată urme de călcătură, de la efortul de a reinstala capcanele iar şi iar. E un amplasament de vânătoare nu doar eficient – e chiar elegant. Cine l-o fi construit ştia exact ce făcea şi probabil că mănâncă foarte, foarte bine.

Adăpostul în sine denotă acelaşi nivel de rafinament, iar mie-mi stârneşte mai multe semnale de alarmă subtile. N-arată ca o colibă de vânător, ci e o structură conică. Mi-aduc aminte c-am văzut odată nişte fotografii de album istoric, ale unei populaţii indigene, cum sunt indienii *pomo*. S-au aşezat în grupuri mici, peste tot prin California de Nord, cu sute de ani înainte să vină

europenii, şi locuinţele lor semănau foarte mult cu asta, rotunde la bază, cu stâlpi în centru care susţineau pereţii oblici, legaţi între ei cu stuf şi-acoperiţi cu scoarţă de Sequoia şi cherestea.

Şi totuşi cine s-ar preta unui asemenea efort de-a construi o copie convingătoare a unui adăpost de-al indienilor *pomo*? Şi de ce aşa departe de oraş, la mulţi kilometri distanţă de orice s-ar putea numi drum? O fi opera vreunui scrântit, obsedat de supravieţuire, care crede că nu mai e mult până la sfârşitul lumii? A cuiva care trăieşte izolat, poate, pentru că are cine ştie ce de ascuns? Deşi poate e vorba numai de creierul meu de poliţistă, care scormoneşte după eventualităţi sumbre, când, în realitate, adăpostul îi aparţine vreunui pasionat de viaţă-n aer liber, ca Hap sau ca mine, căruia-i trebuie pădurea şi tăcerea ei, din când în când, ca să aibă sentimentul că e-ntreg la cap?

— Alo? strig o singură dată, aplecându-mă în faţă, ca s-aud mai bine răspunsul, dar nu-mi ajunge la urechi nimic altceva decât liniştea.

Nu mai merg la Mendocino cu maşina până în prima zi din octombrie, şi-atunci numai fiindcă mi s-au terminat proviziile. Odată cu sezonul, a-nceput să se schimbe şi lumina, cum face mereu, ascuţind unghiurile şi umbrele şi făcându-te să fii recunoscător pentru fiecare zi-nsorită. Asta de azi e răcoroasă, dar senină, c-o prospeţime aspră, pe care-o simt plăcută pe obraz. După ce-mi termin cumpărăturile şi mi le depun în portbagajul Fordului Bronco, plec să mă plimb un pic. În parcul Clubului Rotary[11], un bărbat şi o femeie mănâncă în aer liber, la masa unică de picnic, lângă un cortuleţ destul de uzat. Şi-au luat cu ei şi câinele de talie medie, cu părul scurt, blana roşcată şi botul negru, care mă zăreşte şi-şi înalţă capul brusc, de parc-am fi prieteni buni. Pe urmă se apropie în pas alert de mine şi-şi potriveşte mersul după al meu.

La-nceput, mi se pare amuzant cât de rapid îmi copiază ritmul de mers. Mă opresc şi ridic o mână, ca un agent de circulaţie care i-ar spune: *Stai!*, dar el nu mă bagă-n seamă. Fac un pas – face-un pas şi el. Râd, şi se-aşază pe alee. Dintr-odată, suntem ca într-un spectacol de comedie, cu toate că nu pare să se uite nimeni la noi, nici măcar cuplul de hipioţi din parc.

Mă-ntorc şi mă-ndrept către ei.

— Auziți, vreți să vă țineți câinele aproape, dacă nu vă supărați?

— Nu-i al nostru, zice femeia, care ar putea să aibă treizeci de ani sau cincizeci, cu fața ridată de la soare și-un păr blond țepos, care aduce a puf de rățușcă, și poartă un maieu al celor de la Seahawks, lung până aproape de genunchi, tras peste o fustă lungă și ea, cu imprimeu. Apoi adaugă: Nu l-am mai văzut până acum.

Insul de lângă ea zici că n-a trăit altundeva decât pe străzi, încă de la Vara Iubirii[12]. O singură coadă grizonantă-i atârnă peste un umăr, împletită neglijent, dar curată. Un singur dinte de argint îi sclipește, când zice:

— Da-i deștept câinele.

— Cum îți dai seama? Eu n-am avut niciodată câine.

— I se citește-n ochi, zice bărbatul. Se vede că-i deșteaptă.

— E fată?

Îmi zâmbește iar, și iar îi sclipește dintele de argint.

— Nu ești amatoare de câini.

Mă mir și eu că-mi vine brusc să râd, fermecată de el.

— Puteți s-o țineți pe lângă voi puțin, ca să pot și eu să plec de-aici?

— Nici o problemă.

Arată cu degetul spre pământ o singură dată, și cățeaua se așază, așteptându-i următoarea comandă. Când își întinde palma, ea se lasă pe burtă. Pe dosul mâinii lui stângi, observ șase *x*-uri în interiorul unui cerc.

— Ce-nseamnă tatuajul de pe mâna dumitale? întreb, arătând cu degetul ce vreau să spun.

— Lecții, zice, și se uită la mine cu niște pupile atât de negre, încât par să se ciocnească una de alta. Lucruri pe care n-ar trebui să le uit niciodată.

Femeia de lângă el zice:

— Să nu crezi nimic din ce spune. Odată a-ncercat să spună că reprezintă numărul celor pe care i-a ucis în luptă. Haide, ia-ncearcă să-l întrebi în care.

— În care luptă? întreb, intrând în jocul lor.

— În aia de la Waterloo[13].

(zece)

Eden a fost prima persoană, din câte-am întâlnit vreodată, care credea în vieţi anterioare. Până atunci, avusesem de-a face cu un sortiment variat în materie de religie, cu ocazia diverselor plasamente prin care trecusem, de la mormoni la penticostali şi la prezbiterieni renăscuţi, fără ca vreunii să-mi fi convins propriile sentimente. Dar universul în care credea Eden era mai mare şi mai complicat decât oricare dintre cele de care auzisem vreodată – şi de departe mai intuitiv. Pentru ea, ideea că ne reîncarnăm era o evidentă extensie a ciclului vieţii. Al întregii vieţi. Totul se-nvârtea pe-o roată în continuă mişcare a naşterii, creşterii şi decăderii, oceanul din jurul nostru, şi Calea Lactee de deasupra capetelor noastre, şi toate galaxiile de dincolo de-a noastră, nenumărate ca frunzele de ferigă îmbârligate de-a lungul şanţului de lângă drum. Dumnezeu nu era undeva *sus*, în cine ştie ce regat ceresc, ci aici, în lume, în bulgării de noroi şi-n rouă, în răbdarea păianjenului care-şi ţesea pânza în dosul borcanului cu zahăr şi-n firele dumnezeieşti ale acelei pânze. Moartea nu-nsemna sfârşitul, după cum un singur val tremurător de pe Portuguese Beach nu se putea opri din mişcare. Eden se-mpăcase cu lumea ei, dar eu încă mă mai chinuiam.

După ce-a fost găsită moartă Jenny, a-nceput o anchetă care a durat luni întregi. Ellis Flood, şeriful, şi echipa lui au intervievat jumătate din orăşel, sau aşa s-ar fi zis, căutând să elucideze misterul. Pe tatăl ei, şi pe Caleb, şi pe toţi prietenii fetei, şi pe colegii ei de muncă de la viile din Boonville. Iniţial, Jack Ford a fost un suspect firesc. Era un om ciudat – aşa fusese dintotdeauna – şi toată lumea ştia că bea prea mult. Excepţie făcând soţia lui, care-l părăsise dintr-odată, după ce Caleb şi Jenny împliniseră şase ani, fără să-i dea nici un indiciu de unde-ar fi putut fi, nu era-n relaţii apropiate cu mai nimeni, adică nici măcar cu propriii copii. Nu o dată-l văzusem pe Caleb strâmbându-se când îşi auzea numele strigat de Jack – dar asta nu constituia o probă. Absolut nimic n-a găsit Ellis Flood care să-l incrimineze, aşa încât cercetările au continuat.

Jenny ţinuse un jurnal – aşa s-a dovedit, când autorităţile i-au percheziţionat camera. Paginile erau pline de poeme criptice şi cuvinte de la cântece, înainte de toate, dar se găseau acolo şi câteva notaţii, mai ales în lunile dinaintea morţii ei, despre cum ar fi vrut să plece de acasă, la fel ca maică-sa – pur şi simplu, să se facă nevăzută, fără o vorbă. Lucrurile i se

păreau intolerabile. Nu mai putea sta. Nu mai putea suporta. Ăsta era tonul general în ce scrisese ea în jurnal, numai că nu menţiona practic nimic despre vreo presiune sau frică, sau de ce se simţea chiar aşa disperată cum era în acel moment, când mai avea puţin şi-oricum pleca de-acasă, la colegiu. Indiferent dacă avea sau nu vreo noimă, teoria generală era că Jenny avusese intenţia să fugă în chiar noaptea în care dispăruse, dar, în loc să fie ajutată de cineva care ar fi luat-o cu maşina de acolo, avusese ghinionul ca drumul să i se-ncrucişeze cu al celui care o şi omorâse. Cât despre cine ar fi putut fi respectivul nu exista nici un fir concret. Se putea foarte bine să fi fost vreun pierde-vară aflat în trecere sau, în egală măsură, să fi fost unul dintre noi, cu atât mai ascuns, cu cât era mai vizibil.

Vecinii au încetat să mai zăbovească pe străzi, la taclale. Eden şi Hap nu-şi încuiaseră niciodată uşa de la intrare noaptea, dar de-atunci au început s-o încuie – ca toată lumea, de altfel. Arma de serviciu a lui Hap, cea pe care-o ţinea, de obicei, sub cheie în camionetă, acum a-nceput să fie păstrată mereu la-ndemână, pe noptieră, în timp ce dormeam. Dacă mă simţeam ceva mai sigură, ştiind-o acolo? Poate că da, puţin, dar, la suprafaţă, lumea se schimbase peste noapte, îşi modificase forma – şi nu numai pentru mine. Biroul şerifului a impus restricţii de circulaţie pe străzi după ora nouă seara, pentru toţi cei sub optsprezece ani. Oricum, nimeni nu voia să rămână pe străzi în oraş, după lăsarea întunericului. Zilele alea păreau să fi trecut de-a binelea, precum focurile de tabără de jos, de pe plajă, sau ca jocurile de-a v-aţi ascunselea la lumina lanternelor, pe promontorii. Şi-asta exact când începusem şi eu să cred că puteam conta pe ele.

La capătul îndepărtat al străzii Kelly, se-nalţă casa familiei Ford, ca o solniţă mare şi degradată, acoperită cu şindrilă cafenie, cu un atelier de pictură separat, amândouă clădirile coborând în trepte către promontorii şi spre mare. Caleb mi-a spus odată că fusese construită de unul dintre primii fondatori ai târgului şi că unul sau altul dintre descendenţii respectivului locuiseră-n ea din anul 1859, fără-ntrerupere, ceea ce nu e greu de crezut, dacă te uiţi la cum arată. Cât a trăit, Jack Ford n-a mişcat un deget ca să facă lucrurile s-arate mai ca lumea, iar acum, după atâţia ani, efectele neglijenţei lui încă se mai văd peste tot, la cât de cojită-i vopseaua de pe şindrile şi cornişe, la cât de uzată arată poarta garajului şi la câte buruieni şi

scaieți înecă, practic, toată curtea din față. Aproape ca și cum el ar mai fi de față și s-ar asigura că nimic nu crește vreodată acolo, nu se schimbă și nu se eliberează odată de prezența lui.

Jack a fost întotdeauna recunoscut ca un excentric în oraș. Pictor fiind, lucra pe pânze uriașe în ulei, și rar i se-ntâmpla să-și părăsească atelierul. N-avea prea mulți prieteni și părea să nu știe cum să le vorbească oamenilor politicos. Ori de câte ori mă-nființam pe-acolo, căutându-l pe Caleb, și nu-l găseam decât pe Jack, mă cuprindea o senzație ciudată în legătură cu el, care mi se părea ceva mai mult decât doar cunoscută. Nu era vorba de ce spunea de fapt sau de ce făcea. Doar că emana un soi de fierbințeală care mă trimitea înapoi în timp, către unele momente pe care le crezusem trecute de-a binelea și oameni despre care nu vorbeam niciodată.

Acum, luând încet la picior strada Kelly către acea casă, nu știu de ce-am venit, mai exact, sau ce sper să simt. O fi vorba de ce spunea Will despre anumite vremuri nebunești și despre ținut aproape vechii prieteni. Sau poate că nu m-am împăcat pe de-a întregul cu ideea că Jenny a murit și simt nevoia să mai bat o dată la ușa ei, chiar dacă știu că nu mai poate să-mi deschidă.

Nici n-ajung bine în dreptul porții, încă pritocind în minte ce-aș putea spune ca să-mi justific prezența, când ușa de la intrarea în atelier se deschide și-un bărbat pășește afară. E înalt și masiv, îmbrăcat c-o salopetă de pictor, stropită peste tot cu vopsea albă. Pe sub ea poartă un tricou cenușiu, care-i scoate-n evidență ceafa bronzată, pieptul și umerii lați, mâinile zdravene. Din toată apariția, nimic nu-mi evocă băiatul subțirel și deștept pe care l-am cunoscut demult.

— Caleb? îi strig, la care smucește capul în sus, fără să-și îndrepte privirile într-o direcție-anume. Zic: Anna sunt – Anna Hart.

Se apropie de gard c-o mutră nedumerită și în sfârșit mă recunoaște.

— Doamne, zice, Anna! Ce dracu’ faci aici?

— Sunt în vizită, zic, roșind și simțindu-mă dezorientată – anii care ne despart parcă se contractă și-n același timp se extind. M-am întâlnit cu Will Flood, și el mi-a spus că te-ai întors în oraș. Ce faci, ești bine?

— Mda, sunt bine – și dă din cap în sus și-n jos. Ce chestie, zice. Anna Hart!

— A trecut ceva timp, nu glumă.

Ridică din umeri, coborându-şi o ureche către umăr şi lăsându-şi părul să-i alunece băieţeşte peste frunte.

— Ce-i drept…

— Auzi, ai timp de băut ceva sau… ce-o mai fi? zic, fără să ştiu nici eu că aveam de gând să spun aşa ceva.

— Sigur, zice el, ezitând. Poţi s-aştepţi puţin să strâng pe-aici şi să ne vedem undeva, cât de curând?

— Sau poate să fac eu rost de-un bax de bere şi să te-aştept la marginea falezei?

— Sigur, zice încă o dată. De ce nu?

După un sfert de oră stăm aşezaţi pe pragul bătătorit de deasupra Portuguese Beach, sorbind fiecare din câte-o cutie de bere Coors. Să tot fie pe la mijlocul după-amiezii, şi lumina cade pieziş deja. La cincisprezece metri sub noi, la nivelul apei, fugacii-de-ţărm aleargă de colo-colo, cu nişte urme de picioare ca-n desenele-animate, în timp ce valurile se sparg de baza falezei şi se trag înapoi. Din cine ştie ce motiv, totul îmi dă un sentiment de siguranţă şi, cum-necum, de gingăşie. Când eram tineri, de sute de ori am stat aici, uneori cu beri furate. Îmi lipsesc anii de-atunci. Copiii care eram atunci.

— Cred că tu mai erai încă în liceu când eu am plecat, zice Caleb după o vreme. Am hălăduit câţiva ani, după care m-am înrolat în Marină. M-am bucurat să plec de-aici, chiar şi când am ajuns în Golful Persic.

— În Iran? Trebuie să fi fost greu.

— În parte, da, bineînţeles. Eram acolo în ’79, când a fost Revoluţia Islamică[14]. Situaţia era destul de apăsătoare, în schimb oceanul – fabulos. Cald, nu glumă, şi nu ca porcăria de-aici – şi-mi zâmbeşte. Am învăţat acolo să fac scufundări. Erau nişte stridii ale dracu’ de mari, cât mingile de *softball*. Şi recifurile, date dracului şi-alea, incredibile – şi trage-o sorbitură luuungă din doza de Coors pe care-o ţine-n mână. Dar tu… ce-ai făcut?

— Am făcut o jumătate de an la San Francisco, la universitatea de stat, după care m-am lăsat şi-am umblat şi eu brambura o vreme. După aia, o altă vreme, am făcut excursii de orientare turistică în Yosemite[15].

— Sună tare…

— Da, mă rog, a fost distractiv, dar a-nceput să semene cu taberele de vară, la un moment dat.

— Nu voiai să te faci… pădurar?

— M-am gândit, dar munca polițienească mi s-a părut mai de Doamne-ajută. Odată ce-am intrat la Academie, am dat tot ce-aveam în mine. De la bun început, m-au interesat persoanele dispărute. Mi s-a părut calea cea mai directă prin care puteam face un bine cât de mic. N-am plecat niciodată din zona golfului nostru de-aici.

— Persoane dispărute, ă? zice Caleb oarecum surprins. Adică ai venit să-i ajuți pe ăștia de-aici s-o găsească pe fata aia, eleva de liceu?

— Nu, zic, și-n mintea mea îmi spun: *Încă nu*, deși țin asta pentru mine, fiindcă nu-mi vine să m-apropii prea mult de vechile sentimente, să trezesc amintiri legate de Jenny și mai mult decât le-am trezit deja. În momentul ăsta, fac o pauză, adaug.

— Aha, bun și-așa, zice și pare să fie sincer. Bun pentru tine.

— Mulțumesc.

Soarele scapătă din ce în ce mai repede, colorând linia norilor. Pescărușii par desenați peste vâltoarea de sub noi, plutind liberi.

— Locul ăsta… începe Caleb calm, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Știu, zic.

(unsprezece)

Într-un an mai mult decât prost pentru proiectul „Razăde-Far“, când avusesem de-a face cu trei copii morți în doar câteva luni, Frank Leary m-a trimis la ședințe de psihoterapie.

— Nu-i o pedeapsă, mi-a spus. Ăsta-i protocolul. Ai trecut prin multe, Anna.

— Mi-e bine și-așa.

— Perfect. S-o ținem tot așa.

Psihoterapeuta se numea Corolla – ca mașina, ca Toyota. Cabinetul și-l avea pe bulevardul Embarcadero[16], cu vedere către Podul peste Golf[17].

Numai o foarte mică porţiune metalică, ca o aşchie din pod, puteai să recunoşti de la fereastra ei, care era de tot râsul, de dimensiunile unei scobitori, dacă ţi-o punea şi pe aia la plată. Avea un scaun rabatabil Eames şi ochelari marca Sally Jessy Raphael, cu nişte rame roşii, plus un *poncho* de caşmir, care-i acoperea genunchii, vârful triunghiului arătând către covorul persan conservator, când îşi încrucişa picioarele.

Cum era vorba să meargă, toată treaba? m-am întrebat. Cum aş fi putut eu să-i spun femeii ăsteia cu *poncho* vreun lucru cât de cât important? Şi de ce-aş fi vrut să-i spun? Eram bună la ce făceam şi-aveam un bilanţ de rezultate solid. Pe cei trei copii nu-i salvasem, e drept, dar se mai întâmplă. L-am fi salvat pe următorul. Am fi continuat să luptăm.

— Ai probleme cu somnul? mi-a trântit-o Corolla. Coşmaruri, poate?

— Nu mai multe ca de obicei.

— Dar cu abuzul de substanţe cum stai? Ţi-ai pus vreodată probleme c-ai putea să bei prea mult?

Cât de mult e prea mult? mi-am formulat în minte, dar am renunţat singură să-mi dau răspunsul. În schimb, i-am ridicat ei din umeri, cât am putut de făţiş, spunându-i:

— Uite ce e: pe mine nu mă convinge toată chestia cu terapia prin conversaţie. Fără supărare. Sunt aici fiindcă am fost trimisă.

— Am lucrat cu o mulţime de clienţi care au dificultăţi de procesare a traumelor, a continuat ea netulburată. La-nceputul stagiului meu, am avut nişte soldaţi combatanţi, unii şocaţi în urma exploziilor. O mulţime de soldaţi lăsaţi la vatră se fac poliţişti. Au impresia că tot ce-au văzut şi-au făcut în perioada cât erau activi e îngropat de mult, şi-adânc. Li se pare că totul a rămas în trecut. Pe care şi-l îneacă, îl sufocă. Au căsnicii ratate. Ajung alcoolici. Dar apoi se-ntâmplă câte ceva care le scoate la suprafaţă trauma. Şi-atunci, poc! – dintr-odată, cedează.

— Ce-mi trebuie mie să ştiu asta? Eu n-am fost deloc în armată.

— Câmpurile de luptă sunt de tot felul, Anna, mi-a spus, lipindu-şi buricele degetelor unele de altele înaintea feţei şi dându-mi răgaz să pricep ce voia să spună. Din formularul tău de-nscriere, aflu că ai crescut în familii-surogat. C-ai avut şi fraţi. Ce s-a întâmplat cu ei?

— N-are nimic de-a face cu serviciul meu.

— Poate că n-are. Depinde numai de cât a trebuit să munceşti, ca să faci faţă lucrurilor prin care ai trecut. Bagajului cu care vii din urmă. Despre părinţii tăi, ce-mi poţi spune? Îi ţii minte? De ce n-au putut să aibă grijă de tine?

Parcă prea-i sunau întrebările a rafală de mitralieră – şi prea erau încărcate-n sine. Mi-am sucit corpul altfel pe scaunul mai mult decât moale şi mi-am dorit ca ora noastră împreună să se fi sfârşit deja, cu toate c-abia începuserăm.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am spus. Şi-apoi, cum o să m-ajute la serviciu, dacă-mi vărs aici, de faţă cu tine, tot ce am pe suflet? N-aş reuşi decât să mă simt mai rău.

— Ai putea să te simţi uşurată prin simplul fapt c-ai vorbit. Nu te-ai gândit niciodată?

— Nu.

A urmat o lungă pauză, în care a stat şi s-a uitat la mine. Apoi a zis:

— Oamenii opun rezistenţă, Anna. Sunt absolut convinsă că eşti incredibil de pricepută la ce lucrezi. Că te ţii tare şi faci foarte bine ce faci. Poate chiar puţin prea bine.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Începusem să respir anevoie. Îmi simţeam umerii ţepeni şi-ncleştaţi.

— Numai că nu-i o soluţie pe termen lung să ţii lucrurile-n tine. Poate crezi, pur şi simplu, că poţi s-o duci aşa la nesfârşit. Dar tot ce-ai văzut la viaţa ta nu dispare cu adevărat. Se acumulează în fiinţa ta şi începe să lase urme. Plus că mai sunt şi vechile traume, cu care nu te-ai împăcat în adevăratul sens al cuvântului. Nimeni nu este imun la gloanţe. Şi nu înseamnă că eşti slabă dacă-i ceri cuiva să te-ajute.

Slabă? Pe-asta, de unde-a mai scos-o?

— Mi-e foarte bine, am zis. Întreabă pe oricine dintre cei cu care lucrez.

Ochii Corollei mi se plimbau peste figură.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, mi-a spus, putem explora şi alte forme care să te ajute să procesezi. Unii clienţi de-ai mei se apucă de yoga, de Tai Chi, de ţinut un jurnal. Nu-ncerc decât să-ţi ofer instrumente – şi şi-a lăsat jos blocnotesul, după care şi-a luat ochelarii de pe nas şi i-a ţinut în echilibru cu amândouă mâinile. Apoi a continuat: Când ai fost, în existenţa ta, cel mai

împăcată cu tine, când ai fost cea mai tu însăţi?

— Cum adică?

— Unde ai fost cea mai fericită?

Habar n-aveam ce voia să obţină cu asemenea întrebări, dar Mendocino mi s-a părut răspunsul de la sine-nţeles.

— Amintirile mele nu-s toate foarte bune, am lămurit-o, dar acolo mă simt acasă.

— Bun aşa, mi-a spus, şi s-a uitat afară, la ce şi cum se vedea din oraş, la cer, ţinându-şi ramele ochelarilor strâns între mâini. Pe urmă a-nchis ochii şi-a zis: Zi după zi, vreau să-ţi imaginezi oraşul Mendocino, să te duci acolo-n minte. Să-l vizualizezi până-l ai în minte în întregime, tot oraşul, aşa cum ţi-l aminteşti. După care, adică după ce l-ai reconstituit foarte clar, aşa cum ţi-l doreşti, vreau să-ncepi să-ţi construieşti o casă acolo, foarte încet, scândură cu scândură. O casă destul de mare, cât să încapă în ea toţi cei pe care i-ai pierdut, toţi cei pe care nu i-ai putut salva.

M-a străbătut un fior şi m-am uitat lung la ea. Ce fel de persoană *vorbea* în felul ăsta? Ce fel de viaţă trăise Corolla însăşi până atunci, de-şi îngăduia să stea într-o cameră, singură cu o persoană străină, simţindu-se destul de-n siguranţă încât să-nchidă ochii?

— Şi cum ajută un asemenea exerciţiu?

— E o manieră de-a integra tot ce ţi s-a întâmplat. O naraţiune vindecătoare.

Naraţiune vindecătoare? Unde-o fi citit asta, în manualul psihoterapeutului?

— Nu poate fi o casă destul de mare, i-am spus, în cele din urmă.

— Casa ta, mintea ta, mi-a întors-o, îngăduindu-le trăsăturilor feţei să i se-nmoaie puţin, poate fi oricât de mare e nevoie să fie. Zugrăveşte-i camerele în culori vii. Lasă lumina să intre-n ele. Şi, după ce le-ai pregătit pe toate cum trebuie, imaginează-ţi că intră împreună acolo, Anna – împreună, fericiţi şi-ntregi. Toţi acei copii, cei care meritau să aibă o soartă mai bună.

Undeva, în piept, am simţit că mi se scutura ceva şi-mi cădea. Măcar dacă s-ar fi oprit şi n-ar mai fi *vorbit*, m-aş fi putut reseta. Numai că ea, nu şi nu, îi dădea-nainte.

— Nu-i vorba de ce duci cu tine, ci de cum poţi învăţa să duci cu tine acel ceva. Inclusiv copilul din tine, Anna. Fă-i loc acelei fetiţe. Găseşte o metodă prin care s-o primeşti înăuntru.

(doisprezece)

La mine în cabană, după ce m-am despărţit de Caleb, îmi încălzesc o conservă de tocană şi-o mănânc deasupra chiuvetei, după care-mi torn două degete de whisky Maker’s Mark într-un pahar, surprinsă de propria-mi reflecţie-n geam. Părul strâns în coadă la-ntâmplare, tricoul mototolit, blugii pe care nu i-am spălat de câteva săptămâni bune. Caleb a fost suficient de politicos cât să nu mi-i remarce mai devreme, când am fost împreună, dar e clar că trec printr-o fază de „chemarea sălbăticiei“.

Stau trează până mult după miezul nopţii, bând şi holbându-mă la foc până mă prăbuşesc la un moment dat pe cuvertura înţepătoare de pe canapeaua din camera de zi. Mă iau cu asalt vise pe care nu mi le doresc. Nu le-am chemat eu. Sunt vise măcar, sau nu sunt?

Mă aflu-n pădure, pe o potecă-ngustă, cu Eden. Merge-n faţa mea, îmbrăcată c-o jachetă greoaie de lucru de-a lui Hap, şi are umerii drepţi şi solizi. Nu era bolnavă pe-atunci. Nu era *încă* bolnavă.

„Uite-aici, Anna“, zice. „Îl ştiu de la o vrăcioaie care mi l-a arătat odată“ – şi-mi face semn către un copac atât de aplecat într-o parte, că zici că are şi el talie, şi s-a îndoit ca să se uite mai atent la solul gros şi umed care-l înconjoară.

Stai aşa. Cunoşti *o vrăcioaie*?

„E un arbore-indicator – mi-o fi auzit întrebarea? –, în formă de săgeată. Indienii *pomo* făceau asta uneori, ca să-şi lase unii altora semne, cu sute de ani în urmă.[18] Şi nouă, vezi?, ne-ajunge mesajul tocmai acum.“

„Ce mesaj?“ întreb.

Dar Eden a dispărut, şi Hap e cu mine-n locul ei, mai bătrân decât l-am cunoscut vreodată-n viaţă. E-ndoit şi el din mijloc, la fel cum e copacul, aproape la jumătate. Aplecat peste potecă.

„Nu-i nimic, doar şoldul meu atât de bătrân, de urlă“, zice cu voce tare,

de parcă mi-ar auzi gândurile şi ar şti că-mi fac griji pentru el. „Haide, vino. Suntem în stare dacă lucrăm împreună. Aproape-am ajuns.“

Unde-am ajuns? Încerc să m-apropii de el, dar sunt blocată nu ştiu cum, de parc-aş fi lipită de sol. *Îmi lipseşti*, mă chinui să-i spun. *Şi nu sunt în stare de una singură.*

„Aproape-am ajuns“ repetă, cu toate că nu s-a mişcat de pe loc.

În jurul nostru ceaţa-i atât de compactă, că picură de pe copaci. Văd o coajă de banană pe cărare, chiar lângă botul cizmei mele de cauciuc, dodoloaţă şi galben-verzuie, cu un strat de rouă pe ea, ca o glazură.

„Tot şi toate beau câteva ceva, în ziua de azi“, comentează Hap, ascultându-mi iar gândurile şi-ngăduindu-şi să râdă puţin. „Ia uite aici, fii atentă!“

E acelaşi arbore-indicator, numai că ramurile-i sunt îndreptate-n jos, către o căprioară cumplit de rănită. Are pielea gălbui-cafenie, biata fiinţă, sfâşiată de ceva oribil, şi pântecul străpuns până la inima care i se vede scuturându-se, de mărimea unui pumn strâns şi-acoperită de sânge-nnegrit. Din gâtlej i se aude un zgomot nici de om, nici de animal, ci şi de unul, şi de celălalt în acelaşi timp – un sunet profund, un geamăt de suferinţă.

Vai, Hap, fă-i ceva!

„Eu nu pot, dar tu poţi. E la fel ca tine, scumpo. Aşa o s-o găseşti.“

Pe urmă, căprioara dispare. Solul e acum de o culoare brun-roşcată, ca scorţişoara, cu ace de arbore Sequoia, şi pădurea-i răcoroasă, o lume aparte, liniştită. Hap nu se mai vede, în schimb îl aud, vorbele lui trec prin mine precum sunetul de la-nceputuri, ca marea care vuieşte dintr-o cochilie sau ca pădurea întreagă vibrând pe ramura unui singur copac.

„Nu-ţi fie frică“, zice. „O să ştii ce să faci. Du-te după semne – atâta tot.“

Ce? Nu! Vino-napoi!

„Anna, scumpo, de-asta eşti aici. Deschide ochii.“

Mă trezesc de cât de tare-mi zvâcneşte capul, cu limba grea şi-ncleiată. De multă vreme visez în imagini foarte vii. Toţi poliţiştii visează la fel – sau ajung, până la urmă, să viseze aşa. Dar visul ăsta, cel puţin, mi-a lăsat ceva ca o mahmureală, care prea puţin are – sau nimic – de-a face cu faptul c-am băut nişte whisky.

Dau drumul la duş, după care intru sub şuvoiul de apă şi stau multă

vreme, aşteptând să-mi treacă zvâcnetul din cap – dar nu-mi trece. Mă loveşte, în schimb, un val de greaţă. Mă las la podea şi-mi iau genunchii-n braţe, lăsând apa să se reverse peste mine ca o ploaie torenţială şi fierbinte. Simt o durere surdă, ciudată în şale şi-n burtă, o senzaţie care mă lasă perplexă, până când îmi vine un vag miros de fier. Atunci zăresc sângele care mi se prelinge dintre picioare şi-o ia înspre scurgere, de-un rozaliu palid , fiindcă diluat. Na, că mi-a revenit ciclul.

Pe măsură ce mastita mi s-a vindecat, încetul cu-ncetul, şi sânii au început să-şi recapete dimensiunile normale, am căutat să uit, să nu mă mai gândesc la trupul meu, dar uite că el n-a uitat nimic – dovadă… Cum am urlat în ziua aia, de mi se părea şi mie că auzeam o voce străină. Cum tot încerca Brendan să-mi spună că ambulanţa venea, era pe drum, de parc-asta mai schimba ceva. Şi vecina mea, Joyce, care nu voia să plece de lângă mine. Se făcuse albă la faţă ca varul, i se dusese tot sângele din obraji. „Îmi pare-atât de rău“, zicea întruna. Dar nu eram în stare să-i răspund. Mai târziu, paramedicii s-au aplecat peste mine, care-mi simţeam blugii lipiţi de picioare, uzi şi reci. Simţeam ceva mort în ei. Sigur că era momentul să dau drumul cadavrului, dar nu reuşeam să-mi desfac braţele. De undeva, de departe, am auzit un bebeluş plângând. Unul dintre paramedici îmi tot repeta numele, care dintr-odată mi s-a părut absurd.

Cu apa revărsându-se peste mine şi tremurând totuşi, deşi e-atât de fierbinte, le simt iarăşi pe toate şocant de concrete: povara sentimentului meu de vinovăţie, durerea pe care i-am provocat-o lui Brendan, neîncrederea lui Frank Leary în capacităţile mele, viaţa mea din depărtare, ajunsă o ruină, ca un oraş cuprins de flăcări. Speram că Mendocino avea să m-ajute să uit şi să mă vindec. În schimb, uite că-i plin de fantome şi de indicii, de mesaje care m-au aşteptat, nerăbdătoare, tocmai pe mine. Hap, de pildă, în visul cu căprioara sfâşiată. *E la fel ca tine, scumpo. Aşa o s-o găseşti.* Privirile fetei dispărute, Cameron, de care nu pot să scap, de când i-am văzut ochii sfredelitori pe afişul care-i anunţa dispariţia. Strigătul ei de ajutor, pe care n-am încetat nici o clipă să-l aud, oricât de tare am încercat.

Mă ridic în picioare, cu genunchii lovindu-mi-se atât de tare unul de celălalt, încât mi se pare şi mie periculos că mă aflu în propriul meu trup. Abia ce-am ajuns aici. Nu sunt nici pe departe pregătită pentru aşa ceva, dar

nu contează. În oglinda-nceţoşată din baie, s-a curăţat de abur numai un cerculeţ, şi-n el îmi zăresc faţa. Fiecare semn e unul şi-acelaşi. Mie-mi revine s-o găsesc pe Cameron Curtis.

---

2. Accidentul de cale ferată s-a petrecut la ora 2:53 dimineaţa, în ziua de 22 septembrie 1993. Dintre cele 220 de persoane aflate la bord, pasageri şi membri ai personalului feroviar, 47 au murit şi 103 au fost rănite. Trenul era tractat de trei locomotive.

3. Râul Rusesc (engl.), râu care traversează districtele Sonoma şi Mendocino din nordul Californiei. Denumirea este legată de aşa-numita Companie Ruso-Americană, de la începutul secolului XIX, cursul de apă fiind explorat de Ivan Aleksandrovici Kuşov (1765–1823), funcţionar al respectivei firme înfiinţate de statul rus în acea zonă în care, pe atunci, se găseau doar nişte misiuni catolice spaniole, fără să existe un regim de apartenenţă statală.

4. Piatra Caprei (engl.).

5. Drumul Lacului Mic (engl.).

6. Expresia *third degree* se referă la tratamentul dur, uneori brutal, pe care-l aplică poliţiştii la interogatorii, pentru a obţine informaţii şi mărturisiri.

7. Denumirea de azi a localului este GoodLife Café & Bakery (Viaţă Bună – Bar şi Brutărie).

8. Roberta Joan Mitchell (născută Anderson, 1943), cantautoare canadiană.

9. Amber Swartz-Garcia (n. 1980) a fost răpită din curtea propriei case din Pinole (California), unde sărea coarda, în ziua de 3 iunie 1988. Rămăşiţele ei pământeşti nu au fost găsite nici până acum. În 2007, un asasin condamnat şi închis pentru alte crime, Curtis Dean Anderson, a mărturisit c-ar fi răpit-o şi omorât-o pe fetiţă cu 19 ani mai înainte. El însuşi a murit după o lună, iar în 2009 a fost declarat de FBI autorul crimei respective.

10. Plaja Râului Mare (engl.).

11. *Rotary International* este o organizaţie mondială înfiinţată în 1905, care grupează, în prezent, circa 35 000 de cluburi răspândite în toată lumea, a căror misiune declarată este să ofere servicii umanitare şi să promoveze pacea în comunităţi. Organizaţia este apolitică şi nereligioasă.

12. *The Summer of Love*, denumire dată unui fenomen hipiot din vara lui 1967, în cursul căruia în jur de 100 000 de persoane, majoritatea tineri, s-au adunat la marginea oraşului San Francisco să asculte muzică, să consume droguri, să militeze contra războiului din Vietnam şi să practice amorul liber.

13. Oraş din Belgia unde în 1815, în timpul celor O Sută de Zile, armata franceză a lui Napoleon Bonaparte a fost înfrântă de o coaliţie între britanici şi prusaci, aflată sub comanda comună a Ducelui de Wellington.

14. În februarie 1979, s-a încheiat, de fapt, un proces început în ianuarie 1978, de tranziţie de la regimul imperial dinastic al familiei Pahlavi la cel republican islamist, condus de *ayatollah*-ul Ruhollah Khomeini (1900–1989), şeful uneia dintre facţiunile coalizate împotriva Şahului.

15. Parcul Naţional Yosemite acoperă o suprafaţă de peste 3 000 km pătraţi şi se află în California Centrală, în partea de vest a munţilor Sierra Nevada.

16. Textual: „Loc de îmbarcare“ (span.), denumirea bulevardului construit de-a lungul Golfului San Francisco.

17. Unul şi acelaşi cu podul Golden Gate (Poarta de Aur). E vorba de golful dintre San Francisco

și Oakland.

18. E vorba de faptul că unele triburi de amerindieni deformau cu bună-știință trunchiurile unor arbori de esență tare, pentru a-și marca traseele prin păduri și peste munți.

II
SECRETOȘENII

(treisprezece)

De 4 Iulie 1970, toate mașinile de patrulare de la biroul șerifului nostru erau aliniate pe Main Street[19] pentru o defilare care trebuia s-ajungă până la marginea falezei, și acolo să se termine cu focuri de artificii. În anul respectiv împlinisem doisprezece ani și-mi așteptam porția de pocnitori pe care le-mpărțea Ellis Flood tuturor copiilor. Un morman întreg avea-n birou, printre care și fumigene, și-arteziene, și „Rachete Roșii“ în cutii portocaliu-albastre, pe care scria, cât erau de lungi: A NU SE ȚINE ÎN MÂNĂ DUPĂ CE SE APRIND – ca și cum trebuia să ni se spună. Deși poate că trebuia…

Mie uneia, sărbătorile nu-mi cădeau niciodată prea bine. Ori de câte ori venea ceva de sărbătorit, pentru mine însemna și mai mult haos, adulții care ar fi trebuit să aibă grijă fiind și mai neatenți, și mai zăpăciți ca de obicei, dându-și singuri permisiunea de a-și băga picioarele-n ea de viață, încă și mai mult decât într-o zi ca oricare alta.

Când aveam opt ani, în dimineața de Crăciun, m-am trezit devreme, în apartamentul nostru din Redding, și-am descoperit că mama nu era-n patul ei, nu era nici măcar în restul casei. În camera de zi, pomul de plastic, pe care-l înălțaserăm cu o săptămână în urmă, avea sub el numai un cearșaf dublu, vătuit, pe care ar fi trebuit să se afle deja cadourile, dar nu erau. Instalația de luminițe din pom fusese lăsată aprinsă peste noapte și arunca niște forme ca de ouă peste covor și perete, în toate culorile curcubeului. Pe măsuța de cafea, lângă scrumiera care dădea pe dinafară de chiștoace de țigări, trona o pungă de plastic de la drogheria Longs, din care ieșeau trei ciorapi de fetru alb-roșii, cu etichetele de preț încă nedesfăcute.

Abia începusem să pun toate acele detalii cap-la-cap, când au ieşit ăia micii valvârtej din camera lor, aşa c-a trebuit să gândesc repede.

— A venit Moş Crăciun? a vrut să ştie Jason, care era-n tricoul cu Căpitanul Cangur şi cu fundul gol, ţinându-şi-l strâns în braţe pe Freddy, ghepardul de pluş.

— Diseară vine, tăntălache – şi-am început să-i mân către bucătărie. Acuma suntem abia la micul dejun.

— Unde-i Robin? a-ntrebat Amy, scoţându-şi degetul mare din gură, numai cât să pună întrebarea, după care s-a conectat repede înapoi, rotindu-şi privirile peste toată încăperea, în timp ce-o împingeam uşurel de la spate.

— Îl ajută pe Moş Crăciun. Haideţi, să punem mâna şi să mâncăm.

Jason şi Amy erau fratele şi sora mea vitregi, de patru şi cinci ani, respectiv, în acel an. Mama le spunea întotdeauna gemeni irlandezi[20], dar eu habar n-aveam ce voia să spună cu-asta. Mama lor, Trish, fusese de la bun început o belea şi nu mai trecuse de multă vreme, nici măcar să-i vadă. Red, tatăl nostru al tuturor, ispăşea o condamnare la închisoarea districtuală, pentru jaf armat la un magazin de băuturi. Purtase o mască de schior, numai că şi-o dăduse jos de-ndată ce ieşise de-acolo, şi-l recunoscuseră trecătorii. „Mare dobitoc!“ zisese mama, şi nu o dată, după ce tata fusese condamnat. „Ăsta nu şi-ar găsi curu’ nici cu-amândouă mâinile.“

De multă vreme învăţasem să fiu de-acord cu ea şi să nu fac lucrurile şi mai dificile. Norocul nostru, al tuturor, că-i plăceau ăia micii, chiar dacă nu erau copiii ei, şi pe Trish n-o avusese niciodată la suflet. Eu făceam, oricum, cele mai multe din treburi. Rămăseserăm numai noi patru de câteva luni, şi ne descurcam foarte bine. Mie mi se dăduse voie să fac de mâncare de când aveam vreo cinci sau şase ani, şi niciodată nu provocasem nici o pagubă, nici măcar nu-mi arsesem vreun deget. „Eşti numai bună la casa omului“, îmi spunea mama din când în când, iar în acele dăţi, când zicea una ca asta, eu aveam impresia că ieşea soarele de după câte un nor mare şi sumbru.

Şi-n acea dimineaţă deci, am târât un scaun până lângă plita de gătit, ca să fac omletă. Am împins înainte şi-napoi ouăle bătute c-o spatulă de lemn în tigaie, până s-au pătruns bine pe toate părţile – altfel, Amy nu le-ar fi mâncat.

Amy avea părul blond-alburiu. Când era vreun motiv de-ngrijorare pentru ea, își trăgea vârfurile câtorva șuvițe-n gură și le sugea deodată cu degetul mare. Ca și-atunci. A-ntrebat iar:

— Unde-i Robin?

— Ți-am spus deja, îl ajută pe Moș Crăciun. Tu bea-ți laptele, hai.

— Mie mai mi-e foame, a zis Jason. Îmi dai un Pop-Tart[21]?

— Las' că ți-ajunge cât ai mâncat, am zis, fiindcă mă uitasem deja la câtă mâncare aveam. Odată, până să vină și-ăia micii să locuiască la noi, mama se dusese la magazin după țigări și se-ntorsese abia după două zile. Eu mâncasem cereale, până rămăsesem fără lapte. Pentru ei doi însă, trebuia să mă arăt mai descurcăreață. Ia de-aici, am zis apoi și i-am dat lui Jason câtă omletă mai aveam eu în farfurie. Acuma o să ne-mbrăcăm și mergem să jucăm un joc afară.

— Nu te duci la școală? m-a întrebat Amy.

— Nu, că-i vacanță, nătăfleațo. Și mai lasă-mă cu-ntrebările.

Toată ziua ne-am jucat în curtea blocului în care locuiam, în spălătorie, care era perfectă ca să te joci de-a v-ați ascunselea, și-n piscină, care fusese golită de apă la sfârșitul verii și-abia peste câteva luni bune avea să fie umplută la loc. Am mâncat niște sandviciuri cu brânză lângă o tufă de camelii, după care ne-am construit o grădină închipuită, din pietre, cârlige de rufe și ce-am mai găsit pe-acolo. A fost bine-așa, pentru că ne-a luat o mulțime de timp. Ori de câte ori vreunul dintre ăia micii întreba când mergeam înapoi în casă, le spuneam să aibă răbdare. Că era întârziat Crăciunul în anul respectiv, din cauza unei furtuni de gheață la Polul Nord și că de aia se dusese Robin să dea o mână de ajutor.

Totul a decurs bine și frumos, ca-ntr-un vis de pașnic, până când a trecut pe-acolo una dintre vecinele noastre, Phyllis, cu cățelul ei chihuahua, Bernard, și s-a oprit, uitându-se la noi de parcă am fi făcut ceva rău, fie și numai pentru că respiram.

— Mama voastră unde-i? a vrut să știe.

— Doarme, i-am spus, țintindu-i pe-ăia micii cu câte-o privire care voia să spună: „Să nu mă contraziceți".

Jason a dat din cap că așa era, și-a întins o mână către Bernard, care s-a tras într-o parte, nevricos. Bietul cățel – nu-i plăceau alți oameni, iar copiii,

încă şi mai puţin, dar Jason, pur şi simplu, nu putea să se abţină.

C-o singură mână, Phyllis l-a cules de jos pe Bernard, care tremura tot, făcând o mutră dezgustată şi uitându-se în continuare fix la noi, şi după ce se ridicase-n picioare. A zis:

— Ce? Toată ziua?

Amy, care nu se mişcase până atunci, s-a trezit să ciripească:

— Şi ce dacă? E obosită.

Phyllis, până la urmă, s-a întors la ea în apartament, dar a continuat să se uite la noi prin despicătura dintre cele două draperii de la fereastră. Eu, între timp, îi lăudasem deja pe ăia micii – că erau deştepţi-foc şi că eram atât de mândră de ei. Şi chiar eram. Oricâte griji îmi făceam în legătură cu mama, trăgeau mai greu în balanţă armonia zilei respective şi cât de simple păruseră lucrurile – afară de schimbul de replici cu Phyllis –, ce sentiment de libertate-mi dăduseră. Mama, cum spunea ea de-atâtea ori, „avea multe de dus“. Chiar şi cu timbrele de hrană[22], să dai de mâncare la trei copii nu era floare la ureche. Şi Red, oricât de aiurit şi de cusurgiu putea fi, se pricepea întotdeauna s-o facă să râdă. Acum însă, când el nu mai era de faţă de ceva timp, nimic n-o mai putea opri s-alunece ca-ntr-un fel de prăpastie a stărilor de spirit. Se simţea însingurată şi obosită, biata mama, şi se uita cum trecea viaţa pe lângă ea.

Odată, am găsit-o pe Amy pe coridor, ascultând la uşa mamei, care plângea înăuntru, în camera ei. Nu ieşise de-acolo toată ziua.

— De ce-i Robin aşa de-ngrijorată? m-a întrebat Amy când i-am pus în palmă nişte sărăţele în formă de animale, ca să-i distrag atenţia.

— De-o mulţime de lucruri, i-am spus. N-ai tu cum să le-nţelegi.

(paisprezece)

Will are biroul tot acolo unde-l avea şi taică-su, din câte constat. M-aude bătând şi ridică privirile de la masa de lucru, înconjurat de hârţogărie, într-o băltoacă de lumină fluorescentă. Peste obraji, pe buza de sus, i-au mijit o puzderie de ţepi roşcat-aurii şi-are ochii obosiţi, dar expectativi, de-ndată ce mă vede – şi-n orice caz, e surprins.

— Anna, ia uite. Cu ce ocazie?

— Ăăă… ai timp de vorbit?

— În clipa de față, treaba-i destul de presantă. Pot să te sun eu mai târziu?

— De fapt… speram să-mi dai voie să te-ajut cu cazul.

— Ce? și clipește grăbit: Vorbești serios?

— Foarte serios.

Toarnă cafea pentru amândoi în căni de ceramică pătate și adaugă praf de frișcă din cea cu mirosul atât de cunoscut, dulceag și chimic. Adevărul e că totul mi-e cunoscut: zidurile din prefabricate bej-cenușii, ca de parc industrial, dosarele șifonate din carton maroniu, din care ies pe jumătate colțuri de hârtie și formulare, Post-iturile cu marginile coșcovite și blocnotesurile format de buzunar, pixurile Bic împrăștiate peste tot, cu capacele-ndoite și roase. În spatele mesei de lucru a lui Will, atârnă o coală de hârtie de împachetat, pe care sunt mâzgălite liste de nume, date și ore legate de Cameron și cazul ei. Chiar alături, un alt afiș de persoană dispărută, prins c-o pioneză la-nălțimea ochilor, zice:

RĂPITĂ
Sub amenințarea cuțitului
Polly Hannah Klaas
Data nașterii: 3 / 1 / 81
Păr șaten – ochi căprui
1,47 metri – 36 kg
Ultima oară văzută: pe 1 octombrie 1993, în Petaluma (California)

Ochii mei înregistrează – hopa! – și totul se precipită. Ieri a fost 1 octombrie.

— Stai așa! Ce-i cu-asta?

Will scutură din cap, de parcă ar vrea să șteargă datele problemei.

— Știu că e foarte mult de procesat, zice. Din zori, numai asta fac, stau la telefon. Suspectul e încă liber – și-mi întinde o schiță amănunțită, care-mi arată un bărbat voinic, între două vârste.

SUSPECT

Bărbat rasă albă – adult, 30-40 ani
Circa 1,90 metri – păr negru/negru-cărunt
Barbă plină – haine închise la culoare
Poartă bandană galbenă în jurul capului
Dacă aveți informații de orice fel despre acest bărbat,
SUNAȚI la poliția din Petaluma
Tel. 707-778-4481

Foarte mult de *procesat*? Eu am venit pregătită să fac tot ce pot pentru găsirea unei fete, și-acum uite încă una. Ca și cum ar exista pe undeva, unde nu se vede, un fel de ușă pivotantă bolnavă.

— Cum se leagă asta de cazul nostru? E posibil să fie același individ care-a pus laba și pe Cameron?

— Zău că sper să fie, zice Will, în șoaptă. De astă dată, sunt martori. Avem o scenă a crimei. Polly era cu cele mai bune două prietene ale ei când a intrat ăla peste ea în cameră. I-au auzit vocea. I-au văzut fața.

Pe măsură ce mă las alimentată cu detalii, simt din ce-n ce mai mult că mă aflu într-o apă neagră și adâncă. La capătul de maximă adâncime. Trei fete, fiecare de doisprezece ani, prinse în toiul unei petreceri în pijamale. Plăcerea lor de-a rămâne într-o vineri noapte unele la altele, ferfeniţită ca o inimioară de hârtie roz. Cel care a răpit-o pe Polly a blocat ușa dormitorului și-a amenințat că le taie gâturile, dacă țipau. Le-a tras fețe de pernă peste capete celorlalte două și le-a pus, la plecare, să numere până la o mie. Cum li s-o fi părut mia respectivă? Cât o veșnicie, bineînțeles.

— Nu erau amprente la ușa din spate, zice Will. Pe-acolo a intrat. Echipa de criminaliști a găsit o amprentă, ce-i drept, în cameră la Polly, da' cică-i prea ștearsă și nu poate fi trecută prin sistemul de recunoaștere. Se pare că a venit cu o sfoară dinainte pregătită, ca s-o lege, și c-o glugă făcută de el, dintr-un soi de material satinat, ca de furou.

Mă prind cu amândouă mâinile de marginile scaunului cu speteaza rotunjită, netedă și solidă.

— O singură glugă?

— Exact. Fetele au zis că a părut dezorientat când le-a găsit pe toate trei acolo. A și-ntrebat care locuia-n casă, dintre ele.

— Poate c-a zărit-o pe Polly cine știe unde, în altă parte, și a făcut o

fixaţie-n privinţa ei, fără să se mai gândească, fără să-i pese de cine s-ar mai fi putut afla de faţă, când îşi punea el în aplicare planul. Într-o casă plină de fete, nu-i tocmai liniște. Părinţii unde erau?

— Sunt divorţaţi. Mama dormea şi tatăl era la el acasă.

— Poate că n-ar fi putut-o apăra, nici dacă ar fi fost amândoi acolo şi n-ar fi dormit. Unii prădători nu se dau înapoi de la nimic, odată ce s-au pus pe treabă.

Lui Will i s-au făcut ochii oarecum sticloşi, şi ştiu de ce. În ultimele zece zile, de când a fost Cameron dată dispărută de părinţi, el s-a învârtit fără încetare pe un câmp minat, numai că acum e de două ori mai mare şi comportă riscuri duble.

— Dacă-i acelaşi individ care-a pus mâna şi pe Cameron, zice într-un sfârşit, adică… ce vreau să spun? Dacă tipu’ chiar a ieşit la vânătoare, n-avem nici o şansă, nu-i aşa?, s-o mai găsim în viaţă. Poţi să-mi spui.

Dar nu-i deloc simplu să-i răspund. Şaptezeci şi cinci la sută dintre copiii răpiţi şi-omorâţi sunt ucişi în primele trei ore după ce-au pus răpitorii mâna pe ei. Cameron însă nu mai e copil, are cincisprezece ani. Şi mai e ceva: în toptanul de cazuri la care-am lucrat de-a lungul anilor, unul singur am avut cu o victimă adolescentă, care a izbutit să scape din mâinile răpitorului şi s-a întors acasă – la doi ani după ce fusese răpită.

De obicei, chiar şi să găseşti un cadavru ţine de capitolul victorii. Oamenii sunt în stare să le facă altora orice îţi trece prin minte. Şi totuşi, chiar dacă mintea mea de poliţistă îmi spune că, probabil, Cameron e deja moartă, în acelaşi timp, o altă voce, izvorâtă din pur instinct şi simplă intuiţie, îmi şopteşte să nu renunţ.

— Uite ce este, îi spun lui Will. N-avem cum să ştim, ăsta-i adevărul, până nu mai căpătăm nişte informaţii. Ai luat legătura cu poliţia din Petaluma?

— Primul lucru, dis-de-dimineaţă. Eddie van Leer îl cheamă pe detectivul-şef de la poliţia din Petaluma – şi Will întinde mâna după cel mai apropiat blocnotes, pe care-l ia la frunzărit. Zice: Şi pe-agentul special de la FBI… Rod Fraser. Ai lucrat vreodată cu el?

— O dată, cu vreo zece ani în urmă. E un zdrahon. Şi nu-i deloc FBI-stul tipic. Nu trebuie neapărat să fie cel mai deştept ins de la el din birou.

— Mă rog, cineva tot face câte ceva cum trebuie acolo. Afişele cu Polly sunt puse deja peste tot. A devenit un caz naţional, în timp ce eu, aici, n-am nimic, vezi şi tu. Van Leer mi-a spus că are de pe-acum şaizeci de oameni care lucrează la caz.

— Dar îţi dai seama de ce s-au inflamat lucrurile atât de tare acolo, nu? O fată de doisprezece ani smulsă ca o floricică din propria ei cameră, şi când – într-o vineri-seară? Ce părinte nu s-a trezit măcar o dată noaptea, de-un asemenea coşmar?

— Da, bine, dar Cameron Curtis e coşmarul *meu* de peste o săptămână. Sunt absolut depăşit de ce se-ntâmplă, Anna – şi vocea i se-neacă de cât de stresat e. N-am avut nici un ajutor, nici o pistă. Părinţii mai au puţin şi-şi pierd minţile. Şi eu… ce să le spun? *Dumnezeule!*

Oricum, e peste poate ce-a făcut el aici de unul singur. E mult prea mult şi pentru amândoi, dar n-o să-i spun asta chiar acum. Pun cafeaua pe masă şi-ntind mâna după mâna lui aspră şi rece, după care-i dau drumul şi mă trag înapoi.

— Cine-a răpit-o pe Polly Klaas ar putea fi şi suspectul nostru, zic, dar asta-i o pură speculaţie, Will. Criminalii în serie au modele de acţiune şi preferinţe foarte clar definite. Polly nici nu-i ajunsă la pubertate şi arată încă şi mai mică decât e de fapt. Nu i-au mijit încă sânii şi nu stârneşte acelaşi gen de pofte. Cameron o fi ea foarte tânără – emoţional, vreau să zic –, dar tot arată a femeie, nu mai e copil.

— Bine, pricep asta. Numai că şi prilejul favorabil joacă un rol uneori, este?

— Bineînţeles. Polly o fi fost prima fată care i-a trecut pe dinainte când la el se declanşase toată chestia, şi ştia clar că pe careva tot urma s-o-nhaţe. Dar gândeşte-te o clipă la ce şi cum a făcut, Will. Individul ăsta de la Petaluma s-a năpustit de-a dreptul într-o casă plină şi-a lăsat martori în urmă, deşi era înarmat cu un cuţit.

Will dă uşor din cap. Clipeşte din ochi, deranjat de lumina puternică.

— Şi Cameron a dispărut aşa, pur şi simplu, zice.

— Aşa se-ntâmplă de obicei, mai ales cu adolescenţii – crede-mă. Dacă vrei să găseşti o fată precum Cameron, într-un caz în care probele ori lipsesc, ori nu se văd imediat, trebuie să studiezi victima, ca să găseşti

răspunsuri. Trebuie să trăiești și să respiri în locul ei. Să te faci una cu ea. Și-atunci, poate-poate, o să-ți arate ea însăși unde s-o cauți.

— Și tu chiar vrei să te-arunci cu capul înainte în toată povestea asta, cu mine?

În vocea lui Will răsună o speranță palpabilă, ca un drapel ferfenițit, care tot mai flutură prin fumul care-l înconjoară.

— Atâta timp cât nu ies în evidență sub nici o formă. Numele meu să nu apară scris nicăieri. Nici pe declarații, nici pe state de plată. Nu stau de vorbă cu presa, și-n tot cazul nu am ce discuta cu ăia de la FBI. Sunt aici numai pentru tine și pentru fetele alea. Și cu asta, basta.

— Oricare-ar fi regulile tale, vedem cum facem să meargă treaba. Eu mă bucur să te știu aici.

Respir adânc și pipăi marginea rece, muchia de metal a mesei lui de lucru. Deja îmi simt umerii încordându-se de responsabilitate.

— Și eu la fel, zic.

(cincisprezece)

Marți, pe 21 septembrie, după școală, Cameron s-a dus acasă la prietenul ei cel mai bun, Gray Benson, ca să-nvețe împreună, după care s-a întors acasă la ea pe jos, de una singură, ajungând în jurul orei șase și un sfert. După ce ea și maică-sa, Emily, au mâncat de seară, Cameron s-a dus în camera ei. La scurt timp după ora zece seara, Emily a mers la Cameron, să vadă ce mai făcea. Mama și fiica și-au spus noapte bună, iar Emily, după ce a pus alarma casei, ca de obicei, s-a dus la culcare, presupunând că și Cameron făcea la fel. Dar la ora șapte, a doua zi dimineață, când a vrut s-o trezească pe Cameron și s-o cheme la micul dejun, Emily a găsit camera fetei goală și alarma dezactivată. N-a mai stat să se gândească de ce, dacă se defectase cumva, sau dacă ea uitase totuși s-o pună-n funcțiune. Fata ei dispăruse.

La ora 7:09, și-a sunat soțul, pe Troy Curtis, care se afla în cealaltă casă a lor, de la Malibu. Convorbirea n-a durat mai mult de trei minute. Imediat după ce a închis telefonul, a sunat la numărul de urgențe 911. Oamenii lui Will au reacționat în decurs de câteva minute. Nici nu se făcuse ora 8 când

ei deja o luaseră la-ntrebări pe Emily şi periau camera fetei dispărute, în căutare de indicii. Dar nu erau, de nici un fel.

Reşedinţa familiei avea o poartă securizată cu o cameră video, al cărei film putea conţine o săptămână de înregistrări. Din noaptea de 21, pe bandă figurau numai veniri şi plecări tipice. Intra Emily pe poartă cu maşina, în jurul orei şase seara, după care nu mai urma nimic până a doua zi dimineaţă, când a sunat la 911, şi-au sosit colegii lui Will. Echipa de investigatori a căutat la Cameron în cameră, apoi pe tot domeniul, dar n-a găsit urme de intrare forţată, şi nimic important nu lipsea. Emily Hague a declarat că fiica ei, Cameron, îşi punea întotdeauna deoparte banii pe care-i primea de la părinţi cu titlu de alocaţie, şi-avea cel puţin câteva sute de dolari puşi bine în cameră, dar, după toate aparenţele, nu se-atinsese nimeni de ei.

Asta-i tot ce am, adică mai nimic. Există o explicaţie, cea mai simplă dintre toate: Cameron a hotărât să fugă de acasă. A decuplat alarma şi-a şters-o cândva în timpul nopţii, ieşind pe uşa de la intrare şi luând-o apoi prin pădure, ca să evite poarta principală, cu camera ei de supraveghere cu tot. Se întâmplă de nenumărate ori – copii care abandonează casele părinţilor, ca pe nişte piei năpârlite, şi trec mai departe în viaţă, către cineva sau ceva care le promite libertatea. O versiune a libertăţii respective e sumbră şi permanentă, precum faleza situată la nici o sută de metri de uşa de la intrarea casei din care-a dispărut Cameron. Se poate foarte bine să fi sărit în gol şi trupul să-i fi fost luat de curenţi sau sfâşiat de rechini, să-şi fi spulberat viaţa cu bună-ştiinţă, evadarea ei fiind motivată de cine ştie ce suferinţă interioară, pe care nimeni să n-o fi cunoscut sau măcar bănuit.

Dacă avea tendinţe sinucigaşe – sau chiar dacă nu le avea, ci era numai rătăcită emoţional –, simplul fapt c-a fost adoptată ar putea constitui o necunoscută în ecuaţia emoţională care-o priveşte. Cameron a fost lăsată în grija statului, când mai avea puţin până să-mplinească patru ani – adică la o vârstă cu precădere delicată, deşi toate vârstele sunt, din experienţa mea. Oricare o fi fost viaţa ei dinainte să fie abandonată – şi dacă-şi amintea câte ceva din ea, conştient sau nu –, perioada respectivă tot i-a rămas în minte, încastrată în sistemul ei nervos, intercalată în planul detaliat al existenţei care-o aşteaptă – ştiu asta prea bine. La fel se-ntâmplă şi cu şocul

strămutării. Într-o singură zi, și după o deplasare cu mașina în compania unei asistente sociale, vechea ei familie a dispărut, s-a volatilizat, și niște noi părinți s-au ivit de cine știe unde – mama cea nouă fiind o adevărată instituție, nici mai mult, nici mai puțin. Asta, ultima parte, nu pot decât să mi-o imaginez, dar e cert c-a fost derutant și dificil pentru Cameron, mai ales pe măsură ce creștea și devenea mai conștientă de lumea largă din jurul ei, să știe că mama de acasă era o stea de cinema de nivel mondial. Aproape la fel de greu de digerat ca faptul că-și putea pierde familia într-o clipă, din cauza unei decizii luate în locul ei de altcineva, probabil fără să încerce nici măcar să-i explice. Câteva hârtii semnate, și povestea vieții ei s-a oprit brusc, după care s-a reluat în altă parte. Fata de până atunci a fost obliterată, începând cu numele primit la naștere și continuând cu tot restul. Frați și surori, animăluțe, vecini, jucării, amintiri – ani întregi s-au dus, parcă nici nu fuseseră.

De vreme ce parcurg dosarul ei – și e ca și cum aș citi în el o versiune a propriei mele povești de viață –, știu atâta lucru despre Cameron: chiar dacă avusese norocul să aterizeze în curtea soților Curtis, la fel cum eu mă pricopsisem cu Eden și Hap, nu însemna că scăpase neapărat de fantomele trecutului. Oricât de rezistenți s-ar dovedi copiii, și oricât de iubiți și de îngrijiți ar fi de noii lor părinți, rănile de la-nceput, pricinuite de respingere și părăsire, nu se vindecă una-două, ca prin miracol. Tenacitatea și tăria interioară ale copilului însuși nu-i vindecă nici ele cu totul acele răni, pentru că părinții reprezintă elementul primordial.

Mamele și tații ar trebui să rămână la locurile lor. Asta-i povestea originală a omului, în toate culturile, de la-nceputul vremurilor încoace. Eu n-am rămas cu ai mei, după cum nici Cameron cu ai ei. Toate cicatricele pe care le port și acum, le poartă și ea. Treburi care țin de-ncredere, tulburări de atașament, dificultăți identitare, senzații de găunoșenie, izolare, alienare, disperare – tot atâtea fisuri în suflet care nu pot fi cauterizate. Le-am văzut. Le-am trăit. Cum poate cineva c-o gaură în propria ființă să caute și să tot caute, uneori pe tot parcursul vieții, vreo modalitate prin care să umple gaura cu pricina?

(șaisprezece)

În acea zi de Ajunul Crăciunului, de când aveam opt ani, mama mea dispăruse și dusă a rămas. Mi s-a făcut frică, bineînțeles. Mă temeam că dăduse peste ea te miri ce necaz și nu putea să mă sune. Încercam să nici nu mă gândesc în câte feluri – și cât de rele – putea foarte bine să fi rămas blocată pe undeva prin lume, de una singură, în timp ce eu și ăia micii ne înghesuiam în patul ei ca să dormim împreună, dându-i și ghepardului de pluș Freddy o pernă, pe care să doarmă numai el. Cândva în cursul zilei, Jason și Amy renunțaseră până la urmă să mai întrebe de Moș Crăciun, ceea ce mi se păruse o mică victorie-n sine. Când am reușit s-adorm, în sfârșit, o mână mi-o țineam pe părul mătăsos al lui Amy, iar cealaltă pe tricoul lui Jason, și-asta numai ca să-mi liniștesc puțin furtuna din minte.

A doua zi dimineață, i-am lăsat pe ăia micii să se uite la televizor, timp în care eu am dat iama în cutia de cafea Folgers din bucătărie și m-am repezit până la drogherie să cumpăr lapte, pâine, ouă și unt de arahide, fiindcă magazinele alimentare erau închise. M-am încrucișat cu Phyllis și cățelul Bernard pe drumul de întoarcere, iar ea s-a uitat la mine cu o mutră care sugera că știa ea ce știa.

— Unde mai e mama ta și *astăzi*? m-a întrebat verde-n față.

— Doarme, i-am trântit încă o dată singurul lucru care mi-a trecut prin minte.

— De *Crăciun*?

— Ăăă… da, i-am spus și-am urât-o brusc – și pe ea, și potaia de cățel. Crăciun fericit, am adăugat apoi, cu un zâmbet fals. Ne mai vedem.

Cu toate că Phyllis m-a zgândărit, odată ce-am ajuns acasă și-am închis ușa după mine, am avut o zi grozavă. Ba chiar, a fost cel mai plăcut Crăciun pe care-l avusesem până atunci. Cadouri nu erau, ce-i drept, în schimb aveam ce mânca și televizor la discreție. Ne-am construit o fortăreață din cearșafuri și pături în camera de zi, și-am ținut-o acolo cât a fost ziua de lungă. Am stins toate luminile, când s-a întunecat, cu excepția celor din pom, și ne-am întins cu toții pe covor sub el, cu fața-n sus, uitându-ne printre crengile răsfirate la beculețele de toate culorile curcubeului, care se-aprindeau și se stingeau, de parcă ar fi clipit, aproape ca-ntr-un vis. Pe

urmă, i-am băgat în baie pe ăia micii şi-am avut grijă să se spele pe cap şi să spună rugăciunile. Când a venit vremea să ne culcăm, în acea seară, începusem să cred cu adevărat c-am fi putut s-o ţinem tot aşa o veşnicie, chiar dacă mama nu se mai întorcea niciodată acasă. Mă pricepeam, când era vorba să am grijă de Jason şi de Amy. Eram în stare să-i îngrijesc. Am fi fost foarte-n regulă – ba chiar, mai mult decât în regulă. Am fi fost fericiţi.

A doua zi totuşi, dis-de-dimineaţă, m-am trezit obosită. Jason făcuse pipi-n pat, şi întinsesem prosoape sub el, dar mă rostogoleam întruna peste locul ajuns leoarcă, şi iar mă trezeam. Şi-n legătură cu Phyllis eram în continuare îngrijorată – mă-ntrebam dacă riscam să mai dăm nas în nas cu ea, sau dacă avea de gând să se apuce să dea telefoane, de ce nu?, ca să vadă unde era mama de fapt. Aproape sigur nu mă crezuse.

M-am dat jos din pat, m-am dus la bucătărie şi am început să pregătesc micul dejun pentru noi trei, dar oprindu-mă întruna ca să mă uit pe fereastră, nu cumva să vină cineva. Ăia micii dăduseră drumul la televizor şi se uitau la desene-animate, cu sunetul dat mult prea tare. Mă simţeam cuprinsă de anxietăţi şi cu atenţia distrasă, şi mi se părea întruna că auzeam pe cineva pe coridor, apropiindu-se de uşa noastră. Atunci am simţit mirosul de ouă arse. Dădusem drumul prea tare la gaz şi untul se-nnegrise şi începuse să fumege. În clipa în care mi-am dat seama de ce se-ntâmpla, m-am repezit şi-am tras tigaia de pe foc, provocând un fel de zdrăngănit scrâşnit, dar alarma de fum tot s-a declanşat, urlând şi clipind în mijlocul tavanului din bucătărie. N-am reuşit s-ajung până la ea nici căţărându-mă pe taburet. Era un sunet asurzitor şi nu se mai termina, iar mie-mi bubuia inima-n piept. Ăia micii s-au pus amândoi pe plâns, iar eu pe urlat la ei, ca să tacă din gură, dar tot ce-am reuşit a fost să-i fac să se vaite şi mai tare. Nu mai puteam gândi, nu ştiam ce să fac. Atunci am auzit pe cineva bătând la uşă – teribilă greşeală făcusem! Trebuia să mâncăm doar cereale. Cereale şi unt de arahide.

Poliţiştii au dat buzna în camera noastră de zi, doi dintre ei, nişte zdrahoni laţi în umeri, speriindu-i pe ăia micii cu pistoalele-n tocuri şi uniformele lor, cu potopul de întrebări cu care au tăbărât pe mine. Când o văzusem ultima oară pe mama mea? Spusese ceva şi, dacă da, ce anume, înainte să plece? Pomenise cumva unde avea de gând să meargă în Ajunul

Crăciunului? Știam cum trebuia să procedez, ca să iau legătura cu tatăl meu? Mai aveam vreo altă rudă apropiată? La cele mai multe întrebări n-aveam răspunsuri să le dau. Jason și Amy stăteau și ei pe canapea, înghesuiți în mine și lipindu-se tare, de-o parte a mea și de cealaltă. Încercam întruna să le spun, ălora micii, că totul avea să se termine cu bine, dar știam deja, în sinea mea, că era mult prea târziu pentru așa ceva.

Soții Curtis locuiesc în partea de nord a orașului, pe-o porțiune izolată a străzii Lansing, undeva sus de tot, deasupra canionului Slaughterhouse[23]. Când oprim în fața porții securizate a domeniului, cu mașina lui de patrulare, Will apasă pe un buton, se aude un bâzâit insistent și cineva ne dă voie înăuntru.

— Chiar c-*arată* ca și cum aici ar locui o stea de cinema, zic tare, ca să acopăr zgomotul răpăit al ștergătoarei de parbriz, care dă la o parte o peliculă subțire de ploaie mărunță.

— Nu mai e stea de cinema, zice Will. N-a mai lucrat de când s-a mutat aici, în urmă cu patru ani.

— Și cum e?

— Adică… înainte să se-ntâmple toate astea? Habar n-am. Nimeni din familie n-a intrat în contact cu nimeni dintre noi, ceilalți. Soțul face naveta cu un avion privat – vine și pleacă. Toate cumpărăturile de-aici li se livrează acasă. Mă și mir că au lăsat-o pe Cameron să urmeze o școală publică, în loc să-i angajeze un preceptor sau ceva. Probabil că asta le-a fost singura concesie, ca o infuzie de viață reală.

Parcăm în față, coborâm și chiar atunci ditamai ușa se deschide; în cadrul ei apare Troy Curtis, bine făcut, cu un aer tineresc, în blugi decolorați și un pulover, strâmbându-se când vede burnița. Ne-ndreptăm grăbiți către el și pătrundem pe ușa pe care ne-o ține deschisă. Abia atunci observ că-i mai bătrân decât mi s-a părut la prima vedere, să tot aibă spre cincizeci de ani și niște vagi urme ale tensiunii în jurul ochilor și-al gurii.

Eu și Will ne oprim în vestibul, unde totu-i aranjat aproape chirurgical și fără cusur. Lumini încastrate în zid și mobilă cu aspect danez, toată-n alb. Pe jos, o gresie lucioasă și palidă la culoare, pe care se scurge ploaia de pe noi.

— Să vă aduc nişte prosoape, zice Troy şi se face nevăzut.

Când se-ntoarce, eu mă şterg, sfioasă, în timp ce Will mă prezintă, spunând, exact aşa cum am convenit, că sunt o consultantă în cadrul anchetei criminalistice care o priveşte pe Cameron şi dispariţia ei – nimic mai mult, nimic mai puţin.

— S-a mai aflat ceva despre cealaltă fată, răpită în Petaluma? vrea să ştie Troy. Are de-a face cazul ei cu Cameron a noastră?

— Încă nu ştim nimic, zice Will. Suntem în contact permanent cu echipa de acolo, în orice caz. De îndată ce o să avem vreo veste, vă anunţăm.

Troy dă din cap cu un aer preocupat, ne conduce în salon, şi-acolo ne face semn către nişte scaune zvelte, fără braţe. Încă mai am prosopul în mână, aşa că-l împăturesc şi mă aşez pe el, simţindu-mă nelalocul meu într-un asemenea decor, deci stingheră. Dar aşa nu merge. Întreb:

— Soţia dumneavoastră e acasă, domnule Curtis?

— Emily s-a dus chiar adineauri să se-ntindă puţin. Ultimele câteva zile au stors-o de vlagă.

— Sigur că da, zic. Trebuie să fie o perioadă cumplită pentru dumneavoastră amândoi, numai că eu sunt puţin cam rămasă în urmă cu acest caz – şi-arunc o privire spre Will, ca să m-asigur că nu-mi depăşesc atribuţiile. Dar el s-a făcut comod pe scaun şi-mi comunică, prin limbajul trupului, că pot să preiau iniţiativa – eu sunt cea care trebuie să se pună la curent cu datele problemei. Zic: Mă puteţi lămuri cu ce s-a întâmplat, pas cu pas, în noaptea când a dispărut Cameron?

Troy pare secătuit, dar se declară de acord.

— Îmi pare rău că n-am fost aici, dar eu lucrez la Los Angeles, şi în timpul săptămânii stau în casa noastră de la Malibu.

— Ce se-ntâmplă aici, de obicei, în serile zilelor de lucru?

— Cină, teme – lucruri de astea, normale. Am vorbit cu Emily chiar înainte de ora zece. Cameron se retrăsese-n camera ei. Totul părea să fie-n ordine.

— Şi-a doua zi dimineaţă? Ce s-a întâmplat atunci?

— Cameron a-ntârziat să coboare la micul dejun, şi atunci Emily s-a dus la ea în cameră, să vadă ce făcea. M-a sunat imediat. I-am spus să ia legătură cu poliţia şi m-am urcat în avion cât am putut de repede.

— Vi s-a părut nefericită în ultima vreme fiica dumneavoastră? îl întreb, la care Troy scutură din cap.

— Cameron a fost întotdeauna mai tăcută. E o introvertită, seamănă mai mult cu Emily decât cu mine. Dar n-aș numi-o nefericită.

— Din câte înțeleg, are note bune și e-nclinată spre carte mai degrabă. Adică, nu-i foarte sportivă, și nici nu e simpatia tuturor. V-ați gândit vreodată că timiditatea ei, sau faptul că-i mai retrasă, ar putea s-ascundă și altceva?

— Ce vreți să spuneți?

Mă uit fix în ochii lui, care sunt cenușii ca norii de ploaie.

— Unii copii se prefac introvertiți, dar în realitate sunt invers, extrovertiți, numai că în secret. Împart sau consumă droguri. Se implică-n activități riscante, sexuale…

— Nu… și Troy are un tresărit imperceptibil, pe care totuși i-l observ. Nimic de felul ăsta, zice. Cameron e o fată bună.

— Nici nu vreau să sugerez că fiica dumneavoastră n-ar fi un copil bun, domnule Curtis, nici c-ar fi făcut ceva rău.

— Adolescenții pot fi greu de-nțeles, intervine și Will în discuție.

— Uneori, se luptă, fără să știe nimeni, adaug. Și se pricep să ascundă ce nu vor să se știe că simt.

— Eu nu mai sunt lângă ea la fel de mult ca înainte, zice Troy. Dar Emily ar fi remarcat dacă pe Cameron o tulbura cine știe ce din cale-afară.

— Povestiți-mi câte ceva despre adopție, îi spun, ca să schimb vorba.

— Ne-am dus la o agenție din Sacramento – Iubirea Familială Catolică, se chema. Cred că mai funcționează și azi.

Îmi notez denumirea-n carnețelul pe care-l am întotdeauna la mine. Întreb:

— Adopție închisă ori deschisă?

— Închisă. De ce mă-ntrebați?

— Gândesc cu voce tare, atâta tot. Nu e cazul întotdeauna, dar unii copii nu trec niciodată peste durerea de-a fi fost respinși. Abandonați de prima lor familie. O asemenea durere poate conduce la unele tipuri de comportament sau de asumare de riscuri.

— V-am spus deja: nimic de felul ăsta.

— Agenţia v-a dezvăluit ceva, cât de cât, despre părinţii ei biologici?

— Foarte puţin. Am aflat că mai avuseseră un copil, cu mult mai mare. Şi nişte antecedente cu abuz de droguri şi detenţie-n închisoare.

— Şi-asta nu v-a speriat?

— Presupun că da – puţin. Dar Emily avea nişte idei foarte clare, că voia să facă o faptă bună, s-ajute acolo unde era mai mare nevoie de ajutor – şi Troy, deodată, face ochii mici, adoptând o postură defensivă: Vreţi să spuneţi c-am greşit cu ceva?

— Nu, nici vorbă. Doar enumăr câteva lucruri la care merită să ne gândim. Spuneţi-mi: a existat vreodată un bărbat mai în vârstă decât ea, care să fi arătat vreun interes aparte legat de Cameron? Vreun prieten de familie, poate, sau vreun profesor?

— Nu-mi vine-n minte nici unul, dacă mă luaţi aşa repede.

— Steve Gonzales, o aud zicând pe Emily, de la baza scării suspendate. Profesorul ei de engleză.

N-a scos nici un sunet, şi ne-am trezit cu ea lângă noi.

(şaptesprezece)

Una e s-o ştii pe Emily Hague în rol de Heidi Barrows, în serialul de comedie *Fetele din Soho*, să-i auzi glumele şi să-i vezi ţinutele şi coafurile cunoscute-n lumea-ntreagă, şi alta e să fii lângă ea, în salonul ei şi-n mijlocul unei tragedii mai reale decât i-ar fi trebuit oricui. E mai frumoasă decât a fost vreodată în stare s-o redea vreo cameră de filmat şi arborează o tristeţe pe care o recunosc mult prea bine. Pentru o clipă, îmi pun problema dacă voi fi în stare să mă descurc în prezenţa ei, dar apoi obiectivul mai profund se impune. Mă ridic şi zic:

— Anna Hart, un agent în plus care o caută pe Cameron. Sper că nu v-am trezit din somn.

— Nu face nimic, zice Emily şi se-ndreaptă spre canapea, cu un aer deopotrivă precaut şi delicat, de parcă s-ar confrunta cu o leziune fizică în locul uneia emoţionale. Au găsit-o pe fata de la Petaluma? întreabă.

— Mă tem că nu, îi răspunde Will. De îndată ce avem vreo veste, vă sunăm să vă punem în temă.

— Știu cât de greu trebuie să vă fie, zic. Puteți să-mi spuneți câte ceva despre Cameron?

— Ce vreți să știți?

— Orice. Aveați o relație bună cu ea? Stătea de vorbă cu dumneavoastră?

— Nu m-a întrebat nimeni asta până acum – și-și încrucișează brațele peste piept, ca și cum i-ar fi rece. Cred că da. M-am străduit să fac în așa fel, încât să știe că poate veni oricând la mine. Dar știți cum e cu mamele și fetele…

— Sigur că da, zice Will, ca să se arate amabil. Dar, dincolo de… tensiunile obișnuite? Vi s-a părut că se-ntâmpla ceva cu ea în ultima vreme? Vreo schimbare notabilă de comportament? Vreun factor de stres nou apărut?

— Am discutat deja despre lucrurile astea, zice Troy, cu mâinile amândouă pe genunchi și cu degetele ținute strâns laolaltă.

— Știu, zice Will. Dar avem nevoie s-o aducem la zi și pe agenta Hart cu evoluția lucrurilor. Cu cât mai mult sunteți capabili, dumneavoastră, amândoi, să cooperați, cu-atât mai mult vom fi și noi capabili s-o ajutăm pe Cameron.

— S-o *ajutați*? exclamă Troy. Nu facem decât să ne-nvârtim în cerc. De ce nu vă duceți *dumneavoastră* amândoi pe teren și nu-ncepeți s-o *căutați*?

— Troy… se bagă-n vorbă Emily, căutând să-l tempereze.

— Ce? zice el, deja roșu la față.

Dintr-odată, nu mai e nimic frumos, nimic armonios legat de el. E un animal încolțit, care dă la-ntâmplare cu ghearele, disperat să se apere.

— V-asigur că facem tot ce putem, intervine Will. Fiecare om de la mine din secție lucrează numai la asta din prima zi. Sperăm să ne vină în ajutor o echipă întreagă mobilizată de Serviciul Forestier al Statelor Unite, cât de curând. Nimic nu-i mai important pentru noi acum decât s-o găsim pe fiica dumneavoastră.

— Cu toții vrem același lucru, adaug, încercând să-mi stăpânesc emoțiile, fiindcă e și așa destul de greu că mă simt prea tare implicată-n acest caz încă de pe acum, ca să mai suport și reactivitatea lui Troy. Nu sunt deloc sigură că am încredere în el – de fapt, nici în mine însămi. Zic, pe-un ton cât mai plat cu putință: Va trebui să ne gândim numai la Cameron, în momentul

ăsta. Ce fel de om este, ce-i place, cum arată o zi de-a ei, cu cine se vede, când iese de la şcoală. Are vreun prieten?

— Nu, se grăbeşte să zică Emily. Nici vorbă – la care întreb surprinsă:

— O fată frumoasă, cum e Cameron? Să nu fie băieţi interesaţi de ea? Sau bărbaţi?

— Bărbaţi? mă-ngână Emily, cu un aer îndurerat. Nu ştiu să fie vreunul. Nu-i vorbă, că nici nu mi s-a destăinuit – şi-aruncă o privire înspre Troy, apoi se corectează: Nu *ni* s-a destăinuit.

— Dar cu profesorul ăsta, de care-aţi pomenit, cu el ce este? vrea să ştie Will. Îl cunoaşteţi? I-aţi văzut vreodată-mpreună?

— Anul şcolar abia începuse, dar l-am întâlnit la seara carierelor[24]. Nu mi s-a părut c-ar fi fost nelalocul lui, nimic de felul ăsta, cu toate că se arăta deosebit de interesat de Cameron. I-a spus că avea talent literar şi-a încurajat-o să scrie poezie.

— O să verificăm, îi spun. Dar cu Gray Benson ce-i? Vreo legătură amoroasă de care ar trebui să ştim?

— Sunt doar prieteni buni, şi-atât, zice ea. Dintotdeauna l-am ştiut ca pe cineva pe care Cameron se poate sprijini.

— Să se poată sprijini… când? o-ntreb. Şi pentru ce anume?

— Lucruri obişnuite, presupun – şi Emily nu se mai uită la Troy, se reînarmează doar cu elan, trăgând aer adânc în piept. Zice: Avem anumite probleme. Ca familie.

— Care nu privesc pe nimeni altcineva, intervine Troy.

— Domnule Curtis… îl opresc, menţinând iarăşi un ton cât mai neutru cu putinţă. Dacă a existat vreo sursă de stres în familie, pentru Cameron, trebuie să ştim ce şi cum a fost. Nu puteţi păstra pentru dumneavoastră nimic din ce poate ajuta la rezolvarea cazului.

— Troy, te rog, zice şi Emily. Trebuie să fim cinstiţi. Cameron a fost afectată de toată povestea. Ştii foarte bine c-a fost.

Din cât de-ncordată îi e vocea, îmi dau seama de cât de greu trebuie să fie, pentru o femeie ca Emily, să lase garda jos şi să-şi arate slăbiciunile. Dar asta-i valabil pentru cei mai mulţi oameni ajunşi într-o asemenea situaţie. Rar mi-a fost dat să-ntâlnesc vreo familie care să suporte o investigaţie minuţioasă, fără să se prăbuşească – uneori încet, alteori dintr-

odată.

— Ne-am certat foarte mult în ultima vreme, continuă Emily.

— Toată lumea se ceartă, intervine Troy, ca și cum ar gândi cu voce tare. Căsnicia nu-i simplă, ca o plimbare-n parc.

— Cameron a fost întotdeauna sensibilă, zice ea. Cred că s-a temut să nu ne despărțim.

— Sigur că da, zic. Ați încercat s-o liniștiți?

— Am încercat. Poate că nu destul.

Ne privim unul pe celălalt, eu și Will. Abia începem să înțelegem dinamica familiei, dar e clar, de pe-acum, c-a existat o-ncordare emoțională pentru Cameron. În asemenea condiții, se poate foarte bine să fi apelat la vreo cunoștință nouă sau la cineva deja cunoscut, despre care a crezut c-ar fi putut-o ajuta. Nevoia de ajutor a făcut-o mai vulnerabilă. A transformat-o într-o țintă. A făcut-o să lucească pe un fundal sumbru.

— Emily, zic, îmi asum riscul de-a vă face să vă simțiți stânjenită, dar șeriful Flood mi-a spus că fratele dumneavoastră s-a confruntat mai demult cu acuzații de natură penală. În ultima perioadă, recent, a mai avut acces la Cameron?

Se albește la față:

— Cum adică „să aibă acces“?

— Adică… el mai face parte din viața dumneavoastră? Îl vedeți frecvent, sau cum?

— Nu la fel de mult cum aveam obiceiul. Fratele meu locuiește acum la Napa cu soția lui, cu Lydia. Și-au cumpărat o vie împreună și produc propriul lor vin.

— S-a retras, deci?

— S-a descurcat foarte bine, în tot cazul, mi-o trântește, pe-un ton bățos, defensiv.

Dar mai aud și altceva de la ea. Vinovăția supraviețuitorului, poate? Vreun soi de alianță invizibilă între ei?

— Și motivul pentru care nu vă mai vizitați este…? întreabă Will.

— Viața și-atât, presupun. Am fost ocupați aici.

Mai ocupată acum, decât pe vremea când lucrai? îmi vine s-o întreb. În schimb zic:

— Au copii, el şi Lydia?

— Nepotul meu, Ashton, e la o şcoală cu internat în partea cealaltă, în Est, la Andover – şi se opreşte, făcând o figură sumbră. Ce rost au toate întrebările astea? zice. Doar nu sugeraţi c-ar fi putut s-o agreseze Drew pe Cameron?

— Mi-ar plăcea tare mult să văd camera fiicei dumneavoastră, zic şi-mi închid carneţelul. Vrei să mă conduci, Emily?

(optsprezece)

Will rămâne în salon cu Troy, în timp ce eu mă las condusă de Emily în lungul unui coridor interminabil, impecabil de curat, întrerupt din loc în loc de ferestre mari, pătrate. Înăuntrul fiecărei nişe adânci câte un mic arbore bonsai se arcuieşte dintr-un vas de teracotă, ca tot atâtea opere de artă, de un verde palid, sculptural. Nici nu par să fie reali.

— Aveţi un grădinar, cumva? întreb. Vreo menajeră?

— Vine o echipă de curăţenie din oraş, la fiecare două săptămâni. Tot restul fac eu.

— Impresionant.

— Chiar aşa? Cele mai multe femei n-au nici un ajutor în casă.

Cele mai multe femei nu-s Emily Hague, îmi vine să-i spun.

Am ajuns la capătul coridorului, în faţa unei uşi închise. Ea, Emily, pare fără tragere de inimă şi ezită să intre-n cameră, aşa că intru eu prima, simţindu-i şi respectându-i apăsarea. Zeci de bărbaţi au trecut deja prin spaţiul acesta privat şi-au întors pe dos totul, în căutare de amprente. Au scormonit prin hainele, cărţile şi fotografiile fetei, au deschis fiecare sertar. Asemenea violări ale intimităţii sunt necesare, dar şi greu de privit, mai ales dacă Emily se simte vinovată şi-şi face reproşuri. Care se întind pe ani întregi, eventual, dacă nu mă-nşală pe mine intuiţia.

Patul dublu în care nu mai doarme Cameron e făcut şi ordonat, acoperit de o cuvertură simplă, de culoare crem, peste care tronează o pernuţă albastră de catifea, în formă de iepuraş. Mă-ntreb dacă ea e genul de fată care-şi ţine mereu toate ale ei perfect în ordine sau maică-sa, Emily, a fost cea care a făcut o asemenea ordine, după ce a plecat echipa de criminalişti,

nefiind în stare să se abţină.

— Aţi fost singure aici în noaptea respectivă, numai dumneavoastră şi fata? întreb. Cameron vi s-a părut în regulă?

— În linii mari, da. Nu-şi stabilise încă o rutină anume pentru clasa a zecea. Era mai îngândurată ca de obicei, şi oarecum anxioasă, bănuiesc.

— V-a spus în legătură cu ce anume?

— Am încercat să nu mă vâr în sufletul ei. Am o mulţime de cărţi care spun că adolescenţii au nevoie de un spaţiu numai al lor. Credeţi c-am greşit?

— E complicat cu adolescenţii, spun şi mă-ndrept spre bibliotecă, unde-mi trec uşor vârfurile degetelor peste cotoare. *Surorile March*, *O fisură în timp*, *Tess d'Urberville*, *De veghe în lanul de secară*.[25] Sunt şi poveşti sau povestiri imaginare, şi romane grafice, şi cărţi de poezie. Rilke, T.S. Eliot, Anne Sexton. E clar că e biblioteca unui scriitor în formare. Întreb:

— Unde e cartea despre care vorbeaţi? Cea pe care i-o lăuda profesorul ei.

— Nu ştiu sigur. Cameron a fost întotdeauna foarte secretoasă cu ale ei, chiar şi când era mică.

— Dar îşi exprima sentimentele în scris, şi le punea în ordine pe hârtie. Poate şi desena?

— Da. Mai mult când era mai mică. De unde ştiaţi?

— Am bănuit, numai. Dacă am reuşi să găsim ceva scris de Cameron recent, poate c-am reuşi să găsim ceva mai multe indicii despre ce-i trecea prin minte fiicei dumneavoastră.

Întind mâna până sub muchia de jos a bibliotecii, dar nu găsesc nimic, nici măcar praf. Deschid sertarul de la birouaşul ei, după care pipăi pe sub marginile saltelei.

— S-ar putea să-şi fi ţinut lucrurile de suflet încuiate în dulapul ei de la şcoală, sugerează Emily.

— Da, poate. Sunt convinsă că oamenii şerifului Flood au cules deja tot ce-au găsit acolo, dar mai verific o dată. Nu cumva să ne fi scăpat ceva.

Mă îndrept spre dulapul din perete în care îşi ţine Cameron garderoba şi văd vreo cinci sau şase rochii împinse către fundul acelui spaţiu. Dar cele mai multe obiecte vestimentare sunt blugi şi tricouri, jachete cu glugi şi

flanele cu modele cadrilate. Îi plac negre, cenuşii, roşii. Pantofi de sport Converse şi puloverele tip raglan, cu gulere înalte. Haine de băieţoaică. Întind mâna spre tivul unei cămăşi cadrilate roşii, care mi se pare purtată şi îndrăgită. E atât de intim să mă aflu, aşa, printre lucrurile ei! Simt o nevoie irezistibilă să-i cer să mă ierte.

Emily a venit lângă mine, s-a oprit în spatele meu şi strânge la piept unul dintre puloverele fiicei ei de parcă suficientă căldură trupească şi atenţie ar fi-n stare să-l aducă la viaţă. Zice:

— Încerc să mă pregătesc pentru ce-i mai rău, dar îmi vine să mor numai gândindu-mă. Dacă i-a făcut cineva vreun rău, sau dacă… – şi trage-o gură de aer în piept, parcă s-ar sufoca. Poate credeţi c-o fi vorba despre vreunul dintre fanii mei? întreabă. Dacă-i din vina mea, nu ştiu cum o să mă suport după aia.

— Haideţi să nu ne gândim aşa departe, îi spun. Dacă miza e, cumva, să vă atragă atenţia, mai mult ca sigur va exista un bilet de răscumpărare sau cine ştie ce mesaj care o să vi se adreseze direct.

— Asta pot să suport, zice, părând măcar puţin mai liniştită.

— O mulţime de lucruri, evident, nu le ştim încă. Haideţi să-ncercăm să facem totul pas cu pas.

— Mă gândesc întruna c-o să mă trezesc, zice, cu vocea sugrumată. C-o s-o văd intrând pe uşă pe Cameron, şi-o să ştiu că totul a fost un coşmar, nimic altceva.

— Vă-nţeleg, îi spun cu calm.

— Ce spuneaţi mai devreme, legat de sentimentul abandonării, niciodată nu m-am gândit realmente la asta, în cazul meu şi-al lui Troy – sau poate că m-am gândit, dar am dat la o parte până şi gândul.

Dau din cap a-nţelegere, ca s-o încurajez să mai spună.

— Ar fi trebuit să fiu mai deschisă faţă de Cameron, să fi stat mai mult de vorbă cu ea. Când eram de vârsta ei, tatăl meu s-a încurcat cu cineva de la clubul nostru sportiv de la Bowling Green. Asta-i în Ohio, în partea de nord. Acolo am crescut – şi scutură din cap, cu ochii-nceţoşaţi, plini de sentimente rămase-n suspensie. Zice: Toată lumea ştia că-şi făcea de cap. Era ceva oribil.

— Dar părinţii dumneavoastră au rămas căsătoriţi, ghicesc, aşa, cu voce

tare.

— Mama s-a mutat o vreme la o fermă pentru supraponderali. Când s-a întors, cu toții ne-am prefăcut că nu se-ntâmplase nimic. Șase luni de piersici cu brânză de vaci. Tatăl meu i-a oferit o brățară cu safire, ca de tenis, dar i-a căzut imediat de la mână. Slăbise vreo cincisprezece kilograme.

— Și ați fugit la Hollywood, zic. Ce vârstă aveați pe atunci?

— Nouăsprezece ani.

— Dar pe tatăl dumneavoastră nu l-ați iertat niciodată cu-adevărat, ghicesc iar, dar aș paria mult de tot pe ce-mi va răspunde. Și fratele? Are și el aceleași sentimente față de mama și tatăl dumneavoastră?

Emily dă drumul mânecii de la jacheta purtată de Cameron și-ncepe să frece între degete, ușor încruntată, un nasture din carapace de țestoasă pe jumătate descusut. Zice:

— Drew și-a făcut griji întotdeauna în privința lui Drew, și-atât. Nu privește în urmă. Nu vorbim niciodată despre acea perioadă.

— Corect, zic, fiindcă măcar atâta lucru mi-am închipuit. Când v-ați mutat aici de la Los Angeles, n-ați mai acceptat nici un rol. Ăsta v-a fost planul de la bun început?

Dă din cap fără chef.

— Prea eram tare concentrată pe ce lucram, plus că paparazzii erau tot timpul pe urmele noastre, și la restaurante, și la ieșirile-n familie. N-aveam niciodată nici măcar o clipă de intimitate. M-am gândit c-ar fi fost mai bine pentru noi toți să ne retragem aici. Cameron ar fi dus și ea o viață normală, iar eu aș fi putut, în sfârșit, să-i dedic ei cea mai mare parte a timpului meu.

O văd cum face o grimasă, de tare ce se luptă cu ironia crudă a situației, cu sentimentul de vinovăție și remușcările. Zice:

— Dar dacă biata Cameron striga, de fapt, după ajutor și eu pur și simplu nu mi-am dat seama?

E teribilă durerea care i se citește-n ochi. Simt nevoia s-o reconfortez, dar și s-o trezesc la realitate. Avem de lucru acum.

— Dacă o luați cu „dar dacă“, Emily, o să alunecați pe-o pantă foarte abruptă, lungă și-ntunecată. Cameron are nevoie să fiți puternică. Sunteți de acord să m-ajutați?

— Încerc.

— Spuneți-mi, vă rog: soțul dumneavoastră are vreo idilă? De asta vă certați?

Chipul îi rămâne ca un ghețar de imobil și stăpânit, dar simt cum trupul ei emană frică în valuri țepene și compacte. Pe dinăuntru, se războiește cu ea însăși, neștiind cât anume să dezvăluie. Până la urmă, zice:

— Este o femeie la Los Angeles. Asistenta lui de la Paramount. Și nu e prima.

— Îmi pare rău. Dar o să-mi trebuiască numele ei.

— De ce? Doar nu credeți că are vreun amestec în toată povestea?

— Trebuie să urmărim toate pistele posibile în momentul ăsta.

— Numai că… și scutură din cap. Soțul meu traversează și el o perioadă complicată.

— Emily…

— Da?

— Ajunge cu-asta. Cu găsitul de scuze pentru el.

— Îmi pare rău. Nici nu mi-am dat seama că asta făceam.

— Eu mi-am dat.

La Cameron pe birou, e un caiet de școală cu spirală roșie și cu mâzgăleli în formă de stele pe toată coperta. Emily îl deschide și rupe din el o filă albă. După ce-mi scrie pe ea numele respectiv, o împăturește de două ori și mi-o întinde.

— Ar putea fi dure unele dintre lucrurile pe care o să le aflăm, îi spun. Urâte, chiar. Însă cred că adevărurile, oricât de contondente ar fi, tot sunt mai bune decât să nu știi nimic.

Pare fragilă și plină de-ndoieli. Zice:

— Sper s-aveți dreptate…

După ce vâr pagina îndoită în carnețelul meu, mă-ndrept spre fereastra mare, dreptunghiulară, care ocupă jumătate din peretele de nord. Văd că dă spre aleea de mașini și poarta securizată, pe partea stângă, și spre pajiștea care se termină cu un pâlc dens de copaci, pe partea dreaptă. Transperantele sunt făcute din hârtie de orez aproape străvezie, de culoarea mătăsii, încrețită pe un sistem de scripeți. Trag ușor de firele care atârnă pe una dintre laturi și ceva-mi atrage privirea. De-a lungul marginii de jos a ramei

cu plasă, văd nişte zgârieturi mărunte, suficient de discrete ca să nu le observi dacă şi când eşti în căutare de altceva, de fapt.

— Cameron s-a strecurat vreodată afară din casă pe-aici? întreb.

— Nu cred, zice maică-sa şi se-apropie să se uite, încordarea umbrindu-i trăsăturile atât de frumoase. Ce nevoie ar avea să facă una ca asta?

Împing în rama plasei cu degetul, şi cedează-ndată, ieşind în afară. Cameron a dat la o parte rama de mai multe ori – sau altcineva, dacă nu ea.

— Ce e-n partea cealaltă a pădurii care se vede? întreb.

— Drumul de coastă. La vreo şapte-opt sute de metri.

— Când au venit oamenii şerifului Flood şi-au cotrobăit pe-aici, au adus cu ei şi câini?

— Da, şi câini. Dar ce se-ntâmplă? Nu mai înţeleg nimic. Vreţi să spuneţi că fetiţa noastră, Cameron, a fugit de una singură?

— Nu pot fi sigură, îi spun, dar aşa s-ar explica o mulţime de lucruri.

— Unde să se ducă? Şi de ce?

Nu-i răspund imediat, ca să-mi las timp să găsesc vorbele potrivite. Bineînţeles că-i nedumerită, biata Emily. A fost oarbă, în cea mai mare parte, la suferinţa fiicei de lângă ea, dar nici pe-a ei înseşi nu pare să şi-o înţeleagă prea bine.

A crescut în dispreţul faţă de propriul tată şi-a sfârşit prin a se mărita c-o replică fidelă a lui. A compătimit-o pe maică-sa şi-a devenit la fel ca ea. Fuga ei la Hollywood a rezolvat ceva, până la urmă? Da, bineînţeles, fiindcă a obţinut o anvergură de stea de cinema, jucând un rol de care milioane de oameni s-au îndrăgostit şi cu care s-au identificat, dar mă-ntreb dacă nu cumva plecase în căutarea unei scăpări înşelătoare de ce lăsa-n urmă.

În toţi anii mei de muncă de poliţistă, şi mai ales în cadrul proiectului „Rază-de-Far“, am învăţat aproape tot ce e de ştiut despre ciclurile de violenţă din sistemele familiale. Dar ciclurile de tăcere pot fi la fel de periculoase – şi se repetă de la o generaţie la următoarea, surprinzător de consecvent. Dieta obsesivă a unei mame devine, la fiica ei, obsesia de-a controla creşterea unor copaci bonsai. Infidelitatea flagrantă ţinută la secret se transformă-n consimţire mută şi apoi în goliciune sufletească. Toate – lucruri la care Cameron a fost expusă. Indiferent dacă i-a dat-o cu linguriţa

de argint, Emily, practic, a hrănit-o cu neputinţă.

— Nu cred că fiica dumneavoastră a fost răpită, zic.

Vorbe dure şi-o concluzie pripită, eventual, dar nu e timp de altceva.

— Nu, zice Emily, pe-un ton atât de lipsit de vlagă, de-ar putea foarte bine să fi spus şi *da*.

Cele două cuvinte nu sunt niciodată chiar atât de-ndepărtate, după cum am trăit să-nvăţ.

— Dacă e cu cineva în acest moment – despre Cameron vorbesc –, părerea mea este că-l cunoaşte pe-acel cineva. Cred că s-a dus cu el de bunăvoie.

(nouăsprezece)

— Eşti bine? mă-ntreabă Will după ce ne urcăm înapoi în maşina lui de patrulare, simţind că sunt într-o stare de spirit cel puţin precară.

Îi întind foaia de hârtie împăturită şi zic:

— Iubita lui Troy Curtis…

— Pot să spun că nu mă surprinde.

— Nici pe mine, dar mă aşteptam la mai mult. Pentru ei toţi.

După câteva momente ieşim pe poarta securizată şi camera de supraveghere pivotează, ochiul ei urmărindu-ne în tăcere. Mă gândesc la Cameron, plănuindu-şi, în camera ei, cum să se ferească de ochiul respectiv: o fată cu un eu secret, agăţându-se de o speranţă pe care poate că nu şi-a destăinuit-o nimănui şi n-a pus-o pe hârtie nicăieri.

— Ce părere-ţi faci de faptul că Drew Hague se află atât de aproape? îl întreb pe Will. Spune-mi ce mai ştii despre el.

— Avea nouăsprezece ani când a fost acuzat de viol – era la colegiu, în anul doi. A zis că fusese o neînţelegere şi că fata era beată. Nu văd cum anume, dar părinţii lui au făcut cumva să-l scape de bănuială. Aş pune pariu că i-a costat o avere.

— Câţi ani avea fata?

— Şaisprezece.

— Şi l-au făcut *scăpat*? Hai să discutăm cu el săptămâna asta. E chiar frumos la Napa în momentul ăsta din an.

— De-acord, zice şi-mi zâmbeşte.

— Indiferent dacă Drew are vreun rol în toată povestea, cred că fata însăşi, Cameron, a fost complice la propria dispariţie. Nu-i niciodată chiar atât de alb şi negru în asemenea cazuri, cum ţi-ar veni să crezi. Uneori, victimele parcă-şi caută cu tot dinadinsul agresorii – la fel de intens cum sunt chiar ele urmărite.

— Ce vrei să spui?

Plonjez cu capul înainte şi-i spun despre fereastra din camera fetei şi cum se poate foarte bine să fi fost bine pregătită şi manipulată Cameron, de respectivul răpitor, cine-o fi fost el. Că poate profitase de nesiguranţa şi suferinţa ei.

— Cele mai dure forme de violenţă se manifestă, adesea, incredibil de intim, Will. Au nevoie de-ncredere. Durează până-şi ating scopul.

— Ştiu şi eu? comentează Will. Dacă a părăsit locuinţa de bunăvoie, înseamnă că s-a ferit într-adins de camera de supraveghere. De ce asta? Era clar că părinţii urmau să afle destul de curând că ea dispăruse.

— Acuma presupui că intenţiona să rămână plecată, zic. Dar dacă nu plănuise decât să se furişeze-n afara casei pentru câteva ore, şi-n acele câteva ore situaţia s-a modificat radical? I-a fost destul de uşor să se ferească de cameră dacă a luat-o prin pădure, în direcţia drumului de coastă. Nu-i rămânea decât să decupleze alarma. Iar telecomanda era chiar acolo, pe noptiera ei. Nici n-a trebuit să facă prea mari eforturi.

— Vrei să zici c-avea o relaţie amoroasă? C-a ieşit la o-ntâlnire?

— Poate că nu. Poate că nu făcea decât să caute puţină atenţie.

— De la cineva care-i putea face rău? Nu crezi c-avea măcar atâta minte, cât să nu facă aşa ceva?

— Nu. Nu cred c-avea, zic.

Nu mă pot aştepta de la Will să fie la fel de cablat ca mine la genul de fată care e Cameron şi la vulnerabilităţile ei. Will n-a fost niciodată un copil abandonat. N-a experimentat niciodată lumea înglobată în trupul unei femei – sau al unei fete. N-a avut niciodată motive să confunde iubirea cu suferinţa. Eu, cel puţin, am simţit acea confuzie aproape ca pe un şoc electric, din prima clipă-n care-am văzut-o pe Cameron fotografiată pe afişul care-i anunţa dispariţia, sau aerul de fiinţă rănită din ochii ei.

— Poate că-ntotdeauna i-a lipsit un radar sănătos, zic.

Will încuviinţează din cap, destul de fără chef, apoi tace. Abia după o vreme zice:

— Emily ce părere ţi-a făcut?

— Nu ştiu. Presupun c-aş vrea să fie mai puternică.

— Poate că face şi ea ce poate.

Vorbele lui au efectul de cremene lovită de piatră – fac *poc!* şi scot scântei. Are dreptate, sigur că da. Oamenii fac aproape întotdeauna tot ce pot. Uneori, e suficient; de cele mai multe ori, n-ajunge.

— Dacă Emily avea curajul să-l părăsească pe Troy de prima dată când a-nşelat-o, poate că totul ar fi stat altfel acum, zic.

— Eventual. Dar nu mai avem cum şti.

— Tu ce părere ai despre ea? întreb şi-mi dau seama că habar n-am ce-o să-mi răspundă. Ridică din umeri:

— Când s-a mutat aici cu familia, în urmă cu patru ani, mi s-a părut o chestie dată naibii să se plimbe la noi pe străzi o vedetă de cinema, dar ei, de fapt, au rămas acolo, ei între ei. Nu ţin minte să fi avut nici măcar o singură conversaţie, nici cu ea, nici cu el, măcar aşa, în trecere. Iar pe Cameron o ştiu numai după faţă. N-ar trebui să fie aşa.

— N-ar trebui, zic. N-am cum să nu fiu de acord.

— Auzi, îmi spune Will, dregându-şi glasul. Chestiile alea, pe care le-ai spus de faţă cu soţii Curtis, despre adopţie, treaba cu identitatea şi cu gesturile extreme… era ceva ce te privea şi pe tine? Se opreşte, vizibil stânjenit.

— Eu te ţin minte, zice apoi, drept o fetiţă simpatică şi fericită, dar poate că nu eram destul de atent.

Un timp destul de-ndelungat nici nu ştiu ce anume să-i răspund. Mă şi mir, pe bune, că i-a dat prin cap să-ntrebe.

— Poţi să-mi spui că nu-i treaba mea, se grăbeşte s-adauge, împins de la spate de ce se citeşte pe faţa mea.

— Nici nu este, îi spun ferm, dar cu blândeţe, stând cu privirile aţintite spre orizont.

— Pardon, zice şi-şi drege iar glasul.

Am parcurs între timp curba cea mare a falezei şi oraşul se iveşte,

sclipitor, cu acoperişuri bine conturate albe, garduri albe, clopotniţe albe şi ele. Norii de furtună au început să se-ndepărteze. Într-un loc anume, de-a lungul promontoriilor, o rază de lumină ca o lamă de sabie se-ntinde peste iarba uscată, făcând-o s-arate de-un auriu profund – culoarea mea preferată, de când mă ştiu. Când am venit aici prima oară, precaută şi cinică, mereu cu ochii-n patru, să dibui orice ameninţare, eram convinsă că nimic nu putea să se amelioreze. Dar iată că se putea şi mai bine.

— N-am făcut-o pe nebuna, îi spun în cele din urmă.

— Bun. Mă bucur, zice Will, în timp ce iarba ca de aur face valuri şi volute. Apoi adaugă: Oricine are dreptul să se simtă acasă undeva.

(douăzeci)

Mama mea-n ziua de Crăciun a murit, cu toate c-a trecut mult până am reuşit să pun detaliile cap la cap. Toată lumea voia să mă ferească, să nu aflu, de parcă aşa n-ar fi fost şi mai greu totul. Tăcerile şi ghicitul, încercarea de a citi privirile şi feţele, şi ce voiau să spună ochii care niciodată nu se uitau într-ai mei. Am aflat, până la urmă, că ieşise-n ziua de Ajun, după ce ne băgaserăm în pat eu şi ăia micii, că împrumutase cincizeci de dolari de la o prietenă, ca să ne cumpere nouă cadouri, cică. În loc de asta, îşi cumpărase ei heroină şi-şi băgase-n venă o supradoză. O găsiseră în maşina ei, în parcarea unui restaurant Long John Silver[26], tocmai în seara de Crăciun, şi veniseră să ne caute pe noi chiar atunci, dar noi probabil că ne culcaserăm deja. Poate că nu ne-ar fi găsit niciodată, m-am tot gândit, ani şi ani de zile după aceea, în felul înclinat spre magie în care meditează copiii, dacă eu n-ardeam ouăle în dimineaţa respectivă.

Aşa însă, poliţiştii au chemat asistenţa socială să preia cazul. Am stat şi m-am uitat la o femeie destul de bătrână, într-un costum albastru cu pantaloni, destul de obosit, cum cotrobăia prin sertare, încercând să-i pregătească pe ăia micii, punându-le hainele separat. Nu m-a lăsat s-o ajut, ci a continuat să le-nghesuie boarfele-n feţe de pernă, într-un mod care pe mine m-a înfuriat şi m-a stânjenit. Abia dacă am apucat să-mi iau rămas-bun, că i-a şi vârât pe ăia micii într-o maşină şi i-a dus înapoi la mama lor,

să locuiască la ea, chiar dacă eu știam deja că Trish nu era în stare, practic, s-aibă grijă nici măcar de ea însăși.

Ultima dată când am văzut-o pe Amy, își băgase aproape tot părul în gură și avea muci întinși peste toată fața. Îi puseseră lui Jason șosetele ei albastre-azurii, de parcă nici n-ar fi contat ce purta el. Și-n ce fel se uitau la mine amândoi, n-am să uit niciodată, parcă întrebându-se în tăcere cum de lăsasem să se-ntâmple așa ceva. Și eu mă-ntrebam exact același lucru.

Fiindcă Red era tot la-nchisoare, și fiindcă nici el, nici Robin, mama mea, nu mai aveau alte rude cât de cât apropiate, nu știa nimeni ce-ar fi putut face cu mine. Am fost dusă la un cămin-adăpost, unde să stau până la primul plasament într-o familie surogat. Matroana căminului respectiv era o tânără care n-arăta cu mult mai mare decât fusese mama mea – douăzeci și șapte de ani avea. Își făcea singură hainele, mi-a spus, întinzându-mi o farfurie cu biscuiți de graham și-o felie de brânză de-o culoare oranj-aprins, care venea într-un calup enorm, cu-nvelișul de ceară ștampilat cu albastru de serviciul de asistență socială.

— Ai trecut prin multe, mi-a spus, în timp ce mâncam. Vrei să-mi povestești cum a fost?

Nu voiam. Avea o fustă cafenie cu flori galbene, ca și cum ar fi fost un soi de femeie-colonist, un personaj dintr-o carte de-a Laurei Ingalls Wilder. Nu era cu putință – n-avea cum, pur și simplu – să-nțeleagă ea care fusese viața mea, dar în capul meu se-adunase o mare presiune. Vorbe multe, pe care trebuia să le las cumva să răbufnească. Nu despre moartea mamei, pe care abia dacă-ncepusem s-o procesez în minte, nici despre câte griji îmi făceam pentru fratele și sora mea, care erau încă atât de mici, c-aveau nevoie de cineva care să-i urmărească atent și să aibă grijă să mănânce – nu, ci despre un singur moment anume, o singură zvâcnire a secundarului de pe cadranul unui ceas. Învârteam pe toate părțile în cap o supărare legată de Phyllis, cumva, chiar dacă ea se dovedise nevinovată, la urma urmelor.

— Sunt atât de furioasă pe mine, pe nimeni altcineva, i-am spus femeii cu bluza înfoiată, și-am izbucnit în plâns – pentru că până atunci îmi ținusem lacrimile-n frâu strâns.

— Cum? a-ntrebat ea. De ce?

— Am fost așa o *proastă*, i-am spus, cu aceeași inflexiune a vocii, cu

care vorbea mama întotdeauna despre tata. N-ar fi trebuit să m-apuc de gătit. Cum am putut face o asemenea tâmpenie?

Femeia – cred că Susan o chema – s-a uitat la mine cu tristețe.

— Și tu ești o fetiță mică, Anna, mi-a spus. N-ai fi putut avea grijă de frățiorul și de surioara ta prea mult. Dacă vrei să fii supărată pe cineva, fii pe mama ta, care v-a lăsat singuri. N-a făcut bine ce-a făcut.

Era clar c-avea intenții bune acea Susan, dar nu știa mai nimic despre familia noastră. Mama nu fusese o persoană prea puternică. Dacă dormea prea mult, sau plângea prea mult, dacă se droga, făcea toate astea pentru că tata nu-i lăsase prea mulți bani, iar ea nu știa cum să le facă pe toate.

— Mă descurcam foarte bine, i-am spus. Iar ăia micii-s niște copii foarte buni, zău așa.

Susan s-a uitat iar la mine cu un aer amărât și-a scuturat din cap a-nțelegere.

— O să-ți găsim o casă bună și frumoasă, mi-a spus.

Dintr-odată, lumina din bucătărie parcă mi-a explodat în ochi. Firimiturile biscuitului de graham le-am simțit în gură ca pe un clei dulceag. Nu ascultase nimic din tot ce-i spusesem.

— Dar am *avut* o casă bună și frumoasă, am zis, și s-a lăsat o tăcere grea – probabil că se temea să se uite în ochii mei.

— Îmi pare atât de rău! a zis într-un târziu.

(douăzeci și unu)

Echipa de doisprezece inși din subordinea lui Will Flood lucrează deja, fără-ntrerupere, de pe 22 septembrie, adică de imediat după ce-a dispărut Cameron Curtis, analizând și punând întrebări, bătând la fiecare ușă din oraș, ba chiar și din împrejurimi, și arătând afișul cu figura ei. În fiecare zi, au scormonit prin baze de date, au vorbit la telefon cu ofițeri de poliție supraveghetori ai celor eliberați condiționat, sperând să găsească vreun nume și vreun motiv care să se potrivească în cazul de față. Sunt convinsă că toți, bărbați și femei deopotrivă, sunt oameni buni, dar nu vreau să-i cunosc, nici să mă amestec și mai tare în hățișurile cazului decât e strictă nevoie. Will e de acord. Îmi spune că pot să-i raportez numai lui și să mă

bucur de toată independența pe care mi-o doresc, numai să-l țin mereu la curent.

— Aș vrea să stau de vorbă cu profesorul de engleză, cu Steve Gonzalez, îi spun. Și mai vreau să aflu mai multe în legătură cu familia biologică din care provine Cameron.

— Bun. Iar eu o să dau de urma iubitei lui Troy Curtis și-o să aflu mai multe în legătură cu Drew Hague. Dar mai întâi să vorbim cu Gray Benson împreună, ce părere ai?

— Așa mă gândeam și eu, zic.

E puțin trecut de ora trei, când ne îndreptăm spre el, în ziua de luni, 4 octombrie. Gray locuiește la două cvartale distanță de liceul din Mendocino, pe strada Cahto, într-o zonă rezidențială de formă alungită și îngustă, care se învecinează cu cimitirul Hillcrest. Practic, nu există loc de parcare acolo, dar Will izbutește să se strecoare, vârându-și mașina de patrulare în peretele gros de iedere și eucalipți de pe partea stângă a străzii, chiar în timp ce ultimii stropi de ploaie pică pe parbriz, care e-aburit pe dinăuntru, de la umiditatea respirației noastre.

Știu fiecare colțișor din Mendocino, dar pe strada Cahto n-am umblat prea mult, sau prea des. Are numai patru case, inclusiv a lui Gray, o construcție simplă, cu parter și etaj, acoperită cu șindrilă, și cu un gard jos, obișnuit, de-a lungul căruia se înșiră mai multe pubele. Coborâm și-o luăm la pas pe strada ușor înclinată, ocolind gropile cu noroi și cârpelile din asfalt, peste cuvântul ȘCOALĂ, vopsit direct pe partea carosabilă a străzii, ale cărui litere galbene sunt pline de crăpături pe care ploaia le-a umplut cu un fel de mâzgă. Plutește-n aer un miros dens și dulceag, parcă de scoarță de copac udă.

Încerc să mi-o imaginez pe Cameron aici, să mă pun în locul ei. Înaintea nopții în care a dispărut, a venit să învețe cu Gray, după școală. A trecut prin fața caselor pe care le vedem și noi, când s-a întors acasă la ea pentru cină, gândindu-se… la ce anume? Știa deja că urma să-și întâlnească răpitorul ceva mai târziu, în aceeași noapte? Sau poate drumurile lor s-au încrucișat cumva, între casa lui Gray și propria ei locuință? Poate i-a propus chiar atunci o-ntâlnire, promițându-i ceva de valoare, ce ea, Cameron, își dorea? Dar ce anume?

— Ai luat casele astea la rând, să vezi dacă-şi amintea cineva vreun vehicul suspect? îl întreb pe Will, la care el dă din cap că da.

— Şi nimic, zice.

— Dacă venea des pe aici, dacă stătea mult – Cameron, vreau să zic –, ar trebui să fii mai atent la vecini. Cu domnul Benson-tatăl, care-i treaba?

— E dispărut din peisaj – cel puţin, aşa am înţeles. A plecat la New Orleans, de când era Gray mic.

— Ăsta probabil că-i un alt motiv pentru care Gray şi Cameron sunt apropiaţi. Când pierzi un părinte, vrei, nu vrei, te schimbi, indiferent de motivul pierderii.

Poarta din faţă de la casa familiei Benson e deschisă şi desprinsă din balama de uzură, iar stâlpul ei de prindere e acoperit de iederă albă. În curticica din spatele porţii cuprind cu privirile, dintr-o singură mişcare, grădina de legume răvăşită, care se iveşte din jardiniere lungi, vrejurile de tomate lăsate-n paragină, atârnând peste sârmele de sprijin, şi-mi trece prin minte cât de simplă şi de reală trebuie să-i fi părut această imagine unei fete precum Cameron, sechestrată într-o vitrină de sticlă, pe marginea falezei, în timp ce mama ei celebră curăţa de uscături nişte arbori bonsai şi se prefăcea că nu ştie nimic din tot ce ştia despre indiscreţiile soţului ei.

Will bate la uşă. Di Anne Benson deschide. E dodoloaţă şi drăguţă, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu părul arămiu şi creţ. În spatele ei, bucătăria miroase a sos de *spaghetti* ars.

— Ia uite, zice. Şeriful Flood – şi ridică o mână în care ţine o cârpă de bucătărie. Nu te-aşteptam.

— Iartă-mă că deranjez din nou. Colega mea, detectiv Anna Hart. E acasă Gray? Promit să terminăm repede.

Di Anne încuviinţează din cap şi ne conduce de la intrare, pe-o scară îngustă, cu treptele acoperite de-o carpetă cafenie, model berber, pe care se vede patina vremii. Gravuri cu imagini botanice sunt atârnate din loc în loc pe casa scării, având ramele vag prăfuite. Mergând în urma ei, observ că i-a ieşit eticheta de la puloverul bleumarin lăbărţat şi simt nevoia să i-o bag înapoi, dar mă abţin.

— Gray? întreabă mama, ridicând vocea în faţa uşii, pe care abia după aceea o deschide şi se dă la o parte, făcând nişte mişcări în care se simte

îngrijorarea, mi se pare mie, de parc-ar fi ştiut că fiul i-a devenit fragil şi precaut – vulnerabil.

Îl găsim pe Gray stând pe jumătate înghiţit de-un fotoliu-pernă de catifea maronie, direct pe jos, cu picioarele lungi ţinute-n sus, ca un scut. Are în mâini un caiet de schiţe, pe care-l închide când îşi ridică privirile. Părul roşcat şi l-a pieptănat în stil pompadouresc[27], precum un frânge-inimi din anii 1950 sau ca John Taylor, de la Duran Duran, cel de pe afişul prins pe spatele uşii de la camera-n care intrăm, reprezentând formaţia la primul ei turneu – priviri prost-dispuse, cămăşi desfăcute la gulere, tot ce trebuie. Ţinuta lui Gray, în schimb, e simplă şi de fiecare zi: un bluzon cu glugă de culoare-albastru regal, pantaloni kaki moi şi papuci de casă din lână, cu tălpi cauciucate. După mine, arată ca un om prins la mijloc între ce-ar dori el şi cine e nevoit să fie.

— N-am nimic nou să vă spun, zice, răsucind în mâini caietul de schiţe pe care l-a închis, fără să se uite, propriu-zis, nici în ochii lui Will, nici într-ai mei.

— Nu-i nimic, zice Will, după care se întoarce către doamna Benson, mama lui Gray: Mai mult de zece minute, nu stăm.

— Mă numesc Anna Hart, îi spun lui Gray. Şi sunt una dintre detectivii care se străduiesc s-o găsească pe Cameron.

— Am spus deja tot ce-mi amintesc.

— Ştiu asta. Ştiu şi cât de greu trebuie să fie să te-ntrebi în fiecare zi ce s-o fi-ntâmplat cu ea. Pun pariu că nu poţi să dormi. Că nu ştii nici măcar ce să faci cu viaţa ta.

— Mi-e bine, zice şi clipeşte des.

Mă las pe vine, ca să ne uităm unul în ochii celuilalt de la aceeaşi înălţime. Zic:

— Venim de-acasă de la Cameron. Părinţii ei trec printr-o pasă proastă. Ţi-a povestit prietena ta despre asta?

— Puţin – la care schimb cu Will nişte priviri grăbite: e momentul să-ncercăm o strategie diferită.

— Eu plec pentru câteva minute, să dau un telefon, zice el. Mă-ntorc imediat.

După ce iese, Gray se uită la mine prudent. Zic:

— Văd că-ţi place Duran Duran. *Ordinary World*[28] e un cântec fantastic.

Am reuşit să-l iau prin surprindere. Poate că de asta îmi şi răspunde:

— E cea mai bună piesă de pe tot albumul ăla.

— Mda, cu toate că-i destul de tristă. Despre David Miles e vorba, nu?

Pupilele lui Gray parcă se-nflăcărează:

— N-a zis niciodat-aşa ceva, Simon Le Bon[29].

— N-a zis. Ăsta-i şi motivul pentru care-i un cântec atât de bun. Fiindcă nu dezvăluie nimic, dar dacă-l asculţi atent, începi s-auzi ce nu spune.

Îmi dau seama, după figura lui Gray, că şi el e atent la ce-i spun. Profit de ocazie şi de spaţiul pe care-l am, ca să plonjez cu capu-nainte:

— Lucrurile care contează cel mai mult pentru noi, le păzim cu mare atenţie, zic. Uneori, nu le spunem nimănui; alteori, numai unei singure persoane – celei care ne cunoaşte cel mai bine.

— Presupun că da, zice Gray şi dă drumul pe jos caietului de schiţe, aşa că mâinile-i rămân palide şi goale fără el.

— Din câte spun părinţii ei, Cameron ducea o luptă interioară în ultima vreme. Aşa i-ai spune şi tu?

Se lasă o lungă tăcere, în care-l simt luptându-se şi el cu sine. Zice, într-un târziu:

— Are o mulţime de motive de stres acasă.

— Da, se pare că da. Poate chiar prea multe, ca să le facă faţă o persoană sensibilă, cum e Cameron.

Deşi în continuare precaut, răspunde la mâna întinsă de mine:

— Întotdeauna i-a fost greu să se-mpace cu faptul c-are aşa o mamă – o actriţă celebră-n toată lumea. Şi că tatăl ei mai mult lipseşte.

— Şi treaba asta, cât de mult călătoreşte el, îi împiedică să fie apropiaţi? Emoţional, vorbesc.

— Nu-i numai asta, zice şi pupilele par acum să-i zvâcnească, tot corpul vibrându-i abia perceptibil de conflictul interior care îl frământă. E încurcat cu cineva de la el, de unde lucrează. Cameron era de-a dreptul furioasă pe el şi îngrijorată pentru mama ei.

Încuviinţez din cap, dându-i de-nţeles că nu mă surprinde ce-mi spune. Zic:

— Şi crezi că e prima dată c-o înşală? Sau e doar prima dată că află şi ea

că e-nșelată?

— Cameron zice că mereu a fost la fel. Doar că acum e și mai rău. Iubita lui a rămas gravidă și are de gând să păstreze copilul. Asta v-au spus părinții ei? Poate că nici n-ar trebui să vorbesc despre-așa ceva – nu știu.

Încerc să nu reacționez exagerat. *Un copil?* Cum să n-o fi dat peste cap o asemenea veste pe Cameron?

— Poți să-mi spui orice, zic. N-ai cum să intri-n belea cu asta. Cameron e prietena ta cea mai bună. E normal să-i ții secretele, și ea să le țină pe-ale tale. Așa fac prietenii buni.

— Șeriful a venit să stea de vorbă cu mine de câteva ori. Am fost efectiv aiurit.

— Sigur că ai fost, zic. Încerci s-o aperi pe Cameron. Dar ascultă-mă ce-ți spun, Gray, că unele lucruri pe care le știi ar putea să ne ajute pe noi s-o găsim. Crezi c-ai putea încerca să fii mai deschis?

Îl simt cât de tensionat e pe fotoliul-pernă, întrebându-se dacă poate avea încredere în mine, dacă e realmente-n regulă să spună ceea ce ține în el de atâta timp.

— Cameron avea o mulțime de poveri pe suflet, zice. Legate nu numai de părinții ei.

— Chestii personale, adaug eu în locul lui.

— Mda…

Ușa se deschide și-n cadrul ei se ivește Will. Simt că mă dezumflu – aproape că se și aude. Când îi pui întrebări cuiva, rar se-ntâmplă ca primul, sau al doilea, sau al treilea lucru spus de cel interogat să fie și-o informație importantă. Adevăratele destăinuiri, durează până le obții. E nevoie de răbdare, ca să dai la o parte foile, una câte una. Iar Gray a fost la un pas de a-mi spune adevărul.

— Așa, zice Will, așezându-se pe marginea patului. Ce-am pierdut?

Îi arunc o privire lui Gray, care aproape imperceptibil dă din cap că da.

— Vorbim de Cameron și de părinții ei, zic. De povestea de amor a lui Troy. Se pare că situația e și mai complicată decât credeam noi.

— Nu zău?

Mă uit iar la Gray, după vreun semn oarecare că-i de-acord, apoi zic:

— E gravidă… iubita lui Troy.

— Aoleu! Asta chiar că-i o treabă serioasă.

— Vă rog, zice Gray, nu le spuneți părinților ei c-am zis eu ceva.

— Din partea noastră, o să rămâi un perfect anonim, îl asigură Will.

— Asta-ți și spuneam, Gray. În felul ăsta poți s-o ajuți pe Cameron.

Gray rămâne tăcut vreme îndelungată, frângându-și mâinile-n poală. Până la urmă, zice:

— Începuse să-și amintească lucruri dinainte – și ultimul cuvânt i se oprește-n gâtlej. De când era mică.

— Ce fel de lucruri? îl întreb cu blândețe.

— Serios că nu le puteți spune părinților ei.

Gray închide ochii, stă puțin așa, după care și-i deschide la loc și parcă-și face curaj pentru costurile adevărului pe care se pregătește să ni-l spună. Îi și simt frica și-ngrijorarea: ce-i cerem noi este să scoată niște secrete sumbre din fundul cutiei în care le-a păstrat până acum, pentru că așa i-a cerut Cameron, iar el, fiind prietenul ei cel mai bun, chiar *este* cutia cu pricina. Zice:

— Trebuie să-mi promiteți.

Amândoi dăm din cap că da, iar el înțelege că poate continua:

— Voia să treacă pe anticoncepționale. Nu-i vorbă, că nu făcea sex, nici să nu vă gândiți, nu era nimic de felul ăsta. Din câte am înțeles, e un tratament foarte bun pentru piele.

— Este, într-adevăr, zic. Multe fete iau pilule numai din motivul ăsta.

— Așa, da. În fine, m-a rugat să merg și eu cu ea la o clinică de-aia, gratuită. Am luat autobuzul până la Fort Bragg într-o zi, după școală, cu câteva săptămâni în urmă. Era ca o treabă deocheată, de oameni mari.

— Zi mai departe, îl îndemn. V-ați dus la o clinică din cele gratuite…

— Exact, dar femeia de-acolo n-a vrut să-i dea rețeta și-atât, fără să-i facă și un control amănunțit. Am așteptat-o, nu era mare lucru, dar când a ieșit din cabinet era super-tăcută și închisă în ea. De câte ori n-am întrebat-o ce avea, ce pățise, dar ea n-a vrut să-mi spună decât pe la jumătatea drumului cu autobuzul înapoi spre casă. Oribil a fost ce mi-a spus!

— În ce sens oribil? vrea să știe Will.

— Asistenta-i spusese că avea leziuni – și lui Gray, fața-i devine imobilă, apoi se-ncrâncenează tot și-i trebuie ceva timp ca să poată continua. Vreau

să zic… pe dinăuntru.

Simt că și mie mi se încrâncenează măruntaiele.

— Ți-a vorbit vreodată de unchiul ei? întreb. Despre Drew Hague?

— Nu-mi aduc aminte, zice Gray și scutură din cap.

— Dar despre altcineva? De vreun bărbat? Gândește-te bine, Gray.

— N-a fost vorba de nici un bărbat. De care să-mi fi povestit mie, cel puțin. După acea zi s-a închis în ea de tot și n-a mai vrut să vorbească niciodată cu mine despre ce aflase. Și până atunci lucrurile nu fuseseră deloc așa între noi.

Doar e un copil și el. Bineînțeles că s-a simțit neputincios, dar la fel s-a simțit și Cameron. Altfel s-ar fi sprijinit pe el, pe prietenul ei cel mai bun. I-ar fi spus, dacă ar fi avut cuvintele la ea ca să-i spună.

— Ești realmente curajos, îi spun în cele din urmă, dacă ai fost atât de sincer cu noi. S-ar putea dovedi un punct de plecare important, Gray. Cred că pe Cameron a făcut-o cineva să sufere mai demult. Acel cineva poate că a revenit în viața ei, sau poate că a dat ea peste altcineva, care i-a devenit apropiat în același fel. Nu te poți învinui tu că n-ai știut cum să aduci lucrurile pe un făgaș mai bun. Pentru că nici nu există vreo metodă prin care să realizezi așa ceva. Mă-nțelegi?

Gray aproape că nici nu dă din cap că da. Îl văd cum se luptă să-și dea lui însuși iertarea cuvenită.

— Ne spui, dacă-ți mai amintești și altceva? Indiferent ce? întreabă Will.

Eu m-apropii de fotoliul-pernă și mă las în genunchi, întinzând mâinile către băiat.

— Și știi ceva, Gray?

— Ce?

— N-a fost vina ta pentru nimic din toate-astea.

(douăzeci și doi)

Ne-ntoarcem la mașină fără să scoatem o vorbă, nici eu, nici Will. Multă vreme, nici nu pornește motorul. Exact în dreptul ferestrei mele o creangă de eucalipt se-ntinde atât de mult, încât se freacă de geam, făcând ca frunzele-snop, verzi-cenușii, să arate ca sub lupă, mărite și perlate de stropii

de ploaie.

Hap le spunea copaci de gumă, întotdeauna. Mi-a povestit odată că numai în Australia sunt șapte sute de soiuri de copaci de ăștia, de gumă, și că sunt în stare să-și creeze propria ceață, o pâclă albăstrie, care se înalță când li se evaporă compușii în aerul cald. Șapte sute de soiuri dintr-un singur gen, și câte-or mai fi, de fapt, în schimb viețile oamenilor parcă ar fi menite să repete aceleași modele cumplite iar și iar, ca și cum povestea n-ar putea s-o ia decât pe o singură cale.

— Leziunile de felul ăsta-nseamnă cu siguranță abuz sexual, nu? întreabă Will, într-un târziu.

Nu mă surprinde faptul că-și pune problema, chiar și după ce-a văzut cu ochii lui cât de tare s-a întristat Gray, amintindu-și toată beleaua.

— Nu întotdeauna, zic. E o chestie controversată. O mulțime de inși implicați o să-ți spună că nu sunt concludente asemenea leziuni. Alții o să-ți spună că doctorii, cei mai mulți dintre ei, ori nu știu la ce se uită de fapt, ori știu, dar nu vor să mai tulbure apele. Mie cel mai concludent mi s-a părut felul în care a reacționat Cameron însăși.

— Că s-a închis în ea, de-asta vorbești, nu?

— Exact. Părerea mea e că și-a îngropat amintirile astea foarte adânc în minte.

— Nu știu nici asistenta de-acolo, ce-a fost în mintea ei. Mi se pare de-a dreptul irresponsabil să-i trânteşti o asemenea bombă-n față unui copil.

— Mă rog, e complicat. Oamenilor de prin clinicile astea le trec prin față tot felul de lucruri. Poate că s-ar fi dovedit și mai iresponsabilă dacă nu-i spunea.

— Da’ nu-i și o problemă juridică aici? Clinica n-ar fi trebuit să-i pună în gardă pe părinții fetei?

— Așa s-ar zice, la prima vedere, numai că aici, în California, nu se cere o asemenea informare – cel puțin deocamdată. Mă întreb ce ar trebui să facem cu o asemenea informație. Poate să mai așteptăm puțin, știind ce știm acum, cu atât mai mult, cu cât nu l-am scos încă pe Troy de pe lista suspecților. Ce s-a întâmplat când l-ai testat cu poligraful?

— N-au existat discrepanțe. Mai interesant a fost ce-a ieșit de la Emily.

— Știi că treburile astea nu-s infailibile. Eu încerc să nu le iau prea tare

în serios, decât dacă n-am nici un alt fir pe care să mă bazez.

— Corect, dar ceva din tonul vocii lui îmi stârnește o vagă stare de neliniște. Ce s-a întâmplat? zic.

— A picat la test, zice Will.

Până să apuc eu să-i răspund ceva, stația de radio a mașinii scrâșnește și revine brusc la viață, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Will întinde mâna după receptor și-i apasă butonul.

— Flood, zice.

— Sunt Leon, șerifule. Tocmai am primit un apel de la Gualala. Se pare că o fată a fost dată dispărută acolo. Shannan Russo, șaptesprezece ani, ultima dată a fost văzută pe 2 iunie.

— În iunie? Și de ce ni se transmite abia acum?

— Din cauza celorlalte, bănuiesc.

Adjunctul pare nesigur pe el, și tânăr după voce, probabil că nu cu mult mai în vârstă decât era și Will când a-nceput să lucreze, avându-l șef chiar pe tatăl lui.

— Vin acum, zice Will, după care se răsucește cu fața către mine, cu amândouă sprâncenele arcuindu-i-se în sus, către muchia pălăriei, de pură uimire.

— Căcat! zic eu și pentru el, regretând că n-am cum să apăs pe-un buton și să pun pauză – măcar dacă aș putea să cobor din mașină și să m-afund în pădure de una singură, poate c-atunci aș fi-n stare să gândesc limpede. Numai că Will se uită în continuare la mine. Zic: Uneori, e și câte-un efect de cascadă. Un copil fuge de-acasă, și nimeni nu bagă-n seamă cazul, până când o fată ca Polly Klaas n-ajunge pe prima pagină. Abia atunci familia decide că e momentul să intre în panică.

— Poate c-așa s-a întâmplat și-aici, zice Will, parcă dorindu-și să mă creadă, cu toate că nu i-am spus cine știe ce. O să trimit pe cineva, să-ntrebe ce și cum la biroul șerifului de-acolo. Sau poate mă duc eu personal. Pe Denny Rasmussen îl cunosc destul de bine.

— Vrei să vin și eu cu tine? îi sugerez, aproape automat.

— Ai destule de făcut, zice el. Ne-ntâlnim ceva mai târziu și ne comparăm notițele – și pornește motorul, iar eu mă las pe spate, pe locul pasagerului, simțindu-mă ușurată că mi s-a dat liber.

Astea ultime câteva ore m-au secătuit mai tare decât aș vrea eu să recunosc – și discuția cu Emily, și cea cu Gray, și vestea cu leziunile, aflată de Cameron, cât de multe au lovit-o și pe ea dintr-odată. Prea multe pentru oricine, darămite pentru o fată de cincisprezece ani.

Aproape ca și cum Will mi-ar putea capta gândurile, îl aud întrebând:

— Biata copilă… Poți să-ți închipui cum vine asta: să fi fost violată și să nu țină minte?

— Nu, îi spun.

Dar pot să-mi închipui, de fapt. Se-ntâmplă frecvent.

Pe drumul spre Gualala, care e la optzeci de kilometri spre sud, Will mă lasă-n parcarea liceului. Intru în clădire și trecutul mă izbește instantaneu – parcă numai cu o clipă în urmă eram și eu aici, adolescentă. Izurile de ceară de podele și de hormoni sunt aceleași, rândurile de dulapuri metalice bușite, pereții din blocuri de prefabricate cenușii, lămpile fluorescente verzui. Dar să fi fost, oare, totul atât de mic?

E la sfârșitul zilei și clădirea-i aproape goală. Regăsesc birourile doar prin puterea memoriei și-o persoană din serviciul administrativ mă-ndreaptă către sala de limbă engleză a lui Steve Gonzalez. Îl găsesc prins cu pusul scaunelor înapoi în ordine și mă prezint.

— Cameron, zice și se prăbușește pe-un scaun, parcă-mbrâncit de mine.

Fie și numai din asta, din felul apăsat în care i-a pronunțat numele, îmi dau seama că nu vom afla nimic interesant pentru investigația noastră. Îmi spune cât de mult ține la ea.

Are umerii rotunzi, ochii blânzi, și poartă niște pantaloni largi, de catifea reiată cu dungile mari, asortați cu o haină ieftină, cafenie, pe care probabil că și-a pus-o la fiecare două zile, de mulți ani. Are șuvițe argintii în părul altfel negru-tuci. E aici de multă vreme, bănuiesc, și a văzut copii de toate felurile.

— Povestiți-mi despre ce și cum lucrează, îi spun. Cum e Cameron, ca elevă?

— E bună, zice. Nici n-a trecut o lună de când mi-a devenit elevă, și-a ieșit în evidență fără să ezite. Cititorii sensibili arată într-un fel anume. Îi adulmeci din prima clipă că au nevoie de cărți ca să se simtă bine-n pielea lor.

— Emily Hague zice că aţi lăudat ce-a scris Cameron.

— A scris câteva poezii, şi mi le-a dat şi mie să le citesc. Nu i le cerusem eu, pentru vreo temă.

— Pot să le văd?

— I le-am dat înapoi şi-mi pare rău că nu mi-am făcut şi eu nişte copii mai întâi. S-ar fi putut dovedi utile cumva.

— Cum erau, atunci?

— Realmente bune, serios, dar sumbre. M-au pus într-o postură complicată. Eu ar trebui să vorbesc despre măiestria poemului, despre imagistică sau vreun vers anume, deosebit de bun, dar în cazul poeziilor ei, subiectul în sine era tulburător şi n-am ştiut dacă se cuvenea să spun ceva despre ele, orice. Scriitorii foarte tineri sunt autobiografici aproape-ntotdeauna, chiar şi când îşi propun să nu fie.

— Spune foarte multe simplul fapt că s-a hotărât să v-arate ceva de-al ei atât de personal. Probabil că ştia că putea să aibă încredere în dumneavoastră. Pe urmă ce s-a întâmplat? Vi s-a părut cumva că aştepta de la dumneavoastră, Cameron, să faceţi ceva-n legătură cu ce vă arătase prin poeziile ei? Că vă cerea s-o ajutaţi?

Ochii lui Steve, de-un căprui închis, parcă se-nnorează:

— Doamne fereşte! Sper că nu. Eu şi editez revista şcolii. Am întrebat-o dacă voia să-i public poeziile în revistă şi ea mi-a spus că se mai gândeşte. Pe urmă le-a împăturit de mai multe ori. Mi-a trecut prin minte că se simţea stânjenită că mi le arătase. M-am simţit întors pe dos după ce-a plecat, dar a doua zi, la oră, am văzut-o şi mi s-a părut foarte în regulă.

— Vă place meseria dumneavoastră, nu-i aşa, domule Gonzales?

— Da, să ştiţi că-mi place. Cu toate că-n momentul ăsta, nu-mi vine uşor deloc – şi-şi coboară privirile către mâinile cărnoase. Ceilalţi elevi sunt şi-acuma speriaţi, nu glumă. Nu se pot concentra, din câte am observat. Şi colegii mei spun acelaşi lucru…

Ştiu exact despre ce vorbeşte. Când asemenea episoade îngrozitoare se petrec atât de aproape de casa ta, e ceva normal să vezi amorţeală, incapacitate de concentrare, deprimare, anxietate. Cei mai mulţi oameni în toată firea nu posedă instrumentele necesare pentru a face faţă unei asemenea frici, darămite nişte copii. Asta mă face să-l compătimesc pe

Steve, ca exponent al tuturor celorlalți.

— Știrea despre Polly Klaas precis c-a înrăutățit lucrurile și mai tare, zic. Probabil că simt, cu toții, că se mai poate întâmpla, și-anume oricăruia dintre ei.

— Ce pot eu să fac? zice, încuviințând din cap.

— Fiți răbdător. Ascultați-i. Asigurați-i prin simpla dumneavoastră prezență. Copiii se dovedesc rezilienți. Cu timpul, se pot vindeca, dar mai întâi au nevoie de o rezolvare a situației, oricare ar fi ea. Și sper să le-o putem oferi noi, cât de curând se poate.

Mă privește lung:

— Dar dumneavoastră, detectiv Hart, vă place munca pe care o faceți?

Întrebarea lui mă ia pe nepregătite. Mai demult aveam un răspuns foarte simplu, dar nu și acum. Zic:

— Mereu am simțit nevoia să ajut oamenii. Mi se pare și mie prea mult uneori, mai ales atunci când oamenii respectivi chiar au dat de necaz, și tu nu știi dacă vei fi în stare să le oferi vreo consolare, indiferent cât de mult te străduiești.

— Da, zice profesorul. Exact așa mă simt și eu, în momentul ăsta.

Înainte să plec, îi cer să-mi arate dulapul folosit de Cameron – e pe rândul de deasupra celui pe care era mai demult al meu. Oamenii lui Will au tăiat încuietoarea și-au luat aproape totul. N-au mai rămas decât manualele ei de școală: *Algebra II*, *Latina pentru începători*, *Istoria lumii*, plus un exemplar jerpelit din *Jane Eyre*, ediția broșată.

— Tocmai începuserăm studiul pe text, îmi spune Steve Gonzales, care s-a oprit lângă mine, în timp ce mai departe, în lungul coridorului, un om de serviciu manevrează cu stângăcie un mop de lustruit podelele, făcând cu el cercuri peste cercuri și-n ele alte cercuri, în urma lui rămânând un model care aduce a ochi sticloși de bou, nelegați unul de altul. Zice: Fetele-o plac pe Jane Eyre, inclusiv Cameron.

— Și mie-mi plăcea, zic, simțind ca un fel de curent care stabilește o conexiune. Jane are toate motivele să se considere o victimă, dar nu este. E liniștită, interiorizată, dar o luptătoare în mod cert.

Scot cartea ca s-o iau cu mine, după care mut restul de cărți deoparte. În colțul din dreapta-jos, de la spatele dulapului, undeva unde numai ea îl

putea vedea uşor, Cameron a lipit cu bandă adezivă un cartonaş pe care-a scris de mână, frumos şi ordonat, cum are scrisul, un poem întreg de Rainer Maria Rilke:

Sunt foarte singur pe lume, dar tot nu-s singur destul,
să sfinţesc ore şi nume.
Sunt pe lumea asta prea mic şi tot nu-s mic destul,
în faţa-ţi să fiu un nimic
neguros, gândind îndestul.
Îmi vreau vrerea şi vreau ca vrerii să-i fiu însoţitor
pe drum către faptă
şi vreau ca-n vremuri cu chip aşa şovăitor,
când ceva ne aşteaptă,
între cei care ştiu să fiu, anume,
ori singur pe lume.
Vreau să-ţi reflect făptura, s-o oglindesc deplin
nu vreau s-ajung un orb, prea bătrân să devin
să-ţi pot purta portretul, şi greu, şi mişcător.
Vreau să mă desfăşor.
Să rămân îndoit nu accept nicidecum
că-s măsluit acolo unde-ndoit apar.[30]

(douăzeci şi trei)

La Patterson, aşteptându-l pe Will, răsfoiesc pe *Jane Eyre*, simţindu-mă stingheră din cine ştie ce motiv, ca şi cum aş arunca un ochi prin jurnalul ţinut de Cameron sau aş intra cu bocancii pe-un teren sacru. Cărţile pot să devină obiecte incredibil de personale pentru oameni, aproape sfinte. Asta, cel puţin, pare să fie pentru ea – la cât de frecată-n mâini este şi cât de coşcovite-i sunt colţurile paginilor, la cum e plină de pasaje subliniate şi de semne cu creionul – o hartă codată a sufletului ei. Am la mine şi cartonaşul cu poemul de Rilke, pe care-l copiez în carneţelul meu, încercuind expresii care mi se par de-nsemnătate: „sunt prea singur pe lume“…, „când ceva ne aşteaptă“…, „între cei care ştiu să fiu“…

Poemul trebuie să fie semnificativ pentru Cameron, altfel nu s-ar fi obosit să-l copieze de mână, ba chiar să-l și păstreze. De fapt, am impresia că s-a recunoscut în el pe de-a-ntregul, că fiecare cuvânt i s-a părut îndreptat ca o săgeată-nflăcărată către ce simțea în sinea ei și ce poveri ducea cu ea.

Ce i-am spus lui Will mai devreme, că nu mi-o puteam închipui pe Cameron victimă a unor abuzuri despre care să-și fi reprimat ea singură amintirile, nu era deloc adevărat. De fapt, e o reacţie comună, ba chiar endemică. Experiența unui viol e atât de copleşitoare şi devastatoare adeseori, mai ales în cazul copiilor, încât singura metodă prin care-i supraviețuiesc e ca victimele să-și părăsească propriile trupuri. Dar nu sub forma reacției luptă sau fugi – ca o disociere totală. Dacă se-ntâmplă ca violatorul să fie o persoană care ar trebui să-l îngrijească pe copil, să-i ofere siguranță și iubire, atunci experiența închiderii-n sine poate să se dovedească și mai dramatică, și mai profundă. Găsim adesea o metodă prin care să ascundem de noi înșine – și s-ascundem bine – ceea ce nu suportăm să știm ori să simțim.

Indiferent la ce vârstă a fost Cameron victima unui abuz, fie o singură dată, fie în mod repetat, mintea ei, mai mult ca sigur, a preluat controlul, ca s-o protejeze. Se prea poate să nu fi fost o alegere făcută de ea conştient, ci, mai degrabă, o reacţie funciarmente instinctuală, animalică, singura metodă prin care a putut scăpa de ceva mult prea cumplit, ceva ce nu-i stătea-n putere să simtă ori să recunoască. Poate că nu-și mai amintea, propriu-zis, nimic despre situația respectivă, până când s-a găsit să meargă la o clinică dintre cele gratuite, unde cine știe ce detaliu întâmplător i-a readus totul în memorie, din străfundurile minții, unde abuzul stătuse bine ascuns până atunci.

Mi se face rău numai când mă gândesc la cum trebuie să se fi simţit Cameron în ziua respectivă, întinsă pe masa de control ginecologic, deja compromisă și vulnerabilă, cu picioarele desfăcute și proptite pe suporturile metalice, în timp ce asistenta de specialitate își punea mănușile de latex, neștiind că era pe cale să detoneze o mină marină de dureri secrete, care ar fi marcat viața-ntreagă a unui om. O poveste pe care Cameron fusese capabilă s-o ascundă-n străfundurile memoriei, dar trupul ei – nu. O purta cu ea pe dinăuntru, înscrisă-n leziunile din țesuturile vaginului.

Chiar dacă amintirile nu i-ar fi fost, în felul ăsta, forţate să iasă la suprafaţă, oricum răul comis fierbea la foc mic, la Cameron, de ani buni, şi-ar fi găsit el de unul singur, fără-ndoială, vreo altă cale de-a erupe – în sentimentele ei de ruşine ori disperare, împingând-o, chiar şi fără să-şi dea seama ea însăşi, către oameni şi situaţii care să facă ecou sau măcar s-aproximeze suferinţa iniţială. Am văzut aşa ceva iar şi iar – cum povestea traumei unei supravieţuitoare găseşte cale de-a o da *pe ea* în vileag, în loc să se-ntâmple invers.

Simt că sufăr eu pentru ea, pentru o fată cu care n-am făcut cunoştinţă niciodată, dar pe care o *cunosc* şi aşa. Cum a supravieţuit ea violenţei, trădării, sentimentului de teroare, felului în care i-a fost furat sufletul. A supravieţuit ruşinii cumplite, îngropate adânc, şi tăcerii, şi anilor de amnezie forţată. Dar le poate ea, oare, supravieţui şi celor ce i se întâmplă acum, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară? O fi putând supravieţui revenirii amintirilor?

Simţindu-mă copleşită, împing şi cartea, şi poemul departe de mine, pe tejgheaua barului, şi comand un whisky mic. În clipa-n care l-am dat pe gât, împing păhărelul în faţă, semn că mai vreau încă unul.

Barmaniţa se uită la mine, înălţându-şi sprâncenele desenate cu creionul.

— Dumneata… eşti cu maşina? zice.

— Mi-e bine.

— Hai să facem aşa: îmi dai mie cheile maşinii, şi poţi să bei şi toată nenorocita de sticlă.

— Fă bine şi toarnă-mi încă unul, mă răstesc la ea, brusc enervată. Ce-ţi pasă ţie de ce fac eu?

Îmi aruncă o privire, de mă face să mi le cobor pe-ale mele. Zice:

— Cuiva tre’ să-i pese…

Dincolo de gestul sec de a-mi umple iar doza, văd o preocupare sinceră, dar nu i-am cerut aşa ceva. Pentru o fracţiune de secundă, simt o nevoie stringentă să dau cât pot de tare cu păhărelul de whisky, după ce l-am golit iar, în oglinda din spatele ei, numai aşa, ca să fac şi eu ceva ţăndări. În loc de asta, mă rezum să trag aer adânc în piept şi să-i dau drumul afară cât pot de-ncet.

— Câţi ani ai? o-ntreb.

— Ce? şi pufneşte pe nas. O sută-şi-ceva de zile. Da’ tu?

— Treizeci şi cinci, zic. Ăştia… şi-o sută şi ceva de zile.

— Gata, suntem prietene?

Îşi arată dinţii când zâmbeşte, dar o simt că-ncearcă să-şi dea seama ce urmăresc şi ce vreau de la ea: numai încă un whisky mic, sau poate ceva mai mult. Zice:

— Fac patruzeci în decembrie.

— Şi trăieşti aici, în oraşul ăsta, de multă vreme?

Dă din cap că da.

— Erai tot aici când a fost omorâtă Jenny Ford? o-ntreb.

— Eram colegă de şcoală cu ea. De fapt, eram cu câţiva ani mai mare. M-am tot gândit la ea-n ultima vreme.

— De când cu Cameron Curtis? Şi eu.

A rămas cu sticla-n mână. Parcă-i şi văd rotiţele minţii cum se-nvârtesc, încercând să descurce misterul discuţiei cu mine. Misterul meu. Zice:

— Ai urmat liceul de-aici, din Mendocino? Îmi pari cunoscută.

— Probabil că tu l-ai absolvit până să intru eu în anul întâi. E mult de-atunci.

Scot o bancnotă de douăzeci, pe care-o trântesc de bar.

— Mă cheamă Anna, zic. Iartă-mă că m-am purtat ca o scârbă.

— Pe mine, Wanda. Şi mă tem c-am văzut şi cazuri mai rele, după care, ia bancnota de douăzeci şi, fără să ezite, şi-o îndeasă-n sutien, exact în momentul când Will ajunge la bar. Zice: Când vorbeşti de lup…

Privirile ni se-ntâlnesc, mie şi Wandei, şi-amândouă izbucnim în râs.

— Ce-i aşa de comic? vrea să ştie Will.

— Mutra ta, zice Wanda, făcându-mi cu ochiul, şi-uite-aşa, brusc, o iubesc.

E nevoie, în lume, de-o armată de Wande – femei puternice, sarcastice, fără frici, care spun ce gândesc şi reacţionează franc, fără să se scuze şi fără să ceară voie. Femei care hohotesc, nu se codesc.

— Bine că eşti veselă, zice Will, sec. Dă-mi şi mie ceva de băut, dacă tot eşti aici.

Mă pregătesc sufleteşte pentru încă o porţie din prelegerea Wandei cu şofatul responsabil, dar ea ştie, de bună seamă, când e mai bine să tacă: îi

umple-o pintă[31] de bere lui Will, mie-mi toarnă încă un whisky mic, după care se mută la celălalt capăt al barului.

E clar c-a fost o zi grea pentru Will. Își golește pinta de Guinness în două minute, lungind-o cât poate, ținându-și umerii pleoștiți și-mpovărați. Simt un imbold să-l iau în brațe, dar mai bine m-abțin și-ntreb:

— Cum a fost deplasarea la Gualala?

— Deprimantă ca dracu', zice. Din toate punctele de vedere, fata aia, Shannan, e-o belea cu majusculă. Fuge de-acasă când vrei și când nu vrei, se droghează cu ce-i pică-n mână, și are stagii vechi în materie de sex. Exmatriculată-n clasa a șasea pentru că i-a luat-o în gură unui coleg în toaleta școlii, cică pentru banii ăluia de masă de prânz.

Din vocea lui, simt starea de șoc. Îi simt repulsia. Femeie fiind, la mine filtrul e diferit. Îmi duc viața în corpul unei femei. Știu toate vulnerabilitățile, și-anume intens. Toate felurile-n care poți fi-ntinsă pe-o masă, în postura victimei, dacă nu cumva te urci singură acolo. Cum poate să devină sexul o armă, indiferent din ce poziție l-ai face.

— Zi mai departe, îi spun. Ce-ai mai aflat?

— Am stat de vorbă cu mama ei, Danny și cu mine, și nici nu mai știa să ne spună de câte ori a plecat Shannan de-acasă. De obicei, se-ntoarce după câteva săptămâni, mai slabă și fără un ban în buzunar. Acum însă, ultima oară, i-a trimis maică-sii un bilet în care-i scria că pleca de bunăvoie și că nu voia să fie căutată de nimeni. Scrisoarea purta ștampila poștei din Ukiah[32], cu data de 10 iunie. Cică Shannan vorbea uneori c-ar fi vrut să se mute la Seattle, așa că mama ei a presupus că într-acolo și plecase.

— Și de ce-a stat pân-acum, să-i anunțe dispariția?

— Nici n-o să-ți treacă prin minte, zice Will, c-o amărăciune-n glas care nu i se potrivește, dar care nu e lipsită de sens, în contextul dat.

— Ce anume?

— A primit un telefon de la o clarvăzătoare. O femeie de-acolo, de la ea, pe nume Tally Hollander. Mă rog, și Tally asta, cică a căutat-o pe Karen Russo în cartea de telefoane și-a sunat-o, ca să-i spună, în esență, că Shannan a ei a murit. Nu, zău, *cine* face așa ceva?

Dintr-odată, mă ia cu frig. Dacă într-adevăr s-a întâmplat așa, chiar că sună a lipsă de scrupule. Întreb:

— Ce i-a spus, mai exact?

— Că Shannan a fost omorâtă. Pasămite, clarvăzătoarea ar fi avut o viziune c-o pădure. Și crede c-acolo s-ar afla Shannan, moartă.

— În ce pădure?

— Ei, asta cu precizarea mai clară a locului depășește puterile ei formidabile, bănuiesc, zice Will, și pufnește pe nas a dezgust. M-a sunat și pe mine individa, chiar după ce-a dispărut Cameron, și mi-a spus o chestie la fel de vagă.

— Serios? Să știi, Will, că asemenea oameni chiar nu vorbesc aiurea, uneori. Am avut câteva experiențe bune cu mai mulți, care s-au dovedit realmente utili, zău. Ce ți-a spus despre Cameron?

— C-a fost răpită și e ținută într-un spațiu strâmt, undeva la-ntuneric.

— Aha… Și atât?

— Mda… Putea la fel de bine să ne spună s-o căutăm pe Marte.

Gândurile mi-o iau la goană. E greu de știut ce să faci mai departe, când ai atât de puține informații. Zic:

— Shannan avea mașină, este? I-a verificat cineva numărul mașinii?

— Nu știu sigur. Aș putea să-l întreb pe Danny, dar biletul ei suna foarte clar: Shannan a *vrut* să plece.

— O fi vrut ea, dar e încă minoră, Will. Nu știm dacă n-o fi dat peste ea cine știe ce necaz concret, dacă n-o fi fost silită, într-un fel sau altul. Și dacă *este*, într-adevăr moartă în cine știe ce pădure?

Will îmi aruncă o privire tăioasă:

— Tally Hollander e o țicnită, se vede clar. Doar nu ești atât de credulă și tu, sper.

— Haide, haide… îl pun la punct. Nu-i vorba de mine-aici, da?, știi foarte bine. Dacă Shannan e-n viață, are nevoie de ajutorul nostru. Iar dacă-i prea târziu pentru ea, tot merită să fie găsită. Nu putem să renunțăm, pur și simplu.

— Fata asta nu-i totuna cu Cameron, Anna. E-o borfuliță, care și-a făcut viața praf și pulbere, și nu de-acum – de multă vreme. Ai auzit și tu ce mi-a spus maică-sa: că Shannan vrea să n-o caute nimeni. Și cu asta, basta.

— Cum poți, Will, măcar să spui așa ceva? Doar ai și tu copii.

— Ce mai vrea să-nsemne și *asta*?

— Că suntem răspunzători şi pentru o asemenea fată.

— *De ce*, mă rog? De ce-am fi?

— Pentru că oricine *vrea*, de fapt, să fie căutat, indiferent dacă-şi dă seama de asta sau nu.

Trece multă vreme până când vreunul din noi să mai spună ceva. Impasul în care am ajuns parcă ar fi un obiect concret plasat între noi, care ocupă spaţiul şi-nlocuieşte aerul. Până la urmă, Will observă exemplarul din *Jane Eyre* şi-nalţă din sprâncene, curios.

— Cum a fost cu Steve Gonzales? mă-ntreabă.

— Mi-a plăcut. Pare un ins de treabă şi-un profesor bun, şi e limpede că ţine la Cameron, ca elevă. Nu cred să aibă vreo implicare-n toată povestea, dar tu poţi să-l testezi cu poligraful, ca să-l dai la o parte ca suspect.

În acelaşi moment, îmi dau seama de ce-am spus, şi parcă-mi sună un clopoţel în cap: mai devreme, în maşina de patrulare, înainte să vină apelul cu noul caz, cel cu Shannan, şi să ne strice ziua, Will tocmai începuse să-mi relateze ceva important. Îi reamintesc:

— Apropo de testul cu poligraful… Cum anume l-a picat Emily?

(douăzeci şi patru)

Când am învăţat, la-nceput, cum se interoghează un suspect, am deprins Tehnica de Investigaţie Reid, la fel ca mai toată lumea din domeniul aplicării legii de pe-atunci. John Reid a fost un poliţist din Chicago, care şi-a conceput metoda în anii 1940–’50, după ce Curtea Supremă a scos în afara legii bătaia, constrângerea şi smulgerea mărturisirilor prin ameninţări. Lui Reid, îi plăcea ştiinţa. Era expert în utilizarea poligrafului şi de părere că poliţiştii puteau fi învăţaţi să discearnă minciunile ei înşişi, fiind atenţi la ticurile şi gesturile făcute inconştient de câte un suspect, la modelele repetitive din vorbirea individului şi la felul cum reacţiona faţă de stres. Printr-o serie de-ntrebări şi paşi tot mai bine ţintiţi, anchetatorul urma să capete din ce-n ce mai mult controlul, în timp ce poligraful îşi făcea treaba lui şi-nregistra schimbările minuscule în materie de ritm al bătăilor inimii, tensiune arterială, temperatură a corpului şi frecvenţă a respiraţiei.

La fel ca Will, şi eu am fost întotdeauna mânată de-un scepticism sănătos în privinţa poligrafului, considerându-l un instrument, e drept, dar unul cu care nu-ţi poţi construi nici măcar un turn de cuburi, darămite o-nvinuire. Un ritm sporit al bătăilor inimii ar putea sugera sentimente ori un comportament care să denote vinovăţie, sigur că da. Numai că într-un caz cum e şi ăsta, cu Cameron, în care la mijloc e viaţa unui copil, emoţiile celui testat ar putea să fie năbădăioase, haotice, buimace, şi-atât. Să nu poţi pune bază pe ele. Ba mai mult, din experienţa mea proprie, ştiu că oamenii vinovaţi n-au nici o taină când vine vorba să treacă testele cu poligraful. Sunt narcisişti, sunt psihopaţi. Oameni fără conştiinţă.

— Ce s-a întâmplat, Will? Ce-a dat-o de gol?

Se vede clar, din mutra pe care-o face, c-ar prefera să nu se lanseze-n această discuţie, dar, în cele din urmă, se dă bătut. Zice:

— Întrebarea era: „I-ai făcut vreun rău, vreodată, fiicei tale?“ Ea a răspuns că nu, dar ştii cum se procedează: întrebarea i se pune de mai multe ori, de fiecare dată formulată puţin diferit. Şi, de fiecare dată, ea spune că nu, dar tu vezi că-i accelerează brusc ritmul bătăilor inimii.

— Pare un factor important. Nu eşti de-acord?

— Nu ştiu. E o asemenea discrepanţă, c-ar putea însemna orice. Poate c-a bătut-o la fund pe Cameron, cine ştie când, prea tare, sau a-ncuiat-o în camera ei. Părinţii stau şi-şi fac probleme, uneori şi ani de zile, pentru aşa ceva – şi Will îşi apucă pinta-ntre palme şi rostogoleşte paharul înainte şi-napoi, de parcă asta l-ar ajuta să-şi măsoare cuvintele, ca să mă convingă pe mine. Zice: Ar putea fi şi-aşa ceva, n-avem de unde şti. Poate se simte răspunzătoare. Că n-a reuşit s-o protejeze pe Cameron în propria ei casă.

Ascultându-l, nu mă pot abţine să mă-ntreb dacă nu cumva mă precipit eu să trag cine ştie ce concluzii. Sau poate el nu-şi dă seama de ceva ce se află chiar sub nasul nostru? Sentimentul de vinovăţie parentală e o treabă spinoasă şi profundă, ştiu foarte bine. Dar *ceva* tot s-a-ntâmplat la Emily în casă, şi nu doar în acea noapte, când a dispărut fiica ei. Emily n-a protejat-o pe Cameron, în primul rând, nici atunci când ar fi trebuit, când era prea mică, fiica ei, ca să se apere singură. A fost vorba de o lipsă, care s-a tot amplificat cu timpul, devenind crevasa din acest moment. Din toate punctele de vedere care contează în clipa de faţă, trecutul de care a avut

parte Cameron i-a modelat prezentul. Zic:

— Will, trebuie să vorbim şi despre treaba cu abuzul.

Dar el pare insensibil.

— Ce te face să crezi că nu s-a petrecut înainte ca ea să ajungă la soţii Curtis – presupunând că s-a întâmplat, pe bune? zice.

Nu-i bag în seamă cinismul şi m-avânt:

— Statistic vorbind, abuzurile sexuale sunt iniţiate când victimele au între şapte şi treisprezece ani. În jur de nouăzeci la sută dintre ele sunt luate în colimator de câte un membru al familiei. Şi victimele astea, Will, sunt copii tăcuţi, tulburaţi, însinguraţi. Fete precum Cameron – şi simt că vocea mi-a devenit încordată, ceea ce-mi spune să mă înfrânez, că e cazul să mă ţin eu însămi în frâu, deşi cum-necum, până şi noţiunea de autocontrol mi se pare situată undeva departe, unde nu pot ajunge la ea. Zic: Eu cred că trebuie s-o luăm la-ntrebări pe Emily şi să vedem unde ajungem. Să mergem la clinica unde a fost şi Cameron, cu un mandat pentru dosarul ei medical, după care să i-l trântim sub nas maică-sii, fără menajamente.

— Dumnezeule, da’ cum poţi fi atât de rece, Anna? exclamă Will şocat. Îi *lipseşte* fata – şi cuvântul şuieră printre noi doi, parcă plin de ţepi şi tăios. Nu crezi că fie şi-atâta lucru îi acordă un drept de respiro cât de mic? Că Emily poate fi, deocamdată, scutită de bănuieli? Şi cu Troy Curtis cum rămâne, atunci? El de ce se bucură de-ncredere? Poate că tocmai el a fost cel care a profitat de Cameron.

Devin conştientă, brusc, de căldura din local. De mirosul de peşte prăjit care ajunge până la noi dinspre bucătărie. De cum e lipicioasă tejgheaua barului sub palmele mele. Peroraţia lui Will nu e câtuşi de puţin retorică. El are impresia c-am sărit calul în situaţia dată. Şi poate chiar aşa este.

— Nici de Troy n-am uitat, îi spun, calmă. Dar Emily era singură acasă, cu Cameron, ea era cea care ar fi trebuit, în primul rând, să aibă grijă de fată. Renunţase la actorie, ca să fie mamă cu normă întreagă. Şi ea e cea care a picat la testul cu poligraful. Nu cred că sunt rece, cum zici tu – sunt realistă, şi-atât. N-avem timp, Will, să umblăm cu mănuşi. Dacă Emily era la curent cu abuzurile, nu numai că sentimentele ei de vinovăţie ar fi făcut să sară acul poligrafului taman aşa cum a sărit – ar fi făcut-o şi complice. Poate că se simte răspunzătoare, pentru că şi *este* răspunzătoare. Poate c-o fi

închis ochii tocmai când ar fi trebuit să-i caşte mari. Poate că şi-o fi ţinut gura când ar fi trebuit să strige-n gura mare în public.

Şi scaunul de bar de sub mine parcă vibrează de tensiune, iar vocea-mi tremură, înfierbântată.

— Poate că l-a protejat pe frate-său Drew, în loc s-o protejeze pe Cameron, zic.

— Pari sinistru de emotivă, Anna, zice Will, dându-se înapoi şi arborând o altă expresie pe faţă.

— N-am nimic, îi întorc vorba, punându-mă brusc în defensivă. Doar că ştiu c-am dat peste ceva în cazul de faţă. Uite, am găsit poemul ăsta în dulapul de la şcoală în care îşi ţinea Cameron lucrurile. Ar putea foarte bine să fie important.

Will întinde mâna după cartonaşul cu poemul scris de Cameron, pe care-l împing spre el. Citeşte versurile în tăcere şi, după ce-a terminat de citit, îşi ridică privirile şi zice:

— Rahat… Ce fată de cinşpe ani citeşte un autor ca… Rilke ăsta?

— Una lezată. Ia uite: „Vreau… să fiu între cei ce ştiu sau singur să fiu“. Nu spune totul aici? Unele violenţe sunt comise la-ntâmplare, se vede clar, mai degrabă în funcţie de şansă, de ocazia ivită. Dar altele sunt foarte precise, bine sincronizate, ca şi cum ar exista o conexiune ascunsă, o vulnerabilitate pe care fiinţele prădătoare o simt la unele victime, chiar dacă le cad ochii pe ele pentru prima oară. Un rău deja făcut poate străpunge ca radarul. Aproape ca şi cum partea cea mai sumbră a poveştii de viaţă a cuiva s-ar putea face cunoscută direct din trupul respectiv, prin el, ca şi cum ar fi rămas vie în celulele lui. Nu ştiu dacă mă-nţelegi…

— Cum adică, victimele sunt de vină, într-un fel sau altul? zice Will, care s-a înroşit la faţă şi pare că nu se simte bine în propria piele. Că ele îi provoacă pe agresori să le ia în colimator?

— Nu, deloc. Exact *pe dos* – şi-mi iau înapoi cartonul cu versurile, simţindu-mă frustrată, fiindcă pare-se că nu găsesc vorbele potrivite.

— Şi-atunci, cum? Care-i treaba, de fapt?

Încerc să reiau ideea:

— Odată am lucrat cu un psiholog criminalist deştept brici. Ei, şi ăla folosea termenul „semnalizare de liliac“, în legătură cu chestii de genul

ăsta, când victimele îşi anunţă involuntar prezenţa celor care le pot abuza. Cu toţii venim pe lume înconjuraţi de o lumină puternică şi pură, este? Suntem nevinovaţi, proaspeţi ca scârba de cer de deasupra capului. Suntem luminoşi, puri şi curaţi.

— Aici sunt de acord, zice Will, şi în vocea lui detectez un elan care mă face să mă simt nu chiar atât de singură. Toată lumea se naşte cu dosarul alb ca lacrima.

— Da, zic, şi-ntre mine şi el vibrează o emoţie, de parcă ne-ar lega o coardă invizibilă. Şi pe urmă, continui, unora dintre copii – unuia din zece, poate, chiar dacă mai degrabă ar fi unuia din patru – li se-ntâmplă chestii realmente dure, în propriile familii sau din vina câte unei cunoştinţe în care familia lor pare să aibă încredere. Traumatizări, neglijări, abuzuri, manipulări, constrângeri, supuneri la gesturi violente. Iar copiii respectivi n-au instrumentele necesare ca să proceseze lucruri de astea, nici cuvintele care le-ar trebui ca să vorbească despre ele. Aşa că tac. Se dedau la complicităţi forţate. Se simt ruşinaţi. Nu trece mult, şi acoperă totul cu un strat gros de smoală neagră, iar când lumina totuşi îl străpunge, stratul ăla… – şi-mi las fraza-n suspensie, ştiind că Will şi-a dat seama, probabil, că nu vorbesc numai despre cazurile pe care le-am întâlnit de-a lungul anilor şi că măcar o parte din tot ce ştiu, am trăit mai întâi.

— Semnalizare de liliac… zice, parcă atunci dezmeticit.

— Da. Unul mare cât luna plină, văzută de la Gotham City[33]. Şi orice psihopat, sociopat, sadic, alcoolic, narcisist – orice nenorocit de peste tot o vede şi vine în goana mare. Şi când cei doi se găsesc unul pe altul, victima şi agresorul se contopesc. Se recunosc reciproc, la cine ştie ce nivel foarte profund. Ca şi cum ar vorbi două variante ale aceleiaşi limbi.

— Ce chestie, zău aşa – Doamne! Parcă prea-i palpabilă toată treaba, zice Will, şi-ncepe să frământe între degete şerveţelul umezit de condens de sub paharul de Guinness, în timp ce scutură din cap. Zice: Dar abuzul iniţial… cum de se-ntâmplă, dacă toată lumea pleacă la drum cu dosarul curat? De ce sunt unii copii luaţi în colimator, şi alţii, nu?

— N-avea nici patru ani Cameron, când i-a fost dată viaţa peste cap, îl ajut să-nţeleagă pe Will, în timp ce gândurile-mi ricoşează înapoi, prin decenii, până la copilăria mea, şi-a lui Jenny Ford, şi a atât de multor altora,

făcându-mă s-adun o energie încărcată. Gândeşte-te numai, zic, la cât de mică era, ca să i se-ntoarcă viaţa pe dos, ca reversul unei monede. În schimb, suficient de mare, cât să nu mai ştie cine era cu adevărat, nici unde-şi mai avea locul. Şi dacă atunci când au adoptat-o, Emily şi Troy n-au văzut-o pe Cameron chiar atât de însingurată sau de speriată, acum îţi dai seama că toată confuzia şi nesiguranţa pe care le adunase în ea o făcuseră cam prea încrezătoare în ceilalţi. Îşi dorea iubire. Îşi dorea să se simtă bine – şi parcă muşchii gâtului mi se strâng, mă sugrumă, limba mi se pare grea, dar tot mă forţez să-mi duc ideea până la capăt: Şi dacă asta nu i-a fost suficient, cicatricea interioară a traumei de la-nceput poate foarte bine să mai fi atras şi pe altcineva în calea ei. Un alt prădător.

— Aşa ceva chiar c-ar fi o ironie a sorţii dată dracului, oftează Will. Adică, Emily şi Troy să fi crezut că veneau în ajutorul unui copil aflat la necaz, şi-n schimb să-i fi provocat o suferinţă care-a făcut-o pe Cameron, până la urmă, să fie răpită?

Na, că totuşi m-a ascultat. Zic:

— Mă-ntrebi, Will, de ce n-o pot lăsa-n pace pe una ca Emily Hague? Tocmai de-aia. Dacă tot ce s-a-ntâmplat rău a survenit *după* ce Cameron a fost salvată de ea şi de soţul ei? *După* ce-ar fi trebuit să se simtă-n siguranţă, şi protejată, şi fericită? Şi-acest din urmă cuvânt, îl pronunţ c-o voce spartă şi mâinile-mi tremură pe muchia barului.

Will a remarcat nu doar asemenea detalii, ci şi altele. Sunt implicată până peste cap, şi-amândoi suntem conştienţi de asta. Dar nici nu-şi imaginează ce alte multe forţe mă-mping de la spate, de ce n-am cum s-o las mai încet acum – de ce nu pot şi nu vreau s-o las baltă pe Cameron, indiferent de ce urmează.

Îşi dă scaunul mai înapoi, ca să mă vadă mai bine din faţă. I se citeşte preocuparea pe chip. Zice:

— Te pricepi la chestiile astea, şi experienţă ai cât pentru mai mulţi. Ştiu acum. Ştiu şi c-ai trecut printr-o mulţime de cazuri, cât ai lucrat la San Francisco, pe care n-ar trebui să fie nimeni obligat să le vadă, Anna. Poate că de aia te-ai şi întors aici.

Simt cum mă-nroşesc şi n-am forţa necesară să mă uit în ochii lui. Dar tot el continuă:

— Dacă toată povestea devine prea greu de suportat pentru tine, nu trebuie decât să-mi spui, bine? Sunt aici, lângă tine. Suntem o echipă – și-ntinde mâna către brațul meu și mi-l strânge, ca să-și întărească ideea. Ne-am înțeles?

— Sigur că da, zic, și-nghit greu. Dar să știi, Will, că trebuie neapărat s-o scape cineva pe biata fată.

Și cineva ăla tre' să fiu eu, îmi spun în sinea mea.

(douăzeci și cinci)

A doua zi dimineață, pe 5 octombrie, ajung în oraș cu mașina exact la răsăritul soarelui, ca să mă-ntâlnesc la GoodLife cu Will și să ne bem cafeaua împreună. Pe urmă, ne urcăm în mașina lui de patrulare și ne-ndreptăm spre sud, către Petaluma, de-a lungul coastei, ocolind un banc parcă nesfârșit de pâclă cenușie, care acoperă marea și orizontul – de fapt, orice altceva, în afară de șoseaua costieră.

— Vreo veste despre Shannan Russo? întreb, fiindcă m-am trezit din somn cu ea-n minte, ca și cum aș mai avea nevoie de încă o fată dispărută, la care să trebuiască să mă gândesc. I-ai verificat numărul mașinii?

— L-am verificat, zice Will. Nimic interesant, afară de faptul că i-a expirat înregistrarea. Maică-sa probabil c-a preferat să nu-i mai reînnoiască plăcuțele. Ce să mai cheltuie bani degeaba?

— Atunci, poate, să dai în căutare mașina? Ca să fim siguri.

— Pe baza spuselor unei clarvăzătoare?

Will îmi aruncă o privire care vrea să zică: *O luăm de la capăt cu asta?*

— Eventual, zic, apărându-mi poziția. Indiferent dacă tu personal crezi în asemenea oameni, sau nu, nu-nseamnă că sunt cu toții săriți de pe fix. Oricum, ce ne costă să urmărim încă o pistă?

La care nu mai zice nimic. Tot eu continui:

— Numai fiindcă e o fată care a dus o viață haotică nu-nseamnă că nu merită măcar o mică parte din timpul nostru. Plus că n-ar trebui să lăsăm nimic neverificat în momentul ăsta. Miza-i prea mare.

Dă cu bărbia-n jos, încuviințând numai pe jumătate din cap. Mă uit la mutra pe care-o face, așteptând să mai aud ceva, dar el, în cele din urmă,

zice doar:

— Bine…

După un drum de-o oră, intrăm în Petaluma printre livezi de măslini, terenuri pentru vite și-un întreg talmeș-balmeș de ferme și câmpuri. Am și uitat cât de bine seamănă această parte a Californiei cu peisajul Noii Anglii – și cât de mult îți dă impresia că ești acolo.

— Parc-am ajuns în *Orașul nostru*[34], îi spun lui Will în timp ce rulăm pe bulevardul Petaluma, pe dinaintea unor construcții vechi din cărămizi de pământ și ale unor fațade cuprinse de patina vremii. Pare să existe un singur local, pe-a cărui firmă scrie: SALOON[35].

— *Chickaluma*[36]-i spuneam, zice Will, și-mi face semn către uzina de procesare a păsărilor. Îți vine-a crede că suntem la doar șaptezeci și ceva de kilometri de San Francisco?

Prea-i aproape. Mă cuprinde-o frică irațională, ascuțită, că toate durerile și regretele mele ar putea deveni mai sonore la o asemenea distanță.

— Ce nebunie, zic, mai mult pentru mine, concentrându-mă la intrările-n magazine și la trotuar, curate și ordonate, la banca de economii, pe a cărei vitrină tronează un abțibild uriaș cu o mutră zâmbitoare. Nimic nu pare nelalocul lui aici, nici măcar un pieton distrat. Zic:

— Un oraș ca ăsta pare atât de sigur și de altfel decât lumea din afară. Te și-ntrebi dacă se-ntâmplă ceva periculos pe-aici.

— Parcă ar fi rupt din povești, vrei să zici?

— Exact. Îți dă un sentiment fals de securitate. Nu te mai uiți peste umăr, pentru că tabloul pare unul real. Nimic rău nu ți se poate-ntâmpla, dacă tot orașul e-nconjurat de un șanț cu apă, nu? Ai parapeți. Ai gărzi la porți. Și totuși dragonul se ivește, până la urmă.

Will își rotește privirile. Arată preocupat. Zice:

— Știi de ce-mi aduce aminte orășelul ăsta?

— Mda…, zic. De Mendocino.

Secția de poliție din Petaluma e chiar în centru, înspre nord. Parcăm, semnăm în registru și așteptăm la recepție până-și face apariția un ofițer tinerel, care ne conduce-n spate, unde se-nșiră mai multe birouri.

— Dumnealui e sergentul Barresi, ne spune, oprindu-se în fața unei uși

deschise.

Sergentul e un tip mare, c-o faţă pământie şi părul pieptănat pe spate. Când se ridică din spatele biroului, parcă şi văd o mulţime de ofiţeri-şefi cu care am lucrat de-a lungul anilor, mergând până la costumul bej de pe el, atât de nou, că pare să lucească. Pentru conferinţa de presă, bănuiesc. O fi sau n-o fi pregătit, acum se ocupă de relaţiile cu publicul. E deja clar că va fi un caz de mare impact la public. Date fiind vârsta la care e Polly şi-n ce fel a fost răpită, atât de brutal şi din propria ei casă, imediat s-au răspândit preocupări şi temeri. Întreaga naţiune o să stea cu ochii pe cum evoluează cazul ei.

— Am înţeles că urma să ne-ntâlnim cu Ed van Leer, zice Will.

— Vine şi el imediat. Suntem corăspunzători de caz. Spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta.

Intervin prompt:

— Avem o fată dispărută la Mendocino. Cameron Curtis – cu siguranţă c-aţi auzit. Şi-acum, a sosit un alt raport despre o dispariţie, înregistrat la Gualala. Shannan Russo, şaptesprezece ani, ultima dată văzută în iunie. Încercăm să vedem dacă se leagă punctele între ele, nimic altceva.

— Noi, aici, nu suntem nici măcar siguri de care sunt punctele noastre, zice sec Barresi. Răpirea s-a petrecut vineri seara târziu. Şi-acuma suntem abia marţi dimineaţă. Am agenţi FBI de peste tot, şi de la Washington, şi de la San Francisco – mai mulţi decât am văzut vreodată-n acelaşi loc. Dar asta nu-nseamnă că-mi găsesc nici măcar dosul meu personal.

Ştiu sub ce presiune trebuie să fie, ca să rezolve cazul corect şi repede. Toată lumea e cu ochii pe el. Numai asta nu-i trebuie, să mai aibă şi altceva la care să se gândească, dar nici eu nu pot să nu-ncerc.

— Uitaţi, ştim că n-aveţi timp de pierdut, îi spun. Dacă aţi putea numai un minut să ne prezentaţi şi nouă cazul.

— Zicea Van Leer că s-a găsit o amprentă la faţa locului? îl presează Will.

— Prea ştearsă pentru calculator, i-o trânteşte Barresi. Dac-am avea un suspect, ne-am putea descurca şi cu aia.

— Vreun alt martor, în afară de cele două prietene care stăteau cu Polly? întreb.

— Era un chiriaş în aceeaşi curte, într-un apartament amenajat în garaj. Îi venise un prieten în vizită. Se uitau amândoi la televizor, ţinând uşa deschisă, când individul a trecut pe aleea de maşini şi s-a îndreptat spre uşa din spate a casei

Will se apleacă-n faţă pe scaun şi-ntreabă, făcând ecou mut propriei mele întrebări neformulate:

— Şi n-au bănuit nimic?

— Cică individul ar fi trecut în paşi de vals, de parcă era la el acasă. Uşa din dos era neîncuiată. S-au gândit c-o fi fost un prieten de-al familiei.

— Chiar şi-aşa, zice Will. Îţi trebuie ceva curaj, când ştii că te-a văzut cineva.

— Martori au fost şi pe stradă, completează Barresi. Era o seară de vineri, şi caldă. Plin de oameni în parc. O mulţime de pietoni.

Destul de uşor de imaginat, scena descrisă de sergent: individul era genul de om căruia nu-i pasă de martori sau de ce moment al zilei îşi alege ca să dea lovitura, de repercusiuni sau de riscuri – un ins care, odată pornit, ar fi-n stare s-o răpească pe Polly, orice s-ar întâmpla.

O asemenea încredere în sine, atât de nepăsătoare, justifică, fie şi numai parţial, faptul că anumiţi infractori sunt capabili să comită răpiri în văzul tuturor, chiar şi ziua-n amiaza mare. În 1991, în orăşelul de munte Meyers, de lângă lacul Tahoe, tot în California, o maşină s-a putut apropia de-o fetiţă de unsprezece ani, Jaycee Dugard, care se-ndrepta spre staţia de autobuz. Mai mulţi dintre colegii ei de clasă au asistat la cum a fost Jaycee atacată cu un pistol cu electroşocuri şi trasă-n maşină. La fel, şi tatăl vitreg al fetiţei a fost martorul răpirii, şi-a pornit în urmărirea maşinii cu bicicleta pentru teren accidentat, dar n-a putut ţine ritmul – maşina totuşi a căpătat viteză şi s-a îndepărtat. Un efort uriaş de căutare a fost lansat imediat, dar Jaycee parcă s-a volatilizat.

Şi-acum, la doi ani şi trei luni după aceea, tot dispărută e[37], dar şi foarte prezentă-n mintea mea, în biroul sergentului Barresi, chiar dacă el schimbă subiectul şi-ncepe să ne vorbească despre familia fetiţei dispărute de-aici, Polly.

Eve, mama ei, s-a despărţit recent şi de-al doilea soţ, cu care a făcut-o pe sora vitregă a lui Polly, Annie, de doar şase ani. Era cu putinţă, oare, ca-ntre

cei doi să fi existat tensiuni oarecare, sau ca Marc Klaas, primul ei soţ, să nu fi fost mulţumit de condiţiile de custodie? Barresi se-agaţă de orice fir de păr.

— Individul n-a bătut şi n-a ezitat, zice. Asta poate însemna c-o cunoştea pe victimă, că avea intrare liberă şi cunoştea casa.

Ştiu procentele şi eu, la fel de bine ca el – că-n mai puţin de cinci la sută din cazuri se-ntâmplă ca răpitorul să fie un străin. Dar mă-ncearcă deja un sentiment c-avem de-a face cu un caz în care procentele o să dea greş, multe dintre ele, în orice caz.

— Mai e până să se ştie clar, încerc să-l temperez. Altceva, ce putem afla şi noi?

— Puteţi merge să vedeţi locul respectiv, dacă v-ajută aşa ceva, zice. Noi am golit perimetrul. N-aveţi ce şi cum să mai deranjaţi acolo.

— Mulţumim, zice Will. Celelalte două fete ce fac? Prietenele care erau cu Polly…

— Nişte fetiţe foarte curajoase, amândouă. N-au făcut altceva decât să ne-ajute, încă de vineri noaptea. Le-am repartizat poliţişti care le păzesc locuinţele, şi uneia, şi celeilalte. Îmi închipui că n-o să se-ntoarcă la şcoală prea curând.

— Eu nu m-aş mai întoarce niciodată, zic.

— Da, dar şi normalitatea-i de folos uneori, comentează Barresi.

Dau din cap că da, fiindcă nu vreau să-l contrazic pe sergent chiar la el în birou. În schimb, în sinea mea, gândesc singurul lucru pe care-l pot gândi: pentru cele două fete, ca şi pentru colegii de clasă care-au văzut-o pe Jaycee Dugard atacată-n plină stradă şi-n faţa lor, ca şi pentru Gray Benson, care a trăit să-şi vadă prietena cea mai bună dispărând fără urmă, normalitatea n-o să mai fie multă vreme la-ndemână – poate chiar niciodată.

(douăzeci şi şase)

Casa în care locuieşte Eve Nichol face parte dintr-o zonă rezidenţială senină şi adormită, situată cam la un kilometru jumate de centrul oraşului. Tot cvartalul ei a fost izolat cu bandă galbenă de-a poliţiei, aşa că parcăm în apropiere, traversând apoi prin parcul Wickersham, pe sub nişte ulmi şi

platani cu vast coronament. Îmi şi-nchipui cum trebuie să fie aici de obicei, plin de copii gălăgioşi prin toată jungla fără noimă de aparate pentru gimnastică şi leagăne, în timp ce mamele lor pun ţara la cale pe băncile de lemn şi la mesele de picnic. Azi, în schimb, nu-i nici un suflet, pe nicăieri.

Poliţia şi-a întins banda printre ţăruşii gardului de metal care împrejmuieşte micul bungalow albastru-cenuşiu la culoare, din mijlocul cvartalului, simpatic şi bine întreţinut, dar care altminteri nu iese-n evidenţă prin nimic, având o dungă albă sub acoperiş, iar pe faţadă, o fereastră-bovindou. Multe plante-n ghivece se ofilesc pe verandă. Cutia poştală dă pe dinafară de prospecte şi reclame de la Safeway. Ar trebui să fie o casă oarecare dintr-un orăşel oarecare din America – doar că nu mai e.

Nu-i nevoie să batem la uşă, care stă larg deschisă, cu doi poliţişti în uniformă de la Secţia de Poliţie din Petaluma postaţi de-o parte şi de cealaltă. Will îşi scoate insigna şi le pomeneşte numele sergentului Barresi, care a sunat deja să ne anunţe sosirea, ceea ce face ca totul să meargă mult mai uşor. Se pare că Eve şi cealaltă fiică, Annie, s-au dus la nişte prieteni din apropiere, şi-acum stau acolo. Firească decizie, îmi spun. Doi ofiţeri de la Criminalistică investighează – încă sau iar – camera din care-a fost răpită Polly. Bucătăria s-a transformat în cartier-general provizoriu pentru echipa de la FBI, condusă de Rod Fraser.

— Anna! Mă bucur să te văd, îmi spune, şi-mi ia mâna-ntr-a lui, puternică şi caldă – e şi mai zdravăn decât mi-l aminteam, şi părul i s-a retras, lăsându-i fruntea mai înaltă; nici nu-i de mirare, dacă au trecut zece ani. Îmi pare rău numai că nu ne revedem în condiţii mai fericite, adaugă.

— La fel şi eu, zic, deşi… zău aşa, „fericit“ e-un termen relativ în domeniul în care lucrăm noi.

La Eve Nichol în bucătărie capeţi un sentiment ciudat, că totul e în suspensie, că e o normalitate întreruptă. Carnetul de note lăsat de Polly pe frigider, sub un magnet cu Hamburglar[38], o poză de vacanţă, coşcovită la colţuri, în care apar Eve şi Polly, amândouă purtând rochii în culori aprinse şi uitându-se pieziş la soare cu aceeaşi bucurie îndrăzneaţă, cu părul sârmos al mamei fâlfâind peste o parte din zâmbetul fiicei. Fiecare obiect din încăpere ai zice că emană o încărcătură emoţională deopotrivă de intimitate şi dezgolire. Borcanul de biscuiţi Oreo, alături de un plic doldora de

cupoane decupate. Ceasul-pisică de pe frigider, a cărui coadă se leagănă înainte şi-napoi.

— Am ajuns chiar atunci când s-a-ntâmplat, imediat după miezul nopţii, zice Rod.

— Fetele mai erau încă aici? întreabă Will. Cele două prietene ale fetiţei răpite?

— Allison Palmer şi Erin McGrath, încuviinţează Rod. Ele sunt martorele noastre principale. Mama dormea dusă şi n-a auzit nimic. Nici Annie, sora lui Polly, n-a auzit.

— Măcar şi-atât e-o binecuvântare, presupun, comentează Will, dar mie uneia mi se rupe inima pentru ea – când a venit monstrul ăla după fata ei şi i-a pus un cuţit la beregată, Eve era inconştientă, deci incapabilă să-i sară-n ajutor bietei Polly.

— Mama şi Annie s-au dus la culcare pe la nouă şi jumătate, adaugă Rod. Fetele mai mari aveau noapte de distracţie, să se costumeze şi să joace diverse jocuri, să se fardeze-ntre ele. Pe la zece jumătate, Polly a ieşit şi s-a dus în camera de zi, ca să le aducă prietenelor ei sacii de dormit, şi a dat pe coridor peste individ, care avea cuţitul scos. Unul mare, voinic şi bărbos, de vârstă medie. Avea cu el un sac ca de marinar, din care a scos o frânghie şi o glugă. Evident, premeditase totul.

— Amprenta care s-a găsit unde era?

— Pe marginea patului de deasupra, zice Rod şi ne arată unde anume. Dar e una parţială şi destul de ştearsă. O să vedem dacă o putem folosi.

— Şi mama, ea de ce n-a auzit nimic? vrea să ştie Will.

— Cică avea o migrenă rea de tot şi s-a dus mai devreme la culcare. Deşi probabil că oricum nu l-ar fi putut opri pe individ, subliniază Rod. E o femeie firavă, iar el era înarmat cu un cuţit, v-am spus.

— Barresi ne-a spus că le-a întrebat pe fete care dintre ele trei locuia în casă, intervin brusc în vorbă. Asta pare a sugera că era un străin oarecare, nu?

— Nu neapărat. Am avut de-a face cu scandaluri legate de custodie, în care un părinte angajează pe câte cineva să ia copilul pe sus şi să facă-n aşa fel, încât să pară că l-a răpit un străin.

— Corect, zic. Dar în această familie anume părinţii par să se afle-n

relaţii cordiale. După şase ani, nu le-au fost emise ordine judecătoreşti sau interdicţii de nici un fel. N-au avut certuri casnice.

— Nu de care să ştim noi, mi-o întoarce Rod. Individul însă le-ar fi spus fetelor că „fac asta numai pentru bani“. Pe urmă, când Polly s-a oferit să-i dea cincizeci de dolari dintr-o cutie de pe masa ei de toaletă, nici n-a băgat-o în seamă.

— Asta-i ciudat, zice Will. Deşi, mă gândesc: dacă era un ins angajat pur şi simplu să facă o treabă, cum zici, poate s-ar fi simţit stresat sau dezorientat, poate s-ar fi temut să nu fie prins… Şi de ce să fi-ntrebat care dintre fete locuia-n casă? insistă apoi să ştie. Dacă era o cunoştinţă de-a familiei, n-ar fi avut o asemenea dilemă, nu?

— Poate că nu, îi conced. Sau poate că *era*, într-adevăr, un străin. Un sociopat care e-n stare să spună orice îi vine-n minte la momentul respectiv.

În sensul ăsta se îndreaptă mintea mea, deşi e cale lungă într-acolo. Numai în unu la sută din cazurile de dispariţii de copii, la mijloc e un prădător sută la sută, ce-i drept, dar semnele obişnuite ale dramelor de familie nu sar în ochi aici. În plus, detaliile, atâtea câte le avem, cum ar fi gluga de material satinat şi frânghia pregătită dinainte, par mult prea specifice ca să fie doar nişte accesorii de recuzită.

Dacă individul *era* într-adevăr plătit s-o răpească pe Polly, aşa cum sugerează Rod, nu şi-ar fi asumat mai multe riscuri decât erau strict necesare. Ar fi aşteptat până mult mai târziu în noapte. Ar fi ţinut sub observaţie casa, până când ar fi fost sigur că toată familia dormea şi că Polly era singură. În schimb, un alt soi de individ, fără nici o altă motivaţie decât povestea din mintea lui, nu şi-ar fi făcut nici un plan şi nu şi-ar fi pus problema să nu fie recunoscut. Odată ce-ar fi hotărât să-şi atace victima, nu s-ar mai fi putut opri. Riscurile n-ar mai fi contat pentru el. Nimic altceva n-ar mai fi contat, numai fata.

— Ne poţi pune în temă cu ce-a urmat? îl întreb pe Rod. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Le-a legat pe toate cu frânghia pe care şi-o adusese, plus cu nişte cablu pe care l-a tăiat de la jocul Nintendo. În tot acest timp însă, le spunea fetelor că n-avea de gând să le facă vreun rău, până la urmă.

— Nenorocitu’ dracului! bombăne Will, şi nu mă pot abţine să nu-i dau

dreptate.

— Le-a pus călușuri la toate, continuă Rod, glugi peste capete – fețe de pernă –și le-a spus celorlalte două fete să-nceapă să numere. Pe urmă, a luat-o cu el pe Polly. Fetele rămase au auzit scârțâind ușa de plasă de la intrare, și așa au știut că ieșise din casă. Au avut nevoie de câteva minute până au reușit să-și desfacă legăturile și-au trezit-o din somn pe mamă. Care a sunat la urgențe, la 911.

— Cum e înregistrarea? vrea să știe Will. Ceva ieșit din comun pe ea?

— Nu, mai-nimic. Mama-i destul de amețită și de buimacă, de parcă n-ar înțelege prea bine ce i se-ntâmplă. Apelul continuă, dar ea-ncepe să cedeze nervos. Izbucnește-n plâns.

Simt o furnicătură ca de neliniște pe măsură ce povestea pe care ne-o spune pare să se-apropie în derivă de-a mea – parcă prea tare. Durerea pe care o resimte Eve și cea resimțită de mine se fac una, se ciocnesc. Îl întreb într-adins pe Rod, ca să deviez discuția:

— De Cameron Curtis ai auzit?

— Fata marii vedete?

— Exact. O fată de cincisprezece ani dispare din propria ei casă, cândva după ora zece seara, cu ceva mai mult de-o săptămână-n urmă. Nici un semn de intrare forțată, nici un indiciu, nici un motiv clar, nici o rațiune pentru care-ar fi fugit de-acasă. Parcă s-a volatilizat.

Rod se-ntoarce către mine, trecându-și degetul mare peste marginea cănii de cafea pe care-o ține-n mână.

— La ce te gândești în cazul ei, Anna? Crezi cumva – și, dacă da, din ce motiv – că-i vorba de unul și același individ?

Încă mai încerc să-mi pun ordine-n gânduri, când Will intervine:

— Nu-i genul de fată care fuge de-acasă. Și nu cred că putem ignora partea cu geografia. Uneori, infractorii ăștia cu violență au teritorii, corect?

— Da, sigur. Dar n-au întotdeauna un comportament linear, după cum nici victimele nu respectă un tipar. La doisprezece și la cincisprezece ani, arată cu totul diferit, mai ales în ochii unui prădător. Și nu trebuie uitată zona de control. Adică, unde anume li se dă voie să meargă fetelor ăstora. Peste cine-ar putea da în locurile respective, dacă nu sunt atente.

— Mai ții minte crimele alea cu autostopiste, din ’72 și ’73, de pe

lângă Santa Rosa[39]? insistă Will, ca şi cum n-ar fi auzit ce-a zis Rod – sau n-a vrut s-audă. Criminalul de acolo a lovit frecvent şi alegându-şi victimele foarte precis, de fiecare dată, de pe o rază de-o sută şi vreo cincizeci de kilometri, după care a dispărut, pur şi simplu.

— E foarte mult de-atunci, zice Rod. Şi-ar fi absolut atipic pentru un asemenea individ să lovească iar, în aceeaşi zonă, după ce a stat în adormire douăzeci de ani.

— Aici sunt de acord, zice Will şi se propteşte de blatul mesei de bucătărie, dar tot se vede cât e de-ncordat. Numai că mă bântuie gândul că eu un fel de precedent, în toată povestea, pe care n-am face bine să-l ignorăm.

Agentul Fraser îşi mută privirile de la Will către mine, care mă gândesc la ce opinie s-arunc în balanţă, cu care să nu greşesc. Sunt şi-acum tulburată în legătură cu Eve, dar simt şi multă presiune din partea lui Will, în sensul că să fiu de acord cu el că nu-i imposibil s-avem de-a face cu un răpitor în serie. Miza-i mare, şi-acum, pentru prima oară, i s-a oferit o şansă de-a mai primi nişte resurse din afară, de undeva. Rod are toate motivele, şi el, să-şi pună încrederea în instinctele mele. Dacă-i spun că văd o legătură între cele două cazuri, poate că-l conving să rişte puţin şi să-i trimită pe câţiva dintre oamenii lui să ne-ajute. Dar, cu sau fără presiune, trebuie să fiu cinstită.

— Eu nu văd o asemenea legătură, zic, în cele din urmă. N-are cum să fie unul şi acelaşi individ.

În acelaşi timp în care Fraser dă din cap c-aşa crede şi el, dinspre Will simt cum iradiază un amestec de nedumerire şi dezamăgire. În loc de buze, are o singură linie dreaptă şi strânsă. Şi vârfurile urechilor i s-au colorat într-o nuanţă de fucsia. Exclamă:

— Cineva totuşi a răpit-o pe fată. Am nevoie de puţin *ajutor*!

Rod se reazemă şi el de-aceeaşi tăblie de masă, cu un aer stânjenit. Îl ştiu sufletist şi c-o să sufere pentru Will şi pentru toată situaţia legată de Cameron, indiferent dacă poate sau nu s-ajute cumva. Nu i s-a împietrit încă inima, şi nici nu şi-a pierdut cu totul compasiunea pe drum.

— Nu ştiu ce şi dacă pot să fac, zice, într-un târziu. Sunt la limita posibilităţilor şi eu aici, dacă n-am depăşit-o deja.

Will oftează-n rafale. Îşi duce-o mână la frunte şi-şi presează tâmplele,

doar-doar o scăpa de durerea de cap. De-ncordare. Zice:

— Poate măcar atât să faci – să dai un telefon şi să le reaminteşti celor de la Birou că mai avem aici o fată care a dispărut. Poate chiar două. Poliţia de la Gualala tocmai a publicat un raport de dispariţie de persoane pentru o fată de şaptesprezece ani, care n-a mai fost văzută din iunie.

— De la Gualala? se miră Fraser.

E clar că nu aflase.

— Shannan Russo, mă bag şi eu în vorbă. O clarvăzătoare a zis că fata de la tine, de-aici, e legată cumva de fata de la noi, de Cameron Curtis – la care, sprâncenele lui Rod parcă sar în sus.

— Şi-aici a sunat o clarvăzătoare, zice. Curios – o fi una şi aceeaşi?

— I-ai notat numele? întreb.

— Şi l-a notat Barresi. Cică a cerut acces în apartamentul lui Marc Klaas, din Sausalito, ca să poată simţi ce *vibraţii* a lăsat Polly pe-acolo.

Mutra pe care-o face Rod îi anulează femeii orice credibilitate şi închide o uşă, în acelaşi timp. Chiar dacă intenţionez totuşi s-o iau la-ntrebări pe Tally Hollander, nu-i momentul acum s-aduc şi asta-n discuţie.

— Ştii cum e, Rod, îi spun, până la urmă, străduindu-mă să revin pe un teritoriu mai sigur. Nu vrem să creăm confuzie aici, gândindu-ne că toate-s legate-ntre ele, dar nici nu vrem să ne scape vreo posibilitate. Orice legătură ar exista între cele două cazuri – aia-i linia pe care vrem să mergem.

Fraser dă din cap că aşa e, şi stă cu mâinile-n şolduri, nemaizicând nimic. Îşi cunoaşte prea bine teritoriul. E printre cei mai buni la ce face, chiar cel mai bun. Dar asta nu înseamnă că e-n stare automat să rezolve propriul mister – sau pe-al nostru.

(douăzeci şi şapte)

Aşa cum i-am spus lui Will, sunt familiarizată cu femei ca Tally Hollander. Când eram la „Rază-de-Far“, m-am folosit de ele uneori, chiar cu ceva succes. Şi-apoi, am avut-o pe Eden.

Era „sensibilă“ – aşa se caracteriza ea singură –, în sensul că era-n stare să vadă viitorul sub forma unor vise şi viziuni pe care le avea când pericolul pândea pe cineva – de pildă, când acel cineva se prăbuşea peste marginea

căzii, după câte o căzătură urâtă, sau când se băga sub camion la marginea şoselei, încercând să repare o pană de cauciuc. Era vorba de oameni reali, din câte-am înţeles, dar aproape de fiecare dată nişte străini. Eden se afla, pur şi simplu, de partea receptoare a unei imagini, al unui atac de panică telegrafiată, ca şi cum subconştientul ei s-ar fi transformat, în acele momente, într-un soi de linie telefonică la nivel cosmic. I se-ntâmpla uneori să intervină, sau măcar să-ncerce să mişte un deget, când evenimentele respective urmau să se petreacă undeva prin apropiere, unor oameni pe care-i putea identifica, şi nu atât de departe-n viitor sau în trecut, încât intervenţia ei să nu mai folosească la mare lucru. Niciodată, dar absolut niciodată, nu i s-a întâmplat ca viziunile s-o privească pe ea însăşi, ceea ce i se părea încurajator.

„Nu vreau să ştiu dinainte ce are de gând să se-aleagă de mine“, mi-a explicat odată. „Şi nu ştiu pe nimeni care să-şi dorească aşa ceva.“

„Dar dacă ai putea să opreşti viitorul, totuşi?“ am întrebat-o. „Să faci măcar ceva diferit?“

A ridicat din umeri aproape imperceptibil, cu capul plecat, cum stătea, peste un castron în care amesteca stafide şi nuci pecan într-un aluat palid la culoare, pregătit pentru pâine.

„Nu merge aşa“, mi-a spus.

„Nimeni nu poate schimba nimic?“ am vrut să ştiu. „E ca soarta?“

„Nu, Anna, nu de soartă vorbesc. De caracter. Facem ceea ce facem, pentru că suntem cine şi cum suntem.“

Vorbele ei s-au rostogolit peste mine ca nişte pietricele-ndelung lustruite.

„Pe mine mă visezi vreodată?“ am întrebat-o – la care Eden şi-a ridicat privirile şi mi s-a părut c-am zărit reflexia unei preocupări, înainte ca ea s-o şteargă brusc, aşa cum faci cu praful dintr-un colţ al camerei, când treci cu mătura peste el.

„Uneori“, mi-a spus, iar mie mi-a fost frică să-i pun următoarea întrebare – am lăsat-o să plutească-n aer, făcându-l ceva mai dens – şi-am privit-o în tăcere. „Ce vrei să ştii, Anna?“ m-a întrebat Eden, pe un ton blând şi răbdător.

„Nimic“, am zis, luptându-mă cu mine însămi pe dinăuntru, cu toate c-am rămas nemişcată. „Poate doar… crezi că sunt un om bun?“

„Ce?“ a exclamat Eden, şi-a răsturnat castronul cu fundu-n sus peste ceaunul uns cu ulei, care şi-a primit aluatul c-o bufnitură satisfăcută. „Ce-ntrebare mai e şi-asta? Bineînţeles c-aşa cred, scumpo.“

Dintr-odată, Lenore a scos un zgomot curios de pe scaunul ei, aproape ca un mormăit, care m-a făcut să tresar. A fost unul dintre momentele în care mi se părea că, pentru o pasăre, ştia prea multe, că simţea unele lucruri.

„Nu contează“, mi-am retras vorbele.

Eden a deschis cuptorul şi-a băgat ceaunul, după care a venit şi s-a pus pe scaun lângă mine, la masa de bucătărie, desfăcându-şi de la talie şorţul şi lăsându-l să-i atârne-n faţă. Particule de făină de pe el s-au risipit pe jos ca firele de praf, dar ea nu le-a băgat în seamă.

„Încă te mai gândeşti la surioara şi la frăţiorul tău, Anna? Putem să-ncercăm să-i găsim, dacă vrei tu. Precis că-ţi faci o mulţime de griji în legătură cu ei.“

Lenore a bătut aerul cu singura ei aripă sănătoasă şi-a început să se dichisească, despărţindu-şi penele şi-aranjându-le mai bine cu ciocul. Mie mi se păreau nişte gesturi bine calculate. Ca şi cum s-ar fi prefăcut că n-asculta ce vorbeam noi, dar, de fapt, abia devenise şi mai atentă decât până atunci.

„Probabil că le merge bine, nu?“ am zis ce mi-a venit mai întâi pe limbă.

„Nu ştiu“, a zis Eden, cu jumătate de glas. „Câţi ani au ei acum?“

„Opt şi nouă.“

„Aha… Păi, n-avem decât un singur lucru de făcut, s-o sunăm pe Linda. Poate ai să poţi chiar să le faci o vizită. Sunt convinsă că asemenea lucruri se-aranjează mai tot timpul.“

Am simţit un junghi ascuţit într-o parte, chiar sub coşul pieptului.

„Nu cred că vreau să-i vizitez“, am zis. „Nu acum, în tot cazul. Dar ai putea-ntreba. S-o suni pe doamna Stephens. Mi-ar plăcea să ştiu dacă sunt bine.“

„Sigur că da, scumpo“ – şi-a întins mâna după bridele şorţului, pe care le-a strâns ghemotoc în palmă, oprindu-se cu ele aşa, să se gândească puţin. Apoi a zis: „Nu ştiu nimic despre aceşti doi copii, dar ce pot să-ţi spun e că nu te-nvinuiesc pe tine pentru ce s-a întâmplat“.

„De *unde* ştii asta?“ i-am spus, dar n-am fost în stare să-mi ridic privirile

spre ea.

„Știu, pentru că n-a fost vina ta.“

Mi-am simțit obrajii înfierbântați și parcă apăsați. Mai mult decât orice, îmi doream să nu m-apuce plânsul. Nu de față cu Lenore, în orice caz, pentru că n-ar mai fi uitat în veci.

„Mda… mă rog“, am zis.

„Nu, Anna, uite ce este“, a zis Eden și s-a aplecat în față, întinzându-și mâinile după ale mele. „Vreau să-ți spun ceva important. Uneori, adulții se prăbușesc. Mama ta probabil c-ajunsese într-o lume aparte, a durerii. Nu știu sigur. Ceea ce s-a petrecut în familia ta poate că s-a datorat suferinței prea mari pe care a simțit-o. Sau poate că lumea i-a dat mai mult decât a putut ea să ducă. Sau, naiba să le ia, ar putea fi nenumărate motive. Dar nu din cauza ta, scumpo. Tu n-ai greșit cu nimic.“

Îmi doream cu disperare s-o cred, numai că-mi venea greu. Felul cum își ținea mâinile, peste ale mele – parcă s-ar fi oferit să ducă ea unele dintre poverile mele, numai să mă dezbar eu de ele. Am întrebat-o:

„Pe Hap îl visezi uneori?“ – dacă nu schimbam subiectul, chiar că m-ar fi podidit plânsul.

Privirile ei m-au învăluit cu atâta gingășie, pline de iubire și acceptare.

„Chiar prea mult“, mi-a spus. „Uite, asta-i ceva ce-aș schimba, numai să știu cum.“

„Dar nu știi“, i-am spus, ca să știe cu câtă atenție o ascultasem de la bun început.

„Nu știu.“

„În schimb, știi să faci pâine.“

„Așa este, Anna“ – și mi-a strâns mâinile într-ale ei o dată sau de două ori, după care mi-a dat drumul, zicând; „Asta-i ceva ce tot omul știe să facă“.

(douăzeci și opt)

Când ieșim înapoi pe Fourth Street, eu și Will, parcă-l și văd fumegând. Zice:

— Mureai dacă mă sprijineai puțin? Doamne, iartă-mă! – știi foarte bine,

Anna, cu ce presiune mă confrunt.

Îi fac semn cu mâna să se-oprească.

— Știu… și-mi pare rău, zic. Numai că n-ar fi fost corect să luăm noi o parte din echipa lui Rod, implicată-n cazul de aici, când cele două moduri de operare nu se potrivesc.

Will scoate un geamăt de frustrare, cu buzele strânse, dar și el a fost martor la povestea care mi s-a spus mie. Răpitorul lui Polly a dat buzna-n casa ei într-o seară, când era cald, când străzile viermuiau de oameni, și-a luat-o pe sus din fața celorlalte două fete, sub amenințarea cuțitului. Cum ar fi putut ăla să fie unul și același individ cu cel care, cine știe cum, a momit-o pe Cameron să lase-n urmă siguranța propriei case, după ce, mai mult ca sigur, o manipulase-n prealabil? Iar ea s-a dus cu el de bunăvoie, precum fata de la țară dintr-un basm al fraților Grimm – oare cum îi zice? –, care se lasă ispitită să se afunde tot mai adânc în pădurea întunecată, după niște zorzoane lucitoare, presărate pe-o potecă, ridicându-și privirile din pământ abia când e prea târziu, când s-a rătăcit deja, mult prea departe de casă, și-a fost cuprinsă de frică.

— O să descurcăm noi singuri cazul ăsta, Will, îi spun, dar trebuie să ai încredere-n mine.

— Nu zău? îmi trânteşte, cu flăcări în ochi, nu altceva.

— Anna! Stai un pic! m-aud strigată brusc de pe veranda Evei de Rod Fraser, care-mi face semn să mă-ntorc.

Îl rog pe Will să m-aştepte și mă grăbesc să ajung înapoi de unde am plecat.

— Care-i treaba? zic.

— Voiam să-ți spun atât: că-mi pare foarte rău.

— Nu-ți face probleme, îi răspund, fără să mă gândesc.

După care însă mă luminez brusc: nu se referă la cazul nostru, nici măcar la propriul caz. La mine se referă. La-nmormântare, la toată ancheta…

— S-ar fi cuvenit să trimit măcar un bilet, acolo, zice, și ochii parcă i se umbresc de emoție. Din tot sufletul am fost alături de tine.

— Nu-i nimic, îi spun, mai curând pe mutește.

— Presupun că te simți pregătită de-acum. Să te întorci la serviciu, vreau să zic.

— Aproape… ăsta-i cel mai sincer cuvânt pe care l-am rostit azi, toată ziua. Mulţumesc, Rod.

— Pentru puţin – şi-şi drege glasul: Auzi… Aş putea face, totuşi, ceva pentru voi doi. Nu e mult, dar avem un elicopter care patrulează în toate direcţiile, zi şi noapte, cu un fotograf care face poze la orice i se pare nelalocul lui sau demn de a fi remarcat de-acolo de sus, din aer. E atât de mare suprafaţa de acoperit! Şi atât de multe locurile în care ar putea fi fata!

— La fel şi-a noastră…

— Exact la asta mă gândeam. N-ar fi mare lucru să trimit echipajul mai sus şi mai departe, s-ajungă şi până la Gualala, de pildă. Cum ziceai, nu vrem să ne scape nimic din vedere.

— Minunat ar fi, zic, şi întind mâna după a lui, dar apoi mă răzgândesc, dintr-un impuls de moment, şi-l strâng în braţe, rămânând lipită de partea pieptului pe care-şi ţine pistolul şi de gâtul lui, doar o clipă-n plus faţă de cât ar însemna momentul propriu-zis.

Îmi lipsesc şi Frank Leary, şi partenerul meu. Îmi lipseşte şi Brendan, oricât de complicat sună aşa ceva. Dar, mai presus de toţi, îmi lipseşte Hap – nu cred c-am avut vreodată mai multă nevoie de el.

— Dacă Shannan Russo e moartă, cadavrul ei ar putea fi ascuns în pădure, pe undeva, îi spun lui Rod. Am primit un pont de la cineva. Şi să se uite şi după maşina ei. Îţi trimit numărul de înmatriculare.

— Aşa facem, zice Rod, în timp ce cobor de pe verandă, cu sentimentul că e ceva promiţător în ce ne-a oferit.

Nu e mare lucru, dar uneori trebuie să-ncepi cu mai nimic. Şi să speri să capeţi totul, chiar şi-aşa.

(douăzeci şi nouă)

— Un elicopter poate acoperi o mulţime de teren, îi transmit lui Will, în timp ce ne-ndreptăm către maşina lui de patrulare. Şi-o să ne ajute să compensăm tot ajutorul în oameni care ne lipseşte.

— Eu aş fi preferat oamenii, zice, fără să se uite la mine.

Parcul Wickersham e şi-acum atât de tăcut, că-ţi dă fiori. Trecem pe lângă un balansoar cufundat în umbră.

— Știu că eşti furios pe mine. Hai s-o lămurim acum, zic.

— Ce rost are?

Când ajungem la maşina lui de şerif, se trânteşte-n faţa volanului, cu tot limbajul trupului sugerându-mi o baricadă. Încerc iar să-l fac să priceapă:

— Ai auzit şi tu ce-a spus Rod. Hai să ne folosim energia, mai bine, aflând cât mai multe despre Cameron.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte c-ai putea să te-nşeli cu toate astea? Dacă *există* vreo conexiune şi tu n-o vezi, Anna? Nu ţi s-a întâmplat niciodată să greşeşti?

Prefer să tac şi să mă uit la umbrele-mprăştiate de-a lungul străzii.

— Ce-ar fi să dăm o fugă până la Napa, să vorbim cu Drew Hague? îi propun.

— Eventual, zice Will, şi parcă tensiunea din trupul lui se mai disipează, fie şi cu un procent microscopic.

— Suntem la mai puţin de o oră de mers până acolo. Ce zici?

— N-are ce să strice.

N-a trecut mai mult de o oră şi ceva de când am părăsit zona de centru a oraşului, ca s-ajungem pe Fourth Street, şi e clar că lucrurile se precipită, în timp ce ne îndreptăm înapoi spre autostradă. Pe strada Kentucky, paralelă cu bulevardul Petaluma, la numai un cvartal distanţă, acum sunt bară la bară maşinile trusturilor de presă – locale, regionale, naţionale: Datetime, Primetime Live, America’s Most Wanted. Zic:

— O fi vreo conferinţă de presă.

— Încă una? zice Will.

De pe 2 octombrie, a doua zi după ce-a fost răpită Polly Klaas, atenţia presei a sporit exponenţial, şi tot aşa eforturile voluntarilor, ne-a explicat sergentul Barresi, înainte să mergem să-l întâlnim pe Rod Fraser. Iar ăştia nu sunt experţi, sunt oameni obişnuiţi, care locuiesc în oraş, dar se implică din proprie iniţiativă în eforturile de căutare şi merg din uşă-n uşă, răspândind vestea despre Polly. După cum ne-a spus Barresi, dimensiunile reacţiei comunităţii nu numai că l-au impresionat, l-au cam şi-nfricoşat. Un proprietar de magazine local a donat un spaţiu comercial neocupat pentru Centrul de Căutare „Polly Klaas“, iar liniile telefonice permanente au şi fost instalate şi deja funcţionează. Un alt locuitor al oraşului a împărţit Petaluma

şi-mprejurimile într-o reţea de şaptesprezece zone, şi peste şase sute de localnici întreprind căutări zilnice pe câmpurile, cursurile de apă şi terenurile arabile din toată regiunea. Oamenii ăştia nu mai aşteaptă să li se spună ce să facă sau cum să se facă utili. Acţionează, şi gata.

Orice vitrină de restaurant sau de magazin are deja expus afişul de persoană dispărută, care o-nfăţişează pe Polly. Cică patronul unei mici firme de copiatoare din centru a imprimat mii de exemplare ale afişului respectiv şi a provocat pe oricine altcineva cu acces la o imprimantă oarecare să facă la fel. O campanie de expediere poştală e-n curs de desfăşurare, în sensul că sunt expediate pliante cu informaţii la camerele de gardă ale spitalelor şi la secţiile de poliţie din toată California de Nord. Şoferii de camioane şi de autobuze primesc teancuri de pliante, pe care le distribuie pe traseele lor, lărgind şi mai mult aria de acoperire a căutărilor.

— N-am văzut niciodată aşa ceva, îi spun lui Will, în timp ce abia dacă avansăm înapoi spre oraş.

— Nici eu, zice. După numai patru zile, e deja Copilul Americii[40]. Cum se ajunge la aşa ceva?

— Tot oraşul se simte răspunzător pentru Polly. Rar se întâmplă una ca asta. Chiar crezi că toţi o cunoşteau personal?

— Poate că da, poate că nu, zice Will. Îşi fac griji pentru ea – şi asta contează.

— Ce avem de-nvăţat de-aici? îl întreb.

Ne-am oprit la un semafor care nu se mai schimbă odată, şi Will se-ntoarce către mine:

— Că numai când auzi cuvântul „răpire“, îţi dai seama că are o forţă de te caci pe tine.

— Ar trebui să iasă-n public Emily, c-o solicitare de-ajutor, zic. Ştiu că e-ngrozită numai la gândul unui asemenea circ mediatic, dar ea e încă o voce, în timp ce mulţi alţii nu sunt. Milioane şi milioane de oameni ştiu cine e. Gândeşte-te la ce fel de atenţie ar căpăta brusc toată situaţia legată de Cameron.

— N-o putem forţa noi, Anna. Încă nu-i pregătită.

— Nu de *ea* este vorba, Will, zic, şi-mi aud singură vocea ridicându-se prea mult, iar inima, ieşindu-şi din ritmul bătăilor obişnuite. Pierdem un

timp atât de preţios! Ar fi trebuit s-avem şi noi un centru de căutări şi o linie telefonică permanentă, de la bun început. Ar fi trebuit să imprimăm pliante ca nebunii şi să le-mprăştiem în toate direcţiile. Dacă făceam aşa, Cameron poate s-ar fi întors acasă până acum.

— Ce vrei să spui, c-am dat-o eu în bară? la care mă grăbesc să-l asigur:

— Nici vorbă… Familia-i de vină. Ei te-au implorat să fii cât mai discret cu toată povestea. Emily n-ar trebui să aibă privilegiul de a se ascunde.

Will oftează adânc şi-şi înclină capul într-o parte, căutând să elibereze măcar puţin din tensiunea care i s-a strâns în ceafă. Zice:

— Poate că ai dreptate, la partea cu discreţia. Trebuia să-mi urmez eu instinctul în legătură cu asta. Numai că pe ea, pe Emily, fă bine şi mai slăbeşte-o puţin, da? Nu-i perfectă, dar nici nu-i duşmanul nostru, Anna. E o mamă, şi atât.

— Ştiu….

— Viaţa i-a tras o lovitură ca naiba în moalele capului.

Ştiu. În adâncul pieptului, respiraţia mi-o ia în ritmul ei binecunoscut, ca dinţii de fierăstrău. Dar Cameron – *ea* contează în momentul ăsta.

— Poate că n-avem nici martori, nici vreo scenă a crimei, zic într-un târziu. Dar noi amândoi ştim că pe Cameron o paşte un risc la fel de mare ca şi pe Polly.

— Las’, că nu la orice copil îi ajunge mutra pe-o cutie de lapte, mi-o trânteşte Will sec, vocea lui părând s-ajungă de hăt departe, până la mine. Unii, pur şi simplu, dispar.

Îl simt măcinat şi-acum de furia care l-a cuprins mai devreme, când Rod Fraser l-a refuzat, iar eu l-am trădat. Numai că, brusc, nu îmi mai pasă – la furie, mă pricep şi eu.

— Ai dreptate, Will, îi spun. Dar nici eu nu-s pregătită să accept aşa ceva. Tu eşti?

Durează la infinit până trecem de centrul oraşului. Circulaţia s-a blocat şi nu-mi dau seama de ce. Suntem la mijlocul zilei, când mai e mult până la o eventuală oră de vârf – presupunând că se poate vorbi de aşa ceva într-un orăşel ca Petaluma. Parcă ne-am târî, nu altceva.

Şi dintr-odată văd care-i motivul.

— Will, opreşte maşina! zic.

Între două felinare de stradă, tocmai a fost întinsă o fâşie lungă de pânză de-a curmezişul bulevardului Petaluma. Două scări înalte stau şi-acum crăcănate pe cele două trotuare. Semaforul trece pe roşu, la intersecţia dinaintea noastră, şi vedem cum o femeie în blugi, cu un trenci desfăcut, coboară dintr-un Volkswagen broscuţă. Alţii-i urmează exemplul: îşi opresc motoarele maşinilor şi coboară direct pe carosabil, căscând gura-n sus, la literele colorate şi ieşite-n relief: TE RUGĂM, TRIMITE-O ÎNAPOI ACASĂ PE POLLY! CU DRAG, Ş.G.P.

— Aoleu, Doamne! zice Will, după care-şi parchează şi el maşina de patrulare, şi-amândoi coborâm şi ne amestecăm în ce-o fi asta din jurul nostru – o manifestare spontană, o rugăciune mută.

Sunt colegii lui Polly de la Şcoala Gimnazială din Petaluma. S-au apucat să picteze inimioare şi flori, păsări şi norişori, pe o pânză de doi metri înălţime şi cincisprezece metri lungime, care fâlfâie peste toată strada. Orice s-ar întâmpla mai departe, e uimitor ce-au realizat. Chiar dacă opera lor o să sfârşească uitată de toată lumea, şi încă foarte curând, sfâşiată şi-abandonată în vreun cotlon al Centrului de Căutare a fetiţei răpite a oraşului, după ce o trage obloanele şi ăla. Acum însă, dincolo de inimioarele, şi florile, şi baloanele dodoloaţe, dincolo de speranţele şi dulcegăriile optimiste, inocenţa e ceva imperativ. Colegii ei de clasele-a şaptea şi-a opta[41], iată, au alcătuit o scrisoare – care acoperă cerul, viu colorată şi *sonoră* mai ales – adresată celui care le-a răpit-o pe Polly.

(treizeci)

După ce ieşim din Petaluma, urmăm indicaţiile transmise prin radio de Leon Jentz, şeriful-adjunct al lui Will, ocolim râul Petaluma pe Şoseaua 116, după care intrăm şi mai adânc în interiorul uscatului, într-o zonă de terenuri agricole cu vegetaţie bogată, iar de acolo, într-o alta, viticolă. Emily ne-a spus că fratele ei s-a descurcat bine, dar, în timp ce trecem cu maşina prin partea mai comercială şi mai de prost-gust a oraşului, dincolo de râul Napa şi de Silverado Trail[42], ni se pare din ce-n ce mai clar că Drew s-a descurcat mai mult decât bine. Proprietăţi extravagante sclipesc în soare

ca nişte pietre preţioase, alături de podgorii cu denumiri celebre, ca Stag's Leap şi Mumm, ale căror terase rezervate degustărilor sunt scobite-n versanţii colinelor, oferind vederi de milioane de dolari. „Pitoresc" nici măcar nu e termenul potrivit – parcă ar fi paradisul însuşi, dar cu nişte preţuri ameţitoare înscrise pe etichete.

Will fluieră admirativ când pătrundem pe poarta podgoriei personale a lui Drew Hague, denumită curios: „Furnizori". Leon a-ntreprins nişte cercetări pentru noi şi a descoperit că fratele şi cumnata lui Emily nu-şi îmbuteliază şi nu-şi distribuie propriul vin, ci doar vând strugurii în vale şi în împrejurimile ei. Produsele lor sunt foarte apreciate, pare-se, chiar bine cotate, dar e limpede ca bună ziua că banii şi i-au făcut cu mult înainte să le reuşească afacerea de aici. Rampa în curbă ne duce printre două şiruri de chiparoşi sculptaţi, către o vilă cu aspect grecesc, a cărei colonadă-naltă străjuieşte-o curte interioară centrală. Parc-am fi la Tara[43], sau la Partenon[44].

— Să ştii tu că ăştia-şi bat joc de noi, zice Will, pufnind pe nas.

Coloanele şi frontoanele casei propriu-zise par aduse direct din Grecia clasică. Stucatura de nuanţă crem se-ntinde la nesfârşit în toate direcţiile, o bună parte din ea fiind acoperită cu iederă. Lângă intrarea monumentală din marmură, doi câini de vânătoare, zvelţi la trupuri, dormitează, şi-abia dacă dau vreun semn c-au remarcat sosirea noastră, de parcă şi ei, ca orice altceva din împrejurimi, îndeplinesc o funcţie strict ornamentală.

Când sunăm la uşă, ne deschide o asistentă care poartă un taior cu dungulițe şi are un microfon la reverul jachetei – arată ca o combinaţie între un agent de pază şi-un director de vânzări.

— Aşteptaţi aici, vă rog! ne spune, după ce ne-a condus până la intrarea într-o bibliotecă, unde podeaua e acoperită de o mochetă groasă.

Rafturi din lemn de cireş, făcute după dimensiunile pereţilor, se ridică de la podea până la tavan, pline cu volume cartonate şi seturi legate uniform, care par să fi fost aranjate în funcţie de culoare. În şemineu, arde un ditamai focul, deşi suntem la-nceput de octombrie. Îl simt chiar şi aşa, peste cameră, de unde ne aflăm, şi-ncep să năduşesc.

După ceea ce simţim ca un interval neobişnuit de lung, îşi face apariţia Lydia Hague, într-un simplu tricou galben şi un soi de salopetă, care se

găseşte, probabil, de cumpărat la vreun magazin local de grădinărit şi bricolaj. M-abţin să reacţionez imediat şi mă uit la Will, care face la fel, şi abia după aceea ne declinăm calitatea, şi-a unuia, şi-a celuilalt. Nu ştiu ce ne-am aşteptat să găsim aici, dar nu asta, în orice caz.

— Suntem în perioada recoltărilor, ne spune Lydia, ca şi cum aşa s-ar explica totul, de la coafura ei grizonantă răvăşită până la faptul că-i neîncălţată, cu şosetele de sport albe ca două pete luminoase pe covorul des. De vreme ce nu pare stânjenită, aşa s-o fi explicând. Zice: Soţul meu e prins toată ziua, şi mă tem că şi toată noaptea. Soiurile albe le recoltăm după lăsarea întunericului, de cele mai multe ori, ca să menţinem stabile nivelurile de zahăr.

Nepoată-sa e dată dispărută şi ea preferă să vorbească de nivelurile de zahăr? îmi spun în sinea mea. Zic, în schimb, cu voce tare şi pe un ton iritat:

— Cameron e-n mare pericol. Soţul dumneavoastră va trebui să-şi facă timp.

Sunt gata să mă şi cert cu ea, dar Lydia nu face altceva decât să dea din cap cu un aer serios, după care-ntinde mâna şi ridică interfonul.

— Drew e acum pe un tractor, zice, după ce l-a pus înapoi în furcă. Dar Janice o să-ncerce să dea de el.

Janice, presupun, e asistenta cu taiorul dungat. Lydia ne face semn să ne aşezăm pe una dintre canapelele din faţa şemineului, pluşate şi supradimensionate. Zice:

— Bineînţeles că suntem oribil de-ngrijoraţi în legătură cu Cameron. Cum putem să ajutăm?

Eu şi Will schimbăm câte-o privire, înainte să ne aşezăm. E greu să-ţi faci o părere numai după Lydia însăşi sau după locul unde ne aflăm. Între cum arată ea şi cum arată palatul în care locuieşte e o discrepanţă bătătoare la ochi. Sau între nepăsarea ei iniţială şi preocuparea de acum. Care-o fi treaba?

— Puteţi să ne descrieţi relaţia pe care-o aveţi cu nepoata dumneavoastră? întreabă Will după ce ne-am făcut comozi. Se poate spune că e o relaţie apropiată?

— Eram mult mai apropiaţi, când era Cameron mică. Fiul nostru, Ashton,

are cu doi ani mai mult decât ea şi-au crescut împreună, măcar în timpul vacanţelor. Noi ne-am mutat aici acum cinci ani.

— După ce Troy şi Emily şi-au stabilit reşedinţa la Mendocino, completez.

— Exact. Ideea era să ne vedem unii cu alţii mai des, dar asta nu s-a-ntâmplat pe cât de mult ne-am fi dorit, şi noi, şi ei. Cum suntem atât de ocupaţi, iar Ashton e plecat pe Coasta de Est, cea mai mare parte din an…

Ne vorbeşte pe un ton constant, dar ceva i s-a schimbat în limbajul trupului – parcă s-a făcut mai băţoasă. Mă încearcă sentimentul că e ceva ce nu ne spune.

— Când aţi văzut-o pe Cameron ultima oară? o-ntreb.

— În iulie, cred. Când şi-a serbat Emily ziua de naştere.

— Cum vi s-a părut atunci?

— Cine, Cameron? Puţin cam distrată, dacă stau şi mă gândesc. Părea să treacă prin ceva, dar toată ziua, practic, a fost ca şi cum ar fi deraiat un tren.

O studiez în timp ce vorbeşte, simţind că mi s-a strâns năduşeala în stropi pe frunte. Acum, dacă sunt şi mai aproape de foc, mi se pare şi mai caraghios, şi mai greu de suportat să stai la o asemenea căldură. Mă las pe spate, ştergându-mi fruntea cu mâneca. Zic:

— Aţi putea spune că dumneavoastră şi soţul aveţi ceva în comun cu Emily şi Troy?

Lydia ridică din sprâncene:

— Nu, propriu-zis nu. Ei au făcut anumite alegeri… şi lasă restul frazei în aer.

— Ce alegeri? insistă să afle Will.

— Emily n-a dus o viaţă tipică, ştiu bine asta. Şi încerc să n-o judec.

— Dar…? o-ncurajez eu acum.

— Dar noi, soţul meu şi cu mine, n-am înţeles, de fapt, niciodată de ce stă ea cu Troy, zău aşa. Omul ăla nu-i capabil de fidelitate – nu era nici când ieşeau împreună, la început de tot. Un asemenea bărbat nu se schimbă, iar Emily merită mult mai mult, ar putea să-şi aleagă, efectiv, pe cine vrea. Nu mi s-a părut niciodată c-ar avea vreo noimă.

Will îmi aruncă o privire. I-am vorbit atâta despre infidelitatea lui Troy Curtis, dar tiparul mi se pare mult mai de-nţeles acum, dacă ştiu şi povestea

familiei din care provine Emily.

— Dar Cameron? întreb, ca să-ndrept discuţia în altă direcţie. Credeţi că tensiunile din căsnicia părinţilor ei au schimbat-o în vreun fel?

— Eventual, zice Lydia, gânditoare. Dar acum, sincer vorbind, Cameron s-a tot schimbat, de la o vreme. Cel puţin, aşa mi s-a părut mie.

— În ce fel?

— S-a făcut mai sensibilă, cred, mai uşor de supărat. Şi e mai greu să te apropii de ea.

— Mai precaută? sugerez.

— Poate şi asta, zice şi parcă i se întunecă privirile. Când au adus-o, la început de tot, m-am gândit că era un lucru bun pentru ei toţi. Emily îşi dorea de mult un copil. Şi era tot timpul atât de copleşită de cariera ei. De *Hollywood,* adaugă, pronunţând cuvântul de parcă ar numi un virus, ceva.

— Şi pe urmă?

— Nu ştiu să spun exact. La un moment dat, Cameron a părut să se-nchidă în ea, s-a interiorizat. Sincer, de ani de zile mă-ngrijorează biata fată. Dar nu-i vorbă că nici n-am avut prea avut cum să discut despre asta cu Emily.

Mă-ndrept de spate pe canapea, brusc mai interesată cu mult de această Lydia. Will pare şi el să-mi împărtăşească părerea. O presează:

— Vă-ngrijorează… în ce fel? În legătură cu ce, mai exact?

— M-am gândit c-ar putea să-şi facă singură ceva rău, nu ştiu ce. Nu fac aşa fetele de vârsta ei, uneori, să se taie sau să se comporte… să se pună-n pericol, cine ştie cum?

— V-aţi oferit vreodată s-o ajutaţi? întreb.

— Am încercat. În iulie, când v-am spus, parcă nici nu era prezentă. Am întrebat-o şi mi-a spus că se simte foarte bine, dar mai târziu am aflat că tocmai aflase şi ea de copil. Cu asistenta lui Troy, nici mai mult, nici mai puţin! Ce coşmar!

Se uită la noi c-o privire străpungătoare, apoi continuă:

— Presupun că ştiţi despre ce vorbesc, nu?

— Ştim, zice Will. Cameron… cum a făcut să afle?

Lydia strânge din buze pentru o clipă, înfuriată.

— Iubita lui a sunat la ei acasă şi-a răspuns fata la telefon. Vă puteţi

imagina?

Chiar că nu-mi pot imagina. Zic:

— Adică iubita lui Troy a informat-o pe Cameron că-i gravidă? E crud să faci așa ceva.

— E și crud, și eficient, clatină din cap Lydia. De fapt, e de neiertat. Cameron – probabil că se-nvârtea casa cu ea, dar tot am avut parte de un prânz de aniversare absolut formal. Salată de homar și tort de ciocolată fără gluten. Emily n-a lăsat nimic de bănuit, n-a dat nici un semn că s-ar fi-ntâmplat ceva rău. Dar așa este ea, Emily, ce să-i faci?

Lydia oftează semnificativ și adaugă:

— Eu și Drew nici n-am mai vorbit cu Troy de-atunci.

Când aud pronunțat numele lui Troy, mă trezesc brusc la realitate. După atâta vorbărie despre Cameron, aproape că am și uitat de ce-am venit până aici. Poate c-a uitat și Will, sau poate că așteaptă doar un moment potrivit.

— Cameron a dispărut pe data de douăzeci și unu, zice. Dumneavoastră și soțul ce făceați în noaptea respectivă?

— Tocmai ne apucaserăm să adunăm recolta de pinot, îi răspunde Lydia. Am stat afară, în vie, până pe la două sau trei, cred.

Vrea să spună, evident, până pe la două sau trei dimineața.

— Împreună?

— Absolut. Din august până la sfârșit de octombrie, toată lumea-i la posturi. Nu doarme nimeni.

— Și la ce oră v-ați apucat de lucru în acea seară? o-ntreb.

— Imediat după ce s-a-ntunecat. Pe la șapte.

Mi se strânge inima când aud amănuntul ăsta, nu pentru că Lydia tocmai ce ne-a oferit un alibi solid și verificabil pentru soțul ei, ci pentru că mi se pare credibilă. Nimic din toate astea nu se potrivește cu ce-mi doresc în acest moment, și anume un singur fir de care să ne legăm.

Într-un târziu, se aude zgomot pe hol și Drew Hague intră în bibliotecă. Își ia de pe cap o pălărie de pai prăfuită, gen pălărie de *cowboy*, o depune pe o măsuță de cafea, și-abia după aceea dă mâna cu fiecare dintre noi. Părul cenușiu ca blana de șoarece și rar i s-a pleoștit și-i stă caraghios de la pălărie, care i l-a tasat în forma unui cerc. Are fața-nroșită de soare și urme de noroi uscat împrăștiate peste șaua nasului. Se vede c-a muncit, nu glumă,

şi nu doar s-a jucat de-a viticultorul, aşa cum bănuiam eu, care mă simt înciudată mai mult decât uşurată. Aş vrea ca vinovăţia lui să sară în ochi, pentru ca tot scenariul ăsta să fie un fals evident.

— Domnule Hague, zice Will, ridicându-se în picioare. Sunt şeriful districtului Mendocino, Will Flood, iar aceasta-i Anna Hart, agent special. Am venit aici în legătură cu nepoata dumneavoastră, Cameron.

Drew se aşază, fără alte politeţuri. Janice a venit c-o tavă de argint pe un cărucior, cu pahare de ceai cu gheaţă, şi-ntinde şi el mâna după unul, pe care-l dă peste cap dintr-o singură-nghiţitură.

— Oribil ce se-ntâmplă cu ea, zice, după ce termină de băut, în timp ce cuburile de gheaţă încă se mai ciocnesc de pereţii paharului. Şi-acum şi la Petaluma, cu fata cealaltă – şi se-ncruntă.

— Soţia dumneavoastră ne spune că eraţi ocupat să recoltaţi, în seara în care a dispărut Cameron, mă grăbesc să intervin. E adevărat?

— Da, zice. E momentul în care suntem cel mai ocupaţi din tot cursul anului. Altfel, ne-am strădui mai mult să dăm o mână de ajutor.

— Aţi luat legătura cu Emily sau Troy, din acea noapte şi până acum?

— Adevăru-i că nu. Eu… – şi-şi duce-o mână peste cealaltă – n-am ştiut ce să le spun.

— De fapt… ne simţim oarecum stânjeniţi, adaugă Lydia. Tensiunile şi dezacordurile n-ar trebui să mai conteze în asemenea momente. Rudele ar trebui să fie alături unele de altele.

În timp ce Drew dă din cap stingherit, a-ncuviinţare, eu mă uit atentă la părul care-i stă lipit de cap şi la gulerul cămăşii, năclăit. La mâinile lui mari şi puternice. Arată el, oare, a bărbat care să-i facă rău unei fete de cincisprezece ani? Sau cuiva mult mai tânăr? Instinctu-mi spune c-ar putea, indiferent de ce alibi are. E doar un sentiment, poate fără nici o bază – dar e prezent şi nu-mi dă pace.

— Aş vrea să vă supun pe amândoi la testul cu poligraful, zice Will. Asta-i procedura standard.

— Zău? se miră Drew. Dacă aşa se face la dumneavoastră acolo… – şi-aruncă o privire spre Lydia. Numai că-n momentul ăsta, cred că-i destul de greu de programat ceva. Încă mai avem de recoltat câteva săptămâni.

— Noi n-avem *săptămâni* aici, domnule Hague, îi spun, uitându-mă urât

la el. Precis aveți lucrători care vă pot înlocui, dacă lipsiți doar câteva *ore*.

M-aștept să-l văd că dă-napoi din primul moment, dar el – nici vorbă. Are ochii-albaștri, și nici măcar nu clipește din ei. Toată frumusețea din familie a cules-o Emily, dar el, Drew, are altceva. Chiar și-n ținuta de viticultor, îmi dau seama, e obișnuit să inspire putere. Autoritate. Și rar i se-ntâmplă să-i fie contestată. Zice:

— Dacă și când cineva de pe proprietatea mea muncește, fiți siguri că sunt și eu de față. E un cod pe care-l respectăm cu sfințenie la noi, aici. Sper că-nțelegeți.

— Etica muncii de la dumneavoastră, de-aici, e foarte onorabilă, zice Will, accentuând cuvântul. Dar n-avem timp să ne arătăm flexibili în momentul de față. Așa că v-aștept la mine la birou mâine – și se uită spre Lydia. Și pe unul, și pe celălalt. La ora unsprezece dimineața-i bine?

Expresia de pe fața lui Drew se-ncordează. E furios.

— Da, sigur că da, zice Lydia, fără să se uite înspre soțul ei.

Janice își face apariția la ușă, iar Drew se apleacă înainte, luându-și brusc pălăria de unde a lăsat-o. Când se ridică, intră parcă prea mult în spațiul meu vital, preț de-o clipă, și simt emanând o vibrație de forță fizică dinspre el. Trece imediat, dar îmi lasă-n urmă senzația bizară c-a făcut mișcarea intenționat, c-a vrut să se aplece prea mult, să se apropie de mine prea mult – să-și încordeze mușchii la mine. Și-ai mei au răspuns, i-au citit subtextul instantaneu, fiindcă m-am încordat și m-am pus în gardă. Nu pot să nu mă gândesc la cum a fost acuzat de viol, în anii lui de studenție, și la faptul că violența exercitată împotriva femeilor n-are aproape niciodată de-a face cu sexul, ci cu dominația. Cu călcatul în picioare al autonomiei unei femei printr-un control absolut, mânat de ură.

După ce el pleacă, Lydia ne conduce până la ieșire.

— Ne-am uitat la știri și am văzut cazul de la Petaluma, zice. Am și câteva prietene care fac voluntariat la Centrul de căutare pentru Polly Klaas. Dacă trebuie bani pentru a pune pe picioare ceva similar și pentru Cameron, suntem gata să contribuim și noi. Am discutat deja cu Drew.

Will se uită la mine, și eu la el. Poate se simte vinovată sau rușinată că n-a făcut mai-nimic în primul moment, sau poate că vine c-o asemenea ofertă într-o încercare voalată de-a se scuza, oarecum, sau de-a compensa ce-a

făcut soțul ei, sau fiindcă este cum este. Unele soții de prădători sexuali sunt complice tăcute, în timp ce altele – foarte puține – colaborează pe față, acționând cam ca niște codoașe în legătură cu poftele respectivilor soți. Și mai sunt și din cele care nu știu și nu bănuiesc nimic, nici măcar atunci când abuzurile se petrec sub nasurile sau acoperișurile lor, iar asta nu fiindcă ar fi niște ignorante sau le-ar lipsi orice brumă de intuiție. Mulți infractori de felul ăsta posedă abilitatea cu totul specială de-a se înfățișa numai cum vor ei să fie văzuți de ceilalți. Există un palier de dualitate la ei, ca un paravan care le desparte laturile discordante ale personalității. Din scurta noastră vizită, n-avem cum ști unde anume se plasează Lydia pe toată panoplia de posibilități.

— Frumos din partea dumneavoastră să vă oferiți, îi spun, iar Will adaugă:

— Putem discuta mâine pe subiectul ăsta. Mulțumim pentru timpul acordat.

(treizeci și unu)

— Ce dracu’ a mai fost și asta? exclamă Will după ce ne urcăm înapoi în mașina lui de patrulare.

— Zău dacă știu, zic. Dar nu-mi place individul, și gata.

— Eu nu știu ce să cred. Are genul ăla de complex al carierei ajunse la jumătate, cum îl vezi pe Clint Eastwood prin filme. Și-ți dă senzația c-a trecut prin tot felul de consilii de administrație, unde s-a dat mare cu cât e de voinic și a semnat cecuri babane.

— Și aia, că nimeni de pe proprietatea lui nu muncește dacă nu-i și el de față? Chiar ne ia de proști?

Will ridică din umeri și pornește motorul, zicând:

— Oricum ai da-o, are un alibi.

Din păcate, nu-l pot contrazice. Mai arunc o privire înspre casă și spre ușa de la intrare, disproporționat de mare și de impunătoare, unde cei doi câini de vânătoare stau și-acum, și tot din profil se văd. Nu s-au mișcat nici cu un deget de când am venit, ca și cum ar fi lipiți de verandă. O asemenea operațiune viticolă are nevoie de o mulțime de brațe de lucru pentru a

funcţiona cum trebuie, dar nu se vede picior de om pe nicăieri. Poate că sunt cu toţii vârâţi adânc în vii, sau prin clădirile auxiliare din jur, ocupaţi cu storsul strugurilor sau cu ce altceva se lucrează în timpul zilei într-o vie, dar imaginea de ansamblu tot pare ciudată, ca un enorm stup de albine, perfect construit şi doldora de miere, dar lipsit cu desăvârşire de bâzâitul care se subînţelege. Zic:

— Eu tot nu l-aş exclude pe Drew ca suspect, pentru acuzaţia de viol. Pe atunci, nu era cocoţat pe nici un tractor.

— Bine zis, îmi concede Will, în timp ce parcurgem în sens invers aleea de acces, lungă şi atent îngrijită. Ea ce părere ţi-a făcut? mă-ntreabă.

— Cine, Lydia? Nu ştiu. Câteva lucruri pe care le-a spus despre Cameron mi s-au părut destul de perspicace. Dar, dacă-i pasă cu-adevărat, de ce n-a făcut nimic, de când a dispărut Cameron, ca să se-apropie de Troy şi Emily? Te-ai fi aşteptat să-şi întindă cortul chiar acolo, în camera lor de zi, cum fac rudele. Nimic nu se pupă.

— Chiar dacă e în perioada *recoltatului*, zice Will, accentuând cuvântul. Doar n-au nevoie, propriu-zis, de bani.

— Exact. Şi dacă-i poartă pică lui Troy, de ce nu se-nfăţişează la uşa lui, să-i trag un perdaf? Ai auzit ce-a zis Lydia despre Cameron, că i s-a modificat personalitatea faţă de cum era când a venit la ei în familie? Asta cică a preocupat-o pe ea. Şi-atunci, de ce n-a spus nimic, nimănui?

Will bombăne a-ncuviinţare, în timp ce ieşim înapoi în şoseaua principală, unde podgoriile se desfăşoară în şiruri lungi, unele după altele, într-o simetrie de lumini roşii-aurii. Filamente de beteală multicoloră flutură de sârme întinse pe deasupra viilor propriu-zise, menite s-alunge păsările, dar sunt frumoase chiar şi aşa, în sine. De aceea vin turiştii-n zonele viticole – nu numai ca să se abţiguiască de la măruntele degustări de Cabernet Sauvignon, ci ca să se afle, pur şi simplu, în această lume, unde fiecare suprafaţă oglindeşte-napoi lumina soarelui.

Încerc să mă aşez mai comod, în perspectiva drumului lung spre casă, dar tot îmi simt umerii încordaţi şi împovăraţi. Staţia radio a lui Will e conectată la ce transmite biroul lui de şerif. Unul dintre adjuncţi intră pe fir şi raportează un 10-15, adică un scandal într-o familie. Will se apleacă-n faţă şi ascultă concentrat, până când e trimis un alt adjunct să rezolve

disputa. Numai atunci îi pun o-ntrebare la care mă tot gândesc de ceva timp:

— Ce şanse crezi că sunt să obţinem un mandat şi să desigilăm dosarul prin care a fost dată Cameron spre adopţie?

— De ce? îmi răspunde cu o altă întrebare. Ce crezi c-am putea găsi acolo?

— Nu ştiu sigur, dar mă obsedează momentul în care a survenit abuzul, care-o fi fost ăla, suferit de Cameron. Dacă vinovat a fost Drew, o eventuală discuţie cu părinţii ei biologici ne-ar ajuta, poate, să dăm la o parte viaţa ei premergătoare adopţiei. Sau, cine ştie?, poate c-a dat peste ea şi aici vreun individ oarecare din acea primă parte a vieţii ei. S-au mai întâmplat ciudăţenii de tot felul.

— Pot să-ncerc, zice Will. Dar cum ţi s-a părut oferta Lydiei de a contribui la un centru de căutare?

— Dacă vorbea serios, n-ar trebui să-ţi faci prea multe probleme – ia-i banii, şi gata. Numai că se poate foarte bine ca nici măcar un cec mare şi tare să nu ne fie de folos, când o veni vorba ca tot oraşul să se implice. Asta funcţionează realmente bine la Petaluma.

— Ţi-am mai spus o dată, Anna. Eu nu mă pot compara cu ce au ei acolo – răpire după ameninţare cu cuţitul. Nimic din cazul nostru nu declanşează aceleaşi semnale de alarmă. Iar Polly se vede clar că era o fetiţă cu totul aparte. Ai văzut şi tu. Oamenii ăia se simt implicaţi personal. Nu poţi mima şi nici nu poţi forţa una ca asta.

— Nu poţi, aşa e, recunosc. Putem, în schimb, să-i ajutăm pe oameni să-şi facă o idee mai bună despre cine-i persoana pe care încercăm s-o găsim. Tu singur ai zis că soţii Curtis au stat mereu departe de comunitate. Precis e şi asta o parte a problemei. Ce-ar fi să convocăm o reuniune orăşenească şi să cerem sprijinul oamenilor aşa, verde-n faţă? Facem o convocare publică în presă mai întâi, ca să-i aducem la întrunire. Spunem c-avem o ştire de ultimă oră să le dăm.

— Şi avem? zice Will, cu un aer plictisit chiar şi-aşa, din profil, cum îl văd eu, şi stând cu privirile aţintite la drumul care şerpuieşte.

— Poate c-o s-avem până atunci, zic. Sau, dacă tot n-o s-avem, le arătăm ce mobilizare am făcut – un oraş întreg adunat să pună umărul pentru Cameron. Punem poze de-ale ei peste tot, după care te ridici tu şi-i repeţi

numele de zece ori, de douăzeci de ori.

— Nu poate fi atât de-ușor.

— Și altceva, ce avem de făcut?

Nu-mi răspunde. Un timp îndelungat, podgoriile trec pe lângă noi într-un amestec de verde, auriu și vânăt-închis. Lumina de amurg e ca o ființă mare și moale, care-și coboară trupul peste rotunjimile colinelor galbene și vârfurile stejarilor presărați ici și colo.

— Pot să apelez la Gray, încerc iar să-mi susțin punctul de vedere. Și la Steve Gonzales. Copiii de la liceu – toți au rămas traumatizați. Asta ne poate ajuta. Îi putem face să se simtă mai activi, îi putem responsabiliza. Nu-i putem lăsa, în schimb, să se lupte cu sentimentele căpătate, și-atât. Știi și tu cât de rău poate fi. Trebuie să *facă* și ei ceva.

— Presupun că merită încercat. Deși Troy și Emily probabil că n-o să agreeze o asemenea perspectivă.

Dă-i în mă-sa, îmi vine să zic, dar mă abțin.

— Poate c-o să-și revizuiască ei atitudinea, zic, în schimb.

E întuneric deja când Will mă lasă la GoodLife. Îmi simt picioarele ca de gumă, după ce-am stat în mașină aproape toată ziua, iar betelia blugilor mi-a săpat șanțuri în burta pe care nici nu mi-o mai simt. Decid să-mi disipez anxietatea plimbându-mă, în loc să mi-o depun pe un scaun de bar la Patterson, și-n chiar momentul în care iau decizia, mă și simt recompensată. Vântul mă-nvăluie, de cum ajung la capătul străzii Lansing, frecându-și de mine orice pală sărată la gust și răzuindu-mă de toate rămășițele zilei atât de lungi.

La marginea falezei mă uit în jos, la Big River Beach și-mi dau seama, dintr-o privire, că e decorul coșmarului meu, cel cu fata care fuge prin amestecul de alge și lemn plutitor, fugărită ea însăși sau vânată. Noaptea-i cu nori și drumu-i întunecat, dar tot văd primele câteva trepte de pământ cum o iau în jos, către țărmul nisipos, neregulat, care m-așteaptă, așa c-o iau și eu la vale, nebăgând în seamă sclipirile de avertizare din propriul meu creier. Sunt izolată aici, dacă se-ntâmplă să cad – sau și mai rău.

Dar nu mă opresc. Știu această cărare, sau mușchii mei o știu, ei țin minte cum și unde să se lase-n jos și să pipăie peretele de stâncă după locuri de sprijin pentru mâini, după câte un mănunchi de iarbă, ca un smoc de păr pe

tâmpla falezei. Ultimele câteva trepte le-au spălat apele, dar mă strecor pe fund peste locurile-nșelătoare, sprijinindu-mă în mâini la ultimul metru de coborâre, după care aterizez pe nisip ud. Îmi fuge de sub picioare cu un pleoscăit înfundat, și totuși îmi regăsesc echilibrul, ceea ce-mi dă sentimentul triumfului pentru doar un moment. Apoi mă-ntreb: *Și cum fac să urc înapoi de-aici?*

Pe măsură ce mi se deprind ochii cu-ntunericul, îmi dau seama că plaja-i pustie. Refluxul a dezgolit un covor lung și franjurat de alge. Le simt mirosul, de ceva umed și-n descompunere, în timp ce-mi croiesc drum către țărm, pe nisipul aproape fosforescent în penumbra nopții, care mi se pare mișcător și moale sub tălpile bocancilor, care-mi calcă-n toate direcțiile, încercând să ocolesc bucățile de lemn plutitor contorsionate. Când eram fată, întotdeauna le vedeam ca pe niște oase umane și trebuie să recunosc: așa le văd și-acum.

Undeva-n larg, felinarul din vârf de catarg al unui pescar de noapte pâlpâie roșiatic. De altundeva, și mai departe, o altă lumină-i răspunde – așa mi se pare mie de-aici, în tot cazul. De fapt, între cele două bărci, e o distanță de cel puțin un kilometru. Pescarii nu se cunosc între ei, mai mult ca sigur. N-au cum să se audă unul pe altul, poate doar prin stațiile de radio pe unde scurte, dacă-și deosebesc vocile de zgomotul de fond.

— Ești în regulă acolo, jos? aud strigând o voce groasă de bărbat, de pe muchia falezei.

Tresar speriată. Sus de tot, silueta masivă e lipsită de față și n-are nici pic de contur. Mi-e și greu să nu mă simt prinsă-n capcană. Mă uit degeaba-n susul și-n josul plajei, și-abia apoi strig și eu:

— Sunt bine!

— Pari blocată.

— Nu, mi-e foarte bine, îi răspund siluetei fără chip.

Nu mai zice nimic, se mulțumește să facă un semn de lehamite din mână, după care umbra i se risipește, și-l văd retrăgându-se – bine că pleacă. Deși rămân iar singură, mă simt mai în siguranță, deși mai am încă de găsit o cale de scăpare din locul ăsta. Săritura pe care am făcut-o ca să cobor pân-aici nu merge s-o fac și-napoi în sus, evident. Mă simt și proastă pentru situația în care m-am pus. Verific peretele de stâncă înainte și-napoi, doar-

doar oi găsi un urcuş posibil, dar nu există aşa ceva. N-ai de ce să te-apuci cu mâinile, şi nici scobituri bine plasate. S-a mai şi stârnit vântul şi-am început să tremur. Dacă o să trebuiască să înnoptez aici, precis o să-ngheţ de frig.

— Ei! se-aude iar vocea bărbatului de mai devreme – s-a întors. *Căcat!*, îmi spun. Zice: Ai grijă, că-ţi arunc o frânghie.

(treizeci şi doi)

Chiar şi cu frânghie, suişul e o luptă. Fibrele sunt aspre şi mi se-nfig în palme ca nişte aşchii de lemn, pe măsură ce mă salt, deget cu deget, pe dinaintea falezei de stâncă, zdrelindu-mi coatele şi genunchii, ori de câte ori zvâcnesc în sus. Muşchii spatelui mi se-ncordează, cei ai coapselor parcă mi-au luat foc. De ce pare atât de simplu să faci asta în filmele de acţiune, mă-ntreb, şi cine-i tipul ăsta, zău aşa, vreun vecin sau trecător bine-intenţionat, ori vreun răufăcător în adevăratul sens al termenului? Şi cum dracului am ajuns într-o asemenea situaţie, să-i ofer şansa unui străin oarecare să mă susţină c-o frânghie, cât sunt de grea, neavând eu însămi nici o altă şansă, decât să urc mai departe?

Când reuşesc, în fine, s-ating vârful, îmi întinde-o mână şi mă trage, fiindcă mi s-a tăiat respiraţia şi-adrenalina îmi aleargă de zor prin vene, peste muchia neregulată a falezei, până pe cărare. E hipiotul din parcul Rotary, cel parcă venit din Vara Iubirii. În spatele lui, strada-i pustie, cu vitrinele magazinelor acoperite şi-ntunecate.

— Mi-amintesc de tine, zice, lăsând să-i cadă la picioare capătul de frânghie de care a ţinut el. Nu-i foarte sigur să cobori acolo, să ştii.

Mă uit în susul şi-n josul cărării pe care ne aflăm, cântărindu-mi opţiunile pentru situaţia în care lucrurile s-ar împuţi, apoi la faţa şi la trupul bărbatului, încercând să-l citesc. E un ins masiv, destul de voinic să rupă-n două gâtul unei fete, şi încă fără efort. Sau destul de voinic să mă pună pe mine la pământ, dacă într-acolo se-ndreaptă acţiunea filmului.

— Sunt bine, zic. Ştiu ce fac. Dar mulţumesc, oricum.

— Luna trecută, zice, un val iscat din senin l-a măturat pe un tip şi l-a

dus tocmai în larg. La văgăuna Devil’s Punch[45], s-a întâmplat. Valurile astea nici nu le vezi când vin.

Are o vorbire ciudată, sacadată, cu frazele parcă scuipate-n bucăţele mici. Dar n-a făcut nici o mişcare să se-apropie de mine, şi nici n-a spus ceva din cale-afară de-ameninţător.

— O să ţin minte, zic.

— Mie-mi zice Clay LaForge, mă informează. Eram cu tipa mea în parc, stăteam acolo, şi te-am văzut adineauri, cum treceai. Dacă a văzut că nu te mai întorci, m-a trimis pe mine să verific.

— A… – nici nu-mi vine să cred ce-mi spune, fiindcă oamenilor – în tot cazul, celor mai mulţi dintre ei – li se fâlfâie de oricine care n-are o cât de mică legătură cu viaţa lor. E… frumos din partea ei, zic.

— Cu toţii tre’ s-avem grijă unii de alţii, aşa îmi spune întotdeauna. Da’, oricum, ce căutai acolo jos?

— Nimic. Probabil că mă gândeam şi n-am mai… Şi omul ăla s-a înecat? Cel de la Devil’s Punch?

— Ba bine că nu, zice bărbatul aproape-nveselit. Ce ţi-e şi cu turiştii ăştia! Cred că ştiu lucruri pe care nu le ştiu.

Nu numai felul în care vorbeşte e neobişnuit, îmi dau seama, ci tot ce spune, de fapt. E ca un personaj dintr-o carte cu poveşti, ca un vrăjitor care jonglează cu metaforele, ca un sihastru care-ţi întinde trei boabe de fasole cu puteri magice – sau, în cazul de faţă, o frânghie. Toată întâlnirea mea cu el e stranie, dar, dacă nu cumva îmi scapă vreun detaliu bătător la ochi, omul nu pare să reprezinte un pericol pentru mine. Dimpotrivă, s-ar putea dovedi util. Nu e vreun turist şi el, ci pare a fi ceva chiar mai mult decât un localnic, şi-atât. Doarme-n parc – cel puţin, aşa mi-am spus, văzându-i cortul deunăzi –, de unde poate observa pe toată lumea, cum şi pe mine m-a urmărit cu privirile, ca la o emisiune de televiziune, pe care poate s-o deschidă şi s-o închidă, în funcţie de cotul pe care stă sprijinit.

— A venit cineva de la biroul şerifului să vă pună întrebări, dumitale şi prietenilor dumitale, despre fata dispărută, Cameron Curtis? îl întreb.

— De ce? Pentru că n-are alţii, oraşul ăsta, mai apropiaţi ca noi de condiţia elementelor infracţionale? zice şi poate că face puţin şi cu ochiul – numai că lumina-i chioară şi-aici, unde-s felinare de stradă, aşa că nu văd

bine.

Ori se-amuză, ori l-am ofensat. Încerc s-o dreg:

— Nu… Pentru că staţi pe afară cea mai mare parte a timpului. Ştiţi din vedere pe oricine locuieşte aici. V-aţi da seama, cred eu, dacă ar fi ceva cum nu trebuie. Sau cineva.

Încuviinţează din cap, c-o mutră gânditoare.

— Tot felul de copii trec pe lângă parc în drum spre plajă – uneori fumând. Mai vine câte unul, din când în când, şi ne roagă să le cumpărăm bere sau câte o sticlă, cea mai mică, de Four Roses[46]. Da’ nu şi fata aia. Nu mai ştiu sigur dacă am văzut-o vreodată şi pe ea trecând pe-aici. Dacă da, nu ieşea-n evidenţă cu nimic.

— Dar dumneata ce crezi, ăsta-i un oraş sigur? Înnoptezi afară cu prietena dumitale, nu? – la care, omul ridică din umeri:

— Uneori, afară te simţi mai sigur ca înăuntru. Măcar ştii exact cu ce te confrunţi.

Aşa ceva şi Hap ar fi putut zice.

— De când locuieşti aici? îl întreb.

— De nişte ani, zice. Ast-a mea vrea, de când se ştie, să trăiască pe lângă ocean. I-am zis: Foarte bine, hai să-ncercăm. Pe-atunci, eram la Denver. Acolo-ţi bate soarele-n cap în fiecare zi, fir-ar ele să fie de zile – uneori şi când ninge. Da’ Lenore, cică altitudinea, pe ea cel puţin, a dat-o peste cap.

— Lenore? Adică… femeia pe care am cunoscut-o zilele trecute? la care el dă din cap că da.

— Nu-i plac oamenii chiar atât de mult. Mă şi mir c-a stat de vorbă cu tine.

— Ai mei au avut odată un corb de casă pe nume Lenore, zic.

— Cum… adică-n casă? – şi-acum scutură din cap, încruntându-se: Nu poţi domestici un animal ca ăsta. Îţi poartă ghinion.

— Era femelă, de fapt, şi-o foloseau la găsiri. Una din aripi nu-i funcţiona ca lumea – nici nu ştiu de ce-i spun omului ăstuia povestea, sau de ce parcă o văd şi-acum, corboaica, ţinându-se după Eden prin casă şi milogindu-se de ea să-i dea stafide, sau afine, sau bucăţele din porţia câinelui. Era în stare să şi vorbească, dar nu rostea decât atât: *Nu cumva… Nu cumva…* – probabil ceva care avea de-a face cu viaţa ei de până atunci.

Mă trezesc spunându-i acum lui Clay: Îmi venea să mor de frică numai când o vedeam. Şi-acuma cred că-mi citea gândurile.

— Bineînţeles că ţi le citea, zice el, fără ezitare. Toate păsările sunt telepate.

Oricât de ciudat ar fi acest Clay, nu mă pot abţine să-mi placă de el puţin, de genul ăsta de paria hipiot, fără un rost anume, care trăieşte sub o prelată în parcul Rotary, dar se gândeşte la munţi, sau la Waterloo, care nu-i întru totul de pe lumea de-aici, sau de pe vreo alta-n mod special.

— Unde-i Lenore a dumitale în seara asta? îl întreb.

— La cort, la noi, acolo… Probabil c-ar trebui să merg s-o anunţ că n-ai păţit nimic. E genul care-şi face griji.

— Nu valurile-s cele mai periculoase în momentul ăsta, Clay, zic. Individul care a răpit-o pe fata dispărută poate foarte bine să se plimbe liniştit printre noi.

— Nici nu m-ar mira să facă taman aşa. Într-un orăşel atât de mic. Orice se poate-ntâmpla chiar în vecini, şi nici măcar să nu-ţi dai seama.

Pentru a doua oară în doar câteva minute, mi-l reaminteşte pe Hap. Zic:

— Dumneata după cine te-ai uita mai atent? Ca suspect, adică.

Mina feţei lui se schimbă, şi-mi vine greu s-o descifrez aşa, pe-ntuneric. Dar apoi, îmi pică fisa: îl iau în serios, şi se simte flatat. Zice:

— După oricine, bănuiesc. Şi nu cred că-i aşa, ca-n filme – ceva gen *Vineri treişpe*[47]. Pun pariu că arată ca oricare dintre noi pe dinafară. Tot ce-i pe bune-nfricoşător la el e pe dinăuntru, şi-acolo, probabil că nimeni, niciodată, n-a reuşit s-arunce vreun ochi măcar.

Bună intuiţie.

— Ar fi trebuit să te faci detectiv, îi spun.

— Oi fi sub acoperire, mai ştii? îmi întoarce vorba, rânjindu-mi.

Apoi întoarce capul şi se uită peste umăr, dincolo de cercul de lumină pe care-l creează felinarul de deasupra capetelor noastre, către partea întunecată a străzii.

— Uite-o, că vine, îmi spune.

— Cine, Lenore?

— Nu, căţeaua ta…

(treizeci și trei)

Șaisprezece ani aveam, când s-a-mbolnăvit Eden, la începutul anului cu numărul șase de când locuiam la ei. Simptomele ne-au băgat în ceață la început: greață, și amețeli, și năduşeli, noaptea. Doctorul i-a spus c-ajunsese la menopauză și să aibă răbdare, că-i treceau ele, până la urmă.

— Pe dracu', menopauză! a răbufnit Hap la cină, într-o seară, în timp ce Eden mai mult se prefăcea că-și mânca porția din farfurie. Uită-te și tu, c-ai slăbit aproape douăzeci de kile!

Rar i se-ntâmpla lui Hap să ridice glasul, pentru că niciodată n-avea motiv. Eden s-a întristat, mi-a fost clar, și la fel și Lenore, care ne-a prevenit de pe speteaza ei de scaun:

— Nu cumva!… Nu cumva!…

Știam despre corbi că pot fi la fel de isteți ca papagalii, dar Lenore era mai mult decât isteață. Părea să ne citească stările de spirit cu cea mai mare ușurință și să miroasă frica. M-am uitat de la Hap la Eden, și de la ea la el, sperând să pot simți ce se-ntâmpla cu trupul ei, sau ca măcar ea, Eden, să fie în stare să simtă. Ca măcar o dată să apară și ea-n propriile ei vise.

— O să mă duc înapoi la doctor, i-a promis ea lui Hap. Îl fac eu să-mi spună ceva.

— Merg și eu cu tine, i-a tăiat-o Hap, care nu era câtuși de puțin împăcat cu ideea. O să vedem dacă doctorul ăla mai îndrăznește să vină cu aceleași căcaturi vagi, când o să fiu și eu de față.

Dar a-ndrăznit.

A mai durat un an întreg până am aflat că Eden avea cancer endometrial. În ultima ei zi cât de cât bună am fost la Point Cabrillo[48] și ne-am uitat după balene. Ne-am luat cu noi șezlonguri, cafea fierbinte și pături, să ni le ținem pe genunchi. Era o după-amiază în care vântul bătea crâncen, răsucind un milion de turbioane pe suprafața până atunci liniștită a golfului.

— Dacă ar fi să fiu vreun fel de apă oarecare, a zis Eden, uitându-se în gol, uite oceanul ăsta aș vrea să fiu.

Păi, deja ești, am vrut să-i spun. *Tot ce văd eu, tu ești.*

Orele alea petrecute împreună parcă au durat o veșnicie. Șase balene cu cocoașă am numărat.[49]

— Șase-i numărul spiritului, a zis Eden.

Am văzut vântul plesnind peste bancurile de alge ca un fel de flamuri verzi-aurii. Și apoi soarele apunând și prima dintre stelele serii, pâlpâind înainte să sclipească. Și pe urmă, luna, cum s-a ridicat, ca o seceră perlată de nisip sticlos, fragmentată și deplină în același timp.

Trei săptămâni mai târziu, Eden a murit în somn, sub un pled roz-tărcat, redusă deja la dimensiunile unui copil și la incoerență din cauza morfinei. Când a venit Hap să-mi spună și mie că soția lui nu mai era, i se buhăise fața. Nu-l văzusem niciodată plângând, și nu plângea nici atunci, doar se ținea la marginea insuportabilului, pe care trebuia, cum-necum, să-l suporte. Într-o zi, aveam să trăiesc și eu exact aceeași stare, la un nivel de intimitate îngrozitor. La momentul respectiv însă, n-am putut face altceva decât să stau mută și să mă uit la el, cum s-a retras în dormitorul pe care-l împărțiseră și cum s-a închis acolo, înăuntru, ca să fie singur cu ea. Nu l-ar fi grăbit nimeni să cheme legistul să constate. În tot cazul, nu decesul femeii ăsteia, care fusese viața lui timp de mai bine de treizeci de ani. Nu până nu era el hotărât și pregătit.

Iar mie uneia mi s-a părut imposibil să-mi iau adio. Nu eram pregătită s-o pierd pe Eden. Nu puteam. Ca-ntr-un fel de transă, m-am îndreptat spre pădure, abia simțind pe ce călcam. Câțiva kilometri buni m-am îndepărtat de oraș, hălăduind pe potecile care duceau până hăt departe, la Little Lake Road, am ajuns în Parcul Forestier Național Mendocino, unde am părăsit aproape imediat cărarea, luând-o în sus, pe versantul unei ravine abrupte, și-apoi în jos iar, vârându-mă cu forța printre ferigile ude și arbuștii spongioși. Am văzut semnele unor stricăciuni provocate de foc – miezuri de copaci arse pe dinăuntru, înnegrite și scobite.

Când am ajuns într-un crâng de arbori Sequoia bătrâni, mușchii nu mi-i mai simțeam, iar hainele-mi erau năclăite de sudoare. Aveau zeci de metri înălțime acei copaci și stăteau nemișcați ca niște turnuri. Îmi spusese Hap odată că asemenea exemplare, atât de vechi și-atât de mari, nu respirau decât o dată pe zi. Și că eu, dacă voiam într-adevăr să-i înțeleg, sau măcar pe un singur copac dintre ei, trebuia să fiu de față în momentul în care i se-ntâmpla să respire.

„Serios?“ îl întrebasem.

„Bineînțeles. Și oceanele respiră“, îmi spusese. „Și munții. Tot și toate.“

M-am oprit în mijlocul acelei colonade formate din copaci și-acolo m-am lăsat la pământ, pe stratul de ace, praf și licheni care acoperea poienița. Nu era vorba de o rugăciune, propriu-zis, ci de ceva ce-mi tot repetase Eden de-a lungul anilor. Când totul în jur o ia razna și te simți fără putere – așa-i plăcea ei să spună –, poți foarte bine să te lași în genunchi, oriunde te-ai afla, și descoperi că lumea e pregătită să te prindă-n cădere.

Avusesem prea multe mame, dar niciodată parte de suficientă mămoșenie. Cu Eden mi se oferise ocazia să mă simt și eu, măcar o dată, cât mai aproape de cum trebuia să se simtă o fiică adevărată. Și acum o pierdusem și pe ea. Mi-am impus de una sigură să mă liniștesc și-am așteptat să-mi vină credința, sau măcar un semn oarecare de cum aș fi putut merge mai departe fără ea, dar n-am avut nici o iluminare. Nimic altceva, în afară de frisoanele care-mi veneau în valuri de la propria transpirație, de-acum răcită bine, și de o tristețe care părea să cuprindă orice spațiu liber dintre copaci, dintre crengile și trunchiurile lor, dintre ace și frunze, dintre molecule. Aceeași tristețe mi s-a cuibărit și mie-n trup, strângându-se ca un pumn zdravăn, făcut din fir de argint, undeva sub coșul pieptului.

Până la urmă, n-am avut ce face și m-am ridicat înapoi în picioarele pe care mi le simțeam slabe și-am pornit-o pe lungul drum înapoi spre casă. Era deja întuneric bine când am ajuns, lumina stinsă pe verandă, și toate camerele cufundate-n beznă. Când am intrat în bucătărie și-am aprins totuși becul, corboaica Lenore m-a și speriat. Cum-necum, se strecurase și-și înfipsese ghearele în șezutul scaunului de la masă pe care stătea Eden, iar când m-am apropiat, s-a înfoiat, umflându-și penele din jurul gâtului într-un fel de guler de supărare, ca și cum ar fi protejat acel spațiu.

— Ce, ți-e foame? am întrebat, dar m-a tratat c-o tăcere mai ceva ca un strigăt.

Am găsit punga de mâncare pentru câini și-am dat să-i pun oricum câteva bucățele pe marginea scaunului, dar în momentul în care-am apropiat mâna, ea și-a fluturat aripa cea bună, cu penele de la ceafă ridicate-n sus, cât pe-aci să mă plesnească.

Am plesnit-o eu pe ea, fără să mă gândesc. Avea trupul cu mult mai zdravăn decât m-așteptam, solid și neflexibil, de parc-ar fi fost cioplită din

lemn.

S-a răzbunat imediat, împungându-mă la baza degetului mare cu ciocul şi desfăcându-şi amândouă aripile, chiar şi pe cea beteagă.

— Potoleşte-te! m-am răstit la ea şi-am ridicat iar mâna.

Eram conştientă că mersesem prea departe. Nimeni n-avea voie să lovească animalele – niciodată. Eden s-ar fi supărat rău de tot să ne vadă-n halul ăla, dar nu mă puteam abţine. Nu reuşeam să mă opresc eu prima.

— Nu cumva!… Nu cumva!…, s-a răstit la mine Lenore, cu aceeaşi expresie a ei dintotdeauna, doar c-avea, în sfârşit, şi-un sens – îmi vorbea despre ce făceam atunci şi-acolo, iar privirile din ochii ei mi-au întors inima pe dos, atât erau de reci.

M-am întins brusc după ea şi-am apucat-o cu amândouă mâinile de trupul cel voinic – am surprins-o neatentă. Oribil s-a zvârcolit la pieptul meu, răsucindu-se şi luptându-se, încercând să scape din strânsoare, fiindcă o strângeam din toate puterile. Am deschis uşa de la intrare, am ieşit pe verandă, i-am făcut vânt în curte, apoi am trântit uşa repede-n urma mea şi am încuiat-o. După care m-am repezit la mine-n cameră şi-am trântit uşa după mine, şi acolo m-am întins pe pat cu faţa-n jos, zvârcolindu-mă eu acum de supărare, de vinovăţie, de ruşine şi te miri ce alte sentimente.

Ei, scumpo, mi-ar fi spus Eden, *pe cine eşti furioasă, de fapt?*

Pe tine – dar nici asta nu era corect. Nimic nu era cum ar fi trebuit. Ochii-mi ardeau. Inima parcă-mi luase foc de-atâta goliciune.

După vreo jumătate de oră – de fapt, habar n-aveam cât stătusem acolo –, m-am ridicat şi-am traversat în linişte toată casa, până la uşa de la intrare. Am deschis-o, aşteptându-mă s-o găsesc pe Lenore pe ştergătorul de picioare sau măcar pe aleea din faţă – dar ea dispăruse. Am intrat în panică şi m-am repezit s-o caut. Dar nu era nici sub gardul viu, nici pe vreo latură a casei. Nu se refugiase prin jurul garajului sau printre pubelele de gunoi. Am apucat lanterna pătrăţoasă, mare cât un termos, pe care-o ţinea Hap în debaraua din holul de la intrare pentru nopţile cu furtună, când se-ntâmpla să ni se taie curentul, şi-am îndreptat-o către noaptea de culoarea cernelii, şoptindu-i numele corboaicei întruna, cu toate c-aş fi vrut să-l urlu. Mi-era frică să nu-l trezesc pe Hap, sau poate chiar pe Eden, oriunde s-ar fi aflat ea-n acel moment, ori sus, lângă stele, ori jos, la ţărmul franjurat al mării,

căutând şi aşteptând vreo rază de lumină scăpată dintr-o casă oarecare.

Am renunţat până la urmă şi m-am întors în bucătărie, prăbuşindu-mă pe marginea scaunului de la care-ncepuse tot coşmarul, lângă bucăţelele de hrană de câine abandonate. Făcusem ceva cumplit, şi încă deliberat, ceva ce nu mai puteam drege numai fiindcă îmi părea rău. Părerea de rău nu era suficientă ca s-o readuc pe Lenore. Dintre toate sentimentele, părerea de rău te face, probabil, să resimţi cea mai cruntă însingurare – abia acum înţelegeam –, pentru că te aduce faţă-n faţă cu tine însuţi.

(treizeci şi patru)

În timp ce câinele se-apropie de noi ţopăind, Clay LaForge zâmbeşte larg, de parcă universul i-ar fi sugerat o glumă bună. Poate c-aşa şi este. Îmi spune:

— Se zice-ntotdeauna că elefanţii au o memorie grozavă, nu? Dar eu aş pune-n orice moment un câine să se măsoare cu un elefant.

— Nu pot să am grijă de un câine, îi răspund sec, dar el zice, păstrând acelaşi zâmbet misterios:

— Ştii că, de fapt, nu noi avem grijă de ei, da? Ei aleg dacă să stea cu noi sau nu. Şi-asta-i valabil pentru orice animal, să fim bine-nţeleşi.

Mă gândesc şi-acum la Lenore, pe care-o ţinea Eden, aşa că vorbele-mi ies pe gură, nechemate:

— Am făcut şi greşeli…

Clay stă în faţa mea şi dă din cap a-nţelegere, ca şi cum ar vrea să zică: *Bineînţeles c-ai făcut.* După care pocneşte din degete, şi câinele, brusc, îşi îndreaptă atenţia spre el.

— Ceva-mi spune că n-ai cum s-o dai în bară aici. Vezi ce semne are pe faţă şi ce roşcată-i la culoare? Precis are în ea sânge de ciobănesc belgian. Rase mai deştepte sau cu mai multă intuiţie nu prea găseşti. De-aia se şi fac din ei câini poliţişti foarte buni. Pentru că intră în parteneriat cu fiinţele umane şi fac echipe.

— De unde *ştii* toate astea?

— Am fost dresor de câini odată, în altă viaţă. Ca vârstă, i-aş da vreo patru sau cinci ani cel mult. Şi-a pierdut ceva din musculatură, de la trăitul

ăsta pe străzi, dar altfel pare sănătoasă. O să trebuiască să bagi în ea nişte proteine crude, nu doar hrană conservată. Uleiul de somon îi face bine la blană şi la vedere.

— Clay… zic, încercând să-i stăvilesc avântul şi căutând cu disperare vreun alt argument.

Dar atenţia lui s-a întors la căţea. Se lasă-n genunchi lângă ea şi-şi trece mâna, c-o mişcare constantă, pricepută, din creştetul capului până la vârful cozii şi-napoi, animalul supunându-se atingerii lui.

— Ă-hă, zice el, calm, tot de jos. Unele rase de câini parcă-s cablate să ştie de ce-avem nevoie noi, oamenii, şi încă înainte să ştim chiar şi noi. Fata asta-i bună şi pe picioarele ei. Şi solidă. Nici nu ţi-ai putea dori parteneră mai bună.

Nu-mi trebuie parteneră – îi vine să insiste unei părţi din mine, dar până şi eu ştiu cât de subţire e o asemenea scuză. Cât de ostentativ de neadevărată.

— Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva, zic în schimb.

— Mda… jubilează Clay. Viaţa poate fi şi haioasă.

Ne-nsoţeşte până la parcul Rotary, unde Lenore a lui îl aşteaptă la masa de picnic, în aceeaşi ţinută ca şi mai-nainte – un maieu al celor de la Seahawks lung cât o fustă, cu părul ca o mâzgăleală blondă şi densă deasupra frunţii ridate.

— A, bun, zice, c-o juma’ de glas. Eşti bine.

— Mulţumesc că l-ai trimis pe Clay să mă caute.

— M-am gândit să nu ţi se fi-ntâmplat ceva.

— Nu, n-am nimic – şi mă uit la ei, de la unul la celălalt, cu un sentiment pe care nu mi-l explic, de recunoştinţă că-i văd în faţa mea: deşi nici măcar nu ne cunoaştem, uite că stăm aici împreună.

— Cum îl cheamă pe câinele tău? mă-ntreabă Clay.

— Bună-ntrebare. Păcat că nu-mi poate spune.

— Ba cum să nu poată? Numai că nu pe englezeşte.

Ajung la Piaţa Mendosa cu câteva minute înainte să se-nchidă, las câinele-n poziţie şezând, chiar în faţa intrării, şi dau repede o fugă după ulei de somon – degeaba, din păcate. N-au decât sardele şi anşoa la conservă. Iau câte una din fiecare, plus un fileu de somon, de un rozaliu aproape

bolnăvicios, care se vede chiar şi prin hârtia de-mpachetat albă, când mi-l înveleşte vânzătorul, şi hrană de câini – şi umedă, şi uscată.

În timp ce cumpărăturile mele avansează pe banda rulantă de la casierie, îl zăresc pe Caleb, cu braţele pline de pachete şi el.

— Ei! zice, şi privirile-i alunecă spre ce am eu în faţă. Tu ai câine?

Mă simt neliniştită, nu ştiu nici eu de ce, aproape stânjenită. Zic:

— E căţea. Şi am recuperat-o de unde era. Probabil că nu-s în toate minţile, nu?

— Eu mi-am dorit întotdeauna câine, dar n-am avut din cauza alergiei tatei la părul de animale, zice Caleb cu un aer nepăsător, deşi nu întru totul.

Dincolo de replica propriu-zisă, pare să existe-o umbră de revendicare emoţională. Un soi de bifă pe coloana lucrurilor de care viaţa l-a privat – sau poate nu viaţa în sine, ci sub formă de Jack Ford.

Când ieşim din magazin, are loc un fel de răsuceală între Caleb şi câine, care-şi dau bineţe reciproc.

— E chiar frumoasă, zice Caleb. Şi pare deşteaptă.

— Aşa mi s-a spus.

O luăm înspre Fordul meu Bronco, unde-mi depun cumpărăturile, iar câinele sare direct pe bancheta din spate, ca şi cum şi-ar cunoaşte locul deja. Încă stau cu spatele-ntors la el, când îl aud pe Caleb zicând:

— M-am întâlnit ieri cu Will. Mi-a spus că-l ajuţi cu cazul fetei ăleia dispărute.

Mă răsucesc dintr-o singură mişcare cu faţa către el, de-a dreptul surprinsă – doar am stabilit cu Will să fiu de faţă, dar incognito.

— N-am nici un rol oficial, nimic de felul ăsta, zic.

— Aha… Credeam că nu faci decât să-ţi arunci un ochi peste toată chestia.

— Şi eu la fel, zic şi trântesc uşa portbagajului. La tine-i totul bine, Caleb? Poţi să-mi spui.

Îmi aruncă o privire, după care se uită-n altă direcţie. Zice într-un târziu:

— Nu prea vorbesc eu despre zilele de-atunci, Anna. E mult mai uşor să nu…

— Bineînţeles că nu, zic. Am priceput. Auzi, vrei să bem ceva-mpreună? Fac eu cinste.

— No… Tre’ s-ajung acasă – și-și saltă cumpărăturile din brațe ca pe un scut, ca o scuză. Rămâne pe altă dată?

— Da, sigur că da. Ne vedem curând.

Pe drumul de ieșire din oraș, cobor geamul și dau drumul la radio. *Against the Wind*[50], cântat de Bob Seger, se revarsă-n mașina pe care-o simt mai solidă cumva, cu cățeaua-ntinsă pe bancheta din spate, ca și cum ar fi a ei mașina. M-am gândit, în primul moment, c-o să existe o perioadă lungă de acomodare între noi două, dar ea, cel puțin, pare total relaxată și fără griji.

Când ajungem la cabană își găsește imediat un loc lângă soba cu lemne și se-așază răbdătoare, așteptând să i se dea de mâncare. Gătesc jumate din somon pentru mine, frigându-l câteva minute pe fiecare parte în tigaia încinsă, din care uleiul sare-n toate părțile. Mâncăm și eu, și ea, după care-o văd că se-ntinde la picioarele mele, când iau exemplarul din *Jane Eyre*, căutând indicii în pasajele subliniate de Cameron și la paginile cu colțuri îndoite ca semn de carte: „Puțin mi-a mai rămas din mine însămi – am nevoie de tine…“; „Sufletul are, din fericire, un interpret… în ochi…“; „M-a făcut să-l iubesc, fără să se uite la mine…“; „Ești cât de cât la fel ca mine, Jane, ce crezi?“

Cartea pare a fi o enigmă și ea, la fel ca tot restul, ce are de-a face cu Cameron, dar pot eu s-o rezolv, oare? Cheia dilemei legate de ea și de durerea ei o fi aici, între paginile volumului ăstuia jerpelit din colecția Penguin Classics, sau poate caut eu ce nu trebuie, unde nu trebuie, agățându-mă de câte un pai pe ici, pe colo?

Pun jos cartea, fiindcă simt că-mi ard ochii, și mă uit la câine, în schimb. Vârful negru al nasului aproape că atinge peretele, iar burta i se ridică și-i coboară liniștită, de parcă viața pe care a dus-o înainte nu-i mai ocupă spațiul acum și n-o mai deranjează câtuși de puțin. Atât de-mpăcată doarme, încât atmosfera din toată încăperea se simte mai ușoară și mai caldă.

(treizeci și cinci)

— Pe asta o rezolvăm, zice Will a doua zi dimineață, înainte să ajungă

tehnicianul cu poligraful de la Sacramento, să-i testeze pe Lydia şi Drew Hague. Ziceai că te duci să stai de vorbă cu Gray şi cu Steve Gonzalez, ca să-i pui să facă puţin tam-tam în legătură cu centrul de căutare, dacă am înţeles eu bine?

— O să fie la şcoală toată ziua. Pot să te ajut aici.

— Avem destui oameni implicaţi. Du-te şi te odihneşte puţin, şi ne revedem ceva mai târziu?

— Să mă odihnesc? mă mir, fiindcă nu-mi vine-a crede. Când avem două fete lipsă, poate chiar trei?

Se uită la mine cu aerul că-mi spune s-o las moartă.

— E vorba doar de câteva ore. Iau eu legătura cu tine mai târziu – şi se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, lăsându-mă să mă-ntreb dacă nu cumva îmi plăteşte pentru ce-a fost la Petaluma şi ce i-am spus lui Rod Fraser. Poate că mai e şi-acum furios că-i lipsesc resursele şi că n-are destui oameni, sau poate că la mijloc e ceva şi mai complicat de-atât: dezacordul dintre noi, legat de cum a ieşit Emily Hague la testul cu poligraful, sau ce mi-a spus el, Will, la Patterson, că mă implic emoţional prea mult, în cazul ăsta, pentru binele meu personal. Oricare i-ar fi motivele, pare să tragă o linie clară, lăsându-mă pe mine de partea cealaltă a ei.

Mă urc înapoi în Fordul Bronco, iritată, pentru că mă simt ţinută la distanţă.

— Tu vrei să te odihneşti? întreb căţeaua când o văd că-şi înalţă capul de pe bancheta din spate, după care-şi îndreaptă urechile-nainte, cască ochii mari, ascultă atent. Mda, exact… Nici eu, zic.

Mai întâi ne-ndreptăm spre porţiunea de drum de coastă care trece pe lângă reşedinţa soţilor Curtis. De când am stat de vorbă cu Emily, n-am renunţat la teoria mea c-ar fi putut Cameron să dezactiveze alarma şi-apoi să se strecoare afară din casă pe fereastra de la camera ei şi s-o ia prin pădure, unde s-ar fi întâlnit cu cineva care-o aştepta pe undeva pe-acolo. Cineva care-i promisese ceva de valoare pentru ea – poate iubire, sau eliberarea de presiunile şi tulburările din familie. Cineva la care ea se gândise ca la un colac de salvare, când simţise că se-neca pe dinăuntru.

Porţiunea respectivă de drum e destul de-ndepărtată de oraş ca să pară izolată, imediat dincolo de un câmp vast, fără construcţii pe el, situat la

câţiva kilometri de orăşelul Caspar, unde nu locuiesc decât o mână de rezidenţi. Casele pe care totuşi le văd când parchez pe marginea drumului sunt bine ascunse-n spatele unor garduri special construite pentru discreţie. Chiar dacă răpitorul zăbovise aici, lângă drum, aşteptând-o pe Cameron s-apară, probabil că era târziu şi-ntuneric, iar şansele, prea puţine să poată fi zărit de cineva, darămite să-i fie recunoscute marca şi modelul maşinii cu care venise.

Cobor din maşina cu care-am venit – câinele, după mine – şi mă pun pe căutat, oricum, eventuale semne: ierburi călcate, pete de ulei, urme de roţi sau de paşi. Cercetăm atent amândouă marginile drumului, după care ne lărgim aria căutărilor peste câmp şi prin pădure, cu ochii după orice-ar putea părea nelalocul lui. Dacă a pus imediat stăpânire pe ea şi-a târât-o până pe undeva prin apropiere? Dacă i-a trântit cadavrul printre ferigi, ori a-ngropat-o în cine ştie ce bortă în pământ? Gama posibilităţilor sumbre mi se desfăşoară-n minte, pentru că asta mi-e meseria. Caut un cadavru, ştiind că s-ar putea să nu-l găsim niciodată. Şi mai e şi cealaltă latură a mea, cea iraţională, care nu vrea să renunţe la varianta prea puţin plauzibilă c-ar putea fi încă în viaţă Cameron. Astea două laturi ale mele sunt mereu în conflict. Mintea mea crede că e dispărută pe vecie. Inima mea nu acceptă aşa ceva – refuză.

E aproape ora prânzului când mă opresc, în fine, cu blugii umezi la manşete şi picioarele obosite. Mă-ntorc la maşină şi stau aşa o vreme, destul de mult, la volan, întrebându-mă unde aş mai putea merge în continuare. Brusc, mă luminez: la clarvăzătoare.

Tally Hollander nu e greu de găsit. Dau de numele ei în oraş, într-un anuar telefonic, şi-ajung în mai puţin de douăzeci de minute la Comptche, dibuindu-i şi adresa, unde scrie, pe-o pancartă mare, vopsită: „FERMA BELŞUGULUI“: LÂNĂ ŞI LAPTE DE ALPACA DE VÂNZARE AICI. Dintre toţi clarvăzătorii şi mediii cu care am lucrat de-a lungul anilor, cei mai mulţi erau modeşti şi căutau să treacă neobservaţi. Dar aşa ceva – să aibă o fermă de alpacale? Şi, zău, cine ştia că pot fi mulse?

Aleea din faţa casei descrie o curbă în pantă, iar în vârful ei se înalţă clădirea unei ferme absolut moderne, c-o verandă de jur împrejur şi un acoperiş oblic, din tablă ondulată. Într-o parte, se află o rulotă model

Airstream lucioasă, care are o copertină roşu cu alb întinsă deasupra intrării. Acolo e şi-o tablă ca de şcoală, pe care sunt scrise cu cretă numele animalelor şi preţurile diverselor produse de vânzare: lapte, brânză şi lână, apoi miere, gem şi flori proaspete. Îmi vine să cred c-o asemenea femeie nici nu există în realitate – poate doar ca personaj în vreun film.

Cobor din Fordul Bronco, şi căţeaua, iar după mine, ignorând alpacalele, ca o parteneră de nădejde ce-mi este, mai mult decât evident. O femeie vine din casă şi se opreşte pe verandă, în faţă. Poartă o rochie lungă de in şi are un şorţ peste ea, trecut de două ori peste talie, cu papuci de fetru-n picioare. Părul şi-l poartă scurt, retezat şi de-o culoare stacojie, cu bretonul neobişnuit, asimetric. Ne-ntreabă:

— Pot să v-ajut cu ceva?

— Sper că da, zic. Sunt Anna Hart, detectiv, şi lucrez la biroul şerifului din Mendocino. Aveţi câteva minute să stăm de vorbă?

— Sigur că da, zice şi-şi propteşte mâinile-n şolduri de-o manieră primitoare, senină. Şi aţi adus şi un prieten. Haideţi, intraţi amândouă.

La Tally în bucătărie, dezordinea şi clarobscurul fac o atmosferă plăcută. E în formă de L şi urmează linia verandei care înconjoară casa. Pe blatul de lemn al insulei de gătit, borcane pline cu ierburi stau alături de-o colecţie de cărţi care nu par să-i aparţină unui singur cititor şi nicidecum nu-s potrivite într-o bucătărie – una despre schimbările climatice, lângă un roman de Agatha Christie, lângă un volum de poezii de-ale lui Puşkin.

Tally aprinde focul sub ceainic şi-aduce un castron de ceramică, plin cu mandarine, pe masa de bucătărie rotundă, la care stau jos şi-o urmăresc din priviri, cu câinele aşezat la picioarele mele. Are vreo cincizeci de ani, poate ceva mai mult, şi e simpatică – are nişte riduri fine în jurul gurii şi ochi în care se citeşte că-şi petrece mult timp afară, la soare. Felul cum e-mbrăcată şi ţinuta ei, în general, mi se par mai degrabă caracteristice unei pictoriţe decât unei clarvăzătoare, dar pentru asta probabil că de vină e California de Nord. Aici, toată lumea-i fie pictor, fie olar, fie bijutier – dacă nu cumva toate trei la un loc.

— Sunt convinsă că ştiţi, îi spun, că mai multe fete din zonă sunt date dispărute. Numele dumneavoastră l-am aflat recent, în legătură cu Shannan Russo.

— Aşa e, zice şi se-aşază în faţa mea, de cealaltă parte a mesei, întinzându-şi mâinile pe tăblia de lemn, cu palmele-n sus – e o poziţie neobişnuită, dar ceea ce observ, în primul rând, e că nu dă semne de nervozitate sau de iritare în legătură cu prezenţa mea la ea în casă. Am sunat-o pe mama ei, zice. Am simţit că era de datoria mea.

— Shannan lipseşte din iunie, Tally. De ce-aţi sunat-o abia acum?

— M-am trezit, la un moment dat, cu numele ei în minte şi cu sentimentul foarte clar că fusese omorâtă.

— E ceva tipic pentru dumneavoastră? Genul ăsta de viziune?

Ea se uită la mine gânditoare, clipind mai des.

— Am avut întotdeauna darul ăsta, zice, dacă asta vreţi să ştiţi. Când eram ceva mai tânără, nu-nţelegeam nici mesajele propriu-zise, nici cum ar fi trebuit să reacţionez în legătură cu ele. Nu-mi e întotdeauna clar cum aş putea s-ajut, dar, în ultima vreme, imaginile şi sentimentele pe care mi le dau ele sunt din ce în ce mai puternice. Şi nu numai în legătură cu Shannan. L-am sunat pe şeriful Flood, acum aproape două săptămâni, încercând să stau de vorbă cu el despre Cameron Curtis, dar nici n-a vrut s-audă ce-aveam să-i comunic.

Mă aplec mai în faţă, fiindcă îmi aduc aminte cum, în prima zi când m-am întors în oraş, i-am auzit întâmplător pe doi bărbaţi ciorovăindu-se tocmai în legătură cu asta, şi dacă Tally era sau nu vreo şarlatancă. Probabil c-auziseră povestea de la Will sau de la cineva din biroul şerifului. Dacă e, cumva, o şarlatancă – şi-ar putea foarte bine să fie –, cel puţin eu încă nu-mi dau seama.

— Credeţi că mai e-n viaţă, Tally? De Cameron vorbesc.

— Cred că da, numai că n-o să mai fie, dacă nu-l opriţi pe individ – şi se uită drept în ochii mei. Sunt o mulţime de mistere-n univers. Eu nu pretind că-nţeleg tot ce mi se dezvăluie, dar fac ce pot ca să nu mă tem de viziunile pe care le am.

— Karen Russo ce-a spus, când i-aţi telefonat?

— A plâns. Are sentimentul că numai ea-i de vină, că din cauza ei a plecat Shannan.

— Serios? Will Flood a rămas cu impresia că de mult Karen s-a spălat pe mâini de Shannan.

— Poate că ăsta e un mecanism de apărare contra vinovăției. Când era mică Shannan, erau în jurul ei o mulțime de bărbați, multă instabilitate. Și violență. Karen are ce să regrete.

— Asta ea v-a spus?

— Oamenii îmi spun tot felul de lucruri, Anna. Par să simtă nevoia. Cred că-i ajută să nu se mai simtă așa împovărați.

— Și, deci, v-a crezut?

Tally se uită la mine cu niște ochi limpezi ca sticla de muzeu – nu clipește și nu se oprește. Zice:

— Da. Poate c-o să fie acum în stare să-și plângă fiica și-o să-și mai găsească puțină pace sufletească. Oricine merită așa ceva, nu credeți?

Pe podea, la picioarele mele, câinele se mișcă. Îi ating trupul cald și solid c-o gambă, dar tot mă simt agitată, ca și cum ar vorbi despre viața mea Tally, nu de ce-a trăit Karen Russo.

— Și altceva, legat de vis? o-ntreb.

— Shannan purta o jachetă din blană de iepure, scurtă, până-n talie, cu fermoar. Și foarte moale – mai moale decât orice altceva.

— Haina înseamnă ceva? O purta și când a murit? E vreo dovadă într-unul dintre buzunare?

— Posibil. Eu sunt doar un canal de comunicare, Anna. Dumneata ești detectiva. Dacă e cineva care poate să rezolve toate misterele astea, cine să fie, dacă nu dumneata? Și tonul i se schimbă, devine mai direct: Crezi în lumea cealaltă? În viața de după moarte?

Simt că mi se-ncordează un mușchi dintre omoplați. Nu știu la ce vrea s-ajungă, spunându-mi așa ceva, dar nu vreau s-o urmez pe drumul ăsta. Zic:

— Ce altceva-mi puteți spune, Tally, despre Cameron Curtis?

— Am visat-o imediat după ce-a fost dată dispărută, zice, fără să pară deloc tulburată c-am schimbat subiectul atât de-abrupt. Cât e de-atunci? Zece zile, douăsprezece? Era singură, și undeva într-un spațiu strâmt. Și rănită urât de tot, dar în viață, clar.

Când auzi vorbele astea – „în viață“ –, te simți reconfortat, chiar dacă sursa lor nu-i neapărat o persoană de-ncredere.

— Undeva în apropiere? întreb. Ați recunoscut ceva?

— Mă tem că nu, zice, studiindu-și cana de ceai și mângâindu-i între

degete rotunjimile ceramice de culoarea verde-mușchi. Și după o vreme: Nu mă crezi, Anna. E-n regulă, numai că o parte a dumitale mă crede – sau vrea să mă creadă. În sufletul dumitale, speri să te pot ajuta s-ajungi la Cameron, pe unde-o fi ea.

Răbufnirea ei bruscă de intimitate mă face să mă simt stânjenită. De unde ar putea ști ce e în sufletul meu? Întreb:

— Aţi mai făcut așa ceva la modul profesionist, până acum? Adică, să lucrați cu oamenii legii?

Dă din cap că da.

— Când locuiam în Oregon, aproape de Portland, zice. Aici nu locuiesc decât de puțin peste un an. Și mi se-ntâmplă să uit cum funcționează orașele mici, câtă nervozitate-i cuprinde pe oameni când au de-a face cu lucruri care nu sunt chiar întru totul raționale. Dar cred că orice soi de percepție presupune și-o anumită responsabilitate. Cred că te pot ajuta s-o găsești, Anna.

— Pe mine? De ce nu reluați discuția cu Will Flood? Poate că de data asta v-ar asculta.

— Știi foarte bine că nici nu vrea s-audă, zice, ridicând farfurioara de pe masă și punând-o la loc. Suntem cu toții numai energie, să știi, dumneata, eu, masa asta, orașul ăsta. Cu toții ne mișcăm după anumite frecvențe. Când ne săvârșim din viață, esența noastră merge mai departe, continuă să se miște.

Uşurătatea cu care vorbește mă irită, sau poate că e vorba de mai mult de-atât. O-ntreb:

— Unde vreţi s-ajungeţi?

La care ea-mi dă la o parte ostilitatea fără nici un efort:

— Sunt lucruri care ne schimbă fundamental și de partea asta, cum ar fi pierderea sau trauma. Gândește-te puțin. Știm că trauma ne afectează creierul. De ce nu ne-ar afecta și energia? Bineînţeles că ne-o afectează. Categoric. Dumneata eşti acum, Anna, persoana care trebuie ajutată.

— Cum adică? De ce?

— Ăsta-i scopul vieții dumitale, dintr-un motiv anume. Lucrurile pe care le-ai pierdut în viață te-au adus în situația de a-i ajuta pe acești copii și pe aceste domnișoare. Cred că știi că așa e, cum îți spun, doar că nu poți vedea

ce văd eu.

Simt că mă strânge-n piept ceva, în timp ce-o ascult. Nu vreau să știu mai mult, numai că știu.

— Ce anume? întreb.

— Spiritele copiilor pe care i-ai ajutat plutesc deasupra dumitale ca stelele. Chiar și-acum te-nconjoară.

Ca *stelele*? Imaginea mi se pare aproape caraghioasă. Și cum sunt, stropite cu sentimentul pierderii? Cu disperare?

— Ce doriți de la mine? întreb iar.

— Dumneata ești cea care a venit la mine, dacă ții minte – și se oprește, cu privirile ațintite la propriile mâini cu pielea rozalie crăpată, mâinile unei femei care muncește. Zice: Eu sunt mesagerul aici, nimic mai mult, Anna. Nu știu cine-a răpit-o pe Cameron, dar simt că emană o mulțime de-ntunecime, de haos. Nu vrea cu tot dinadinsul s-o omoare, dar nici nu știe dacă se poate abține. Caută să se lupte cu propriii demoni, dar sunt puternici demonii lui. Nu cred că Shannan a fost prima lui victimă. Și Cameron, cu siguranță, n-o să fie ultima, dacă nu-l oprește nimeni, Anna.

Urăsc tot ce-mi spune, chiar dacă nu m-am hotărât încă pe de-a-ntregul dacă s-o cred sau nu. Zic:

— Măcar *putem* să-l oprim?

— Cred că da.

Lipit de picioarele mele, câinele zvâcnește, răsucindu-se într-un vis în care aleargă sau vânează. Îi simt partea caldă a trupului cum se ridică și coboară, c-o scurtă pauză de respirat între cele două mișcări.

Tally își coboară și ea privirile către animal, iar expresia feței parcă i se-nmoaie. Zice:

— Ca un greiere face, nu crezi?

Ba cred, îmi spun în minte, după care-mi îndrept iar atenția la ce mă doare:

— Ne mână timpul din urmă, Tally. Cu fiecare zi care trece, șansele de-a o mai găsit pe Cameron în viață se subțiază.

— Dacă afli mai multe despre Shannan, ai putea să te-apropii mai tare și de Cameron.

— Asta-mi spune intuiția și mie. Am pus în mișcare o supraveghere

aeriană, ca să-i găsim, în primul rând, maşina. Dar avem de acoperit o arie de peste două mii cinci sute de kilometri pătraţi de sălbăticie. Căutăm acu-n carul cu fân.

— Şi totuşi unii oameni găsesc acel ac, nu-i aşa? Cred c-o să se lămurească lucrurile astea, într-un fel sau altul. La urma urmelor, ai fost atrasă aici, la mine. Universul n-are treabă cu hazardul.

— *Cine* sunteţi, zău aşa? o întreb iar, auzind în urechi un vag muget.

— Cum am spus. Eu sunt mesagerul, nimic altceva.

(treizeci şi şase)

— Care-i treaba? vrea să ştie Will când ne-ntâlnim în faţă la Patterson, în a doua parte a zilei, şi-i cad ochii pe Lăcustă.

Nu era pe englezeşte, aşa cum a profeţit Clay LaForge, dar cu puţin ajutor de la Tally Hollander a reuşit ea însăşi, până la urmă, să-mi spună cum o cheamă.

— Noua mea parteneră, zic, ceea ce-mi asigură un zâmbet, chiar dacă unul fugar.

— Te-ai odihnit azi, cât de cât? mă-ntreabă.

— Puţin, îl mint.

Se dovedeşte că Wanda, barmaniţa, vorbeşte câineza şi nici nu vrea s-audă ca Lăcustă să rămân-afară câtă vreme noi mâncăm, deşi bucătarul se lansează într-o serie de apelative şi-ameninţă cu pumnul. Ea-i face semn să se ducă-nvârtindu-se şi ne aduce meniul special de prânz, adică sandviciuri cu peşte şi salată de varză tăiată fâşiuţe, cu un spârc de oţet. Pe urmă, Will mă pune la curent cu felul în care s-a desfăşurat întâlnirea lui de dimineaţă cu soţii Hague.

— Poligraful n-a evidenţiat nimic suspect la el, şi nici la ea, la Lydia, zice. L-am pus pe Leon să mai facă nişte săpături şi pentru noi. Le-a pus întrebări câtorva din personalul viei „Furnizori“ şi unora dintre vecini. Se pare că alibiul invocat de Drew se verifică pentru noaptea respectivă – a lucrat alături de angajaţii lui, cu o mulţime de martori. Plus că, din ce-a rezultat, acuzaţia de viol împotriva lui a fost, mai curând, cusută cu aţă albă. Fata n-avea şaisprezece ani, ci şaptesprezece, şi un cazier judiciar pe

deasupra. Cu câteva luni mai înainte, îi făcuse avansuri unui agent sub acoperire de la Moravuri, propunându-i să „meargă“ cu ea. După toată povestea, se vede că Drew a mai curăţat din mizeria lăsată-n urmă. Ai văzut şi tu. E-mpărat peste Valea Napa şi-un cetăţean model.

— Am văzut, zic, deşi nu reuşesc să-mi înfrânez scepticismul din glas. Dar a mai fost ceva, când ne-am întâlnit ieri cu ei amândoi. Nu ştiu, dar am avut senzaţia că nu-i plac femeile. Că se simte ameninţat de ele.

— Pe ce te bazezi?

— Pe ceva ce-am simţit eu.

Aşteaptă să-i mai spun ceva, dar n-am ce.

— Te-anunţ că lui Troy, din contră, zice, par să-i placă prea mult femeile.

— Cine, asistenta lui, adică? Iubita?

— *Fosta* lui asistentă, mă lămureşte. Pe nume Indiana Silverstein. Are douăzeci şi doi de ani şi preferă să tacă. Detaliile astea mi le-a oferit o altă femeie care a fost asistenta lui personală de la Paramount şi care a cerut să fie transferată acum doi ani, după doar şase luni petrecute la Troy în birou.

— Dă-mi voie să ghicesc. I-a făcut avansuri.

— Şi promisiuni grozave. Din câte-am înţeles, cea mai mare parte din echipa lui administrativă e formată din tinere aspirante, care aşteaptă să fie descoperite.

— Ce porc! Dar bine că asta, măcar, nu i-a cedat. Ţi-a spus ceva despre cine i-a luat locul?

— Doar că Indiana vrea să păstreze copilul.

— Putem afla dacă o fi încercat s-o plătească să tacă?

— Nu fără mandat, şi n-avem nici un motiv să cerem aşa ceva. Nu deocamdată, în orice caz. Poate că nu e chiar de neimaginat c-ar avea sentimente pentru ea?

— Hai, zău aşa! exclam, împingând cu furculiţa-n salata de varză din farfurie. Nu cred, nici să mă tai.

— Poate că nici eu nu cred, zice Will, dar ce importanţă are? Dacă-i un afemeiat nenorocit, înseamnă că i-a făcut neapărat vreun rău şi fiică-sii?

— Nu, dar tot ar putea Drew Hague să fie vinovatul – nu crezi? mă grăbesc să revin la ideea mea. Simplul fapt că are un alibi pentru data de douăzeci şi unu înseamnă că nu putea s-o fi luat în colimator încă de mai

demult? Ba putea foarte bine. Iar tu ai putea să-l chemi înapoi la un interogatoriu în care să lărgești puțin aria întrebărilor.

— Bine, zice Will, răsucind șervețelul între degete ca pe un carusel. Dar și dacă se dovedește că Drew a făcut cine știe ce, în urmă cu mulți ani, și-a abuzat de Cameron, îl exonerează alibiul pentru noaptea când a dispărut ea. Și asta înseamnă că e vorba despre cu totul altcineva. Poate vreun prieten al familiei, vreun vecin, vreun profesor? Poate cineva de la Los Angeles, dinainte ca familia să se fi mutat aici, la noi?

— Poate, zic, și simt un talmeș-balmeș în minte – n-avem destule fire de urmat, iar timp să le căutăm, nici atât –, eu, care speram ca intuițiile mele să se alinieze. Ce urmează acum? *Cine* vine la rând? Zic: Am nevoie de timp de gândire.

— Ei, atunci, câtă vreme te gândești, ce zici de asta? Ieri, la ora 3 și două minute după-masa, lui Marc Klaas i-a sunat brusc telefonul de-acasă, de la Sausalito. A răspuns, și-o voce de fetiță i-a spus: „Tati, eu sunt“.

— Ce?!

— Convorbirea n-a durat mai mult de-un minut. I-a spus că era la un hotel, dar nu știa la care, nici unde anume. C-o răpise un bărbat, că-i era frică și foame. După care a-nchis.

— Și Klaas crede că era chiar Polly?

— Cică ar putea să jure, dar treaba-i alta. N-avea dispozitiv de localizare a convorbirii la telefonul lui.

— Fir-ar al dracului! exclam. Cum se poate așa ceva?

— Fata locuiește cu maică-sa. Telefonul e ascultat la Eve Nichol acasă, nu la taică-su, la Klaas. Pare-se că nu s-a gândit nimeni chiar așa departe.

— Dacă Polly era, de ce să fi sunat la tati, și nu la mami? nu mă pot abține să-ntreb. Cu maică-sa trăiește cea mai mare parte din timp – la care Will ridică din umeri:

— Poate că nu putea să sune în altă localitate? O fi la San Francisco? N-avem cum să știm, în faza de-acum. Doar dacă mai sună o dată.

Gândurile-mi zboară la Rod Fraser. O asemenea greșeală nu-i doar mană cerească pentru presă, ci se poate dovedi mortală pentru cariera lui. Și mai sunt și ramificațiile de ordin personal. Sentimentul de vinovăție va fi, pentru el, mai sonor și mai aspru decât orice i-ar putea reproșa oricine din afară.

— Bietul Rod, zic. Dumnezeule!

— Știu, zice Will. Îți închipui ce-nseamnă o scăpare atât de grosolană? Când s-o afla-n presă, o să vuiască tot orașul ăla, de-o să-și iasă din minți. Poate că-i mai bine că noi n-avem un asemenea circ aici, la urma urmei.

— Ăsta-i riscul pe care ți-l asumi când joci în stil mare, zic.

La televizorul de deasupra barului, rulează un meci de fotbal din Argentina, dar o burtieră se desfășoară-n partea de jos a ecranului, cu știrile de ultimă oră despre Polly și cazul ei. Numele și figura-i sunt cunoscute în toată lumea deja, și totuși, lăsând la o parte apelul telefonic ratat de anchetatori, nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic în legătură cu ea de-o săptămână. Asta mă face să mă simt și mai neliniștită în privința cazului nostru decât îmi vine să recunosc. Zic:

— La reuniunea ta orășenească, s-a-ntâmplat ceva?

— Am rezervat pentru sâmbătă Centrul Comunitar și am depus o cerere de preluare totală a clădirii, ca să deschidem în ea un Centru de Recuperare. Cei de la Mendocino Beacon s-au declarat de acord să producă ei, într-un tiraj consistent, afișul care s-o înfățișeze pe Cameron și să anunțe dispariția ei, pentru a fi răspândit în țară.

— Sâmbătă-i bine, mă declar de acord. O s-avem o participare mai bună, poate chiar și câțiva turiști. Încăperea unde-o să se țină trebuie s-arate plină – și-mi rotesc privirile peste local, ca și cum aș căuta confirmarea de jur împrejur, pentru că tocmai pe oamenii care sunt aici îi vrem de partea noastră. Zic: O să mă duc să stau de vorbă cu Gray, de-ndată ce ne ridicăm să plecăm, iar pe urmă, cu Emily. Trebuie să lipim poze cu Cameron peste tot, ca să le filmeze orice cameră de televiziune. Imaginile-i mișcă pe oameni. Dac-o s-o vadă la diverse vârste, o să li se pară cu atât mai reală, ca ființă umană. Afișele care anunță dispariția pot foarte ușor să treacă neobservate.

— Asta înțeleg, zice Will. Dar îmi pare rău că nu putem avea un limbaj mai dur, înainte să le tipărim și să le răspândim. E clar că nu putem scrie-acolo: „Răpită“, fiindcă ar însemna să inducem în eroare.

— Și-am fi la limita eticului, adaug. Ce-ar fi să scriem ceva de genul: „Se bănuiește o infracțiune“? Ca exprimare, ar fi undeva pe la mijloc, dar tot ne-ar aduce puțin mai multă atenție. Azi e șase. Au trecut deja două săptămâni,

şi n-avem nici măcar un singur fir solid. Nu-mi place cum se prefigurează şansele.

Will încuviinţează cu un aer serios, exact când se-apropie Wanda c-o farfurie pentru Lăcustă – un morman de hamburgeri pe care i-a rupt ea-n bucăţi de câte-o înghiţitură.

— Şşşt! ne spune, aruncând o privire către fereastra care dă-n bucătărie, apoi dă fuga să ia şi să ne-aducă nota.

Cu toate că ştiu c-o s-ajungem, probabil, să ne certăm, întreb:

— Ascultă, Will, de ce i-ai spus lui Caleb că eu lucrez la cazul ăsta? Parcă ne-am înţeles că prezenţa mea e total neoficială.

— Ce tot spui acolo? E Caleb, nu cine ştie ce jurnalist.

— Da, şi?

— Îmi pare rău. Mi-a scăpat, şi gata, în timp ce vorbeam cu el. Presupun că m-am gândit că asta o să-l facă să se simtă mai bine.

— Mai bine-n ce fel?

— În legătură cu Jenny. Că tu şi eu lucrăm la cazul ăsta împreună. Că n-o să mai lăsăm să se repete ceva ce-a mai fost.

Ce spune el acum şi mie mi-a trecut prin minte. Povestea-n sine e ceva greu de digerat chiar şi-o singură dată, darămite de două ori. Şi nu numai pentru Caleb. Aproape toată lumea care acum are peste douăzeci şi cinci de ani tot aici era şi când a fost omorâtă Jenny Ford. Iată de ce lucrurile trebuie neapărat să se brodească altfel de astă dată – pentru noi toţi.

(treizeci şi şapte)

După un ceas, mă strecor cu Fordul meu Bronco pe strada Cahto, îngustă şi plină de hârtoape, şi dau peste Gray Benson, care vine de la şcoală şi se-ndreaptă spre casă, mergând cocoşat, fiindcă altfel bretelele de la rucsac i-ar trage umerii-napoi. Are părul roşcat lăcuit zdravăn şi-nălţat într-un fel de piramidă sau cine ştie ce soi de stindard protestatar.

— Speram c-a fost suficient ce v-am spus zilele trecute, zice, după ce-am parcat, m-am dat jos şi l-am ajuns din urmă.

— A fost în regulă totul, Gray. Înseamnă foarte mult pentru noi ajutorul tău, îi spun şi ne oprim în mijlocul străzii amândoi, deşi nu contează –

circulație nu e, nu-i nici un zgomot, nici măcar păsările nu se aud cântând, de parcă toată lumea și-ar fi luat o pauză pentru noi doi. Zic: Fetelor care au trecut printr-o mulțime de chestii dure, cum a pățit Cameron, le vine uneori greu să se-apropie de oameni. Dar ea și cu tine ați dovedit că nu-i cazul chiar întotdeauna. E specială relația dintre voi doi. Ceea ce-mi dă un anume optimism în privința ei, pentru când o s-o aducem înapoi acasă. Relațiile pline de substanță pot schimba consecințele. Pot schimba totul.

Îmi dau seama, din felul cum se uită Gray la mine, că-mi e recunoscător pentru certitudinea din ce-i spun. Deci, nu *dacă*, ci *când*. Plus că el înregistrează într-un mod aparte și ce-i spun în materie de încredere. Probabil că are și el nevoie deja, la fel de mult cum avea și ea, de apropiere-ntre oameni.

— Te-ai mai gândit cumva la cine-ar fi putut să aibă acces la Cameron? îl întreb. Poate a pomenit ea de cineva. Poate ai văzut-o vreodată cu cineva, chiar și-o singură dată, și-ai rămas cu vreun sentiment neplăcut.

— Am încercat, dar zău că nu-mi amintesc. Eram împreună tot timpul, aproape în fiecare zi. Ne și spuneam tot unul celuilalt. Dacă ea s-ar fi-ntâlnit cu cineva, cred c-aș fi știut. Adică, mi-ar fi spus.

— Foarte bine. Ține-o tot așa, scormonește-ți prin minte. Iar între timp, vreau să-ți cer o mare favoare. Sâmbătă seara, o să fie o reuniune orășenească la Centrul Comunitar, la care o să se vorbească de Cameron. Vreau să fac un fel de colaj cu imagini din viața ei, ca să știe oamenii cine este ea cu adevărat și ce-i place. Nu e nimeni mai apropiat de ea ca tine. Vrei să m-ajuți, Gray?

— Pot să-ncerc, zice, c-o expresie-a feței nesigură, dar sunt convinsă c-ar face orice pentru ea.

— Minunat. Gândește-te la orice o face pe Cameron să fie Cameron. Ce-i place ei. Ce are ea mai special. Fă liste cu lucrurile ei preferate și fă rost de niște poze frumoase cu ea, pe care să le fotocopiem și să le arătăm oamenilor. Nu trebuie neapărat să fie ceva făcut profesionist, ci doar să vină, cumva, din inimă.

— Nu știu așa ceva decât din ultimii ani, zice Gray. Abia de pe la sfârșitul clasei a șaptea ne-am apropiat mai mult și-am început să ne petrecem o mulțime de timp împreună.

— E foarte bine. Doi ani înseamnă mult când eşti realmente apropiat de cineva.

O luăm iar din loc, înspre intrarea de la casa lui. Dă din cap în timp ce merge, pentru el însuşi, procesând şi-acum în minte ce i-am cerut. Ca să facă aşa ceva, o să trebuiască să se cufunde iar în tot felul de sentimente dureroase. Şi-o să-l doară şi mai tare, poate chiar foarte tare, când o fi să progreseze cu tema pe care-a primit-o.

— Cu cine-a fost Cameron cea mai bună prietenă, până la tine? îl întreb.

— Cu Caitlyn Muncy, în clasele a şasea şi a şaptea. Dar s-a dovedit a fi o scârbă.

— O fi fost, dar pun pariu că s-ar oferi şi ea s-ajute. O bună parte din Cameron se află-n mintea ei. Fă-o să-ţi arate partea respectivă.

— Şi cum să fac asta? întreabă, oprindu-se în loc şi ridicându-şi mai bine pe umeri bretelele rucsacului, ca şi cum l-ar trage mai tare-n jos – deja-i vine totul mai greu. Dac-o dau în bară? zice.

Recunosc semnele incipiente ale panicii, când încep să dea târcoale. Parcă mă văd pe mine însămi, în atât de multe momente – ori de câte ori am avut de-a face c-o miză mare şi mi-a păsat prea mult. Exact cum e şi-acum.

— N-o s-o dai în bară, îl asigur cu blândeţe. O iubeşti pe Cameron. Totul se-nvârte aici în jurul iubirii.

Următoarea oprire – la soţii Curtis, ca să-i cooptez cumva în echipă. Troy, din câte-nţeleg, lipseşte de acasă toată ziua, e la Paramount, pentru o şedinţă urgentă, îmi explică Emily, după ce-mi răspunde la interfon, mă introduce-n casă şi-mi oferă ceai. Mă irită numai când mă gândesc la el, dar surprinsă nu sunt. Urgenţa excesivă din propria lui casă probabil că-i prea mult pentru el, şi n-o poate suporta fără o supapă de scăpare, de orice fel. Plus că viaţa i-a făcut explozie de ceva timp. Din vina lui, sigur, numai că e de-nţeles că vrea să fie în altă parte, câtă vreme resturile rămase după explozie continuă să cadă.

— Aveţi ceva nou de comunicat? mă-ntreabă Emily, de pe-o parte a insulei din bucătărie, cu blatul de marmură de-o nuanţă palidă, înconjurată numai de suprafeţe de crom şi sticlă care sclipesc de curăţenie.

— A mai fost dată dispărută o fată, în Gualala. Deocamdată, nu ştim dacă are vreo legătură cu Cameron. E vorba de-o fată pe care n-a mai văzut-o

nimeni din iunie.

Fără să se mişte, Emily pare să se clatine. Zice:

— Tot aşteptatul ăsta, fără nici o veste… Nu ştiu cât mai rezist, dacă mai continuă mult.

— Încercaţi doar să luaţi lucrurile unul câte unul, Emily, dacă puteţi. Uneori, ajută să vă găsiţi o supapă de scăpare. Puteţi sta de vorbă cu Cameron, să-i scrieţi bileţele. S-o faceţi, cumva, să v-audă.

Când îşi ridică privirile, văd că are ochii acoperiţi de-o peliculă.

— Bine, zice.

— Ne-am dus la Napa, să vorbim cu Drew şi Lydia – la care aud cum i se accelerează respiraţia.

— Serios, aţi fost? zice.

— I-am testat cu poligraful pe amândoi. Asta-i procedura standard, să interogăm toţi membrii familiei, zic, fără să-i dezvălui chiar tot ce ştiu. Am vorbit şi cu Steve Gonzalez, cu profesorul. Nu credem să fie amestecat în vreo infracţiune, dar ne-a dezvăluit câte ceva despre ce scria Cameron. Se pare că i-a dat să citească lucruri scrise de ea, destul de sumbre. Şi se-ntreabă dacă e posibil să fi fost autobiografice.

— Adică, să fi fost chiar atât de nefericită aici? se-ntreabă Emily de astă dată pe-un ton descurajat şi rănit. Ar fi trebuit să-i dau mai multă atenţie.

— Vrem să organizăm o reuniune orăşenească, în care să facem puţin tam-tam, poate obţinem nişte sprijin, îi spun, mutând atenţia înapoi la Cameron. Sâmbătă seară. Ar fi bine să fiţi de faţă, şi dumneavoastră, şi soţul. Dacă faceţi o declaraţie publică, mai mulţi ochi o să fie aţintiţi asupra noastră şi mult mai multe forţe concentrate pe teren. Trebuie s-avem parte de mai multă implicare, Emily, şi nu doar aici, local.

— Adică s-apelăm la presă, nu?, asta vreţi să spuneţi… – şi vocea i se pierde-n aer. Troy şi cu mine am discutat despre asta, şi credem c-ar fi o greşeală în momentul de faţă. Pentru noi. Vă imaginaţi ce fel de poveşti ar începe să circule. Senzaţionale, scormonitoare. Sunt monştri oamenii ăştia de la presă, nu altceva.

— Am văzut şi eu partea urâtă a publicităţii în munca mea, zic. Nici prin minte nu-mi trece să spun că motivaţiile lor sunt întotdeauna onorabile, dar ale noastre pot fi. Putem controla mesajul care se transmite.

— Și totuși nu puteți. Asta e, n-aveți ce face, zice.

Pare micșorată, cumva, nu numai fizic, ci literalmente, ca și cum ar da-napoi, când eu am nevoie s-o văd crescând, amplificându-se. Îmi vine s-o scutur. Să-i arăt că există monștri-n lume infinit mai mari decât jurnaliștii de televiziune. Dintre care monștri, unul i-a răpit ei fiica. Trag aer adânc în piept și-ncerc o altă abordare:

— În momentul ăsta, Cameron e doar un nume oarecare de pe un afiș de persoană dispărută, la care nici măcar nu se uită nimeni. Dar oamenii, dacă sunt scoși din letargia lor, acționează. Se oferă voluntari s-ajute, dau telefoane, își oferă timpul, banii…

— Și *noi* ne-am oferit banii, zice Emily. Am făcut exact asta, imediat.

— Știu c-ați făcut, îi spun, și credeți-mă că inițiativa dumneavoastră va fi folosită așa cum trebuie, pe măsură ce ancheta continuă. Însă cred și-acum că prezența dumneavoastră ar fi de natură să galvanizeze comunitatea. Înțeleg de ce-ați fost reticentă, Emily, în a face parte cu adevărat din orașul ăsta. Celebritatea v-a făcut prudentă. Probabil că vi se pare straniu să vă deschideți sufletu-n fața unor oameni ca și dumneavoastră, nu către vreun personaj oarecare. Dar acum și-aici, e foarte important.

Se uită-n altă parte cât îmi termin eu fraza, și pare să se răsucească-n spirală pe dinăuntru. În spatele ei, pe-o ditamai fereastra, după-amiaza se vede înceţoșată, iar soarele se bănuiește numai, dincolo de niște nori joși, dar fărâmițați. Între ea și mine, tăcerea se constituie într-un sistem baric, devine un sentiment sub presiune. Până la urmă, zice:

— Indiferent de ce credeți, îmi iubesc fiica. Ea e cel mai important lucru din lume pentru mine.

— Vă cred, zic.

Și chiar asta vreau, s-o cred. Văd cum se luptă, fie și numai să poată sta dreaptă. Cât de mult a pierdut. Sunt lucruri pe care le-ar fi făcut altfel. Pe care *chiar* o să le facă altfel, numai să i-o aducem noi pe Cameron acasă, nevătămată. Cu toții facem asemenea târguri – oferim orice, totul, dacă se poate, pentru a mai căpăta o șansă.

— Aveți copii, detectiv Hart? vrea să știe.

Întrebarea-i simplă. Și totuși nu-i pot răspunde la ea.

(treizeci și opt)

Frank Leary, ofițerul meu coordonator de la Proiectul „Rază-de-Far“, e un veteran cu experiență. Seamănă cu Karl Malden, de pe *Străzile din San Francisco*[51] – are nasul bulbucat, niște sprâncene cărunte, unite într-o singură omidă enormă, și-un zâmbet pieziș, dintr-o parte, care nu seamănă câtuși de puțin cu felul cum zâmbea Hap, dar mie uneia tot îmi aduce aminte de el. De treizeci de ani lucrează-ntruna, și-i aproape un miracol că mai este încă atât de sănătos la cap.

El și soția lui, Carole, locuiesc la San Francisco, în cartierul North Beach, în care-a crescut Joe DiMaggio[52]. Casa lor e-n stil victorian, cu o patină a vremii plăcută, o verandă pe toată lungimea-n spate și un grătar cât o mașină mai mică. Duminicile, Frank face de mâncare acolo pentru cele trei fete măritate ale lui, cei opt nepoți, plus cei câțiva soți și vecini, și cine-o mai fi prin jur înfometat. Eram și eu la el într-o duminică, la doar câteva săptămâni după ce-ncepusem să mă-ntâlnesc regulat cu psihoterapeuta cu nume de mașină – Corolla.

— Cum îți merge terapia? m-a întrebat Frank, lăbărțând cuvântul în așa fel, încât a sunat mai degrabă a „terapeea“.

— Foarte bine, i-am spus, deschizându-mi încă o sticlă de bere Heineken. De fapt, nu-i pentru mine. Cum se face că *tu* nu te duci la vreun psiho… de-ăsta, Frank?

A pufnit în râs și-a făcut semn cu cleștii de grătar către curtea lui – regatul lui. Trandafirii galbeni și garajul imens, plin de drăcării electrice. Pajiștea-nclinată, pe care se jucau patru dintre nepoatele lui, pe-o foaie de cort uriașă, albastră, ca un tobogan de sol artizanal. Fetițele aveau, toate, între cinci și șapte ani, zbierau și făceau tumbe-n costume de baie colorate strident, din două piese, în timp ce Carole le stropea cu capătul mai subțire al unui furtun de grădină. A zis:

— Uite aici terapia mea.

I-am zâmbit, știind că vorbea foarte serios. Dar nu era o soluție lipsită de complicații. M-am uitat cum una dintre fetele din curte s-a desprins de stol și-a început să fugă-nainte și-napoi pe pajiște, din cine știe ce motiv numai de ea-nțeles, ca o pată de culoare agitată. Imaginea inocenței și-a

vulnerabilității.

— Precis că-ți faci o mulțime de griji pentru ele, am zis.

Frank a lăsat în jos capacul grătarului și s-a întors cu fața către mine și cu mâinile proptite-n șolduri, peste șorțul pe care-i scria: SĂRUTĂ-L PE BUCĂTAR.

— Unele zile-s mai grele decât altele, mi-a spus. Lucrez la câte un caz în care trebuie să pătrund prea adânc, și-atunci îi vreau pe toți aici, ca într-un buncăr. Ca într-un adăpost antiaerian. Dar au și ei viețile lor, și-așa și trebuie. Capăt un sentiment apăsător câteodată, când îi văd plecând. Ca și cum un elefant mi s-ar fi așezat pe nenorocitu' de piept.

— Și pe urmă?

— Și pe urmă, sentimentul îmi trece, și curăț grătarul, și pun la loc jucăriile. Mă culc, și-mi sărut nevasta de noapte bună, și, când se face luni dimineață, mă duc la serviciu. Când iubești pe cineva, îți asumi riscuri. Nu le poți evita mereu.

Am dat din cap c-așa e, și-am dat peste cap sticla de bere, care s-a dovedit a fi atât de rece, de-am simțit-o ca pe-o izbitură de pumn în fundul gâtlejului când am înghițit. În ultima vreme, Brendan tot făcea presiuni asupra mea să rămân gravidă, iar eu nu mai găseam justificări pentru faptul că tot amânam. Îi povestisem, încă de la-nceputurile relației noastre, cum o pierdusem pe mama, bineînțeles, și cum crescusem în familii-surogat. Așa că el știa c-aveam în spate o istorie zbuciumată, dar câteva lucruri i le-ascunsesem, totuși. Cum o dădusem în bară cu ăia micii, Amy și Jason. Cum îi pierdusem. Știam că nu era ceva rațional, dar, într-un anume sens, aproape că trăiam cu impresia c-avusesem deja o șansă în materie de copii și-o irosisem prostește.

Încă mai verificam, din când în când, cum le mergea și ce făceau Amy și Jason – și nici asta nu-i spusesem lui Brendan. Printre primele lucruri pe care le făcusem, ca polițistă, fusese și ăsta: le căutasem numele în baza de date, încercând să reconstitui, din multele adrese la care locuiseră, de pe unde lucraseră și din amenzile pentru exces de viteză-ncasate, dacă trecuseră, într-adevăr, cu bine de copilărie sau nu. Dacă realmente le mergea bine.

Când mă uitasem ultima dată, cu vreun an și ceva-n urmă, Jason lucra ca

zilier şi locuia în Daly City, c-o panaramă de iubită care avea o lungă listă de tinichele de coadă – cele mai multe însă delicte minore. Jason, în schimb, n-avea cazier penal, dincolo de nişte furtişaguri din magazine şi de penalizări în trafic, plus o conducere-n stare de ebrietate, dar vizita frecvent o clinică de reabilitare, ceea ce-a fost ca un pumn în plexul solar pentru mine, când am citit. Amy era în continuare la Redding şi fusese măritată de două ori, din câte am reuşit să pun cap la cap. Îmi rugasem un coleg de serviciu, cu legături în zona respectivă, să mai facă nişte săpături pe-acolo, cu discreţie, fără să-i şi explic relaţia mea cu ea sau de ce aveam nevoie să ştiu câţi copii făcuse, şi cu câţi bărbaţi diferiţi, şi-n ce fel de cartier locuia, şi de când era coordonatoare la *Burger King*-ul unde lucra, şi dacă părea să fie fericită.

Aş fi putut să mă urc în maşină şi să merg eu singură până acolo, să-i bat la uşă – dac-aş fi avut curajul necesar, bineînţeles. De mii de ori îmi închipuisem reîntâlnirea cu ea, dar nu trecusem niciodată de punctul din scenariu în care-mi trântea uşa-n nas, pentru cum îi greşisem. Cel mai mult mă apropiasem de-o asemenea revedere, în viaţa reală, când stătusem în maşină şi-l urmărisem din priviri pe Jason, cum smulgea ţiglele de pe-acoperişul garajului cam dărăpănat al cuiva, împreună cu alţi câţiva inşi, toţi la busturile goale. Pe urmă, dăduse peste cap un pet de bere de-un litru şi ceva, stând la volanul unei camionete prăfuite marca El Camion, din cea de două tone, în timp ce eu mă gândeam la jerpelitura lui de ghepard împăiat – Freddy – şi la cum nu dormea niciodată fără să şi-l ţină lipit de obraz. Nu reuşisem să pricep cum de mai respira cu el aşa, dar atunci, când îi dăduse asurzitor de tare pe ăia de la *Beastie Boys*[53] şi-o luase din loc nebunește cu maşina, mă trezisem întrebându-mă altceva – cum de mai respira *fără* el. Sau fără mine.

Dar mă râcâia, când mă gândeam să devin mamă, nu numai felul în care îi abandonasem pe Jason şi Amy, ci şi propriul meu ADN. Mama mea n-apucase vârsta de treizeci de ani. Tatăl meu fusese împuşcat şi murise-n 1989, într-un scandal de familie legat de-o femeie, care semănase cu un episod răsuflat din *A Current Affair*[54]. Şi, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, avusesem parte de şase perechi de părinţi-surogat, care mă făcuseră să mă-

ntreb foarte serios dacă existau și adulți în toate minților. Abia când ajunsesem la Mendocino, dădusem peste unii care se comportau chiar așa, ca niște adulți, care făceau mai mult decât să supraviețuiască de la o zi la alta. Eden și Hap aveau o căsnicie stabilă – încă o premieră pentru mine. Ce-aveau în minte, aia și spuneau. Cu toanele și răbufnirile mele s-au dovedit a fi răbdători. Îmi puneau întrebări, și părea să le pese de ce-aveam să le spun. Îmi oferiseră o copilărie autentică, deși eu renunțasem de mult să mai sper că așa ceva exista măcar. Și tot ce așteptaseră de la mine să fac, fusese un singur lucru: să fiu eu însămi.

Toate lucrurile astea – probele adunate pro și contra deciziei pe care-o aveam de luat – păreau mult prea complicate, ca să-ncerc să le sortez împreună cu Brendan. La el, nu exista nici umbră de ambivalență când venea vorba de pus pe picioare o familie. Provenea dintr-o spiță irlandeză lăbărțată, cu cinci frați și surori mereu gălăgioși, veseli și băgăcioși unii-n treburile altora. Când îi văzusem pe toți, împreună cu copiii lor, *aproape* că mi-o imaginasem – acea versiune fericită, claie peste grămadă, a vieții de familie, pe care am fi putut, *eventual*, s-o avem și noi doi, dacă tot și toate s-ar fi aliniat în mod corect.

— N-ai face nimic altfel? am vrut să aflu de la Frank, în timp ce el își manevra cleștii de grătar, sucind și răsucind ardeii și cepele de pe-o parte pe alta, cu câte un fâsâit apetisant.

— Să urmez, poate, școala de stomatologie? mi-a zâmbit. Nu… Îmi place viața mea, așa cum e.

— Cum îți dai seama când ești pregătit pentru ea?

A râs – deși mai curând a fornăit pe nas, de parcă-i pusesem cea mai amuzantă-ntrebare auzită de el vreodată – și mi-a spus:

— Nu e nimeni pregătit vreodată, fetițo. Te-arunci cu capu-nainte, și gata.

(treizeci și nouă)

Desene-n creioane colorate, cu soarele și c-o serie de figurine din bețe dedesubt, care au capetele mari și neroade. Un cameleon pe un nor, sub care scrie: „Mămică scumpă, mi-e dor de tine!“ Un test de scriere din clasa a

doua, pe care e încercuit cu pix roşu rezultatul – „100%“ – şi două cuvinte suplimentare – „paralel“ şi „integritate“ – sunt scoase-n evidenţă cu steluţe. O şopârlă ca o pernuţă vişinie cu sclipici şi ochi de plastic bulbucaţi. Un serviciu de ceai cu model Strawberry Shortcake[55]. Toate astea, într-o cutie mare de plastic, în pod – fragmente ale unei vieţi de fetiţă, ale unei copilării. O singură patină pe rotile, având roţile cam bătucite. Vârâtă-năuntru, o pereche de bretele-n culorile curcubeului, cum purta Robin Williams în *Mork & Mindy*[56]. Patru exemplare de My Little Ponies, în culori pastelate, plus o colecţie de perii mici de tot, roz, pentru coamele şi cozile lor. N-am avut niciodată o asemenea cutie, dar îmi dau seama că mă uit la o comoară, nu altceva. Cum-necum, dacă tragi linie şi le-aduni, lucrurile astea o dau pe Cameron. Trebuie neapărat s-o găsesc, şi-anume repede, ca să se poată întoarce la cine a fost. La cine *este*.

Sunt şi fotografii. Într-una, pare să aibă vreo cinci ani şi stă pe-o plajă – la Malibu? –, c-o scoică rozalie şi perlată-n mânuţă şi cu picioruşele goale pe jumătate înghiţite de nisip. Câteva sunt cu ea preadolescentă, lângă o fetiţă cam de aceeaşi vârstă, dar cu tenul deschis la culoare – în timp ce Cameron e bronzată – şi cu părul blond strâns într-o coadă groasă – pe când Cameron afişeaz-o claie brunetă şi lucioasă. În câteva poze, amândouă fetele au părul pieptănat la fel, ca şi cum ar fi căutat modalităţi de apropiere. Adică, să se-apropie cât mai mult de scopul de-a fi una şi aceeaşi persoană. În asta şi constă prietenia la vârstele fragede – mi-aduc aminte şi eu. Te contopeşti şi te simţi minunat. De parcă nu vei mai fi niciodată separat de cel sau cea de-alături.

— Aia-i Caitlyn, zice din uşă Emily, cu căni de ceai proaspăt în ambele mâini, din care se-nalţă fuioare de aburi, ca două flăcări. Au fost cele mai bune prietene de când ne-am mutat aici până la sfârşitul clasei a şaptea.

Mă uit iar la fotografie, la cât de larg zâmbeşte Caitlyn şi cum îi sclipeşte aparatul dentar. La cerceii pe care-i poartă-n urechi – două inimioare din email roz.

— Şi pe urmă s-a stricat prietenia?

— Se pare că da. Cameron n-a vrut să vorbească despre-asta. Mi-am şi făcut griji în privinţa ei, atât părea de tristă. Mi-a spus că nu mai stătea nimeni cu ea la masa de prânz. Părea să nu mai aibă nici un prieten, după

care s-a ivit Gray. Slavă Domnului!

— Inadaptaţii se găsesc între ei.

— Cum adică „inadaptaţi“? mă-ntreabă cu un aer uimit.

— N-o critic aici. Unii oameni se simt nelalocul lor când sunt tineri, dar nu fiindcă ar fi ceva-n neregulă cu ei, ci tocmai fiindcă au ceva special, care-i deosebeşte de restul. Ceva ce nu şi-au definit încă.

— Nu şi-au definit? Ce vreţi să spuneţi?

Îi simt starea de confuzie ca pe ceva palpabil şi mă hotărăsc s-o iau mai uşor, lăsându-mi deoparte suspiciunile-n legătură cu Gray.

— Ăăă… Ştiţi, la Cameron, se poate să fie o problemă de identitate. A venit la dumneavoastră având o altă viaţă-n urmă, şi-a fost ca şi cum ar fi dat pagina unei cărţi. Poate c-a început să-şi pună-ntrebări despre acea viaţă. Despre care şi unde-i locul ei.

— Aici e locul ei, zice brusc Emily, pe-un ton defensiv. Alături de noi.

— Sigur că da. Vreau numai să spun că, atunci când li se-ntâmplă ceva rău, copiii se gândesc, de multe ori, că au făcut ei ceva de-au provocat acel rău. Că din vina lor s-a întâmplat.

Emily şi-a tras pe ea un pulover de caşmir în culoarea fulgilor de ovăz, are în picioare o pereche de mocasini de piele-ntoarsă, moale, şi părul şaten-roşcat strâns la spate c-o clemă din baga. Totul e neutru şi rafinat în apariţia ei, netezit până la perfecţiune. Dar în ochi i se citeşte tulburarea. Zice:

— Am încercat să-i arătăm în fiecare zi cât de mult o iubim.

— Vă cred, Emily. Dar cineva tot a renunţat la ea. Şi-i greu să treci peste asta, chiar şi adult fiind.

— Poate c-aşa e, zice. Dar eu am avut doi părinţi care au stat căsătoriţi, şi pot să vă spun că nici mie nu mi-a venit să ţopăi de bucurie. Nici părinţii lui Troy n-au fost cu mult mai breji. El e din Virginia de Vest, şi-i place să spună c-a fost crescut de lupi, dar aş face schimb de locuri cu el, fără să clipesc. Oameni simpli părinţii lui, care n-aveau prea multe, dar nu-i nici o ruşine în asta.

Parcă rămâne suspendat în aer cuvântul respectiv, preţ de-o clipă.

— Dar în ce constă ruşinea, Emily? o-ntreb.

— Poftim?

— Ce-aţi fi vrut să schimbaţi la propria dumneavoastră familie?

Văd cum i se-ncleştează mușchii umerilor, apoi se lasă-n jos. Ori i s-a pus o povară grea de tot pe ei, ori s-a lepădat de ea. Zice:

— Totul…

Nu-i greu de urmărit, în privirile ei, cum se-adună umbrele peste Ohio, cum se succedă iernile lungi, cu toate sunetele-nfundate, şi verile scurte şi fierbinţi, şi-ntâlnirile formale, în rochii de tafta, la clubul sportiv. Dar, bineînțeles, nu fac decât să bănuiesc. Emily, ea singură, ştie cu adevărat cât de mare-i „totul“ ăsta, ce intră-n el, cât o mai afectează.

— Un exemplu, zic.

— Politețea, presupun. Civilitatea. Şervete de in călcate, la fiecare masă. Tatăl meu avea o expresie: „Plicul la poştă“ – însemna că şervetul trebuia ţinut în poală. „Plicul la poştă, Emily“, zice şi vocea-i vibrează de toată emoţia reţinută cu care-l imită. Furie, probabil, şi încă mai mult.

E un salt mare cel pe care-l face mintea mea-n continuare, dar nu pot să n-o întreb:

— V-a bătut vreodată?

— Nu, zice, dar nu pare surprinsă c-am pus problema, poate chiar se simte uşurată – cei mai mulţi oameni, la un moment dat, când obosesc să mai ţină-n ei povestea personală, chiar îşi doresc s-o dea pe faţă. Asta nu, zice apoi.

— Povestiţi-mi puţin despre tatăl dumneavoastră.

— Nu-i mare lucru de povestit. Lucra tot timpul şi, la sfârşit de săptămână, locuia la club. Când bea prea mult, mă chema la bar şi se lăuda cu mine-n faţa amicilor lui de pahar. Nu erau cele mai bune momente pentru mine.

— I-aţi cerut vreodată să-nceteze?

Îi văd bărbia tremurând ca de-o pornire de ferocitate. Zice:

— N-am fost crescută-n ideea să-mi exprim sentimentele, şi cu atât mai puţin să mi le apăr în felul ăsta. În viaţa reală, nu există asemenea dialoguri, numai în filme.

— Poate că tocmai de-asta v-aţi apucat de actorie. Ca să vă creaţi acel spaţiu necesar, în care să spuneţi unele lucruri, zic, la care ea scutură din cap, şi privirile-i răbufnesc mai ceva ca nişte flăcări.

— Toţi detectivii te iau aşa, ca nişte psihologi? îmi trânteşte.

— Mulţi dintre ei, da, recunosc, fiindcă aici mi-a zis-o. Oamenii sunt interesanţi.

— De ce vorbim despre mine, şi nu despre Cameron?

Întrebarea-i corectă, numai că răspunsul e atât de complicat, încât fac o pauză, ca să cumpănesc bine ce şi cât să-i spun.

— Familiile funcţionează ca nişte sisteme revelatoare, zic. E ceva ce-am învăţat din meseria pe care-o practic. Şi, cu cât stai de vorbă mai mult cu oamenii, cu-atât înţelegi mai bine că generaţiile repetă anumite şabloane. Toate se potrivesc între ele, chiar şi atunci când par să n-aibă nici o legătură.

— Şi adopţia? Cum se-aplică teoria cu familiile în cazul adopţiilor?

— Uitaţi cum văd eu lucrurile. Părinţii biologici îţi dau genele lor, care desenează harta eului tău fizic. Dar cine te creşte, acela sau aceea te face cum eşti şi cine eşti – şi la bine, şi la rău. Dinamica unei familii e ca un film în care joci, nu e ceva inerent persoanei tale. Asta deocamdată – s-ar putea ca savanţii dintr-un viitor oarecare să demonstreze ceva diferit.

— Tensiunile dintre mine şi Troy, zice Emily. Îmi pare rău că n-am fost capabilă s-o scutesc de ele.

— Poate c-ar fi fost mai bine, zic. Sau poate Cameron avea nevoie tocmai de contrariu… să lămuriţi mai bine lucrurile, vorbind cu ea, în loc să i le-ascundeţi. Cine poate şti, de fapt? Când se-ntoarce acasă, o s-o puteţi întreba.

Emily face-o grimasă, şi ochii-i devin sticloşi. Zice:

— Dac-aş mai avea o *singură* zi cu ea…, dar nu-şi poate sfârşi fraza.

Suntem două femei diferite, eu şi Emily, cu două poveşti absolut diferite, dar trebuie neapărat să văd firul care ne leagă una de cealaltă. Cum am luptat în acelaşi război.

Iar eu am acuzat-o degeaba că n-a ţinut-o pe Cameron destul de-n siguranţă, că n-a protejat-o când fata nu s-a putut proteja de una singură. Dar ce rezultă, dacă tragem linie şi-adunăm elementele cazului? La ce bun toată suferinţa, dacă nu pentru a putea vedea cât de tare ne asemănăm şi că nu suntem singure? De unde să vină compasiunea, dacă nu de la noi înşine?

19. Strada Mare (engl.).

20. *Irish twins*, care desemnează fraţii născuţi la un interval de 12 luni sau mai puţin unul de altul. Era folosit în secolul al XIX-lea, cu sens peiorativ, în Marea Britanie şi Statele Unite, şi desemna copiii mai ales ai familiilor de irlandezi săraci, catolici, care nu practicau nici un fel de contracepţie din motive religioase.

21. Tarte din aluat, cu umplutură dulce, făcute să fie încălzite la cuptor sau la microunde.

22. Trimitere la programul guvernamental de ajutorare a celor cu venituri mici sau fără venituri, SNAP (*Supplemental Nutrition Assistance Program* – Programul de Asistenţă pentru Suplimente de Hrană), introdus în Statele Unite în anii 1960, sub forma unor cartele pentru achiziţionarea de alimente.

23. Slaughterhouse Gulch (Moarte Sigură) este o denumire geografică aplicată unor locuri cu un relief denivelat, din mai multe state americane.

24. Reuniuni de genul şedinţelor cu părinţii, la care participă şi elevii, şi profesori de diverse materii, pentru a discuta cu părinţii despre înclinaţiile fiecărui elev în parte.

25. Cele patru titluri originale sunt, în aceeaşi ordine: *Little Women* (1868–1869), de Louisa May Alcott (1832–1888); *A Wrinkle in Time* (1962), de Madeleine L'Engle Camp (1918–2007), *Tess of the D'Urbervilles* (1891–1892), de Thomas Hardy (1840–1928) şi *The Catcher in the Rye* (1951), de J.D. Salinger (1919–2010).

26. Pirat, personajul negativ din romanul *Comoara din insulă* (1883), de Robert Louis Stevenson (1850–1894).

27. Coafură cu părul pieptănat în sus, ceea ce creează un fel de coamă în faţă, stil denumit astfel după Doamna de Pompadour (1721–1764), metresa regelui Ludovic XV al Franţei. O asemenea coafură afişau cântăreţii şi actorii americani Liberace (1919–1987) şi Elvis Presley (1935–1977).

28. Piesă de pe albumul *Duran Duran. The Wedding Album* (*Albumul de nuntă*), din 1993, care s-ar traduce cu *Lume oarecare*.

29. Solistul trupei *Duran Duran* (n. 1958). Piesa *Ordinary World*, împreună cu altele două, îi sunt dedicate prietenului său David Miles, amintit mai sus, care a murit de tânăr.

30. Rainer Maria Rilke, din volumul *Das Stunden-Buch* (*Cartea orelor / Ceaslov*), traducere din germană de Ioana Pârvulescu.

31. Unitate de măsură pentru lichide în Anglia şi Statele Unite, echivalentă cu 0,57, respectiv 0,47 litri. Aproximativ: o halbă (din germanul *Halbe* – „jumătate").

32. Principalul oraş al districtului californian Mendocino.

33. Trimitere la personajul de benzi desenate şi film *Batman* („Omul-Liliac"), din oraşul Gotham, echivalentul New Yorkului, care-şi proiectează pe cer, cu ajutorul unui reflector de mare putere, semnul distinctiv, un liliac având aripile desfăcute larg.

34. Trimitere la piesa în trei acte *Our Town* (1938), de Thornton Wilder (1897–1975), despre viaţa de zi cu zi a locuitorilor unui orăşel fictiv, Grover's Corners, una dintre piesele pentru care dramaturgul a obţinut Premiul Pulitzer.

35. Denumire dată unor localuri tipice pentru Vestul Îndepărtat şi Vestul Mijlociu americane, destinate mai ales celor aflaţi în trecere prin orăşelele respective. Primul *saloon* („cârciumă", „birt", „bodegă" etc.) a fost inaugurat în 1822 la Brown's Hole, în statul Wyoming, pentru vânătorii de blănuri.

36. De la *chicken* („pui") şi Petaluma.

37. Jaycee Lee Dugard (n. 1980) a fost răpită în 1991, la vârsta de 11 ani, aşa cum e descris mai sus. Ea a reapărut după 18 ani, în 2009, timp în care fusese ţinută prizonieră de un anume Phillip

Craig Garrido (n. 1951) și-i născuse răpitorului două fete, în 1994 și 1997. Garrido a fost condamnat la 431 de ani de închisoare.

38. Personaj din McDonaldland („Țara lui McDonald“), al cărui nume, compus din *ham* („șuncă, jambon“) și *burglar* („bandit, hoț“), trimite la *hamburger*, felul de mâncare numărul unu al restaurantelor McDonald’s.

39. În anii 1972–1973, cel puțin șapte crime cu autor necunoscut și victime fete care făcuseră autostopul au fost comise în districtul Sonoma și în jurul orașului Santa Rosa. Yvonne Lisa Weber (13 ani) a dispărut pe 4 februarie 1972, iar trupul ei descompus a fost găsit pe 28 decembrie în același an. Ucigașul sau ucigașii nu au fost nici măcar identificați, deși aceste crime, plus altele asemănătoare din aceeași perioadă și din alte zone le-au fost atribuite mai multor criminali în serie arestați și condamnați.

40. Aluzie la un alt caz celebru de răpire a unui copil: pe 1 martie 1932, băiețelul de doi ani al colonelului Charles Lindbergh (1902–1974), primul aviator care a zburat fără escală de la New York la Paris, în 1927, a dispărut din pătuțul său, din casa familiei. Cazul a captat atenția întregii omeniri, la momentul respectiv. Cadavrul băiatului a fost găsit la marginea unui drum, după două luni și jumătate.

41. În sistemul educațional american, copilul merge la școală de la vârsta de cinci ani, deci la doisprezece, câți are Polly, e deja în clasa a șaptea.

42. *Silverado Trail*, denumire dată unui drum turistic de circa 47 km lungime, care leagă orașele Napa și St.Helena, parcurgând latura estică a Văii Napa.

43. Denumirea plantației pe care locuiește Scarlett O’Hara, eroina romanului *Pe aripile vântului* (1936) de Margaret Mitchell (1900–1949) și a filmului de lung-metraj cu același titlu, din 1939.

44. Templu de la Atena, de pe Acropole, închinat zeiței Atena, protectoarea capitalei grecești.

45. The Devil’s Punch Bowl (Văgăuna Diavolului), denumire dată unei caverne maritime inundate, din zona districtului Mendocino.

46. Marcă de whisky produsă inițial de compania Paul John Bourbon, cu sediul în Louisville, Kentucky.

47. *Friday the 13th*, titlul generic dat unei serii de 12 filme de lung-metraj, unui serial de televiziune, unor cărți, benzi desenate etc., de groază, produse începând cu anul 1980 și centrate în jurul personajului Jason Voorhees, un adolescent care s-a înecat în lacul unei tabere de copii și reapare ulterior, sub chipul unui adult aparent invincibil, cu o mască albă pe față, care omoară, la întâmplare, pe oricine îi iese în cale.

48. Promontoriu la țărmul Pacificului, situat între orașele californiene Mendocino și Fort Bragg, numit astfel după exploratorul portughez João Rodrigues Cabrilho (1499–1543).

49. Apariția balenelor foarte aproape de țărm constituie unul dintre punctele principale de atracție turistică pentru această zonă costieră a Californiei de Nord.

50. *Against the Wind (Cu vântul în față)*, piesă de pe albumul cu același titlu, din 1980, al trupei The Silver Bullet Band, compusă de Bob Seger (n. 1945).

51. *The Streets of San Francisco*, serial polițist din anii 1970, al cărui protagonist, detectivul Mike Stone, era interpretat de actorul de origine sârbă Karl Malden (Mladen George Sekulovici, 1912–2009).

52. Joseph Paul DiMaggio (1914–1999), jucător american de baseball. Timp de zece luni, din ianuarie până în octombrie 1954, a fost căsătorit cu Marilyn Monroe (1926–1962).

53. Trupă de *rap rock* din New York, apărută în 1978 și care s-a dezmembrat după ce doi dintre membrii ei au murit, în 2012 și 2016.

54. *O chestiune curentă* (engl.), titlul unei emisiuni de televiziune a canalului Fox News, care a rulat din 1986 până în 1996 și a fost reluată pentru scurt timp în 2005, cu diverse probleme de actualitate, care stârneau controverse.

55. Serie de animație pentru televiziune bazată pe franciza *Strawberry Shortcake*.

56. Serial de comedie, care a rulat la postul de televiziune ABC din 1978 până în 1982.

III
TIMPUL ȘI FECIOARA

(patruzeci)

Will își ține promisiunea, și-n curând ne parvine un mandat pentru deschiderea dosarului de adopţie care-a vizat-o pe Cameron. Se oferă să-l trimită pe Leon Jentz la Sacramento, la Iubirea Familială Catolică, dar nu pot să las pe nimeni altcineva să se ducă-n locul meu – nu vreau să m-aleg numai cu vreo copie sau vreun fax. Indiferent de ce-aș găsi acolo, a devenit deja o problemă personală – și n-am nimic de obiectat. Poate că tocmai *prea implicat* e abordarea potrivită ca s-o găsim pe Cameron. Poate că din momentul în care m-am hotărât să revin la Mendocino, tot ce se-ntâmplă acum a devenit inevitabil. Și nu-i vorba decât de maniera în care se desfășoară lucrurile.

Drumul cu mașina până la Sacramento durează patru ore, suficient ca să mă simt recunoscătoare față de Lăcustă, că-i așa o călătoare-model. Opresc lângă orașul Clearlake, să-i ofer o pauză de făcut nevoile, după care o luăm iar la drum, pe Autostrada Interstatală 5, prin mijlocul unei table de șah uriașe din ferme și câmpuri, banda mediană fiind ocupată de leandri albi. Odată ce-ajungem în parcarea cu asfaltul ciuruit și plombat, nu-mi pică bine deloc s-o las pe Lăcustă în mașină, dar nu e câine polițist la modul oficial – deocamdată. Așa că parchez la umbră și-i deschid puțin geamul, cât să respire din plin aer curat.

— Mă-ntorc în juma’ de oră, îi spun, iar ea își îndreaptă urechile-nainte, ridicate-n sus, adică m-ascultă, după care ascult și eu singură ce spun și zâmbesc, fiindcă nu-mi vine-a crede – în mai puțin de patruzeci și opt de ore, m-am transformat în genul de om care crede că și câinii știu să spună cât e ceasul?

Pe dinăuntru, Iubirea Familială Catolică dă impresia că-i cine ştie ce clădire guvernamentală, şi-ntâlnesc mai puţine călugăriţe decât m-aşteptam. În cea mai mare parte, mă-nvârt printre funcţionare cu ţinute anodine, cu fuste şi bluze de poliester şi-ncălţări fără tocuri, şi printre fişete fără număr. După ce găsesc pe unde să urc la etaj, stau de vorbă c-o secretară, care mă dă-n primire alteia, şi-ajung, până la urmă, la biroul ticsit al juristei de serviciu, o femeie într-un costum cu pantaloni şi cu părul negru ca tăciunele, strâns ca un soi de coif, care-mi pune câteva întrebări, numai atât, după care-mi întinde o copie a dosarului şi-mi cere să semnez. Figura ei inexpresivă îmi spune că munceşte prea mult şi-i plătită prea puţin. Cameron, pentru ea, nu-nseamnă nimic – şi cum altfel? Fişetele metalice din spatele ei gem de cazuri, fiecare cu povestea lui complexă, cu viaţa proprie. Îi mulţumesc juristei şi-o iau înapoi spre blocul ascensoarelor obosite din holul cel mare. Abia atunci îmi pică fisa: am asupra mea toate documentele care o privesc pe Cameron. E ca şi cum aş fi jefuit o bancă.

Apăs pe butonul parterului şi urc în lift singură, cu capul vâjâindu-mi de anticiparea momentului de intimitate. Nici nu se-nchid bine uşile, izolându-mă de oricine şi orice, că desfac dosarul şi-mi cad ochii pe locul unde-a copilărit Cameron – la Ukiah. Emily şi Troy locuiau la Malibu când au adoptat-o. În 1989, deci în urmă cu patru ani, când fiica lor avea şapte, s-au mutat cu toţii la Mendocino, în casa cu pereţii de sticlă de pe faleză. Iar dacă trăgeai o linie, de pe-acea faleză, aproape direct către est, pe deasupra crestei montane costiere, Ukiah venea la doar cincizeci de kilometri depărtare. Fiind vorba de-o adopţie-nchisă, nici o familie, nici cealaltă n-ar fi avut habar. Cincizeci de kilometri, doar atât pentru Cameron, între viaţa ei dinainte şi cea de după? Ce nebunie mai era şi aia? Mâna *destinului*, ar fi zis, probabil, Eden.

Ieşind în holul principal, zăresc un telefon public şi mă opresc în faţa lui, scotocindu-mă de nişte douăzeci şi cinci de cenţi ca să-l sun pe Will, dar apoi renunţ. Am la mine, chiar în mâinile mele, numele şi adresa părinţilor biologici care au dat-o pe Cameron spre adopţie. Sunt aproape – atât de-aproape – de aflarea mai multor detalii despre viaţa ei dintâi. Poate că vreun element-cheie din enigma dispariţiei fetei lor se află şi el aproape, la prima ei familie.

O vreme, destul de mult, mă simt ca şi cum aş sta-n echilibru pe o muchie oarecare, trasă cu egală forţă-n ambele direcţii. Will precis ar dori să ia parte la discuţia mea cu acei oameni, dar o parte din mine nu-l vrea de faţă. Nu vrea să-mpartă cu el experienţa, nici măcar s-aştepte ca el să mi se-alăture, nici să aibă de sărit, ca la circ, prin cine ştie câte cercuri de foc. Nu vreau nici să-i cer permisiunea pentru ceea ce fac. Mersul acolo de una singură e o provocare, un salt cu capul înainte. Dar dacă-mi scapă ceva? Dacă o dau în bară atât de rău, de nu mai reuşesc s-o dreg?

Bag înapoi în buzunar moneda şi deschid iar dosarul. Dau peste o fotografie prinsă cu o clamă, în care apar doi copii frumos îmbrăcaţi, pe fundalul unei spirale albastre, de genul celor care se găsesc, de pildă, în studiourile fotografice Sears de prin complexele comerciale. Băiatul şi fata probabil că sunt fraţi – el să tot aibă vreo zece ani în poză, şi un guler alb apretat, părul negru-tuci, iar dinţii din faţă cam încălecaţi. De la Cameron cea de vreo trei ani însă nu-mi pot lua privirile. Ochi căprui, mari ca nişte farfurioare, sub sprâncenele negre şi răsfirate. Mutriţa ei rotundă şi bravă, atât de scumpă, că-mi vine greu să şi respir uitându-mă la ea. Cum îşi ţine bărbia-ncordată, ca şi cum ar sfida nu numai pe cine se află-n spatele aparatului de fotografiat, ci-ntreaga zi şi pe oricine face parte din ea. Părul ca o revărsare, strâns la spate, ca să nu-i acopere faţa, cu o agrafă albă de plastic, în chip de fluturaş. Rochiţa de dantelă albă şi bumbac şi zâmbetul ei, cum nu se poate mai larg. Lumina de pe chipul ei, pe care o *văd* pură şi orbitoare, ca însuşi nenorocitul de soare. Nici vorbă să fie o victimă. Nici urmă de semnal de alarmă. O fetiţă şi-atât – Lisa Marie Gilbert, născută pe 20 martie 1978, în prima zi de primăvară.

(patruzeci şi unu)

Aruncându-ne pe Autostrada 101 cu viteză de glonţ, Lăcustă şi cu mine ajungem la Ukiah imediat după ora patru, cu toate ferestrele maşinii coborâte. Hap a zis întotdeauna de Ukiah că-i un oraş de văcari, prea mic pentru orice ţine de cultură şi prea mare pentru orice ţine de farmec sau de pitoresc. Nu l-am contrazis niciodată, nici nu i-am spus ce mai ţineam eu minte din cele două treceri pe-acolo, în două scurte plasamente, fiecare de

mai puţin de un an. Memoria-mi juca deja feste în legătură cu perioada respectivă. Nişte frânturi de imagini, şi-atât: o-nvăţătoare din clasa-ntâi care purta ciorapi de nailon mai închişi, dar tot de culoarea pielii, şi care bea cola dietetică Tab la catedră; o mamă într-o cămaşă de noapte galbenă, străvezie, care zăcea pe canapea şi bea rachiu de piersici dintr-o cană de cafea, cât era ziua de lungă; o după-masă de februarie, cu câţiva copii-n autobuzul şcolii, care-şi băteau joc şi-mi spuneau că fratele meu făcuse pipi pe el şi mirosea. Nu era fratele meu de-adevăratelea, şi cea care mirosea eram eu, de fapt, dar nu făcusem nimic altceva decât să mă fac mică şi nevăzută pe scaunul autobuzului, cu o carte în braţe.

Ies de pe autostradă şi nimeresc printre nişte restaurante cu autoservire şi puncte de încasare a cecurilor, un supercentru Walmart şi-o fabrică de conserve de pere Bartlett – fără să recunosc nimic, din fericire. Zona din oraş de dincolo de Şoseaua Ford, unde-a locuit Cameron în copilărie, se află între autostradă şi locurile de târg. Trec pe lângă parcul Vinewood, o-ntindere de iarbă uscată, străjuită de case parcă turtite la pământ, gen fermă, dintre care cele mai multe au văzut şi vremuri mai bune. Parcul în sine pare însetat şi obidit, iar în locul de joacă delimitat cu gard, e o instalaţie dintr-acelea de căţărat, făcută din pneuri de camion reciclate, şi un set de leagăne cu suportul metalic ruginit rău de tot.

Probabil că aici se juca şi Cameron, pe vremea când o chema Lisa, cum şi noi ne jucam într-o piscină golită de apă, şi ni se părea de-a dreptul minunată. Sunt convinsă că nici nu vedea cât de amărât era locul ăsta, fiindcă nimeni, propriu-zis, nu vede aşa ceva decât atunci când ajunge să privească un loc din afara lui, nu dinăuntru.

Chiar şi cu adresa în mână, habar n-am – şi n-am cum să am – dacă vreun membru al familiei Gilbert mai locuieşte aici, la numărul 3581, pe Strada Salciei. Străzile din jur sunt denumite în acelaşi stil – Mimozei, Salcâmului, Smochinului –, cuvinte cu sonorităţi pastorale, care vin în contradicţie cu mobilierul de grădină ciobit şi ponosit, care se vede-mprăştiat prin toate curţile şi pridvoarele, şi cu sârmele de uscat rufe care-atârnă de la un şopron la altul. Parchez pe un refugiu prăfos şi văd cum un băiat cu părul tuns perie, într-un tricou cu Hulk, dă de zor la pedalele unei triciclete, cu care

descrie cercuri largi la câteva sute de metri depărtare. Se uită fix la mine, ca şi cum precis m-aş fi rătăcit. Se prea poate să fie chiar aşa.

Cobor din Bronco, bag în buzunar cheile şi m-apropii de casa-fermă lungă şi turtită din faţa mea, urmată de Lăcustă. Pereţii laterali sunt vopsiţi ruginiu, cu muchiile de aluminiu argintiu şi împrăştiind scânteieri de lumină. O antenă de televiziune stă şui şi se bălăngăne pe acoperiş. Nici n-ajung la cele trei trepte acoperite cu placaj, că uşa din faţă se deschide larg şi un bărbat scurt şi-ndesat, lat în umeri, mă opreşte ca o baricadă. Simt că Lăcustă se umple brusc de energie, şi-o apuc de zgardă.

— Te-ajut cu ceva? mă-ntreabă, cu aerul că vrea să-mi spună, de fapt: *Cară-te de-aici!*

Are ochiul drept mai jos decât stângul şi-nroşit de jur împrejur, ceea ce-l face s-arate ca proaspăt ieşit de la un bocet. În rest, aduce cu un baros, cu bicepşi zdraveni, bărbia dublă nerasă şi maxilarul încordat. Mă cântăreşte din priviri. Zic:

— Îi caut pe Jackie şi Ruben Gilbert. N-au nici o problemă, nimic. Vreau numai nişte informaţii de la ei.

— Nu mai locuiesc aici, zice sec.

E clar că m-a ochit că sunt în misiune, cu sau fără insignă la vedere –, după care-şi drege glasul, aşteptând să fac eu mutarea următoare.

— Sunteţi rudă cu ei? întreb.

— S-au mutat cu toată familia, zice. Habar n-am unde.

— Lucrez la un caz de persoană dispărută, la Mendocino, zic. O fată de cincisprezece ani, pe nume Cameron Curtis.

— N-am auzit.

— E-n mare primejdie, domnule Gilbert. Numele-mi stătea pe limbă, oricum, aşa că-i dau drumul cum îmi vine, la nimereală.

Trupul masiv din faţa mea se umflă şi mai tare, fiindcă bărbatul trage aer adânc în piept. După care-mi spune:

— Pleacă dracu’ de-aici! N-am io treabă cu nu-ş’ce fată dispărută.

Nu mă pot abţine să mă dau înapoi. E ditamai omul, şi m-ar putea bumbăci rău de tot dacă şi-ar pune mintea. Poate c-a fost o idee proastă să vin aici de una singură.

— Uitaţi, n-am de gând să vă bat la cap, îi spun. Vreau numai să aflu

câteva detalii pe care nu le știu.

— Nu stau io de vorbă cu polițaii, zice.

— Nu-s polițistă, sunt detectiv, iar dumneavoastră, oricum, n-aveți nici o problemă. E vorba de Cameron. Poate ați văzut la știri?

Tușește zdravăn, își trage umerii pe spate și zice:

— Nu…

— Se poate ca fata să fi avut o legătură cu locul ăsta, demult de tot – dar omul tace. Continui tot eu: Mai multe fete din zonă au fost date dispărute, ăsta-i adevărul, dar eu am venit la dumneavoastră numai legat de Cameron. Putem intra-n casă și să stăm puțin de vorbă, vă rog?

Omul își înfundă bărbia-n piept, și ochiul bun pare să i se bulbuce.

— Ți-am spus, da? Nu știu io căcaturi de-astea cu fete dispărute. Hai, dă-te dracului din calea mea, c-am treabă.

Se uită la mine atât de intimidant, ia și-o poziție adecvată, încât n-am ce face și mă dau la o parte din calea lui.

Rămân acolo, în curte, și mă uit la el cum se urcă într-un Ford Taurus, aproape cu senzația că-mi vine să vomit, fiindcă am ratat întâlnirea. Cameron a locuit aici. Undeva, prin apropiere, poate că sunt amănuntele care-mi lipsesc și care i-ar putea completa imaginea. Și-acum, ce fac? Să iau la pas cartierul și să mă rog să mai fie cineva pe-aici, prin zonă, care-o mai ține minte sau care-mi poate spune ceva, orice, despre soții Gilbert, care să m-ajute în vreun fel. Dar nu mă simt câtuși de puțin înclinată spre optimism.

Fordul Taurus accelerează când ia curba de pe Salciei pe Smochinului, apropiindu-se periculos de mult de-un snop de cutii poștale, după care, dintr-odată, apare iar băiatul cu tricicleta Big Wheel[57], pregătindu-se pentru încă un tur de circuit. Se uită fix la Lăcustă. Copiii par să ochească imediat câinii.

Îi fac un semn discret cu mâna, dar privirile lui sunt fixe. Copilul se uită pe deasupra mea și, brusc, se luminează tot la față. Ușa din spatele meu s-a deschis fără nici un zgomot.

— Bună, Kyle, zice o voce.

— Bună, Hector, îi răspunde băiatul. Po’ să intru la tine un pic? Mama nu-i acasă.

Mă uit când la unul, când la celălalt, mult prea surprinsă ca să mai zic orice.

— Imediat, bine? Tre’ să vorbesc puțin cu doamna de-aici.

(patruzeci și doi)

Un covor aspru cum am mai tot văzut se-ntinde prin toată camera de zi și-ajunge până-n bucătărioară. E verde ca mazărea și uzat rău de tot. O masă și câteva scaune, plus o canapea cu un aer obosit și-o pată închisă la culoare pe toată speteaza sunt singurele mobile din încăpere. Lăcustă își găsește loc de parcare lângă piciorul meu, în timp ce Hector se-ntoarce cu fața spre mine și rămâne-n picioare, cu mâinile proptite-n șolduri, studiindu-mă, cum îl studiez și eu pe el. Presupun că are vreo douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani, cu antebrațele musculoase și tatuate pe sub cămașa de lucru de-un albastru spălăcit. Are și pe ceafă desene – o dungă de solzi articulați între ei și coloraţi în degrade, ca o piele de piton. Din talie-i atârnă blugi de culoare închisă, cu manșete, peste-o pereche de bocanci negri, cu vârfurile placate cu oțel, numai buni de tras șuturi în cur.

E un personaj cu aer de dur, și totuși nu mă simt amenințată. Instinctul îmi spune că o să-mi asculte întrebările – măcar atât. După vârstă și după aspectul general, aș pune pariu că el e băiatul din fotografie sau, dacă nu, atunci vreun alt frate al micuței Lisa de-atunci, Cameron de-acum. Asta, și faptul că mi-a deschis ușa.

— Hector, îi spun, mă numesc Anna Hart și-ncerc să găsesc o fată din Mendocino, dată dispărută.

— Ce i s-a-ntâmplat? mă-ntreabă, și-o umbră parcă-i trece peste ochii negri.

— Nu știm sigur. A dispărut din casa-n care locuia, în noaptea de douăzeci și unu septembrie, și nimeni n-a mai auzit de ea de-atunci. Mă tem că s-ar putea să fi fost răpită de cineva.

— Și eu am auzit, dar de fata din Petaluma. Nu e și asta într-o situație asemănătoare, nu? Sau este?

— Nu știu. Îmi pare rău, dar nu știu.

— V-am auzit spunând c-avea cincisprezece ani, da? Și eu am o soră de-

aceeaşi vârstă.

Nici nu-ndrăznesc să mai respir, în speranţa c-o să mai spună şi altceva. Şi zice, într-adevăr:

— Aveam unşpe ani când ne-au despărţit.

— Fata pe care-o caut a fost adoptată în 1982. Cum o chema pe sora dumitale, Hector?

— Lisa.

În gât simt că mi se răsuceşte ceva dur, apoi mă cuprinde un sentiment de uşurare. O speranţă.

— Vrei să-mi povesteşti cum a fost? zic, la care el se lasă, practic, să cadă pe canapea şi-ntinde mâna după un pachet de Camel de pe jos şi după scrumiera de sticlă albastră de-alături. Îşi aprinde-o ţigară, zicând:

— Ai mei ştiau, probabil, că veneau ăia de la serviciile sociale să ne ia, dar n-au scos o vorbă. Aţi auzit vreodată o porcărie mai mare decât asta?

M-aşez pe un scaun, faţă-n faţă cu el, şi Lăcustă pricepe aluzia, fiindcă se-ntinde la podea lângă piciorul meu. Mă uit câtă-ncordare e şi-n faţa, şi-n mâinile lui Hector.

— Şi ce s-a-ntâmplat pe urmă? întreb.

— Nu ştiu chiar totul. Taică-meu era băgat într-o mulţime de rahaturi, cred. Cu droguri şi-alte alea. De câteva ori au venit poliţiştii şi, pe urmă, unul dintre vecini a făcut o reclamaţie anonimă, cică de *neglijenţă* – şi-aproape că scuipă ultima parte a cuvântului.

— Cel cu care am vorbit era tatăl dumitale?

— Nenorocitu’ ăla? Nu, ăla-i unchiu-meu, Carl. Taică-meu a intrat la San Quentin[58] demult de tot. Nu ştiu să fi ieşit de-acolo.

— De ce n-a vrut Carl, unchiul dumitale, să stea de vorbă cu mine?

Lui Hector îi răbufneşte-un val de fum pe nas, fiindcă l-am întrebat ceva caraghios.

— Bine că *dumneata* stai de vorbă cu mine, încerc s-o dreg.

— Eu n-am nimic de-ascuns. Plus c-am avut sentimentul c-aţi venit până aici pentru ceva important. Vi s-a-ntâmplat vreodată s-aveţi asemenea senzaţii?

Da, mi-aş dori să-i spun. *De pildă, acum, cu toată situaţia asta.*

— Şi mama dumitale? Ea pe unde e?

Ridică din umeri și-și încrețește fruntea.

— Mama a șters-o din oraș demult, cu nu știu ce alt nenorocit, zice. M-aș mira să mai fie-n viață. De pe-atunci făcea tot ce putea ca să se-omoare mai repede.

— Și de ce v-au despărțit, până la urmă?

— Habar n-am, zău așa. Într-o bună zi, m-am întors de la școală și Lisa nu mai era. În schimb, erau niște lucrători de ăștia sociali aici – și se scarpină apăsat pe umăr, de parcă amintirea însăși ar fi chiar acolo, sub degetele lui, ca o durere, ca o mâncărime.

Cunosc instinctul ăsta. Și cât de frustrant de inutil e. Cum nu poți ajunge, practic, niciodată la locul care te doare propriu-zis.

— Te-au dat și pe dumneata spre adopție, după aia?

— Nu. Eram prea mare, bănuiesc. M-au dus la o familie-surogat, dar am fugit de-acolo, zice, ducând mâna la pachetul de țigări de pe masă, deși mai are încă jumate din prima nefumată, și strângându-l în pumn, ca să fie sigur – celofanul îi fâșâie reconfortant în palmă. La fel am fugit de vreo cinci sau șase ori, și, dacă n-a mai vrut nimeni să mă ia, m-au dus la un cămin de copii. Când am împlinit optsprezece ani, m-am întors aici, dar părinții plecaseră amândoi. Lui Carl nu-i place de mine cine-știe-ce, da’ lui nu-i place de nimeni, de fapt. Ați văzut.

— Îmi pare-atât de rău, zic.

Știu că vorbele mele sună la fel de goale acum, spuse lui Hector, cum au sunat și când un lung șir de străini mi le-au spus iar și iar mie, pe măsură ce creșteam. Uneori, limbajul nu te-ajută, dar mie *chiar* îmi pare rău de Hector. E destul de mare ca să-și amintească totul. Rănile din copilăria lui ca o bătălie. Pierderea surioarei lui, toată starea de confuzie, toată dezrădăcinarea. Durerea. El e totuna cu mine, iar Lisa – cu Amy și Jason, amândoi frățiorii mei. Și-acum a dat peste el încă o pierdere. O tragedie-n plus.

— Ar fi trebuit să-mi spună că nu erau în stare să aibă grijă de ea, zice-n continuare despre părinții lui. Aș fi avut eu grijă de ea. Puteam găsi o soluție oarecare. Măcar am fi rămas împreună – și pupilele i se umflă, și mai negre, dilatate de emoție. Au adus-o acasă de la spital, și aia a fost ziua cea mai bună din viața mea. Înainte, eram numai eu cu toți demenții ăștia

de-aici. Și pe urmă? Eu am avut grijă de ea.

Îmi vine să plâng, ascultându-l. Dar mă mulţumesc să dau din cap, a-nțelegere.

— Dormeam ca doi cățeluși pe-o saltea pusă direct pe jos, da? zice. Uite-așa o strângeam în brațe – și-și ridică amândouă brațele, să-mi arate. Eram întruna împreună. Dacă numai se *uita* cineva la fetița mea, eram lângă ea imediat, știți?

Știu, într-adevăr. Loialitatea feroce din vocea lui mă trimite cu gândurile înapoi la Crăciunul în care-am fost singuri, numai eu cu Amy și Jason. Orele și zilele alea, care mi s-au părut suspendate într-un fel de bulă, unde nimeni și nimic nu putea să ne-atingă.

— Ai protejat-o, îi spun.

— Am încercat – și trage tare din țigara Camel, făcând să sfârâie hârtia-n lupta lui cu trecutul. Părinții noștri erau bătuți în cap rău de tot, zice, dar așa-i toată lumea, nu?

Aș vrea să zic: *Nu chiar toată*, dar știu că n-are nici un motiv să mă creadă.

— Ce fel de copil era? Liniștită? întreb.

— Cine, Lisa? Răbufnește-ntr-un râs hăhăit, spontan: A dracului fată ce era, nu se oprea o clipă din bleotocărit sau țopăit. Cânta-n baie sau când alerga-n josul străzii. Stătea sub cutia poștală și se juca până și-acolo, cu nimic. Știți cum vine asta? Cu *pietre*. Și *cânta*.

Dintr-odată, parc-o și văd pe fata respectivă. Hector i-a evocat figura și amintirea ei mă face acum să mă simt ca eviscerată. Cum se poate să fii răpit de două ori, într-o singură viață?

— Mai ții minte să se fi-ntâmplat ceva special, înainte să fiți despărțiți unul de celălalt? îl întreb. Ceva ce i-a schimbat Lisei comportamentul? Ai văzut-o vreodată să fie tăcută, pe bune, sau să plângă fără motiv, sau să pară-nfricoșată?

— De ce? La ce vă gândiți?

— Nu știu sigur. Aș vrea să te uiți la ceva, zic, și scot din buzunar afișul de persoană dispărută care o-nfățișează pe Cameron, și-l desfac în fața lui.

— Rahat! șoptește numai pentru el și-și pune jos țigara. Precis ea este, spune și trage foaia mai aproape de el, scuturându-și capul înainte și-napoi,

cu ochii lucindu-i. Nu-mi vine să cred, zice. Atât de drăguță… atât de mare. Trebuie neapărat s-o găsiți.

— Fac tot ce pot. Ce altceva mai observi?

Studiază portretul o vreme destul de-ndelungată.

— Ăștia sunt ochii ei – ochii Lisei. Dar aici pare atât de tristă! Corect?

— Și eu cred la fel, și vreau să-nțeleg de ce. Viața-i dură, Hector. Și eu, și dumneata știm asta, numai că nu mi-o pot imagina pe fata din poza de aici stând sub o cutie poștală și cântând la pietre.

Îl simt cum încearcă să proceseze ce vreau să spun cu asta. Ia hârtia cu amândouă mâinile și o strânge mai tare, degetele mari albindu-i-se în jurul unghiilor, de parcă ar vrea să pătrundă cumva-n poză și s-o atingă. S-o ajute.

— Lisa mea era o luptătoare, zice, până la urmă. A dracului fată, ce *căpoasă* era! Numa' să-ncerci să-i furi vreo jucărie, sau s-o dai jos din leagăn, până nu era ea gata să se dea jos, și te trezeai atacat – parcă era o tigroaică. Uite-așa strângea pumnii – și ridică o mână-n sus, făcând o figură care mie-mi spune că parcă o vede-n fața ochilor și-acum, atât de-aproape, c-ar putea s-o și atingă. O *fiară*, zice.

— Și ce s-a-ntâmplat? zic. Asta vreau să știu. Pentru asta sunt aici, ca să-ncerc să-nțeleg ce și cum. Ai cumva poze prin casă de când eraţi copii?

— Nu, nimic de felul ăsta, zice, dând și din cap că nu. Pe urmă, uitându-se iar la poza din afișul de dispariție, întreabă: Pot să păstrez eu ăsta?

— Sigur că da, zic. Îți dau și numărul meu – și-ntorc afișul pe dos și scriu acolo numărul de la biroul de șerif al lui Will, cu numele meu alături. Dacă-ți amintești orice ar putea fi util, anunță-mă. Iar dacă vrei să te țin la curent, pot face și asta.

— Îhî – și bagă mâna-n buzunar după un bon șifonat, pe care-mi scrie și el mie un număr de telefon, apoi mi-l întinde, zicând: Și, dacă pot s-ajut în orice fel, spuneți-mi, bine? Aveți oameni care s-o caute?

— Avem.

— Bun așa.

Mă conduce la ușă, cu Lăcustă pe urmele noastre, ale amândurora. La nivelul ochilor, pe tocul ciobit, e-o pată neagră ca smoala, de mărimea unei amprente palmare. Mânerul ușii arată a fi de plastic. Toată șandramaua pare

atât de-nghesuită, ponosită, deznădăjduită, că m-apucă o dorinţă nebunească să-l iau pe Hector cu mine, să-l bag şi pe el în maşina mea, în spate, alături de Lăcustă, şi cu toţii să fugim înspre munţi. Numai că el nu mai e copil de multă vreme. Şi-n tot cazul, nu cere nimănui să vină să-l recupereze.

(patruzeci şi trei)

E târziu când ajung, în sfârşit, înapoi la Mendocino. Mă-ndrept spre biroul şerifului, sperând să-l găsesc pe Will încă la serviciu, dar îl prind când e tocmai pe punctul să se urce şi el în maşină, ca s-o ia spre casă. Îşi coboară fereastra, iar eu trag maşina-n paralel cu a lui. N-apuc nici măcar să bag şi eu, acolo, un „Bună“, că mă şi ia din scurt:

— Unde naiba ai fost? De ore-ntregi te caut.

— Ţi-am spus că mă duceam la Sacramento.

— Chiar şi cu toată birocraţia din lume, tot credeam că dai un semn de viaţă până la două. Ce-ai făcut?

— Vrei să bem ceva? îl întreb, ca să mai destind atmosfera. Pot să-ţi explic – dar expresia de pe faţa lui nu se-nmoaie.

— Hai înăuntru, îmi spune. A fost o zi lungă. Tre’ să te pun în temă cu multe chestii.

Cu Lăcustă călcându-mi pe urme, o iau după Will, care mă conduce într-o sală de conferinţe pustie, unde luminile fluorescente mai mult nu funcţionează. Se trânteşte pe scaunul cel mai apropiat, zicând:

— Ei?

— M-am lăsat dusă de val, presupun – şi m-aşez şi eu pe un scaun, faţă-n faţă cu el, simţindu-mă din ce-n ce mai tare ca şi cum aş fi fost chemată la cabinetul directorului şcolii. Când am deschis dosarul de adopţie, zic, am găsit în el adresa părinţilor biologici care au dat-o pe Cameron spre adopţie. La Ukiah locuiau. Nu-i o nebunie? Care erau şansele să fie taman acolo?

— Şi te-ai dus până la Ukiah? Mai locuiesc şi-acum acolo?

— Părinţii, nu – au ieşit din peisaj. Dar am dat peste un unchi şi peste fratele ei, Hector – Cameron are un frate. Ascultă-mă ce-ţi spun, Will, că ţi se frânge inima, dacă asculţi cum au fost separaţi copiii ăştia doi de serviciile sociale. Hector nici n-a ştiut vreodată unde au dus-o pe soră-sa. L-

au atacat unde-l durea mai tare, după care l-au mutat de colo-colo, prin familii-surogat. Se vede că l-au răvăşit de tot.

Faţa lui Will păstrează o mină plată, inexpresivă.

— I-ai pus întrebări, individului ăstuia, sau ai făcut cu el o sesiune de terapie de grup? zice, ca şi cum ar azvârli spre mine o cange a ruşinii.

— De ce eşti atât de ostil? i-o întorc şi eu.

— Nu ştii? şi-şi scoate pălăria şi-o trânteşte-ntre noi pe masă, cu aerul că vrea să sublinieze ceva. Fiindcă ai lipsit toată ziua, fără să anunţi pe nimeni, ai luat decizii care privesc acest caz, fără vreo autorizaţie prealabilă, şi acum te-ai întors, neavând nimic altceva, decât un scenariu de film de ăla care se dă numai la televiziune.

Înghit în sec şi mai stânjenită, vorbele lui picând ca nişte pumni care mă năucesc din ce-n ce mai tare.

— Îmi pare rău, zic. Ar fi trebuit s-anunţ. Dar am avut sentimentul că trebuia să mă duc singură.

— Biroul ăsta nu lucrează pe *sentimente*, Anna. Şi nici ancheta pe care o desfăşurăm nu se bazează pe aşa ceva. Trebuia să fiu şi eu acolo, sau măcar vreun adjunct de-al meu. Am fi avut, măcar, în situaţia dată, două perechi de ochi. De unde ştim că Hector ăsta nu-i suspect?

— Nu e. Ştiu eu.

— De *unde* ştii? Ai verificat, cumva, dacă n-are cazier penal? Dar unchiul? Mi-ai adus numere de-nmatriculare de-ale maşinilor? Porecle? Alibiuri pentru noaptea de douăzeci şi unu septembrie?

Răspunsul e *nu*, bineînţeles, dar adevărata problemă-i scapă.

— Stai la birou prea mult, Will, zic. Instinctul face cât cincizeci la sută-n cazuri de-astea, dacă nu şi mai mult. Da’ ce mama dracului! – probabil că Hector *are* cazier, după ce festă i-au jucat ăia de la district, în copilărie. Numai că ţine la soră-sa, şi nu i-ar fi făcut nici un rău, chiar dacă ar fi avut acces la Cameron, ceea ce n-a avut.

— Stai aşa. Te-ntreb încă o dată, Anna: De unde tragi concluziile astea? La-nceput, erai *sigură* că Drew Hague a fost individul care a profitat de Cameron, şi n-am descoperit nimic. După aia, mi-ai spus că Steve Gonzales nu e suspect, bazându-te, pur şi simplu, pe nu ştiu ce sentiment de-al tău – bine că măcar cu el ai nimerit-o.

Simt că mi se-ncinge fața.

— De ce mă iei atât de tare? zic. Dacă n-ai încredere-n judecata mea, ce caut eu aici?

— Ai răbdare. Putem să nu ne ducem prea departe, măcar un minut? Eu îmi fac aici meseria. Sau, cel puțin, încerc, Anna. Tu ești o resursă grozavă, și-ți sunt recunoscător că ești aici, zău așa. Dar întrebările pe care ți le pun, am dreptul să ți le pun. De acord?

Tac, și mă uit la propriile mâini.

— Ar fi trebuit să te sun de la Sacramento – recunosc. Dar pun pariu pe ce vrei că Hector Gilbert nu e cel care-a răpit-o pe Cameron Curtis.

— Sunt convins că ai dreptate, zice Will. Dar hai să urmăm protocolul și să-ntreprindem o verificare discretă – să vedem cu ce-avem de-a face. Și-ar trebui să-l chemăm aici pentru o testare cu poligraful – e procedura standard. La fel și pe unchi, la fel și pe Steve Gonzales. Trebuie s-avem bazele acoperite.

— Adică, să-ți acoperi curu', i-o trântesc, fără să mai și gândesc.

— Anna… – m-avertizează, pe tonul unui clopoțel care sună.

— Pardon – și-mi rotesc umerii-n sus și-napoi, încercând să mai deznod presiunea pe care o simt în ei. A fost o zi complicată, îi spun.

— Mda, și-aici la fel, zice. Dar acum vreau să ne uităm la ceva împreună. Ai pierdut o mulțime.

(patruzeci și patru)

Într-un colț al sălii de conferințe, un televizor stă pus peste un aparat video, și amândouă pe un cărucior de metal cu roți. Will se duce până acolo și apăsă pe butonul de pornire al aparatului. Se aprinde și televizorul, cu episodul de astă-seară din *America's Most Wanted*[59]. O jurnalistă blondă și drăguță, pe care n-o recunosc, le intervievează pe Erin McGrath și Allison Palmer. Poate nici nu e jurnalistă, de vreme ce toată emisiunea ei nu e propriu-zis una de știri.

La începutul interviului, camera se apropie de cele două fete, care stau alături pe o canapea tip studio, foarte-ngustă. Par amândouă brave și

stăpâne pe ele, iar mie-mi par foarte, *foarte* tinere. Aşa şi sunt.

„Am crezut, în prima clipă, că era o farsă“, zice Erin McGrath, cu nasul ca un buton şi ochii căprui depărtaţi, căreia părul şaten îi ajunge până la umeri şi e pieptănat cu o cărare precisă pe mijloc. Apoi, adaugă: „Puteai să te-aştepţi de la Polly să facă de-astea, uneori. Era o bună actriţă.“

Nu pot să nu observ că vorbeşte la trecut – parcă mă-nţeapă, când o aud.

„Şi până atunci făcuserăm tot felul de prostii“, completează Allison Palmer, trecându-şi o şuviţă de păr blond-închis pe după ureche. „Vorbeam de Halloween şi-ncercam să ne speriem una pe alta. O dăduserăm pe Polly cu fard alb, iar ea-şi vopsise ochii aşa, ca de fantomă, şi buzele – negre.“

„Şi pe urmă, ce s-a-ntâmplat?“ le grăbeşte puţin realizatoarea emisiunii.

„Polly a ieşit, s-aducă saci de dormit pentru toate trei“, continuă Allison. „Când s-a întors, avea un tip în spatele ei, în cadrul uşii, c-o glugă şi-un cuţit. Era mai bătrân. Da’ nu părea-nfricoşător, chiar deloc – nu la-nceput. De-aia m-am şi gândit că Polly făcea vreo glumă.“

„Nu părea ceva real“, se grăbeşte s-adauge Erin. „Mie asta mi-a trecut prin minte. Şi era foarte calm, adică felul în care vorbea. Ne-a spus că voia bani, şi Polly i-a făcut semn spre cutia ei cu bijuterii. Avea cincizeci de dolari puşi bine acolo. Atunci s-a schimbat. I s-a-ngroşat vocea şi ne-a spus că ne taie gâturile dacă ţipăm.“

„Pe urmă, a-nceput s-o lege pe Polly, şi ea – să plângă“, zice Allison. „A luat perne de pe pat şi ni le-a pus peste cap. După asta, ne-a legat şi pe noi. I-am spus că mă strângea prea tare frânghia, şi el a mai slăbit-o şi mi-a spus că-i pare rău.“

„Şi-atunci ne-a zis că, dacă numărăm până la o mie, Polly se-ntoarce la noi“ – termină Erin fraza-nceută de Allison.

„Dar asta nu s-a mai întâmplat?“ le sugerează realizatoarea emisiunii, cu blândeţe, cum să continue.

„Nu“, răspunde Erin. „Am auzit uşa de plasă trântindu-se şi-am încercat să ne desfacem frânghiile cu care ne legase. Allison s-a dus, orbecăind pe-ntuneric, să-ncerce s-o trezească pe mama lui Polly, care dormea-n camera de-alături.“

„Amândouă eram speriate de-a binelea“, completează Allison.

„Bineînţeles că eraţi. Doar fusese răpită prietena voastră. Cred c-aţi fost

şi foarte curajoase. Şi toată lumea-l caută, peste tot în America, pe cel care-a răpit-o pe Polly, după descrierea pe care voi două le-aţi dat-o poliţiştilor. Milioane de oameni urmăresc emisiunea noastră de azi. Toţi încearcă s-o găsească pe Polly. Toată lumea vrea ca ea să se întoarcă acasă“ – şi faţa prezentatoarei devine imaginea însăşi a speranţei sobre, cu priviri mai blânde ca oricare altele. Apoi adaugă: „Ce-i puteţi spune Americii despre cine era Polly? Prin ce era prietena voastră atât de specială?“

„Era foarte amuzantă“, răspunde Erin, schiţând un zâmbet, preţ de-o fracţiune de secundă. „Culoarea ei preferată era violet, şi-n fiecare zi, după şcoală, mânca pâine prăjită cu scorţişoară.“

„Voia să se facă actriţă“, completează Allison. „Era-ndrăgostită la nebunie de Mel Gibson. Avea un afiş, în camera ei, cu două pisici alb cu negru şi un câine dalmaţian, iar dedesubt scria: NU E BINE SĂ IMIŢI. Aşa era Polly. Nu era nimeni alta ca ea.“

După interviu, pe ecran rulează numărul obişnuit la care pot fi comunicate indicii, după care înregistrarea se-ncheie. Privirile mi se reped către Will. Deşi sunt încă amorţită şi buimacă de la schimbul de replici de-adineauri, mintea mi-a şi luat-o la goană.

— Uite, zic, vezi de ce ne trebuie-ntâlnirea ta orăşenească – şi încă *ieri*? Pâine prăjită cu scorţişoară! Aproape nimeni din oraşul ăsta nu ştie mai nimic despre Cameron. Şi nu poate să-ţi pese de ceva ce nu-ţi poţi imagina-n minte.

— Da, bine, aşa e. Dar fii atentă aici. O ştii pe Winona Ryder, actriţa? Pare-se că-i aşteptată mâine la Petaluma, unde ajunge cu avionul personal pus la dispoziţie de Harrison Ford. Am vorbit cu Fraser, şi-ar fi colectat, din ce ştie el, donaţii de la nişte nume de pe Lista A[60], pentr-o recompensă privată, în cazul în care e găsită Polly. Cică-s două milioane de dolari, Anna…

— Ce? Asta-i o nebunie! Chiar dacă sunt în stare s-adune atâţia bani, de ce să-i cheltuiască pentru Polly? Şi ce are Winona Ryder de-i atât de implicată?

— Şi-a petrecut o parte a copilăriei la Petaluma. Ea şi Polly cică au avut acelaşi profesor de teatru. Se pare că s-a uitat la ştiri şi a hotărât că era

momentul s-acţioneze. Azi a sunat să anunţe. Şi mai vorbim de circ mediatic…

— Păi, să ne-ntoarcem la Emily, atunci. Are şi ea două milioane de dolari, fără-ndoială.

— Nu banii-s problema – ştii foarte bine, Anna. Problema este că noi n-avem nici o probă. Pentru FBI-şti, Cameron a fugit de-acasă. Nu vin ăia de la *America's Most Wanted* să-ţi facă o emisiune cu aşa ceva. Cred că nici dacă ne rugăm nu reuşim să captăm atenţia presei locale în momentul ăsta, cu tot ajutorul pe care-i gata să-l dea Emily. Toată lumea o să fie cu ochii pe Winona Ryder.

— Eu zic că trebuie să-ncercăm, oricum. Nu putem noi controla interesul presei, dar putem să ne-arătăm, dracului, măcar la faţă, nu?

— Poate că da, îmi concede Will. Dar stai, că mai e ceva.

— Ce, a mai sunat Polly o dată?

— Nu. Fraser e-aproape sigur acum că apelul ăla era o farsă. Dar s-au băgat pe fir ăia din Silicon Valley. Nu ştiu ce mare sculă în materie de sisteme computerizate s-a uitat la ştiri, la fel ca Ryder, şi-a venit cu ideea strălucită să scaneze în calculator afişul cu Polly şi dispariţia ei. Câteva companii de presă au pus echipamente la dispoziţie, şi-acum trimit în lumea largă, prin fax, mii de afişe cu Polly dispărută. Şi de Internet se folosesc. Mi-a spus cineva că zece milioane de oameni din vreo şase ţări au văzut până acum afişul ăla.

— Iete-al dracului! Da' mulţi, nu glumă.

— Ştiu. E o minunată lume nouă[61], nu? Îţi închipui, măcar, unde-am fi ajuns acum, dacă aveam aşa ceva cu zece ani în urmă, sau cu douăzeci? În ochii lui se citeşte clar ce vrea să spună: *Jenny Ford*.

Într-o clipă, figura ei îmi revine-n minte. Râsul ei. Mersul ei. Vocea ei, răsunând peste promontorii, părând să pâlpâie-n beznă, şi-apoi amuţită pentru totdeauna. Şi-n cazul ei, ca şi cu mult înainte, copiii şi adolescenţii daţi dispăruţi nu se mai vedeau decât în pozele reproduse voalat pe nişte afişe prinse în cuie de stâlpi sau cu pioneze pe tot felul de panouri din oficiile poştale. Cum ar fi fost altfel, dacă Internetul exista şi-n 1972? Să fi avut imagini cu Jenny reproduse clar şi expediate într-o clipă, ori prin fax, ori prin calculator, în lumea întreagă? Poate nu se rezolva nimic, poate se

rezolva totul. Poate că vieţile noastre ar fi urmat alte cursuri.

— Putem face şi noi aşa ceva pentru Cameron? întreb. Şi pentru Shannan Russo?

— Am şi dat câteva telefoane, zice Will.

— Ce părere ai, să mă duc să stau de vorbă cu mama lui Shannan?

— Şi să afli… ce anume?

— Dacă e vreo legătură între cele două fete.

— Mie, personal, mi se par ca ziua şi noaptea. Dacă n-ai văzut nici o legătură cu Polly Klaas, de ce să cauţi acolo vreuna?

— Promiţi să nu râzi?

Îmi aruncă o privire nici-nici.

— M-am întâlnit cu Tally Hollander.

— Clarvăzătoarea? Băi, frate, acuma chiar că mă-ngrijorezi, fato.

— Hai, zău. Suportă-mă o clipă. Will, câteva dintre lucrurile pe care mi le-a spus Tally despre Shannan şi-n ce fel a crescut ea m-au făcut să cred că fetele-astea două au în comun acelaşi ADN emoţional. Nu vreau altceva decât să-mi verific prezumţia – şi m-apuc de tăblia mesei din faţa mea cu amândouă mâinile, calmă, hotărâtă şi-ndârjită. Nu-i vorba de o *viziune* aici. Când a sunat-o, mi-a spus Tally, Karen Russo i-a vorbit deschis şi i-a-mpărtăşit o mulţime de treburi, despre cum au existat comoţii cu droaia-n copilăria fiică-sii Shannan, un du-te-vino de bărbaţi, cum a fost expusă la tot felul de violenţe. Ştiu că s-a purtat băţoasă cu tine, dar, dacă reuşesc s-o fac pe Karen să stea de vorbă cu mine, putem afla mult mai multe despre fată şi cum şi-o fi-ncrucişat ea drumurile cu un psihopat.

Will oftează şi-mi arată cât e de obosit. Amândoi suntem cu puterile la pământ şi mai funcţionăm doar în virtutea inerţiei.

— Bine, zice.

— Bine?

— Cred că mai e mult până departe, dar acum, cinstit vorbind, toate firimiturile contează.

— Exact aşa e. Orice contează.

(patruzeci şi cinci)

A doua zi, dis-de-dimineaţă, mă-ndrept spre Gualala, s-o întâlnesc pe Karen Russo unde lucrează, la un salon de coafură cu patina vremii, zis All About Hair[62]. O găsesc rezemată de tejgheaua de la recepţie când intru. E o brunetă simpatică, deşi cam înăsprită, c-o bluză de lucru neagră peste blugii cu cataramă lată, şi cu platforme-nalte în picioare, cu tălpile de plută. Să tot aibă-n jur de treizeci şi cinci de ani, ceea ce-nseamnă că a născut-o pe Shannan la optsprezece sau nouăsprezece ani.

De-ndată ce mă prezint, Karen mă priveşte opac. I s-a lehămetisit de reporteri şi poliţişti. Poate c-ar fi trebuit s-o aduc pe Tally cu mine, mă gândesc, dar e prea târziu acum.

— Eu *lucrez* aici, da? se răţoieşte la mine.

— Doar cincisprezece minute, cât de-o cafea? întreb.

— N-am ce să spun mare lucru, zice.

— E bine şi-aşa, îi spun. Aştept la cafeneaua de vizavi. Doar câteva întrebări am.

După trei sferturi de oră, îşi face apariţia, în sfârşit. Am băut deja trei căni de cafea – toate, nişte spălături de cârciumă ordinară –, dar tot am palmele-ncleiate şi optimismul – pe fundul acelor căni.

— Am pe cineva la unşpe, zice. Clientă regulată – nu pot să-ntârzii.

— Am înţeles. Tot ce vreau este să-mi fac o imagine mai clară despre fiica dumitale, doamnă Russo, dacă e posibil. Spune-mi câte ceva despre ce obiceiuri avea Shannan – până la toată povestea asta, bineînţeles.

— Era plictisită şi avea o mulţime de necazuri.

— Era-n ultimul an la liceu, când a dispărut, dacă am înţeles bine?

— Nu i-a păsat niciodată de şcoală, iar eu am renunţat să mai încerc s-o fac să-i pese. Am renunţat la multe lucruri, pe bune acuma. Ştiu că sună ca dracu’. Shannan a mea nu şi-a dorit o mamă. Nu şi-a dorit pe nimeni care să ţină la ea.

Duritatea pe care o arată Karen o fi un mecanism de apărare, cum sugera Tally, dar e unul descurajant.

— Să fii respinsă în felul ăsta, presupun că n-a fost uşor, zic – la care ea-şi mijeşte ochii şi-mi arată genele date cu un rimel atât de gros şi de negru, că bate-n albastru.

— Am avut destul timp să m-obişnuiesc, zice.

— Spune-mi despre ultima zi în care v-aţi văzut amândouă… – şi-mi caut printre notiţe: …Pe două iunie. S-a dus la şcoală-n ziua respectivă?

— Cât ştii dumneata, la fel de mult ştiu şi eu. Era-mbrăcată şi se dăduse jos din pat, dar, de dus, putea să se duce oriunde. Avea o droaie de prieteni, care numai prieteni nu-i erau, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— Bărbaţi? Vrei să spui că fiica dumitale se prostitua?

— Poate – şi scoate o punguţă multicoloră pentru ţigări din buzunarul jachetei, duce bricheta la vârful uneia Marlboro Light, la-nceput inhalează fumul, după care-l risipeşte cu mâna, un gest îndelung exersat. Zice: Nu ştiu de unde scotea banii. Eu n-o ajutam cu bani, de asta sunt sigură. Ştiam că ar fi băut până la ultimul cent din ce i-aş fi dat, sau i-ar fi risipit pe ce mai trăgea pe nas ori îşi băga-n venă. Am renunţat să-i mai pun întrebări.

— Prietenii ăştia… L-a pomenit pe vreunul dintre ei pe nume, vreodată?

— Nu, din câte ţin minte. Cel puţin unul din ei avea bani, în schimb. A venit odată acasă cu un aparat de fotografiat nou-nouţ – Nikon. Şi cineva i-a dat o haină, una frumoasă de tot.

Asta-mi captează atenţia.

— Poţi să mi-o descrii, haina? întreb.

— Era scurtă şi maronie, dintr-un fel de blană de animal. Poate că nu era blană adevărată, dar cu siguranţă părea – şi scumpă. Sunt convinsă că nu şi-a cumpărat-o ea de pe-aici.

— Purta în ultima zi jacheta asta?

— Poate. Nu mai ţin minte.

E clar că n-ajung aproape nicăieri cu Karen. Oricare ar fi şpilul s-o fac să vorbească deschis, pare-se că nu-l cunosc.

— Clarvăzătoarea care te-a sunat… ce părere ţi-a făcut?

— Ce părere *putea* să-mi facă?

Karen adoptă o mutră chinuită, în timp ce iar scoate fumul care-i învăluie toată faţa, ca un ecran de otravă. Zice:

— Shannan a făcut întotdeauna exact ce-a vrut. Dacă a omorât-o cineva, probabil că ea singură şi-a căutat-o, cu tot dinadinsul.

Duritatea vorbelor ei mă lasă fără grai un timp îndelungat. Femei aşa, ca ea, insensibile şi-nchise în ele, am tot întâlnit. Dar sunt conştientă şi de

faptul că oricine trăieşte într-o asemenea cochilie, pe bună dreptate şi-a construit-o. Avea şi înainte motive solide să se autoprotejeze, are şi acum.

— Doamnă Russo, eu îmi doresc, realmente, s-ajut la găsirea fiicei dumitale Shannan, dar îţi spun sincer: Prima mea grijă-i Cameron Curtis. Poate ai auzit de ea.

— Da, sigur, zice, fata vedetei ăleia de cinema. Şi eu m-am uitat la serialul ei – ani de zile. Nici nu mi-a trecut prin minte c-aş putea să am ceva-n comun vreodată cu Heidi Barrows – şi scutură din cap a neîncredere.

— Avem foarte puţine piste, pe care să lucrăm, legat de Cameron, dar ştim atâta lucru, c-a avut o copilărie cu multe turbulenţe. Şi presărată cu violenţe. Credem că are de-a face, într-un fel sau altul, cu faptul c-a devenit o ţintă – şi mă uit la Karen cu-nţeles. De aia sunt aici, să pun întrebări despre Shannan, când era mică. E posibil să fie vorba de acelaşi individ. Caut fire de urmărit.

Pare total impasibilă, cel puţin la suprafaţă. Zice, uitându-se la ceas:

— Iar eu am spus ce-am putut.

— Mai avem câteva minute, zic. Shannan are şi-un tată, nu? El unde e? Şi-a dat vreodată interesul?

— Nenorocitu’-ăla? – şi buzele i se ţuguie. A şters-o când Shannan era încă la grădiniţă. N-a mai dat un cent pentru ea de-atunci.

— E greu să creşti un copil de unul singur.

— Mda, zice. Este, şi-şi trece privirile peste mine, părând să se-ntrebe dacă sunt cinstită cu ea sau poate am vreun motiv ascuns.

— Aţi fost numai voi două, întotdeauna?

— Şi da, şi nu. Am mai avut prieteni, de-a lungul anilor. Ceea ce probabil că nu-i foarte bine, când ai un copil.

— Prieteni, aşa, în general sau nişte indivizi anume – la care-mi aruncă o privire să mă străpungă, nu alta. Zice:

— Asta ce vrea să-nsemne? Acuma luăm la puricat şi opţiunile mele în materie de bărbaţi?

— Nu ştiu care-a fost viaţa dumitale, îi spun.

Se uită la peretele acoperit cu un tapet cu modele spiralate aurii, marca Formica. Un auriu de nuanţă-nchisă, din anii 1970, când totul era fie auriu, fie verde-avocado.

— Mă rog, atâta pot să spun, că n-am luat, probabil, cele mai bune decizii de fiecare dată. Ca oricine altcineva, de altfel, nu?

Din păcate, are dreptate. Nu chiar oricine, dar foarte mulți dintre noi, în tot cazul.

— O poză cu Shannan, ai cumva? întreb.

— Recentă, nu, zice, după care pune jos țigara și scormonește prin portvizitul cu care a venit.

Scoate din el un etui dintr-ăla de păstrat fotografii, care vine câteodată la pachet cu un portmoneu, când îl cumperi. Plasticul s-a gălbejit și are colțurile coșcovite, dar e plin – și toate-s poze de la școală, cu fundaluri de cer albastru înnorat, în care Shannan apare la vreo cinci-șase ani, cu dinți lipsă, dar în fruntea defilării.

Iau etuiul din mâna ei și scotocesc prin el, simțindu-mă din ce-n ce mai tristă. Poate că fata i-o fi ajuns o belea, dar cu siguranță n-a pornit de la premisele astea. Nu s-a născut belea, ci o scumpă, originală și pură, la fel ca oricine altcineva.

— Chiar că-i drăguță, zic. Ce voia să se facă-n viață? Când era mică de tot, vreau să zic. Avea fantezii grozave?

— Prințesă Disney se pune la socoteală? zice Karen și-și strânge buzele, făcând să i se-adâncească ridurile fine de deasupra buzei de sus. Apoi continuă: Avea totuși părul cel mai lucios cu putință. I-l aranjam într-o coadă ca de pește, pe spinare-n jos. Nu-i ușor de făcut. Îți ia cel puțin o oră, dar stătea cuminte și chiar nu se mișca.

Privirile mi se-ntretaie cu ale ei, și-ncerc să nici nu clipesc, să nu întrerup momentul. Acum a lăsat garda jos cel mai mult de când stau de vorbă cu ea, și-a fost cea mai firească.

— Sunt convinsă că arăta realmente bine, zic.

— Mda, ce-i drept. Nu arătatul bine era problema.

(patruzeci și șase)

Câteodată, fragmente din trecut îmi reveneau la suprafață-n minte, ca niște fâșii de hârtie trecută prin tocător, și mă luau pe nepregătite – lucruri pe care le credeam de mult uitate. Mama mea dormind pe canapea, de pildă,

pe-o parte, cu genunchii aduși la piept, ca un copil, și cu fața pe jumătate acoperită de-o cuvertură croșetată. O zi parcă scoasă dintr-o poveste, când eu aveam șase-șapte ani, iar ăia micii erau niște gâgâlici – cum stăteam toți trei pe iarbă și țineam în poală, rând pe rând, iepurașul unuia dintre noi. Când îmi venea mie rândul, îi pipăiam urechile calde și simțeam cum îi bătea inima frenetic și cum avea mușchii-ncordați – ar fi vrut să fugă, dar stătea. După asta, la câteva zile, trei mașini de poliție au venit și s-au proptit în fața blocului unde locuiam, cu un mandat de arestare pentru tatăl meu. L-au luat cu cătușe la mâini, în timp ce mama zbiera la ei să-nceteze. A dat c-o scrumieră, care-a ricoșat de perete cu un zgomot sec. A trântit o veioză de podea, și becul s-a făcut țăndări. Am stat și-am urmărit totul de pe coridorul neluminat, cu toate ușile camerelor închise și ăia micii ascunși într-o debara în care eu îi pusesem, spunându-le să tacă mâlc. Un sentiment încărcat și-năbușitor plutea-n aerul din jurul meu și-mi pătrundea-n corp. Așa s-a dus tatăl meu și-a devenit un străin pentru noi. Au mai trecut câțiva ani, și mama mea s-a dus, într-o dimineață, să-mprumute cincizeci de dolari, și nu s-a mai întors.

Erau, în schimb, și alte amintiri, mai blânde, ca niște bucățele de țesătură. Amintiri cu Eden și Hap, de la Mendocino, cum, de pildă, când aveam zece ani, am descoperit că mă puteam lăsa pe vine-n iarba care creștea-n smocuri pe vârfurile promontoriilor de deasupra Portuguese Beach și să *fiu* iarbă și eu. Puteam fi soarele care apunea, împrăștiind o lumină ca mierea sălbatică peste orice-i stătea-n față. Eram Oceanul Pacific însuși, ca un ochi albastru, sau cioara dintr-un chiparos, care bătea din aripi și vorbea singură despre lumea largă. De când mă știam pe lume, avusesem toate motivele să dispar. Devenisem expertă-n a mă face nevăzută, dar asta era o altă poveste. Eram parte a lucrurilor de-acum, și mă confundam cu peisajul. Și nu mai eram nebăgată-n seamă, ci iubită.

Centrul comunitar se-nalță la intersecția Străzii Școlii cu Pinului, lângă terenurile de jocuri cu mingea, și-acum e-ngălbenit, ca orice altceva în acest moment al anului. Mă-ntâlnesc aici cu Gray și cu maică-sa, Di Anne, sâmbătă, imediat după prânz, ca să lucrăm la panoul publicitar menit să-i ajute pe cei care n-o cunosc pe Cameron s-o vadă cum e ca persoană, iar pe cei care-o cunosc deja, să-i aducă un omagiu. Cererea lui Will, de folosire a

spaţiului pe timp nedefinit, a fost aprobată adineauri de consiliul orăşenesc. O pancartă provizorie tronează la intrare, până se va confecţiona o pânză cât e clădirea de lată, şi pe ea scrie, cu majuscule roşii: cameron curtis – CENTRU DE RECUPERARE, fiindcă „Roşul e culoarea ei preferată“, după cum a explicat Gray.

El şi mama lui, Di Anne, au făcut pancarta împreună şi sunt aici, la centru, de câteva ore bune din câte văd. Panoul publicitar e mai mult decât pe jumătate plin cu fotografii, cărţi poştale şi desene. Într-un colţ, Gray a prins în pioneze coperta discului *The Immaculate Collection* [63] al Madonnei, albumul care, de peste doi ani însoţeşte prietenia lor şi-i asigură fondul muzical. I-a găsit pe toţi profesorii care au avut-o elevă pe Cameron şi i-a întrebat care a mai păstrat copii după lucrări şi poezii de-ale ei. De pildă, una din clasa a cincea, intitulată *Frunze de Gingko*:

Baloane fâsâite. Paraşute.
Fiecare frunză – ceva ce arde.
Un vis îşi ia zborul. Stau
sub arborele galben şi mă gândesc
la ieri. Poate şi ieri
se gândeşte la mine?

Citesc versurile şi simt că mă strânge de gât ceva. Nu e numai bine scrisă – dovedeşte o vulnerabilitate pe care nici nu visam s-o dezvălui când eram de vârsta ei, mai ales cu privire la trecut. Nu eram aşa curajoasă pe-atunci. Poate că nici acum nu sunt – nu în felul ăsta.

— E mai altfel, nu-i aşa? întreabă Gray, din spatele meu.

— Mda, mai altfel, zic.

Ajutată de Gray şi Di Anne, introduc obiectele pe care le-am adus cu voie de la Emily: desenul în creion al unui cameleon sub care scrie: „Mămică scumpă, mi-e dor de tine!“, poza făcută pe plaja de la Malibu, cu scoica rozalie şi perlată, plus alte câteva, inclusiv una cu Cameron şi Caitlyn Muncy, fiecare purtând câte o singură patină pe rotile şi pieptănată cu părul strâns în codiţe duble, înălţate, care se revarsă-n direcţii diferite, ca şi cum s-ar completa-ntre ele.

— Vai de mine, că dulci mai sunt! exclamă Di Anne, în timp ce fixează

poza-n pioneze. N-o ţin minte pe Cam la vârsta de-aici.

Pe *Cam*, auzi!

— M-am dus şi-am vorbit cu Caitlyn Muncy, cum aţi vrut, zice Gray. N-a fost deloc aşa o scârbă. A izbucnit în plâns.

— Şi pentru ea, Cameron trebuie să fi-nsemnat foarte mult, îi spun.

— Mi-a dat asta – şi Gray îmi arată o casetă video. Avem cum s-o punem, să se vadă?

Scotocim prin camera tehnică şi găsim o ascunzătoare cu tot felul de echipamente audio-video, proiectoare de diapozitive, un aparat vechi cu două bobine, un aparat de redare Betamax şi-apoi un videocasetofon – *bingo!*

Îl băgăm în priză şi ne punem toţi trei pe urmărit o-nregistrare cu un Magnavox vechi, făcută într-o bucătărioară minusculă. Se văd alături, pe pervazul ferestrei, sub nişte storuri veneţiene şui, urmele cenuşii ale unor molii moarte şi descompuse. O chiuvetă uscată, plină de cioburi de veselă Fiesta. Brusc, televizorul bâzâie şi capătă viaţă, şi nimic altceva nu mai contează. Restul camerei dispare.

Cameron şi Caitlyn cântă *Pe fundul mării*, din *Mica sirenă*[64], dându-i toată măsura talentului lor Domnului Microfon[65]. Cozile sunt piese de rezistenţă, Cameron avându-le până puţin mai sus de fund. Au înfăţişarea pe jumătate formată a unor preadolescente – numai la faţă n-au crescut încă: au coşuri pe obraz şi aparate dentare. Altfel însă, radiază.

— E perfectă, îi spun lui Gray, simţindu-mă şi eu cuprinsă, ba chiar copleşită de emoţii.

— Nu ştiu dacă ar vrea să punem asta în faţa unui grup de oameni.

— De ce nu?

— Fiindcă-i făcută cu-atât de mult timp în urmă. Şi, nu ştiu cum, dar pare-atât de inocentă pe bandă!

— Inocenţa e un dar, Gray, zic, şi-mi aud vocea-ncărcată emoţional. Uită-te şi tu cât e de frumoasă. Indiferent de ce durere o fi resimţit atunci, oricât de rănită o fi fost, aici nu arată. Aici a lăsat garda jos, fie şi numai pentru o clipă. Copiii pot fi teribil de rezilienţi, şi asta mă uimeşte fără-ncetare.

— Nu m-am gândit niciodată-n termenii ăştia.

Înregistrarea se-ncheie, aparatul pârâie, după care fâşâie. Gray apasă pe

butonul care-nfăşoară banda la loc, şi Di Anne îl ia-n braţe şi-l trage spre ea, în timp ce ne uităm încă o dată la filmuleţ. Soarele străpunge printre lamelele storurilor veneţiene şi aruncă o dungă de lumină peste peretele de vizavi, chiar deasupra Magnavoxului.

Răsună cântarea:

Priveşte bine ce e-n jurul tău
pe fundul oceanului, în hău;
te-nconjoară mari minunăţii,
ce altceva-ţi mai poţi dori?

(patruzeci şi şapte)

Am aranjat, eu şi Will, să ne-ntâlnim la şase şi-un sfert în aceeaşi seară, ca să mai revedem o dată discursul pe care-o să-l ţină el, dar lumea se-adună deja, încă de mai devreme. O masă lungă a fost întinsă de cineva la peretele din fund, şi-acum e ticsită de mâncare. Feluri aduse de toţi cei prezenţi, un castron de ceramică plin cu chiftele fripte pe grătar, brânzeturi, sărăţele, mormane de chifle, tacâmuri de plastic, şerveţele de hârtie, limonadă rozalie şi-un turn de căni de polistiren. În prima clipă, rămân interzisă, dar apoi mi-aduc aminte că-n oraşele mici, orice-ntâlnire publică presupune şi mâncare. Plus că promisiunea unei gustări îi aduce-ntotdeauna pe oameni aproape, dându-le ceva de făcut cu mâinile.

Nu trece mult, şi scaunele încep să se umple. Barmaniţa Wanda s-a ocupat de-mpărţit prospecte, şi uite că şi-a făcut bine treaba. Tot oraşul e aici, în sfârşit, fiecare persoană de faţă, pentru că a sosit momentul s-o facă şi pe asta, să vină şi să participe, să spună da-n faţa unui adevăr şi să-şi arate interesul, să se mişte, măcar atât, până-n locul unde ne aflăm.

Când se mai apropie ora, îl văd sosind pe Steve Gonzalez c-o femeie simpatică, mică de statură, care trebuie că-i soţia lui. Ţine o mână pe umărul ei şi-mi face mie semn cu capul, după care se duce glonţ şi se-aşază lângă un grup de tineri – elevi de liceu, evident. După câteva minute, intră şi Clay LaForge, împreună cu Lenore, amândoi oarecum timizi – cel puţin aşa par, la cum se strecoară pe un rând mai din spate. Lydia Hague soseşte

şi ea, făcându-mi cu discreţie un gest de salut. Pe urmă, văd intrând o femeie înaltă, apariţie frapantă, c-o şuviţă de-a dreptul dramatic de căruntă într-o coamă de păr negru. Are cu ea, de-o parte şi de cealaltă, un băiat şi-o fată. Observ reacţia lui Will – precis e familia lui: deci ea e Beth, şi ei sunt copiii lor. Îi spun:

— Du-te la ei.

— Mă duc… într-o clipă.

Bănuiala mea despre faptul că-s despărţiţi ar putea fi corectă, îmi dau seama, şi-mi pare teribil de rău pentru ei toţi. Fiica lui Will, cu blugii ei decoloraţi, rupţi la genunchi, fiu-său cu acelaşi păr bogat, arămiu, aceeaşi bărbie puternică şi aceiaşi ochi cenuşii. Şi soţia lui, pe care n-o cunosc, dar de care mă simt oricum apropiată. În vremuri dintr-astea, mai bine să fie-mpreună. Oamenii îşi stau alături întotdeauna, în momentele de criză.

Când vine vremea ca Will să ia cuvântul, nu sunt decât doi reporteri prezenţi, şi nici unul, nici altul n-a venit cu vreo echipă de filmare. Will a bănuit corect că fiecare post de ştiri, de-aici până la San Francisco, a preferat să relateze vizita Winonei Ryder la Petaluma, în loc să vină la noi. Un zvon s-a răspândit prin biroul şerifului, şi de-acolo în tot oraşul, toată ziua, despre cum urma să iasă actriţa pe câmp, însoţită de-o echipă de căutare, şi s-o strige pe Polly după nume, la o portavoce, ore-ntregi.

Dar n-am de gând să mă las dezamăgită. Orice s-ar întâmpla în partea cealaltă, legat de Polly Klaas, la noi, aici şi-acum, se-ntâmplă ceva cu totul diferit. Oraşul s-a *strâns*. De două ori mai mulţi inşi decât mi-am îngăduit să sper. E şi Tally prezentă, iar lângă ea, într-un scaun cu rotile automat, stă un bărbat cu pielea tuciurie, pe care nu-l recunosc. La Patterson s-a-nchis, şi toţi angajaţii au venit aici, mulţi încă-n uniforma de lucru. Vânzători pe care-i văd întruna la Piaţa Mendosa, tipul care-mi face plinul la benzinăria din Little River, femeia care lucrează la oficiul poştal – şi lucrează acolo de douăzeci şi cinci de ani. Şi Cherilynn Leavitt, care răspunde la telefon la biroul şerifului, cu prietenul ei, Stewart, un muzician hirsut, care cântă piese de muzică folk la câteva dintre hotelurile mai breze. Şi Gray cu mama lui, şi Caitlyn Muncy cu tatăl ei, Bill, mai-mare peste Mendocino Beacon; până şi pe Caleb îl văd şi-mi vine să plâng, pentru că ştiu cât de mult l-a costat să fie de faţă, câte amintiri îi pot fi scoase la lumină, care şi-aşa erau mult prea

la suprafață.

Când se face liniște-n sală, Will trece-n fața panoului cu poze care-o prezintă pe Cameron, unde-l așteaptă microfonul, și arată întregii asistențe noul afiș de persoană dispărută, pe care tronează cuvântul RĂPITĂ, cu litere roșii, ca o palmă peste ochii tuturor.

— Pe cei mai mulți, vă cunosc personal, zice, și știu de ce sunteți capabili. Ce e-n sufletele voastre. Pe douăzeci și unu septembrie, Cameron Curtis, această fată, a dispărut din propria ei casă, în toiul nopții. Avem motive să credem c-a forțat-o cineva să dispară. De-atunci, alte două fete au fost date dispărute, așa cum ați auzit, nu mă-ndoiesc, amândouă la distanță de-o sută și ceva de kilometri de noi. N-avem de unde ști dacă dispariția fetei noastre, Cameron, are vreo legătură cu disparițiile celorlalte două, dar vă spun un lucru: toate aceste fete au nevoie de noi, și au nevoie *acum*. De toți cei prezenți în această sală, de toți locuitorii districtului, de-a lungul întregii coaste. Vă cer să vă implicați și să ne-ajutați la căutări. Lucrați – știu asta. Și aveți viețile voastre, cu toții, dar ați putea să ieșiți, măcar o după-amiază pe săptămână, împreună cu o echipă de căutare organizată. Eventual să trimiteți prospecte, stând la masa din propria bucătărie. Să răspundeți la telefoane, să mergeți din ușă-n ușă, să răspândiți vestea.

Unii dintre voi o știu pe Cameron; mulți n-o știu. Mama și tatăl ei sunt persoane retrase și au dus o viață discretă. Dar, chiar dacă o vedeți acum pe Cameron pentru prima oară, pe aceste afișe, vreau să vă uitați bine la ea – și se-ntoarce către panoul publicitar, zicând: Cineva i-a făcut rău acestei fete. Nu știm cine, dar e problema noastră, de-acum. E vorba de un copil care merită o soartă mai bună. Să facem tot ce putem ca să aibă parte de așa ceva, de-acord? S-o aducem acasă.

În aplauzele încărcate cu emoții, care urmează, dintr-odată se ridică Troy Curtis și vine în fața sălii. Abia dacă-l recunosc. Pare cu zece ani mai bătrân decât ultima dată când l-am văzut, palid și țeapăn. Pentru prima oară, când întinde mâna după microfon, am senzația că nu mai e nici urmă de aroganță în el.

— Cameron e o persoană aparte, zice, străduindu-se vizibil să-și mențină vocea stabilă. Așa era și când a venit la noi, la vârsta de patru ani. Pare imposibil să fi vrut cineva să-i facă vreun rău vreodată. Orice asemenea

infracţiune împotriva unui copil e strigătoare la cer. Împotriva oricărui copil. E o fată nevinovată. Vă rog, ajutaţi-mă s-o găsesc – şi vocea i se-neacă de-ncordare. Apoi continuă: Sunt convins că trebuie să fie-n viaţă pe undeva. Simt asta…

După care, copleşit de propriile emoţii, Troy îi întinde lui Will înapoi microfonul şi se-ntoarce la locul lui, în timp ce mâinile încep să se ridice şi întrebările să se reverse. Mă uit la toate feţele din jur, căutând-o pe Emily, dar n-a venit împreună cu soţul ei. Nu-i încă pregătită, la urma urmei.

E deja târziu, când încăperea începe să se golească. M-am oprit lângă uşile de intrare, gândindu-mă să merg să văd ce mai face Lăcustă, când se-apropie de mine Caleb, care dă să iasă. Îi pun o mână pe braţ şi simt cât de ţeapăn îşi ţine trupul. Umerii parcă i-ar fi de piatră – dar e normal să fie aşa. Probabil că ţine închise-n el atât de multe amintiri, atâta suferinţă.

— Mă bucur c-ai venit, îi spun.

— Era cât pe-aci să nu vin, zice. Pare-se că te-ai lăsat atrasă-n cazul ăsta, până la urmă, este?

— Mi s-a părut mult prea important, ca să nu mă las. Hai să ne vedem cândva, cât de curând, ă, ce zici?

— Mi-ar face plăcere.

După ce iese, hop şi Tally, clarvăzătoarea.

— Soţul meu, Sam, zice, c-o figură caldă şi prietenoasă.

Bărbatul care-i stă alături, cel din scaunul cu rotile, e ceva mai tânăr decât ea, de vreo treizeci şi cinci sau patruzeci de ani, şi e nativ nord-american, cu părul negru şi lung strâns într-o coadă ca de cal şi cu ochii calzi, închişi la culoare. Când am vizitat-o la Comptche, zilele trecute, am presupus că era singură, dar acum e limpede ca bună-ziua că n-avea cum fi.

— Doamna-i detectiva de care ţi-am povestit, îi spune Tally lui Sam.

— Vă mulţumesc pentru munca pe care-o faceţi, îmi spune el. Pot s-ajut şi eu, răspunzând la telefoane sau făcând orice altceva, dar m-am gândit c-aş putea, eventual, să-mi pun studioul de yoga la dispoziţia oricui vrea să intre şi să stea-n linişte o vreme – să respire, dacă nu altceva. Copiii de la şcoală, colegii domnişoarei Cameron. Oricine.

— Sunteţi foarte generos. Mulţumesc şi eu, zic.

— M-am apucat de yoga după accident şi mi-a schimbat viaţa. Iar acum,

lucrez c-o mulţime de veterani de război, care au leziuni la şira spinării, cu oameni care au probleme la capitolul conexiune minte-corp.

— Nu ştiu ce-i asta, zic – la care el îşi închide un ochi şi se uită la mine chiorâş cu celălalt, cu aerul că mă dojeneşte blând:

— Minte… corp… conexiune – ce nu-nţelegeţi, din toate-astea?

— Sam, râde Tally. Stai într-un loc.

— Nu-i nimic. E amuzant.

— Aşa face, când se ţine de coţcăreli, zice ea. Poate fi foarte stăruitor.

— Veniţi la un curs de-al meu, mi-aruncă momeala Sam.

— Uite, râde iar Tally, pe tonul unui clopoţel melodios.

— E atât de vizibil c-aş avea nevoie de ajutor? zic.

— Cred că v-ar plăcea oamenii cu care lucrez, îmi răspunde Sam. Au trecut prin unele chestii uluitoare, şi sunt atât de rezistenţi. O ţin întruna la fel.

— La fel… cum adică?

— Tot încearcă.

(patruzeci şi opt)

Sunt deja la jumătatea drumului spre maşină când Will m-ajunge din urmă şi mă-ntreabă dacă nu vreau să vin cu el, să bem ceva la el acasă. N-am fost niciodată unde locuieşte Will, aşa că mă simt derutată când văd că iese din oraş către sud, o ia pe drumul de coastă şi nu se mai opreşte până nu ajunge la Elk, după un sfert de oră. Satul ăsta nu-i mai mult decât un fir de praf pe-o hartă. La-nceputurile istoriei lui cartografice, era o metropolă în devenire, dar acum, nici măcar cinci sute de oameni nu locuiesc aici, într-o singură adunătură de case construite de jur împrejurul Magazinului General din Elk şi Cantinei lui Queenie, unde m-aduceau Eden şi Hap uneori, la sfârşit de săptămână, să ne mâncăm cu toţii micul dejun.

Will parchează pe-o latură a magazinului. Câteva trepte văruite alb urcă până la o uşă-ngustă, care poartă un număr ca de apartament.

— Nu ştiam că locuieşte cineva în spaţiul ăla, îi spun pe strada întunecată, în timp ce-i deschid Lăcustei, să coboare din maşină.

— Nu stau aici de mult, zice Will. Dar trebuie să te-avertizez că n-am

prea făcut curățenie de ceva timp.

Îl urmez pe scări în sus, cu privirile ațintite la spațiul dintre omoplații lui și Lăcustă urmându-mă pe mine la fel de-apropiat. Momentul mi se pare ori prea intim, ori poate suficient de intim, în funcție de cum o să cadă moneda care deocamdată se răsucește pe dinăuntrul meu, la fel ca un titirez, fără să se oprească la un răspuns clar. Will deschide ușa, întinde-o mână și aprinde lumina. E un apartament gen studio, simplu și mobilat economic. Nici urmă de mizeria tipică unui celibatar. De fapt, el nici nu e celibatar.

— Când te-ai mutat din casă? îl întreb, uitându-mă de jur împrejur.

Are o canapea, o măsuță de cafea, o altă masă, tot mică, de mâncat, la care un scaun e liber, și pe celălalt stă un teanc de dosare.

— Acum câteva luni, zice. Beth a considerat că așa e mai bine pentru copii.

— Îmi pare foarte rău, Will, îi spun, la care el ridică din umeri, a resemnare.

Uitându-mă la fața lui, îmi dau seama că nu i-am fost cine știe ce prietenă de când am sosit. Se vede clar că numai bine nu-i este, iar eu n-am făcut nici cel mai mic efort să-l întreb ce s-a-ntâmplat cu căsnicia lui. Abia dacă m-am simțit în stare să fac față propriilor mele crize, darămite să le mai preiau și pe-ale lui. Atâta doar, c-așa ceva nu-i nici drept, nici generos. Întreb:

— Vrei să-mi povestești ce și cum?

— Nu sunt sigur că mai am energie, pe bune… zice, și fruntea pare să i se-ncrețească pentru o clipă, dar apoi se scutură de gândul sau de sentimentul care-l bântuie și se-ntoarce către frigider, din care scoate o sticlă de vodcă, lungă și subțire.

După seara pe care-am avut-o, probabil că nu-i cea mai bună idee să ne-apucăm să bem tărie goală. Știu și că mi-am înecat amaru-n alcool parcă prea mult în ultima vreme, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reușesc să mă-ndemn suficient de tare să invoc nici unul dintre aceste lucruri, când el vine la masă cu băuturile amândurora, două porții zdravene, turnate peste gheață.

— Ce-ai realizat, cu mersul până la Gualala? mă-ntreabă.

— Nu mare lucru. Karen a ținut destul de sus garda și cu mine, dar eu tot sunt de părere c-au mai multe-n comun fetele astea două, decât par să aibă,

privite din afară. Ții minte că v-a spus Karen, ție și lui Denny, că Shannan a-nceput s-o facă lată, sexual, încă din ce clasă… a șasea? Ăsta-i un semn care sare-n ochi. Nimeni n-o ia-n gură, Will, în closetul școlii, fiindcă așa vrea. Dorința n-are nimic de-a face cu asta. Sexul n-are nimic de-a face cu asta. Fata își crea un soi de gunoi emoțional, indiferent dacă era sau nu conștientă.

— Crezi c-a fost abuzată și ea?

— Tot ce-i posibil, dar sunt multe alte feluri în care Shannan putea să capete un simț denaturat al limitelor. Dacă a văzut-o pe maică-sa bătută, de exemplu. Dacă s-a confruntat cu prea multă dezorganizare sau neglijență. Karen o fi fost atât de copleșită de propriile ei dificultăți, că n-a mai reușit să facă, propriu-zis, echipă cu Shannan, ori să se gândească și la nevoile ei. Și unde-i tatăl, în tot peisajul ăsta? Probabil că și-a părăsit familia, și asta-i altă lovitură încasată de fata lui. Altă breșă de astupat.

Will stă aplecat în față, rotindu-și paharul, până când cuburile de gheață-ncep să răpăie. Zice:

— Bine, hai să zicem c-ai dreptate și că amândouă dădeau aceleași semnale de-avertizare, fiind același gen de bunăciuni de fete, nu foarte-n regulă. Și ce-i cu asta? Ce fel de bărbat prăduiește asemenea fete? Pe cine căutăm, de fapt, Anna?

— Încă nu știu, dar asta-i tot ce-mi vine-n minte acum, zic.

Pocnesc din degete, ca s-o chem pe Lăcustă la mine, și-mi așez mâinile pe capul ei, pe care-l simt cald. Incredibil cât de repede m-am obișnuit s-o am alături de mine, cât de mult înseamnă deja pentru mine.

— Ți-ai pus vreodată problema de ce suntem aici amândoi, în momentul ăsta? mă-ntreabă Will.

— Pentru c-ai vrut să bem ceva? zic, sperând la un zâmbet din partea lui, dar nu – e tot numai seriozitate.

— Aici, adică la Mendocino. Cu toate astea care se-ntâmplă.

— Din cauză de karmă negativă? mai încerc o dată.

— Foarte amuzant – și-și drege glasul, după care se mută pe canapea ceva mai aproape de mine, până când genunchii ne-ajung la un deget depărtare unuia de-al celuilalt, destul cât să-i simt căldura corpului radiind în spațiul devenit comun. Zice: Deși e drept că uneori, da, parc-ar fi vorba

de karma. Cum era vorba aia, că-ţi dă viaţa numai ce nu prea poţi duce? – la care pufnesc într-un râs găunos:

— Nu suntem cei mai norocoşi doi oameni, zic.

— Nu – şi ia o-nghiţitură care nu se mai termină, până când soarbe şi ultimul strop, fără efort, într-o mişcare pe care-o cunosc bine: cu cât bei mai repede, cu atât poţi încerca mai curând să obliterezi ce-o fi, care se cere obliterat din propria minte. Pot să-ţi arăt ceva? mă-ntreabă.

— Sigur că da, îi spun, concentrându-mă la paharul pe care-l ţin în mână.

(patruzeci şi nouă)

Apartamentul e, de fapt, un singur spaţiu lung, boltit, cu o despărţitură făcută din plăci de rigips la celălalt capăt faţă de uşă, cât să formeze o baie şi un dormitor. Mă aştept, oricum, să văd un dormitor şi chiar mă-ntreb, uşor îngrijorată, dacă nu cumva mi-a scăpat vreun semnal, şi ce se întâmplă aici nu e un plan romantic elaborat. Când Will deschide uşa însă, şi întinde iar mâna s-aprindă lumina, tot ce văd sunt nişte lăzi de depozitare, stivuite-n centrul unei camere altfel goale.

— Unde dormi? nu mă pot abţine să-l întreb.

— Pe canapea. E foarte bine. Oricum nu dorm eu prea mult.

Mi-l amintesc pe Hap. Avea obiceiul să aţipească-n camera de zi, c-o pătură trasă-n sus până la bărbie – se-odihnea, se gândea şi răsucea-n minte problemele omenirii. Rotindu-mi privirile peste acele cutii cu documente, dau să-ntreb ce-i cu ele acolo, dar atunci îmi pică fisa: Beth şi decizia ei să se despartă de Will. Insomnia lui. Felul în care e-n stare să dea peste cap un pahar de vodcă, de parc-ar fi apă. Toate-şi au rădăcinile într-una şi aceeaşi problemă, într-o singură obsesie.

— Aici e vorba de Jenny, zic.

— Nu numai de Jenny, dar… aşa e.

Scoate capacul celei mai apropiate cutii şi extrage din ea o fotografie granulată rău de tot a unei adolescente drăguţe. Nasul ca un buton, dinţii drepţi, zâmbet cu toată gura, ochii vag îndreptaţi în jos, dar încă luminoşi, încă deschişi la ce i-o aştepta. N-o recunosc, dar presupun c-ar trebui. Will îmi citeşte privirea şi zice:

— Yvonne Lisa Weber. Una dintre victimele ucigaşului de-autostopiste de la Santa Rosa.

— Stai aşa. Ce se întâmplă aici? întreb, amintindu-mi cum a evocat subiectul când l-am întâlnit pe Rod Fraser la Petaluma, şi cum pescuia după conexiuni.

— E doar un proiect de-al meu, atât. Multe dintre fetele astea lipsesc din acelaşi an în care a dispărut şi Jenny.

— Şi tu crezi, deci, că au legătură între ele, zic, şi dau aerul afară din plămâni, luându-mă singură prin surprindere – nici nu eram conştientă că-mi ţineam respiraţia. Nu s-a făcut niciodată vreo legătură, adaug. Ţin minte asta de când eram copii.

— Aşa e, dar eu întotdeauna m-am gândit că le-a scăpat ceva din vedere autorităţilor. Că taică-meu a lăsat baltă vreun fir, sau că nici unul nu i s-a părut destul de solid ca să-l urmărească.

Din cum se exprimă trupul lui, văd cât de-ncordat e, cum nimic nu-i teoretic sau cât de cât întâmplător în tot ce-mi spune. Dar nici nu-mi trece prin cap să-l învinuiesc în vreun fel. Propriile mele obsesii mi-au însoţit cariera de la bun început şi le mai am încă şi acum, poate mai vehemente şi mai insistente ca niciodată.

— Şi crezi că toate cazurile astea nerezolvate au legătură cu cel de-acum, cu Cameron? – la care privirile lui se mută de la cutia cu documente la faţa mea şi-napoi.

— Nu neapărat, zice. Pur şi simplu, nu pot să renunţ la ideea c-aş putea, chiar şi acum, să-mi dau seama ce s-a-ntâmplat cu Jenny. S-ar putea să existe aici un indiciu – şi bagă mâna după o altă fotografie, cu Maureen Louise Sterling, cea mai bună prietenă a Yvonnei Weber. Au dispărut împreună în februarie 1972, după ce-au plecat de la o pistă pentru patinaj pe rotile, cu mult după ce se-ntunecase. Treisprezece ani aveau.

Aproape că-mi vine să refuz cele două fotografii, când Will mi le-ntinde, una lângă alta. Hârtia pe care sunt imprimate e uşoară ca o pană şi-atât de grea, cum nici nu-mi imaginam. Fetele puteau fi şi surori, la cât de mult seamănă. Ochi căprui. Nasuri mici. Păr închis la culoare, pieptănat cu cărare pe mijloc şi căzându-le peste umerii zvelţi. Mai ales ochii lor mă fascinează.

— Când ai început să lucrezi la astea? întreb în cele din urmă, la care el ridică din umeri:

— De când a murit Jenny.

Al dracului…

— Și ce-ai aflat?

— Că-ți belești mințile de-a binelea, dacă rămâi obsedat de orice timp de douăzeci de ani.

— Ah, Will… Îmi pare-atât de rău, zic, și simt că-mi palpită inima – știu atât de bine cum e.

— Mi-a distrus căsnicia…

— Povestește-mi… Spune-mi despre Beth – la care el se uită-n altă parte și-și trece palma peste-o mapă transparentă, plină cu tăieturi de prin ziare vechi. Te rog, zic.

— E o sfântă…

— Nimeni nu-i sfânt.

— Pentru mine, atunci, se-apropie cel mai mult de așa ceva. Ne-am cunoscut imediat după colegiu, sus, pe muntele Shasta[66]. Eu eram acolo cu câțiva prieteni, cu corturile. Ea și câteva prietene stăteau în campingul alăturat. Cam asta, n-am ce să-ți mai spun altceva – la care-mi vine să zâmbesc:

— Iubire la prima vedere, puțin ajutată?

— Mda, zice. Cu câteva baxuri de bere Coors Light – și bagă iar mâna în cutie, de unde scoate și alte fotografii, blocnotesuri și fișe de catalogare, prinse cu elastice deja uscate, care pârâie.

— În afară de Jenny, astea două fete m-au făcut să sufăr cel mai tare. Șapte victime au fost în total, într-un interval de un an jumate – inclusiv Jenny. Dar astea două erau cele mai mici. Singurele răpite împreună. Una s-a uitat cum cealaltă murea prima. Poți să-ți închipui așa ceva? Erau cele mai bune prietene.

— Douăzeci de ani sunt foarte mulți ca o singură crimă să rămână fără autor cunoscut, Will. Darmite șapte-n total? – și las vorbele să plutească-n aer. Beth chiar nu pricepe de ce tu simți nevoia să urmărești întruna cazurile astea? Îți cunoaște povestea, nu? Cât de-apropiat erai de Jenny? Cum poate să-ți întoarcă spatele-n felul ăsta?

— Nu mi l-a întors deloc. Niciodată în sensul strict al cuvântului. Eu singur mi l-am întors – ceea ce mă lasă fără grai. N-am mai deschis cutiile astea de ceva timp. Să tot fie un an?

Se scarpină-n cap și fornăie pe nas, căutând să-și reţină lacrimile, cum fac bărbaţii de obicei, prefăcându-se că sunt răciţi. Că au probleme cu sinusurile. E ceva ce-ntotdeauna mi s-a părut și șarmant, și exasperant, dar acum, în cazul lui Will, mă simt mai ales cucerită, fiindcă sufăr alături de el.

— De ce acum? îl întreb.

— Nu știu. Poate că-i legat de Cameron și de celelalte fete, fiindcă toate-s pe o rază de nici două sute de kilometri. Poate din cauza Internetului. N-am avut niciodată un asemenea instrument, nici măcar ceva cât de cât apropiat. Milioane și milioane de oameni sunt la-ndemână, poți ajunge la ei din câteva clicuri de buton – și măcar unul tot știe ceva.

Câtă dreptate are! O-ntreagă nouă epocă e abia la-nceput. O șansă de-a lua iar la puricat acest caz și-atât de multe altele, mii și mii de căutări care n-au condus la nici un rezultat, destule cât să umpli un abis care s-a căscat.

— Nu poate fi o coincidență, insistă Will. Eram și tu, și eu aici pe-atunci, suntem aici amândoi și-acum. Nu ți se pare că-i un semn ăsta, sau ce-o fi? A tunat și ne-am adunat, ca să luăm iar la mână toată porcăria și să-i dăm de capăt.

Aproape că mă ia cu ameţeală când aud ce spune. O mare parte din mine-ar da orice să-l bage la beci, fie și mai târziu, pe cine-o fi omorât-o pe Jenny, din toate motivele pe care le are și Will, plus ale mele, personale. Dar el vorbește acum de toate celelalte cazuri, adică de un angajament masiv, după orice standarde l-ai judeca.

Will însă n-așteaptă să-i răspund eu ceva, nimic n-așteaptă, fiindcă elanul crește-n el și se-nalţă ca un val.

— Zilele trecute, la Petaluma, zice, Barresi a pomenit de ceva, când te-ai dus tu să-ți iei cafea. Că FBI-ul a-nceput să lucreze la constituirea unei baze de date naționale, care să lege-ntre ele toate laboratoarele de criminalistică, din toată țara. Știi cât de lent merge totul acum, cât de incoerent. Odată pusă pe picioare o asemenea bază de date, și devenită funcțională, o probă de spermă dintr-o anchetă de viol de la Seattle va putea fi comparată cu datele unui violator condamnat la Philadelphia sau la Washington, D.C. Gândește-

te numai la toate cazurile nerezolvate, care-ar putea fi readuse pe tapet, Anna. Simt că-nnebunesc, nu alta.

— Sună incitant, cu siguranță, zic. Dar cum ne-ajută pe noi acum, în momentul ăsta? De ce m-ai adus aici, astă-seară?

Un sentiment complicat i se citește pe trăsăturile feței. Trage aer adânc în piept și-l pune în cuvinte:

— Te-am adus aici, astă-seară, pentru că speram să vezi și tu lucrurile-n aceeași lumină. Că suntem chemați, tu și eu, să rezolvăm inclusiv cazul lui Jenny. Și toate celelalte.

Are pe chip o expresie atât de intensă. I-a trebuit mult efort ca să-mi arate dosarele lui de suflet.

— Într-o bună zi, poate. După ce terminăm cu ce-avem acum, îi spun în cele din urmă, temându-mă să promit mai mult.

Cum-necum, a-nceput să se-apropie de mine. Îi simt mirosul de cremă de ras Barbasol, concurând cu cel de vodcă, de la cât a băut. Îi miros și starea de nervozitate, și nevoia fizică. Zic:

— Will… – dar el e aplecat deja, să mă sărute.

Un sărut pentru care i-a trebuit o veșnicie, plus câteva săptămâni de crize și de haos, cu toată puterea cuvintelor. Are buzele calde, insistente. Gura lui îmi lasă un gust de uitare.

Aș minți dacă aș spune că nu-l vreau. Nu numai pentru sex, ci și pentru că mi-ar distrage atenția de la toată chestia asta – să-mi închid ochii și să mă las cuprinsă-n brațele lui. Dar pe urmă, după ce-am termina ce ne-am apuca să facem, nu m-aș întoarce fix acolo de unde-am plecat, cu singura diferență c-aș avea și sentimentul vinovăției de adăugat la cocteil, și regretele? Deja l-am rănit destul pe Brendan. Chiar dacă el n-ar afla niciodată, prea mi-am încălcat multe promisiuni, ca să mai trec pe listă și asta – infidelitatea.

Will m-apasă mai tare cu buzele și-mi deschide gura cu limba.

— Te rog, oprește-te, îi spun, și mă trag înapoi, clătinându-mă pe picioare.

Are o privire… să mă ucidă, nu altceva. E rănit, e derutat. Zeci de ani de nenumărate decepții se-adună-n ochii lui, ca o furtună. Din căsnicie a fost deja dat afară. Și mai e și toată presiunea venită din partea orașului, pentru o slujbă imposibilă, oricine ar deține-o. Nu de sex are el nevoie, ci de-o

frânghie de salvare. De-o plută care să-l menţină la suprafaţă-n tot neantul ăsta uitat de Dumnezeu, sau măcar de-o bucată de lemn plutitor, atâta timp cât ne putem apuca de el amândoi, cu toate forţele noastre.

Din cealaltă cameră, sună telefonul, şi sar în sus, de speriată ce sunt – e-o răbufnire de sunet, asurzitoare.

— Lasă-l să sune, zice.

— Ba nu. Răspunde.

— Anna…

Sunetul pare s-o ţină tot aşa o veşnicie. Lăcustă latră o singură dată din camera de zi, tare şi ascuţit, iar Will, în cele din urmă, se duce totuşi să răspundă. Aproape tremurând, mă reped spre uşa băii, mă-nchid înăuntru şi privesc intens în oglindă. *Nu face asta.* Ochii mi se-ncrucişează cu ai celei din oglindă, numai că pe invers. Mă gândesc la Brendan, şi la femeia care eram nu cu mult timp în urmă. Teribile greşeli am comis, da. Şi poate că munca mi-a luat o parte prea mare din propria-mi fiinţă, şi n-am fost capabilă să-i fiu cu-adevărat aproape – lui şi familiei noastre. Dar asta nu-nseamnă că nu-l iubesc. Tot aşa, o parte din mine încă n-a renunţat să mai spere c-o să-i recâştig încrederea şi-o să mă pot întoarce acasă. Dar n-o să mai am nici o şansă în direcţia asta dacă-i cedez lui Will acum, oricât de reconfortante mi s-ar părea braţele lui, în momentul ăsta.

O aud pe Lăcustă la uşă, venită să mă caute, dar mai stau puţin, şi-mi dau pe faţă cu apă rece, după care mă şterg cu prosopul lui Will. Până şi asta mi se pare o intimitate prea mare. Mi-e clar ce am de făcut. Mai ştiu încă unde-i nordul adevărat.

Cu Lăcustă pe urmele mele, parcurg micul coridor care duce-n camera de zi, încercând să găsesc vorbele potrivite prin care să-i comunic lui Will c-am ţinut la el întotdeauna, motiv pentru care şi trebuie să plec imediat. Că nu pot să-i dau ce nu-mi stă-n putere să ofer. Că nu putem rămâne zdrobiţi pe pluta cu pricina, ipotetică, nici măcar unul pentru celălalt. Nici pentru Jenny Ford. Pentru nimic şi pentru nimeni. Că trebuie s-o abandonăm şi să-notăm ca nebunii, fiecare de unul singur, fiindcă e singura cale de ajuns la orice ţărm care să conteze.

Îl găsesc în picioare – tocmai a-ncheiat convorbirea şi mai ţine încă în mână receptorul greu de plastic. Are o figură parcă nepământeană,

incompletă.

— Au găsit o maşină, zice, posibil cea cu care a plecat Shannan Russo. A dibuit-o elicopterul undeva în districtul Sonoma, la sfârşitul zilei de azi. Denny şi echipa lui pleacă-ntr-acolo în zori s-o verifice.

— Trebuie să fim şi noi de faţă.

— De-acord. Plecăm la şase. Îmbracă-te călduros, bine? S-ar putea să fie o zi lungă.

— Will… dau să zic, pentru că simt nevoia să reglăm lucrurile între noi, să le lăsăm în urmă, nu să le ocolim şi atât – măcar asta ne datorăm reciproc.

Dar el îmi retează avântul.

— Du-te şi te culcă. Plecăm dis-de-dimineaţă.

(cincizeci)

Într-o parte izolată a pădurii Montgomery, la distanţă de o oră înspre sud-vest de noi, Pontiacul Firebird al lui Shannan zace ascuns într-un crâng de copaci, peste o cărare de acces nepietruită. Arată ca şi cum cineva i-ar fi turnat benzină peste capotă şi-n interior, sau vreo altă chimicală care a intensificat flacăra suficient de mult încât să incinereze scaunele şi să topească vopseaua, pneurile, tot ce era de cauciuc pe dinăuntru şi volanul. Ferestrele au făcut explozie la un moment dat, împrăştiind sticlă-n toate direcţiile, ca o rafală de mortiere, peste cercul exterior de vegetaţie arsă şi dincolo de ea.

Când ajungem, îi găsim pe Denny Rasmussen şi oamenii lui la faţa locului, însoţiţi de un medic anatomo-patolog şi de-o echipă de legişti, care au început deja să proceseze resturile maşinii calcinate şi năruite. Rămân dezamăgită când văd amploarea pagubelor. Avem nevoie de amprente sau de fire de păr, de fibre, de orice ne-ar putea furniza informaţii esenţiale, dar maşina, iată, nu-i cu aproape nimic mai mult decât un hoit băşicat. E greu să-ţi închipui că vreo probă oarecare ar fi putut scăpa dintr-o asemenea incendiere.

— Te simţi bine? mă-ntreabă Will.

Nu pot să-mi dau seama, din tonul vocii lui, dacă ar trebui să mă simt

bine, după ce-am văzut scena din fața noastră sau după ce mi s-au întâmplat lucruri ceva mai personale, dar n-am timp să-i răspund, nici într-un caz, nici în celălalt. Experții criminaliști s-au adunat în jurul portbagajului, care ar fi fost, după toate aparențele, ceva mai protejat decât restul mașinii. Îi urmăm și noi, pentru că tocmai au forțat capacul să se deschidă, cu un levier. Se lasă tăcerea. Mirosul ne izbește pe toți, ca și cum ne-am da cu capetele de un zid – e un iz gros și greu, de putreziciune. Un trup de fată-ncovrigat în poziție fetală, cu ochii deschiși, topiți în fundul găvanelor, ca un jeleu. Gura-i stă căscată, cu un cerc de dinți în jurul hăului care supurează între ei.

Îmi iau inima-n dinți, trăgând peste mine însămi un strat de armură emoțională, ca să mă pot concentra pe treaba de făcut. Numai că nu-i ușor. Brațele i-au fost răsucite la spate, iar încheieturile mâinilor, legate cu un cablu electric subțire – probabil un cordon de racord. Portbagajul i-a protejat corpul de flacăra propriu-zisă, dar l-a și păstrat la căldură și umezeală. Fluidele corporale i s-au adunat într-o băltoacă, drept care e ca și cum ar sta suspendată-ntr-un lac de ea însăși, în timp ce viermii colcăie ca o spumă, ca un flux în mișcare.

— Dumnezeule mare! bombăne Denny.

E un tip musculos și blond, cu picioare de ciclist – coapse groase, pe care-i stă să plesnească țesătura pantalonilor kaki. Și totuși, aici, excelența lui fizică nu-i folosește la nimic. I s-a albit fața. Probabil că și a mea. Indiferent de câte ori am văzut rămășițele victimei unei crime, am senzația, fără excepție, că psihicul meu e violat. Mintea omenească nu-i făcută să raționeze-n fața unei asemenea imagini.

Și totuși exact asta va trebui să facem. Să vedem totul cu ochi de anchetatori. S-admitem că, oricât de-ngrozitor ar fi să găsim un cadavru în halul ăsta, măcar nu mai e vorba de-o persoană dispărută. Și asta-i o victorie. Nenorocită, ce-i drept, dar o victorie, chiar și-așa.

Medicul legist Robert Lisicky își plimbă privirile peste victimă, în tăcere, câteva minute, după care-și împinge mai sus pe nas ochelarii înrămați cu fir metalic.

— Caucaziană, după forma părului. E aici de câteva luni, presupun, după starea cadavrului. Dar haideți să punem la păstrare tot ce se vede. Mașina trebuie dusă într-un spațiu-nchis, ca să nu se piardă probe. Puteți aduce o

platformă?

— Sigur că da, zice Denny, şi se desprinde din grup, ca să dea telefonul respectiv.

Unul dintre adjuncţii lui face un pas înapoi, ca şi cum ar vrea să-l urmeze, dar se repede spre pădure, unde horcăie de câteva ori şi-apoi vomită copios.

Arunc o privire spre Will, întrebându-mă el cum se ţine. E un profesionist, bineînţeles, dar asta-i ceva nou, chiar şi pentru el. Şi bărbaţilor întotdeauna pare să le fie mai greu să-şi compartimenteze reacţiile-n asemenea momente, în comparaţie cu femeile, din câte am descoperit. Ele-s mai puternice, fiindcă şi trebuie să fie.

Îl văd clătinându-se puţin lângă mine, dar apoi se-ndreaptă la loc, în timp ce doctorul Lisicky scoate din buzunar două borcănaşe de piure pentru copii şi colectează cu grijă specimene din multitudinea de gângănii de pe cadavru, în speranţa că un entomolog va putea să ne-ajute să determinăm de când sunt aici rămăşiţele, în aceeaşi măsură ca şi raportul autopsiei. Deocamdată, portbagajul e dat cu praf, în căutare de amprente, iar apoi sigilat cu bandă pentru scena crimei, iar maşina, fotografiată din toate unghiurile posibile.

Un lucru ciudat: focul nu s-a răspândit mai departe de un cerc destul de vast, calcinat, din jurul maşinii. N-are nici o noimă. Vara e sezon uscat în locurile astea. Flăcările-ar fi trebuit să pună stăpânire pe hectare întregi, dacă nu şi mai mult, pe jumate din amărâtul de parc – dar uite că nu s-a întâmplat aşa.

Will a observat şi el. Face semn către vegetaţia rasă, înnegrită, de sub epava maşinii, după care în sus, către vârfurile copacilor.

— Dacă individul ăsta-i un amator, a fost norocos.

— Poate că ştia foarte bine ce făcea, se bagă-n vorbă Denny. Ar putea fi pădurar, nu crezi?

— Shannan Russo n-avea nici un motiv să se afle-n pădurile astea, intervin în discuţie. Nu plecase cu cortul, ci a fost deturnată cu maşina şi ademenită aici de cine a omorât-o, care cunoaşte pădurile astea. Ştia că maşina ei n-ar fi fost găsită imediat.

— O să ne-apucăm să verificăm în baza de date lista cu membrii

personalului care deserveşte parcul ăsta, ca să vedem dacă e cineva care ar putea părea suspect de-aşa ceva, zice Denny. De obicei, Serviciul Forestier verifică antecedentele cuiva înainte de a-l angaja, dar… nu ştiu. Cum-necum, individul a fost în stare să oprească incendiul, după ce l-a pus, ca să nu se răspândească. Nu-i uşor deloc, dacă nu se schimbă vremea.

— Nu ţin minte să fi plouat aici în iunie, zice Will. Dar o să cerem confirmarea imediat de la Centrul Naţional pentru Date Climatice.

— O fi omorât-o aici, sau doar avea nevoie de-un loc unde să distrugă maşina şi cadavrul? întreb, cu toate că ştiu foarte bine că n-avem cum să primim vreun răspuns – n-o să ştim nimic până nu primim rapoartele autopsiei şi locului crimei, poate nici atunci.

— Haideţi să periem toată zona, zice Denny. În pădurile astea sunt cabane ale pădurarilor şi colibe pentru excursionişti. Dacă a venit cu Shannan până aici în maşina ei, cum a plecat, dacă n-avea dinainte un vehicul care-l aştepta? Sau dacă nu cumva locuieşte în apropiere, în vreo construcţie de-a fondului forestier?

— Ar fi putut avea un complice, intervine Will. Asta-i una dintre teoriile din cazul fetiţei răpite, Polly Klaas. Că a existat şi-un şofer, cineva care a stat în maşină, cât s-a dus răpitorul s-o ia pe sus pe Polly.

— E posibil, admit cu voce tare, în timp ce-o altă voce, încă şi mai răsunătoare, îmi strigă dinăuntru: *Nu!*

Că individul a fost singur şi cu destulă forţă cât să ridice un trup şi să-l vâre în portbagaj, cu destulă pricepere cât să ţină sub control un foc zdravăn, într-o pădure pe care-o cunoaşte bine. Poate c-a fost un pădurar, cum a susţinut Denny. Oricum, dacă acelaşi individ a luat-o şi pe Cameron, în a doua parte a lui septembrie, înseamnă că a stat patru luni deoparte, şi-abia pe urmă a pornit iar la vânătoare. Să fie, oare, şi Cameron prin pădurile astea – nu mă pot abţine să mă-ntreb –, ascunsă cine ştie pe unde, prin apropiere? Să fie încă în plină desfăşurare chinul ei oribil, sau am ajuns noi deja prea târziu?

Mă uit iar la maşină – o ultimă privire, fără să vadă nimeni. Mă gândesc la fotografia pe care-o avea Karen în portvizit, la povestea ei cu părul strâns într-o coadă ca de peşte. Nimic din ce e în portbagajul maşinii calcinate nu seamănă câtuşi de puţin cu fata care voia odată să fie o prinţesă Disney. Dar

este Shannan, ştiu asta. Şi-a fost torturată, înainte să fie ucisă.

(cincizeci şi unu)

N-am mai fost în pădurea Montgomery de când eram adolescentă. Era cald, şi primăvara pe terminate, într-una dintre puţinele zile libere ale lui Hap. Am ieşit cu maşina din Mendocino pe şoseaua Ukiah–Comptche, el ţinând o mână pe volan şi pe cealaltă afară, pe fereastra deschisă. La câţiva kilometri de fondul forestier, pe drumul amărât şi-ngust care duce spre Orr Springs[67], şi-a tras Chevroletul Suburban în şanţ şi-a oprit motorul. Apoi a luat un rucsac pe la portiera din spate, a turnat puţină apă din canistra lui de drumeţie, şi ne-am afundat amândoi în pădure, pe unde nu era nici neam de potecă, preţ de câţiva kilometri buni.

Mersul era dificil, exact aşa cum ne plăcea şi lui, şi mie. Mă ţineam după el cum puteam, printre crenguţele care mă-nţepau prin blugi, îmi şfichiuiau mâinile, printre pânzele de păianjen care mi se-agăţau de păr şi mi se lipeau de faţă. După o vreme însă, am reuşit să ţin pasul cu el. Mi se făcuseră mai puternice picioarele an după an, iar abilităţile mi se-mbunătăţiseră exponenţial. Dacă la zece ani eram doar umbra precaută a lui Hap, la cincisprezece devenisem pricepută şi capabilă.

Dafinul de munte era la sfârşitul perioadei lui de-nflorire, aşa încât ciorchini întregi de forme-nstelate, roz şi albe, se desprindeau şi cădeau în straturi, ca nişte pelicule, acoperind solul, de parc-ar fi fost aruncate confetti. Trecând printr-un pâlc dens de-aşa ceva, ne-am afundat într-o vale-ngustă, unde vegetaţia s-a schimbat în ferigi şi iedere de lunci riverane şi-a început să emane un iz mlăştinos. Am luat-o spre sud, pe marginea verde a luncii, am mai parcurs poate un kilometru şi ceva, şi-am ajuns la un crâng de arini înghesuiţi, după care la o dumbravă largă şi tăcută de arbori Sequoia. În centru, se-nălţa unul ca un turn uriaş, care m-a făcut să-mi îndoi gâtul până mi-a trosnit, încercând să văd până unde ajungea.

„O să-ţi spună unii că ăsta e cel mai înalt copac din lume. Dar mai e unul, tocmai la Humboldt, care-ar putea fi şi mai înalt“, a zis Hap.

Era-n uniforma lui de sfârşit de săptămână, cu cămaşă albastră de flanel,

blugi și o pălărie Stetson de fetru, cafenie. Mustața, ca un măturoi cu fire-argintate, îi vibra-n tandem cu mișcările gurii.

„Cât de-nalt e?“ l-am întrebat.

Hap și-a plimbat privirile pe suprafața trunchiului, ușor brăzdată, unde-o străpunseseră fibrele, ca niște smocuri de păr maronii și roșcate, aproape omenești. Apoi a zis mai mult pentru sine:

„E-atât de important să știm? Dacă un lucru ajunge atât de departe, după toate piedicile pe care i le-a pus universul, poate c-ar trebui să zicem doar: *Mulțumesc!*“

Ca de obicei, spunea ceva cu sens. Am urmat cu privirile săgeata țintită de-acel trunchi înspre fărâma de cer îndepărtat care se vedea ca o mandală-n care se-amestecau albastrul palid, verdele profund și nuanța ruginie.

„Știi unde ești?“ m-a întrebat el, de astă-dată, în șoaptă.

„În pădurea Montgomery?“

„Și ce-auzi?“

Atunci mi-am dat seama că trecuserăm la unul dintre testele lui de supraviețuire, numai de amuzament, dar și absolut serioase. Mi-am încordat auzul, apoi m-am relaxat și-am zis:

„Copacii scot niște sunete care aduc a șoapte.“

„Și sunt ei în stare să-ți spună cum ajungi înapoi la mașină? Ai fost atentă în timp ce mergeam?“

„Cred că da.“

„Să zicem că te-ai rătăcit, și eu nu sunt aici.“

„Ba ești“ – la care el a zâmbit și-a zis:

„Ba nu sunt. Ce faci?“

„Caut iar cărarea“, i-am oferit o variantă, apoi alta: „Caut apă“.

„Care din două?“

„Cărarea.“

N-a zis nici da, nici nu. După ce crescusem prin casele atâtor străini, mă pricepeam să descifrez chipurile și să ghicesc sentimentele celorlalți, proiectându-mă-n ei, dar asta nu funcționa mai niciodată cu Hap, care era prea tăcut și profund, prea introvertit. Cum zicea cântecul ăla, că oamenii sunt ori stânci, ori insule? Hap nu era nici una, nici alta – era propria lui natură sălbatică.

„Știi ce oră e?“ m-a întrebat.

M-am uitat în sus, prin coronament, ca să determin înclinația soarelui. Coborâserăm din mașină pe la ora trei, după mine, și merseserăm o oră, poate ceva mai mult.

„Patru și un sfert“, i-am spus. „Avem tot timpul până se-ntunecă.“

„Poate avem“ – și mi-a zâmbit, lucru foarte rar.

Am închis ochii și mi-am orientat celelalte simțuri către lumea exterioară, stând nemișcată, până am început s-aud lucruri de care nu fusesem conștientă cu câteva momente mai devreme – tremurul unei frunze-mpinse de vânt într-o pânză de păianjen, niște apă care curgea pe sub pământ, formând un firișor care gâfâia și ofta. Plus, dincolo de toate-astea, dincolo de ce auzeam propriu-zis, dacă-mi puneam în gând să analizez totul rațional, era sunetul unui motor, al unei mașinării. Al civilizației.

„Cred că știu care-i drumul“, am zis.

Hap m-a lăsat să conduc eu de-acolo, să ne scot pe-amândoi din dumbrava de arbori Sequoia, prin crângul de arini, luându-mă după semne care-mi indicau subtil, aproape invizibil, încotro să mă-ndrept. Unele spații dintre copaci arătau diferit de altele, punându-mi la-ncercare memoria și făcându-mă atentă la jaloane-n chip de ciorchini albi de ciuperci, de licheni, de mușchi. Simțeam izul stătut de luncă, senzația de umezeală, pe măsură ce ne-apropiam de pădurea de ferigi, florile dafinului de munte, care formaseră un covor străveziu. De câteva ori, mi-am pierdut orientarea, dar Hap n-a scos o vorbă. De astă dată, nici gând n-avea să m-ajute, dar nu din căpoșenie, ci din iubire. Voia să-mi arate că eram în stare. Că eram pricepută și plină de resurse. Că puteam avea încredere în mine însămi, la fel cum învățase și el să aibă încredere-n mine.

Când am ajuns, în cele din urmă, la mașină, am stat și m-am uitat la Hap, cum își depunea rucsacul înapoi, la spate. I-am observat mișcările precise ale mâinilor și concentrarea tăcută. El era cel mai înalt și mai drept dintre toți copacii pe care-aveam să-i cunosc vreodată. Când s-a întors iar cu fața la mine, i-am spus:

„Mulțumesc…“

(cincizeci și doi)

A doua zi sună legistul, care a terminat raportul autopsiei. Moartea – survenită prin forţă letală şi strangulare. Un os hioid fracturat şi leziuni ale ţesuturilor moi din zona gâtului confirmă diagnosticul. Urmele de ligaturi sugerează imobilizarea prelungită.

— Când o s-audă, soţii Curtis o să-şi iasă din minţi, comentează Will, după ce mă pune şi pe mine la curent. Bineînţeles c-o să se-ntrebe dacă nu cumva următoarea găsită o să fie Cameron?

Suntem la el în birou, bleotocărind vrute şi nevrute amândoi, de la stresul neîntrerupt şi prea multă cafeină. Ultimele douăzeci şi patru de ore au fost atât de supărătoare şi epuizante, încât abia dacă mai ţin minte sărutul din locuinţa lui. E ca şi cum nici nu s-ar fi-ntâmplat, şi ăsta-i un motiv de uşurare. Avem şi-aşa destule lucruri la care să facem faţă.

— Strangularea-i ceva ce ţine de putere, aproape-ntotdeauna, îi spun. E nevoie de multă forţă ca să lichidezi pe cineva-n felul ăsta. Îi vezi ochii şi-i miroşi respiraţia, ştiind că poţi opri trenul în orice moment, şi să-l cruţi. Sau nu.

— Dumnezeule mare! zice pe-un ton apăsat. Nu m-am gândit niciodată că aşa ceva se putea întâmpla cât sunt eu de gardă. Şi pe taică-meu aproape că l-a terminat. Nu cred c-a mai fost acelaşi gen de şerif cum fusese-nainte. Poate că nu sunt eu destul de tare sau destul de bun. Adică aşa un căcat, Anna…

Ştiu ce-i umblă prin minte-n momentul ăsta. Portbagajul. Cadavrul. Şi pe mine mă copleşesc.

— Încearcă să nu te mai gândeşti, îi spun cu blândeţe. Poţi face asta. Suntem alături, în toată porcăria.

— Da, sigur, zice, clar neconvins. Ce părere ai de teoria lui Denny cu pădurarul?

Profesia lui Hap a fost sacră pentru mine întotdeauna, dar trebuie să recunosc: ideea sună plauzibil. Un eventual pădurar local ar fi şi cunoscător al zonei, şi-n elementul lui în spaţiul exterior. Adaug:

— Ar putea fi şi-un pompier, sau militar, sau vreun membru al Gărzii Naţionale… Toţi ăştia învaţă cum să manevreze focul şi sunt nişte zdrahoni.

— Adevărat, zice Will. Apropo, ai remarcat că Drew Hague n-a luat parte la reuniunea comunitară? Și pare-a fi destul de-n elementul lui în exterior.

Am remarcat, ce-i drept. Una este că Emily nu s-a putut aduna psihic și să participe, la câte are de suportat. Dar Drew, fratele ei, n-are nici o scuză. Nici una plauzibilă, în tot cazul, dacă la mijloc n-o fi, cumva, un scenariu.

— Cred că e ceva de care se ferește, zic. Apropo, cum a decurs la el testul cu poligraful?

— Tehnicianul a fost nevoit să anuleze în ultima clipă, zice Will. Am reprogramat pentru miercuri.

— Adică, peste alte două zile…

— Nu-i nevoie să-mi spui, Anna. Ce pot să fac? A trebuit, de fiecare dată, s-aduc tehnicieni din alte districte, iar cazul Polly Klaas încă mai atrage o mulţime de resurse. Oricine are talent, cât de cât, lucrează acolo. Linia ei telefonică de ponturi lucrează nebunește, și-acum o să se-ncingă și mai tare.

— O să trebuiască să-l sunăm pe Rod Fraser imediat și să-i povestim și lui tot ce știm. Individul de-aici ar putea fi același care a răpit-o și pe Polly. Atâta că nu știm sigur, fir-ar al dracului!

Will rămâne cu ochii fixaţi, o vreme, în mijlocul dezordinii de pe biroul lui, evident depășit de situație.

— Hai să ne-ntoarcem o clipă la ideea cu pădurarul, zice apoi. Dacă așa ceva căutăm, cum a intrat el în contact cu Shannan tocmai aici, în pădure, mai ales că ea plecase către Seattle? Și nu era plimbăreaţă din fire.

— O fi dat peste ea-n cine știe ce loc de socializare, poate-n vreun bar, poate altundeva. O fi ieșit cu ea o vreme? zic, și mai adaug două pachețele de-ndulcitor în cana de cafea, sperând să m-ajute afluxul de zaharină să gândesc. Poate a fost chiar un accident, de ce nu? Să zicem că s-a cuplat cu Shannan într-o noapte și s-au dus undeva unde era liniște, să facă sex la ea-n mașină. Dar acolo s-a schimbat ceva. Individul a devenit violent și-a strangulat-o, după care s-a trezit c-a rămas cu un cadavru pe cap. Și-atunci, ce face? Se duce cu el într-un loc pe care-l cunoaște. Dă foc la mașină, își îngroapă urmele și-ncearcă să uite de toată povestea.

— Din iunie până-n septembrie sunt patru luni, adaugă Will. Poate crede c-a reușit, după atâta timp, că a scăpat. Dar atunci se ivește Cameron Curtis. De ce pe ea, și nu pe altcineva? Ce are Cameron în comun cu Shannan?

— Seamănă puţin între ele, încerc o explicaţie. Amândouă au părul negru şi lung, pieptănat cu cărare pe mijloc, şi ochi căprui. Amândouă sunt mai mult decât drăguţe – sunt izbitor de frumoase. Te fac să-ntorci capul după ele pe stradă.

— Asta-nţeleg. Dar cu siguranţă că n-a dat peste Cameron la fel, într-un bar oarecare. De la una până la cealaltă, s-a schimbat ceva. S-a dus după Cameron, a căutat-o.

— Nici n-ar fi avut cum altfel, zic şi m-aplec în faţă pe scaun, fiindcă mi-au amorţit fesele de la plasticul dur. Cameron, zic, nu iese-n lume atât de mult: la şcoală, şi de-acolo, acasă, şi numai uneori la Gray Benson – acuma şi tâmplele-au început să mă doară surd. E-o nebunie, zic, dar dacă l-a căutat Cameron pe el, şi nu el pe ea? Ţii minte poezia din dulăpiorul ei de la şcoală? Cum suna: „Vreau să mă desfăşor. / Să rămân îndoit nu accept nicidecum / că-s măsluit acolo unde-ndoit apar.“

— Iete-al dracu’. Ai memorat-o.

— Haide, încetează. Ascultă-mă o clipă. Cameron… ea nu-i ca orice altă fată de cincisprezece ani. Viaţa ei din ultimele câteva luni a fost ca o oală sub presiune. Tăcerea şi minciunile de-acasă, dintre părinţii ei. Şi situaţia nu face decât să se degradeze, corect? O să vină pe lume un copil, poate că părinţii ei o să divorţeze, dacă nu cumva şi mai rău – *nu* divorţează, ci continuă la fel. Poate şi-a căutat cu disperare o ieşire.

— Sau cu clinica aia gratuită, cum rămâne? zice Will, ca şi cum n-ar fi ţinut pasul discuţiei – deşi, sincer vorbind, s-au încrucişat o serie de teorii, şi încă destul de rapid. Ea cum se potriveşte-n tablou? întreabă-n continuare.

— Nu ştiu, zic. Poate că programarea de-acolo avea de-a face cu dorinţa de independenţă – sau, cel puţin, de-acolo a pornit. Poate că tot ce dorea Cameron era să-şi croiască o viaţă numai a ei, personală. Nu poate fi uşor să ai o mamă ca Emily Hague. Şi n-a trecut aşa de mult de când n-a mai acceptat roluri în filme şi la televiziune. Chiar şi fără să joace, tot a rămas o figură cunoscută. La un moment dat, a şi fost votată printre cei cincizeci de oameni cei mai frumoşi în viaţă, nu-i aşa?

— M-am gândit şi eu la asta, zice Will. Adică, noi credem că-s nişte prostii revistele-alea, dar Cameron probabil că nu le vede aşa. Cele mai

multe fete nu s-ar simți niciodată destul de speciale, dacă ar trebui să se măsoare după asemenea standarde.

— Dacă voia să evadeze cumva, Cameron, și să-și constituie un teritoriu numai al ei, de unde pornea și cum proceda? Cum arată o asemenea „desfășurare“ și cum ar aduce-o ea pe un drum pe care-ar putea da peste genul de individ căutat de noi, peste vreun pădurar sau un militar? Care să aibă ceva să-i ofere, cum ar fi o cale de evadare din cutia de sticlă?

— Nu văd cum, zice Will.

— Mda… nici eu – și am senzația că nivelul oxigenului din cameră scade, simt că fiecare din noi trage la propria roată de moară. După o vreme, zic: Trebuia să existe, cumva, suficientă-ncredere între ei ca s-accepte Cameron să-și dea-ntâlnire cu el în toiul nopții. Cum s-a-ntâmplat asta? Ce-ar trebui să aibă acest individ anume, încât să n-o sperie, ci s-o atragă spre el și mai mult? Asta-i întrebarea magică – la care Will scoate un sunet aparte, cu sensul că-i de-acord.

— Ții minte ce-a zis Emily despre Cameron, că nici măcar n-a avut vreodată un prieten?

— Exact. Shannan poate c-a fost genul de fată pe care s-o agațe, dar încep să-mi pun problema că atracția lui față de Cameron putea fi și altceva. O fi fost pentru el un soi de ideal.

— Cum adică? se miră Will.

— Am văzut de multe ori pomenit așa ceva prin profiluri, zic, apelând la un limbaj care să-l ajute să priceapă ce vreau să spun: Bărbații nebăgați în seamă și care nu reușesc să se apropie suficient de oameni capătă uneori o fixație pe câte cineva inocent, ca fiind singura lor șansă de răscumpărare. Sau, cel puțin, asta-i povestea-n care aleg ei să creadă.

— Stai așa. Deci nu-i un psihopat? zice Will – evident, n-am reușit să-l fac să-nțeleagă.

— Poate că este, mai încerc o dată. Și totuși până și cele mai sucite minți își doresc iubire și apropiere. Poate că motivul pentru care n-am găsit-o încă moartă și pe Cameron e că individul crede că ea poate face ca tot răul din ființa lui să redevină bun. Să repare toate suferințele de care i-a făcut lui parte lumea din jur.

— Știu și eu? zice Will cu aerul că se-ndoiește. E cam prea de tot, Anna,

ipoteza ta. De ce presupui că individul a fost lezat?

Mă uit fix la el, simțindu-mă frustrată și deloc în apele mele. A fost o zi prea lungă și mult prea dură. O săptămână, o lună, un an.

— Pentru c-așa se formează un prădător, zic.

(cincizeci și trei)

Într-un an, Frank Leary ne-a dat câte-un exemplar, tuturor celor de la „Rază-de-Far“, dintr-o carte intitulată: *Omorurile cu substrat sexual. Tipare și motive*[68], și ne-a spus că trebuia să fie pentru noi ca o biblie. Autorii, doi criminaliști de la FBI și-o specialistă-n îngrijirea psihiatrică, organizaseră și realizaseră zeci de interviuri cu o mulțime de condamnați – ucigași, torționari, psihopați, sociopați, pedofili și sadici cu motivații sexuale –, încercând să-nțeleagă mintea criminală de-o manieră sistematizată, pe care să le-o împărtășească apoi profesioniștilor din domeniu, ca instrument de-nvățare.

Era un material extraordinar, categoric. Agenții merseseră prin închisori de maximă siguranță de peste tot din țară și stătuseră față-n față, la câte-o masă de interviu, cu Charles Manson[69], David Berkowitz[70], Edmund Kemper[71] și alți treizeci și trei de criminali, sperând să-nvețe de la ei. Nu faptele concrete din cazurile fiecăruia și din condamnări, și nu dacă aveau să fie reabilitați vreodată, ci la ce se gândeau în momentele dinaintea, din timpul și ulterioare crimelor pe care le comiseseră. Cum și de ce-și alegeau anumite victime, ce anume le declanșa instinctul criminal, de unde porneau fanteziile lor violente și care li se păreau cele mai incitante părți ale omorurilor – în esență, cum gândeau și ce simțeau acei ucigași brutali în legătură cu toate aspectele faptelor comise.

Nimeni până atunci nu încercase o pătrundere atât de profundă-n psihicul criminal, și nicidecum să compileze și catalogheze datele obținute, pentru ca oamenii legii, cum sunt și eu, să poată caracteriza și să identifice cu mai multă precizie suspecții, rezolvând astfel cazurile mai rapid. Și, cu toate că mă deranja cât de mult se insista în carte pe fixațiile minților sucite și felul în care autorii zăboveau, pe alocuri, la detaliile senzaționale, dezgustătoare,

tot citind, ceva s-a declanşat în mintea mea şi mi-a deschis înaintea ochilor o curiozitate mai mare în privinţa conexiunii dintre victime şi făptaşi.

Ţin minte c-am încercat să discut despre asta cu Frank la o băutură, într-o seară, undeva lângă birourile noastre. Barul prost luminat părea să se-nfăşoare în jurul nostru, cum stăteam pe scaune, iar whisky-ul – să tremure-n pahare. I-am spus:

— Când citeşti o asemenea carte, violenţa începe s-aducă tot mai mult cu cea din filme. Crimele par să fie rezultatul unor comploturi de minţi bolnave, nu fapte reale din viaţă, şi toate amănuntele sunt atât de sinistre şi de precise. Dar *este* ceva real. Iar victimele, care nu fac altceva decât s-apară în carte cu nişte nume oarecare şi cu fotografii cât un timbru de mari, sunt nişte ţinte, şi-atât – nu le cunoaştem *deloc*. Niciodată nu ni se spune toată povestea, cum s-au lăsat ele atrase-n situaţiile respective de la bun început, cum le-au făcut vulnerabile anumite succesiuni de experienţe, şi asta nu într-un sens general, ci faţă de-acei prădători anume, care le-au luat în colimator. O asemenea carte ar fi chiar fascinantă, nu crezi? Eu aş vrea lucrurile-astea să le ştiu… – şi m-am oprit, ca să mai şi răsuflu, convinsă de tot ce spusesem şi voisem să spun.

Frank s-a uitat la mine lung şi mult, apoi a zis:

— Păi, înseamnă că nu-ţi rămâne decât s-o scrii tu, cândva.

— Exact. Că o să se şi-ntâmple asta, i-am spus.

— De ce nu? a zis el. Sunt bune întrebările astea, şi nu le formulează nimeni. Nu încă, în tot cazul. Ăsta-i drumul tău, Anna – evident. Am văzut cum te implici în cazurile tale, cât de mult îţi pasă de victime, cum încerci să înţelegi şi partea lor de poveste. Aşa eşti făcută, presupun. Şi-atunci, de ce să nu-ţi alimentezi acest fel de-a fi, şi să vezi unde ajungi cu el?

Ce nu ştia Frank în ziua respectivă – pentru că nu fusesem niciodată sinceră cu el până la capăt – era că nu numai că mă implicam în cazurile mele, ci le trăiam, le respiram. Iar dacă nivelul devotamentului de care dădeam dovadă făcea din mine o bună detectivă, cu un procent înalt de cazuri soluţionate, îmi şi distrugea viaţa personală. Întrebările pe care mi le pusese Corolla, psiholoaga, despre cât şi cum dormeam, despre cât de mult beam. Nu-i spusesem adevărul în ziua aia. Că aveam coşmaruri în mod repetat şi că adesea mă trezeam, în toiul nopţii, cu senzaţia că tot corpul îmi

sfârâia, setat pe-o stare de maximă alertă. De cum intram pe uşă, după câte-o zi de lucru, trebuia să-mi torn o băutură zdravănă – sau trei –, numai ca să-mi revin după toată intensitatea zilei tocmai terminate. Dar nici măcar atunci când mă-ndepărtam de marginea periculoasă, tot nu reuşeam să mă simt iarăşi normală-n propriul meu corp. Mă gândeam întruna la câte-un caz, încercam să disec un interogatoriu, să-i dau de capăt unui fir complicat, luând martorii la rând în minte, chiar şi sub duş. Iar când Brendan se plângea sau era furios pe mine, adoptam poziţii defensive. Adevărul e că n-aveam nici un fel de control asupra obsesiei mele, după cum n-aveam energie să mă mai lupt şi cu el. N-aş fi spus niciodată cu glas tare, dar nu el, Brendan, era prioritatea mea.

Pe urmă, lucrurile s-au înrăutăţit şi mai tare. Abia revenisem, după zece săptămâni de concediu de maternitate, că Frank ne-a dat, mie şi partenerului meu, cazul extrem de dur al unui bebeluş. Tatăl sunase la noi, crezând că nişte traficanţi de droguri îi răpiseră băieţelul. El şi familia lui locuiau într-un cartier mai mult decât rău-famat, aşa că nu era de neconceput. În tot cazul, copilul avea numai şase luni şi crize de epilepsie, după cum ne-au informat părinţii – ceva legat de-o naştere cu complicaţii. Era încă sub tratament şi-ar fi putut muri fără medicaţie. Timpul ne mâna tare din urmă când am pornit în căutarea lui, iar pe mine, stresul situaţiei mă afecta. Visam întruna copii care zbierau de pe partea cealaltă a unui zid de cărămidă. Familii-ntregi cufundate-n apă, la care n-aveam cum s-ajung. În timpul zilei, eram iritată mereu şi distrată, iar Frank a observat şi mi-a spus:

— Cred că mai ai nevoie de nişte concediu, Anna. Te-am adus înapoi prea curând.

— Nu, nu, fac faţă bine, am încercat să-i dau asigurări. E vorba doar de hormoni sau de mai ştiu eu ce.

— Măcar mai du-te la terapeuta aia, mi-a sugerat.

— Nu-i nevoie.

— Nu e semn de slăbiciune să ceri ajutorul cuiva.

— Ştiu asta.

— Uneori mă-ntreb dacă ştii, a zis el evident neconvins. Copilu-ţi merge bine?

— Copilu-i foarte bine. Cu toţii suntem bine, am încercat s-o fac pe

vesela.

— Atunci, ține-o tot așa, mi-a spus Frank.

După câteva zile, eu și partenerul meu l-am găsit pe Jamie Rivera mort, în subsolul casei propriei familii. Aproape că l-am descoperit din greșeală, sub vreo douăzeci de kile de carne de vânat. Congelatorul era genul ăla de dulap Whirlpool, care se deschide ca un sicriu. Îi șuierase compresorul în timp ce căutaserăm noi pe acolo, emanând un miros chimic. Îl deschiseserăm deja, dar pe mine instinctul m-a trimis înapoi, să mai controlez o dată. L-am găsit la fund de tot, sub un strat de cărămizi roșii, ciudate, care fuseseră cândva niște ființe vii. Le-am scos și le-am aruncat pe jos – și-atunci am găsit băiatul. O glazură de gheață-i înțepenise genele. Mânuțele mici i se-albăstriseră.

---

57. Big Wheel, marcă de triciclete din plastic, pentru copii mici, care au roata din față asemănătoare celor de căruță, mult mai mare decât cele două din spate.

58. Penitenciarul de Stat de la San Quentin este cea mai veche închisoare pentru bărbați din California, inaugurată în 1852.

59. *Cei mai căutați infractori din America* (engl.), emisiune inaugurată în 1988 și care a rulat pe canalul de televiziune Fox până în 2011.

60. Listă întocmită de jurnalistul James Ulmer la Hollywood, care cuprinde numele de actori cel mai bine „vânduți“ în industria de film, asigurând succesul unei producții cinematografice prin simpla lor apariție pe afiș.

61. Aluzie la romanul din 1932, *Brave New World*, al lui Aldous Huxley (1894–1963), o viziune distopică asupra unui viitor extrem de tehnologizat la toate nivelurile societății.

62. Rumor's All About Hair, înființată în 1985, pare să funcționeze și astăzi în același loc. În 1993, așadar, când se petrece acțiunea romanului, nu era chiar atât de veche.

63. *The Imaculate Collection* (*Imaculata colecție*) (engl.), album lansat în 1990, cu cele mai mari hituri ale Madonnei, remixate.

64. *The Little Mermaid*, film de animație produs de compania Walt Disney în 1989. *Under the Sea* este o piesă din film.

65. *Mr. Microphones*, instrument destinat petrecerilor, sub forma stilizată umană a unui microfon cu baterii, cu care se poate cânta sau care poate distorsiona vocile, creând efecte sonore.

66. Vulcan latent, cu o înălțime de 4.322 de metri, de la capătul sudic al masivului muntos Cascade, din Siskiyou, un district californian.

67. Orr Springs, sau Orr's Hot Springs Resort este o comunitate ocazională din districtul Mendocino, denumită astfel pentru a cinsti memoria unui vechi colonist din zonă, Samuel Orr, al cărui fiu a întemeiat nu numai stațiunea balneară, ci și o stație de poștă.

68. *Sexual Homicide: Patterns and Motives*, de Robert K. Ressler, John E. Douglas și Ann W. Burgess, volum publicat în 1988.

69. Charles Milles Manson (1934–2017), creatorul așa-numitei „Familii Manson“, un fel de cult ai cărui membri, îndemnați de el, au omorât nouă persoane în august 1969, inclusiv pe actrița Sharon Tate, care era însărcinată. Condamnat la moarte inițial, în 1972, sentința i-a fost comutată la închisoare pe viață.

70. David Richard Berkowitz (n. 1953), autointitulat „Fiul lui Sam“, criminal în serie, care ispășește șase condamnări pe viață consecutive, pentru șase omoruri săvârșite în intervalul iulie 1976–iulie 1977.

71. Edmund Emil Kemper III (n. 1948), criminal în serie, care a ucis zece persoane, inclusiv pe mama sa și pe bunicii din partea tatălui, apoi, în general, studente, pe care le și viola și mutila post-mortem. Are de ispășit, din 1973, opt condamnări pe viață consecutive.

IV
CRÂNGUL ÎNCOVOIAT

(cincizeci și patru)

Odată identificate rămășițele pământești ale dispărutei Shannan Russo, carele trusturilor de presă și-au instalat corturile la Gualala, în față la All About Hair și pe strada Lansing din Mendocino, unde și cazul nostru capătă, în sfârșit, puțină atenție. Nu mă uit la secvențele cu Karen Russo, difuzate practic în buclă, pentru că nu suport să-i văd fața. În loc de asta, mă concentrez pe noul avânt și noua direcție pe care le-a imprimat anchetei găsirea bietei Shannan. Descoperirea cadavrului ei ne-a ajutat să-ncepem să schițăm, apoi să rafinăm profilul celui care a ucis-o, ceea ce poate veni și-n ajutorul căutării noastre după Cameron. Faptul că Shannan a-ndurat mai întâi tortura, iar apoi a fost sugrumată, urmând incendierea controlată a mașinii în care fusese vârâtă, nu corespunde, la prima vedere, cu detaliile răpirii celeilalte fete, Polly Klaas, dar agentul Rod Fraser e ținut la curent cu fiecare descoperire semnificativă și cu profilul pe care încă-l mai construim, pas cu pas.

Deocamdată, căutăm un angajat al parcurilor naturale de nivel național sau statal, un pompier sau cadru militar, care trăiește singur, probabil, ca vârstă, între douăzeci și șapte și patruzeci și cinci de ani, date fiind mediile statistice și forța fizică pe care și-a demonstrat-o deja.

Presa nu se mai satură să creeze personaje senzaționale de psihopați și genii ale răului, precum Charles Manson sau David Berkowitz, „Fiul lui Sam“, dar în viața reală, oamenii care comit crime-n serie au, de obicei, o inteligență medie și rar se dovedesc a fi bolnavi mintal de-o manieră evidentă – și nu la suprafață, cel puțin. În cazul de față, există chiar mai multe argumente în favoarea ideii că suspectul nostru se pierde ușor în

mediul său înconjurător. Probabil c-a întâlnit-o pe Shannan, la-nceput, într-un loc public, şi n-a speriat-o, nici nu i-a dat motiv să se simtă-n pericol – nu suficient, cât să provoace vreo scenă de orice fel. Acelaşi lucru, probabil, s-a repetat şi cu Cameron, dacă instinctele mele nu mă trădează. Din cauză că era mai tânără, a trebuit să se mişte mai încet când a vrut să se-apropie de ea şi, de asemenea, să fi avut ceva să-i ofere, vreo oportunitate sau posibilitate pe care fata n-o vedea cu putinţă acasă. Noi, acum, tot ce trebuie să facem este să ne dăm seama despre ce era vorba şi să verificăm zeci de mii de date aflate la dosar, în speranţa că, până la urmă, ceva tot va ieşi la iveală.

Faptul că rămăşiţele lui Shannan Russo au fost descoperite în districtul nostru ne-a dat un mai mare avânt în efortul de-a o căuta şi pe Cameron, în general. De la bun început, ne-au lipsit probele şi firele serioase de urmat. Acum, când e din ce-n ce mai plauzibil că există legături între cele două cazuri, avem şi noi parte, în sfârşit, de mai multe forţe şi echipamente, ca să nu mai vorbesc de voluntari. Terenul rezervaţiilor e scormonit kilometru după kilometru, plus estuarele şi linia de coastă, cu accent deosebit pe orice cabană, adăpost sau construcţie din pădurea Montgomery sau din apropierea ei. Majoritatea criminalilor în serie au o zonă a lor de confort, care se-ntinde pe o rază anume în jurul unui punct-pivot, de unde şi-n care vânează, o porţiune limitată de teritoriu, pe care ei o cunosc la perfecţie. Trăgând linie şi-adunând, Cameron se află, probabil, la cel mult cincizeci de kilometri, mai mult sau mai puţin, de propria ei casă şi de locul în care am găsit-o moartă pe Shannan. Ăsta-i cel mai plauzibil plan al nostru de lucru.

Centrul de căutare înfiinţat pentru Cameron Curtis începe să funcţioneze douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore pe zi. Proprietarii de magazine din oraş donează mijloace de expediere, telefoane, faxuri. Toată lumea face tot posibilul s-ajute cu trimiterile prin poştă, introduce pliante-n plicuri, lipeşte fluturaşi peste tot în zonă şi răspunde la telefon. Apelurile-ncep să vină cu sutele, dintre care unele numai ca s-anunţe că oamenii o pomenesc pe Cameron în rugăciunile lor; unii oferă zece dolari, douăzeci de dolari, copiii îşi donează alocaţiile pentru aniversare şi banii de buzunar. Cele mai multe apeluri sunt de la femei care nu vor să-şi dea numele. „Ştiu cine este. Am ieşit cu el, când eram la colegiu“, zice una.

Cei de la Patterson organizează o mare prăjeală de peşte, pentru toţi voluntarii. O echipă consultativă e trimisă la liceul din Mendocino, apoi şi la şcolile primară şi gimnazială, ca să ofere sprijin şi alinare. Unii dintre copiii mai mari din comunitate se apucă şi fac schimburi de după-masă, în sensul că merg din uşă-n uşă, organizaţi de Gray Benson. Clay LaForge şi Lenore petrec ore-n şir pe zi trimiţând plicuri către hoteluri şi restaurante, staţii de benzină, spălătorii – către oricine ar fi putut-o vedea pe Cameron, după ziua când a dispărut. În fiecare plic – Lenore a venit cu ideea –, se introduce câte un bilet scris de mână, prin care oricine primeşte plicul e rugat să plaseze afişul cu Cameron undeva foarte la vedere şi să nu lase ca el să fie dat jos ori acoperit. E o tuşă discretă, dar şi personală, şi directă.

Wanda se oferă să stea la centru, până oricât de târziu noaptea.

— Oricum sunt o pasăre de noapte, o bufniţă, îmi explică într-o seară, când o găsesc singură acolo, stând la o masă de conferinţe lungă, pliantă, şi pregătind plicurile de trimis a doua zi.

Se-ndreaptă de spate, ca s-o vadă pe Lăcustă, şi se-mbrăţişează amândouă ca nişte vechi prietene. Ei, şi-n momentul ăla, se deschid uşile batante, şi-l văd intrând pe Hector, care clipeşte repede şi des, din cauza luminii gălbui, de neon.

Poartă o jachetă din material denim, prin care parcă stau să-i iasă umerii, şi-aceiaşi bocanci numai buni de tras şuturi în cur, pe care i-am observat şi la Ukiah, dar privirea din ochii lui denotă ezitare, nesiguranţă. Zice:

— Am citit despre fata omorâtă. Nu se poate întâmpla şi cu Cameron la fel. Cu ce pot s-ajut?

Numai uitându-mă la el, şi mă-nmoi toată. Lăcustă se-apropie-n pas alert, ca să vadă a ce miroase, iar Wanda se prezintă, părând să ştie că e o poveste legată de băiatul ăsta, pe care-o poate afla şi altă dată.

— Poţi ajuta cu expedierile poştale sau pe teren, îl iau repede. Avem patru sau cinci grupuri diferite, care ies în fiecare zi. Vino mâine-dimineaţă. Ne găseşti aici.

Dă din cap că da şi-şi roteşte privirile peste-ncăpere. Se-ndreaptă către panoul de afişaj, altarul nostru conceput pentru Cameron. Îi văd ochii mutându-se de la o imagine la alta, la poeme şi la desene, fiecare dintre ele – o nouă parte a fiinţei surorii lui, pe care el unul n-a avut ocazia s-o

cunoască.

Emoţionată, mă duc şi mă postez lângă el. Se uită fix la o fotografie pe care n-o recunosc. Probabil c-a fost adusă de Gray recent, eventual chiar în cursul zilei. Cameron e-aproape de nerecunoscut în ea. Şi-a strâns părul într-o coadă lungă şi subţire de cal, pe care şi-a tras-o peste umărul stâng. Are ochii fardaţi de-o mână profesionistă, cu nişte linii cu dermatograful răsucite-n sus, care-o fac s-arate nu neapărat mai mare decât e, dar mai înţeleaptă, mai încrezătoare şi mai cu experienţă. E şi ceva imitativ în postura şi-n expresia ei – nu ştiu cum altfel să-mi explic felul în care o văd –, ca şi cum ar poza pentru obiectivul aparatului, dându-se drept altcineva decât este, cineva nu numai frumos, dar şi celebru. Poartă o bluză neagră cu mâneci bufante, care-i lasă dezgolită burtica, şi nişte blugi negri mulaţi, parcă pictaţi pe ea, deasupra unor ghete negre fără toc. Am intrat în dulapul ei cu haine, dar aşa ceva n-am văzut. Chiar aşa, or fi hainele ei?

— Când a fost făcută asta? întreabă Hector, uitându-se-n continuare fix la poză.

M-apropii şi eu de ea. Fundalul e cu ceva lemnos şi cu vegetaţie. Cameron stă rezemată de-un trunchi de copac profund brăzdat, arcuit ca un corp omenesc şi de-o culoare aproape mov, din cauza umbrelor. Lumina-i ciudată, şi-mi dau seama că mi se pare cunoscută – ca şi formele copacilor, de altfel. Dintr-odată, simt o răbufnire de groază, ca o premoniţie care se-adevereşte. E crângul încovoiat.

(cincizeci şi cinci)

Nici nu s-a luminat bine de şapte, a doua zi dimineaţă, când mă-ndrept iar spre strada Cahto, cu mintea ca un stup în care zumzăie-ntrebările. Să fie crângu’-ncovoiat doar un loc întâmplător, unde Cameron şi Gray au hotărât să-şi petreacă o zi anume, sau are vreo legătură cu teritoriul ucigaşului nostru? Mi-a scăpat vreun semn de-al lui mai deunăzi, când m-am aventurat acolo? Era el prin apropiere atunci, sau când au fost făcute fotografiile? A dus-o el pe Cameron acolo, cândva? Şi, ori c-a dus-o, ori că n-a dus-o, de ce-i atât de greu de recunoscut în poză?

Di Anne îmi deschide uşa, în halat de baie şi papuci, părând consumată,

dar şi proaspătă, cumva, fără strop de machiaj. Îmi oferă cafea şi mă conduce-n bucătărie, unde-l găsim pe Gray în picioare, pregătindu-şi prânzul pentru şcoală: brânză şi mere, într-o pungă de hârtie maro, un Dr. Pepper, o brioşă Hostess – totul e atât de obişnuit şi de necomplicat, încât aproape că-mi pare rău să-i pun întrebările cu care-am venit la el.

Îi arăt poza cu Cameron şi-l întreb:

— Tu ai făcut-o pe-asta, Gray?

— Ăăă… da.

Pare derutat de intensitatea din glasul meu.

— Le-am făcut într-o zi, peste vară, când ne plictiseam. Ne prosteam şi noi.

Nu, zău? mă mir, în sinea mea. Cameron nu mi s-a părut genul de fată care să-şi omoare timpul cu ce-o fi. Avea un scop de-un fel anume, chiar dacă nu sunt eu în stare să-l identific, deocamdată.

— Mi se par bune, zic. Nici măcar nu arată a ea însăşi.

Gray se luminează la faţă.

— Eu i l-am făcut, machiajul. Am primit un aparat de fotografiat nou de ziua mea. Şi ea mi-a făcut mie câteva poze.

— De ce v-aţi ales tocmai locul ăsta din poză? Aţi mai fost acolo şi altă dată?

— Cameron a venit cu ideea, zice, scuturând capul. Mi s-a părut cam sinistru la-nceput, dar lumina era supertare.

— Şi pozele au fost ideea ei?

— Parcă da. Nu mai ţin minte cum a venit vorba.

— Nu-i recunosc ţinuta de-aici. Tu o ştii?

— O avea la ea când ne-am întâlnit. Şi-o cumpărase chiar înainte, de la un magazin cu lucruri de mâna a doua.

— Gray… zic, şi-mi las cafeaua jos, fiindcă am nevoie de atenţia lui totală. Astea n-arată ca nişte haine luate la mâna a doua. Şi, chiar dacă ar fi fost, din moment ce Cameron a venit cu ele pregătite, foarte probabil avea un obiectiv clar în minte.

— Nu-nţeleg, zice. De ce?

— Asta-i marea-ntrebare. Ţi-a mai vorbit vreodată de crângul ăsta? Ţii minte ce-a spus, cum a spus, când a sugerat să mergeţi acolo?

— Nu… – şi fruntea i se-ncreţeşte.

Îmi dau seama că-ntrebările mele îl sperie. Se vede clar că nu a înregistrat posibila semnificaţie a zilei respective în dispariţia prietenei lui, şi-acum îşi face griji că i-a scăpat ceva important, o şansă de-a mă ajuta, o şansă de-a o găsi pe Cameron.

— E-n regulă, zic, încercând să-l mai liniştesc. Spune-mi: ţi-a pomenit Cameron vreodată c-ar fi vrut să se facă fotomodel?

— Nu era destul de-naltă. Ştia şi ea, zice.

— Gray, nu mă refer la viziunea ei practică – şi-n timp ce eu îmi caut cuvintele potrivite, Di Anne se-aşază pe scaun, adunându-şi halatul în jurul ei cu amândouă mâinile.

— Scumpule, zice, Anna te-ntreabă dacă nu cumva Cameron visa la o viaţă de felul ăsta pentru ea. Ştii şi tu, cum vreţi voi, tinerii de vârsta voastră, să călătoriţi prin lume, să fiţi celebri, să-ntâlniţi oameni interesanţi. Să realizaţi ceva grozav.

Gray clipeşte din ochi, cu genele rimelate şi pleoapele fardate subtil, aproape invizibil, dar nu chiar de tot.

— Uneori, sigur că vorbeam şi de-astea, între noi. Mama ei nici nu voia s-audă ca şi ea să ajungă la Hollywood, să fie frumoasă, celebră, dar, câteodată, Cameron şi cu mine vorbeam despre cât de tare-ar fi să ne descopere şi pe noi cineva, cum a fost şi mama ei. S-avem destui bani să mergem oriunde am vrea, împreună. Totuşi, nu asta vrea toată lumea?

— Niciodată n-am întâlnit pe nimeni de vârsta voastră, care să n-aibă câte-o fantezie la care să-i placă să se gândească-ntruna, îi spun, oricât de imposibil ar părea, de greu de-atins. Cu cât e mai dură lumea reală, cu atât mai greu trage-n balanţă visul. Nu ştiu dacă mă-nţelegi.

— Adică, toate alea cu care se lupta ea? Cu părinţii care-o minţeau fără-ncetare şi cu fragmentele de memorie care-i tot reveneau?

Dau din cap că da, ca să-l încurajez.

— Normal aşa ar fi, nu crezi?

Aud un scârţâit – Di Anne şi-a schimbat poziţia pe scaun. Îmi dau seama, după faţa pe care-o face, că fiul ei, Gray, nu i-a povestit nimic despre ce situaţie avea Cameron acasă, nici despre abuzurile pe care le-a suferit, dar nu se dă-napoi, nu se ridică să plece. Poate c-a intuit şi singură partea

sumbră a experienței cu care-a venit Cameron în casa ei.

— Visele ne pot comunica o mulțime de lucruri, îi spun lui Gray. Sunt ca o hartă pentru viața interioară. Uneori, să te gândești la cine și ce-ai putea fi într-un viitor previzibil e singura metodă prin care poți suporta realitatea celui sau celei care ești în prezent.

— Cum e atunci când nu-ți prea găsești locul într-un oraș mic, unde nimeni n-arată și nu gândește ca tine, scumpule, intervine Di Anne, privindu-și fiul cu blândețe.

Nu mă pot abține s-o admir. Își crește băiatul singură. Gray n-a pomenit de taică-su niciodată, dar mama lui pare să se descurce bine și fără el, măcar într-o privință: încearcă să-i vină în întâmpinare fiului ei, acolo unde se află el, acceptându-l așa cum este, în timp ce-și caută singur drumul, și iubindu-l.

— Probabil c-așa e, răspunde Gray, liniștit.

— E bine să visezi, îi spun. Câteodată, e tot ce ne rămâne să facem.

Puțin mai târziu, mă duc la pârâul zis Jug Handle, sperând să găsesc, în crângu-ncovoiat, fie și-un fragment din răspunsurile de care am nevoie. Când intru în pădure, Lăcustă o ia-naintea mea prin spărtura dintre copaci, de parc-ar ști drumul de mult, cu botul în pământ, pregătită să treacă la fapte. Soarele dimineții străpunge coronamentul sub formă de sulițe. Lumina pătrunde prin zeci de pânze de păianjen, pe care le transformă-n diamante. Unele-s de mărimea unor frunze de arțar. Altele-s mici, perlate cu stropi de rouă, ca niște hamace sau leagăne de zâne. Într-un asemenea loc, poți ajunge să crezi aproape orice: că poate să trăiască, sub o pălărie de ciupercă, o civilizație-ntreagă, sau că legile obișnuite ale naturii ori n-au ajuns cu totul și până aici, ori nu contează.

Câtă vreme Lăcustă cercetează, adulmecând pe sub crengi chinuite, care aproape că ating pământul, eu îmi fac propria recunoaștere lentă a locurilor. Prea mult a trecut, pentru ca vreun indiciu fizic să fi rezistat c-o probabilitate cât de mică, dar caut ceva mai profund și mai subtil – ceva ce-aș putea simți mai degrabă decât vedea. Privirile mi se mută de la o creangă la alta. Oare aici a stat Cameron în ziua aia? Sau poate aici? Când s-a uitat în față, la prietenul ei cel mai bun din spatele obiectivului, ce-și dorea? Cine-a venit să-i alimenteze speranța? Și cum a făcut să ajungă până la ea,

în primul rând?

Îmi vine greu să-mi închipui cum a venit ispita de nicăieri, sub forma cuiva care-a oprit-o pe Cameron pe stradă, eventual după şcoală, şi-a întrebat-o dacă nu şi-a dorit niciodată să fie fotomodel. Chiar dacă limitele ei comportamentale erau neclare, şi disperarea-i atinsese un nivel ridicat, nu i-ar fi spus lui Gray ce se gândea să facă? Şi, oricum, chiar dacă la o asemenea metodă a recurs răpitorul ei, ca s-o atragă, şi pe urmă a venit cu promisiuni mari, ca s-o ademenească, oare acelaşi individ pe care-l căutăm în ultima vreme – un pădurar sau angajat al parcurilor naturale, cu acces la terenul rezervaţiilor şi bun cunoscător al lor – a şi încurajat-o pe Cameron să creadă c-avea potenţialul necesar pentru a cunoaşte succesul, ba chiar celebritatea? Cum se leagă-ntre ele astea două elemente, dacă se leagă-n vreun fel? Poate greşim în abordarea noastră cu pădurarul? Şi dacă eu, în momentul ăsta, urmez o cale tangentă, caraghioasă? Dacă m-am luat după un fir aiurit, până într-un loc fără nici o semnificaţie?

Vorbeşte-mi, Cameron, te rog – îmi trece prin minte. Dar numai Lăcustă se-agită, cu blana spuzită de lumină de soare, în timp ce fire minuscule de polen plutesc de jur împrejurul nostru, fără să se-aşeze vreodată.

(cincizeci şi şase)

Când a murit Eden, în septembrie 1975, am îngropat-o în cimitirul Evergreen, în parcela familiei Strater, alături de rudele lui Hap – mama şi tata, bunica şi bunicul, mătuşile şi unchii –, ale căror pietre de mormânt mergeau înapoi în timp, după datele-nscrise pe ele, până-n anii 1850.

Hap nu i-a rostit vreun panegiric, nici măcar n-a spus mai mult de câteva cuvinte la slujba ei de-nmormântare. N-a vrut să se-adune lume la noi acasă, cu vorbe de-ncurajare, şi n-a vrut să-şi poarte costumul de ceremonie nici o clipă-n plus faţă de cât a fost necesar. Un singur lucru a vrut: să fie-n pădure.

Pe urmă, ne-am dus, el şi eu, în Parcul Statal Van Damme, în pădurea de ferigi, unde am înaintat fără să vorbim prea mult. Ce era de spus? Am umblat preţ de-un ceas, chiar mai mult, fără să ne odihnim, până am ajuns la o zonă umbroasă de pe malul râului. Acolo, ne-am aşezat pe-o piatră largă

şi plată, umăr la umăr, uitându-ne la râul care curgea.

— Ți-am spus vreodată povestea cu băiatul pe care l-am găsit, la un moment dat, și care-și împușcase fratele din greșeală? m-a întrebat Hap după o vreme.

Am dat din cap că nu. Ce-i drept, nu mi-o spusese, dar i-aș fi spus oricum că nu. Eram în stare să fac orice, numai să-l provoc să vorbească. Orice poveste era la fel de bună. Orice lecție – aveam nevoie de oricare dintre ele.

Cei doi băieți aveau șaisprezece ani, mi-a spus. Jake și Sam Douglas – gemeni. La-nceput nu știuse despre ei decât că fuseseră dați dispăruți, după o drumeție de zi. Mama lor îi adusese acolo, în Parcul Statal Van Damme, și, după trei ore, văzând că nu se-ntorseseră la locul de parcare, intrase-n panică.

Hap și oamenii lui porniseră la drum în aceeași zi, înainte să se-ntunece, dar se-ntorseseră cu mâna goală. A doua zi dimineață, plecaseră și mai mulți, și se-nfundaseră iar în pădure. Parcul avea șapte sute treizeci de hectare, cu șaisprezece kilometri de drum forestier întreținut de-a lungul Little River. Mama băieților o ținuse una și bună, că n-ar fi avut nici un motiv să hălăduiască la-ntâmplare, dar fuseseră de negăsit, pe nici o porțiune a drumului. Nici în pădurea pitică, unde solul era spongios de la ploaia recentă. Nici în păduricile de chiparoși opriți din creștere, de rododendroni piperniciți sau de pini pitici.

Abia târziu de tot, în după-amiaza celei de-a doua zile, unul dintre pădurarii lui Hap observase o cămașă de-un albastru-aprins înăuntrul scorburii camuflate a unui trunchi de Sequoia, într-o mică peșteră-n care sistemul de rădăcini se desfăcuse și formase o intrare secretă. Acolo, în spațiul ăla-nghesuit, fusese găsit Sam Douglas, mut, abătut și complet dezorientat. Pe jos, lângă el, zăcea fratele lui, Jake, și sângera dintr-o rană de glonț în coapsă, care aproape că-i smulsese piciorul cu totul. Băieții trăseseră la țintă, pasămite, cu pistolul de contrabandă al bunicului lor. Arma i se descărcase-n mână lui Sam care-l târâse pe rănit până-n caverna formată de copac și se-ascunsese-acolo cu el, toată ziua și toată noaptea, rușinat nevoie-mare, neavând curaj să-și recunoască fapta.

— Și-a murit? l-am întrebat pe Hap acolo, la malul râului, mai mult ca sigură c-avea să-mi răspundă că da – întotdeauna murea câte cineva-n

poveştile lui.

— Asta, de fapt, a fost chestia cea mai dată naibii. Jake îşi pierduse cunoştinţa şi probabil c-ar fi sângerat până murea, dacă Sam ar fi plecat după ajutor. Simpla greutate a corpului i-a făcut ca un fel de bandaj de compresie – un garou.

— Stai aşa, i-am spus. Adică Sam nu ştia că fratele lui mai era încă în viaţă?

— Ăsta-i amănuntul cel mai interesant, după mine. Credea că nu-şi mai putea cere iertare, dar asta era numai o poveste. Una cumplită, dar faptul că el a crezut-o i-a salvat viaţa fratelui rănit – şi Hap s-a uitat la mine, ca şi cum ar fi vrut să se-asigure că-l urmăream atentă, fiindcă era partea cea mai importantă. Ştii – mi-a spus –, nu-nţelegem întotdeauna ce-i chestia asta-n care trăim, sau cum şi-n ce fel o să conteze pentru noi. Putem bănui tot ce vrem, şi să ne şi pregătim, dar nu ştim niciodată cum o să se brodească treaba.

M-am străduit să-i pătrund sensurile. Se mai gândea şi-acum la cei doi băieţi, sau încerca să-mi spună ceva-n plus, despre mine şi el atunci, despre cum şi-n ce fel am fi putut merge mai departe fără Eden? Aş fi vrut să am timp suficient ca să-i pun întrebări şi să-i ascult răspunsurile – aş fi vrut ani, decenii, o eternitate. Numai că el se-odihnise destul şi era gata să pornească pe drumul de-ntoarcere. Lecţia se sfârşise.

Doar un an ce-am mai stat împreună, el şi cu mine, să ne vedem unul de celălalt, după care eu m-am dus la Universitatea din San Francisco. Hap m-a condus până acolo cu Chevroletul Suburban, a cărui parte dinapoi gemea de cutii şi de boarfe. Ar fi trebuit să fiu entuziasmată de aventura cea nouă care m-aştepta, şi mie-mi era deja dor de casă, cu toate că nici n-apucasem să mă dau jos din maşină.

— Ne vedem de Ziua Recunoştinţei, l-am anunţat mai târziu, după ce descărcaserăm toate bagajele, şi venise momentul ca el să plece – mă străduiam şi nu reuşeam să-mi ţin vocea-n frâu, să m-arăt puternică, deşi mă simţeam exact pe dos.

— Să ai grijă de tine, scumpo, mi-a spus, a-nchis portiera, şi mâna i-a rămas, pentru o clipă, sprijinită de garnitura de cauciuc a ferestrei deschise. A insistat: Să fii cuminte.

Două luni mai târziu, la primele ore ale zilei de 12 noiembrie 1976, unul dintre pădurarii aspiranți ai lui Hap i-a găsit rucsacul tocmai la zece kilometri de unde-ncepea drumul forestier, și nici urmă de Hap însuși. Nu-l mai văzuse nimeni din după-amiaza precedentă, când plecase de unul singur să facă o drumeție recreativă. Nici căutarea intensivă care a urmat n-a condus la nici un rezultat, deși s-a folosit și o unitate canină. Parcă se volatilizase.

Când a sunat Ellis Flood să-mi spună, m-a găsit la cămin, prin monitoarea mea rezidentă. I-am răspuns din camera ei, stând pe un scaun tare și uitându-mă la peretele din rigips vopsit, pe care trona un afiș despre adolescenți și stres. Cât a vorbit șeriful, abia dac-am putut pricepe ce-mi spunea, la cât eram de tulburată, și nu-mi venea să cred. Ce l-ar fi putut determina pe Hap să părăsească drumul forestier fără provizii și chiar fără apă? Era un profesionist hârșâit în domeniul ăsta, și cunoștea la perfecție provocările și pericolele oricărei zone sălbatice. Mi se părea cu neputință ca tocmai lui să i se fi-ntâmplat ceva cumplit. Nu la priceperea și la experiența pe care le-avea.

— Bineînțeles c-o să continuăm căutările, mi-a dat asigurări Ellis Flood. E posibil, totuși, Anna, ca durerea să-l fi făcut să-și piardă azimutul. Și tu, și eu știm că n-a mai fost cu-adevărat același, de când a murit Eden.

Avea dreptate șeriful, dar nu voiam să recunosc așa ceva. În loc de asta, m-am pus pe plâns, în timp ce el a continuat cu blândețe, încercând să-mi explice cum vedea lucrurile. Poate că Hap comisese vreo greșeală critică și se rătăcise, poate se pricopsise cu hipotermie. Poate făcuse vreun pas greșit și căzuse într-o râpă. Sau poate-și pierduse orientarea și se-necase, dacă nu cumva-l atacase vreun urs. Asemenea lucruri se-ntâmplau tot timpul, chiar și unora care știau foarte bine ce făceau. Cât despre cadavru, probabil că rămăsese prin pădure pe undeva, prea bine camuflat ca să-l găsească fie căutătorii, fie chiar și câinii – sau poate-l târâse cine știe unde ori un urs, ori vreo pumă. Ellis, el personal, n-avea de gând să renunțe la speranță, doar că voia de la mine să-ncep de pe-atunci să mă gândesc măcar la eventualitatea ca Hap să nu mai fie găsit.

Următoarele câteva săptămâni au fost ca un iad pentru mine, care tot așteptam să primesc vreo veste – orice veste. Nu mă puteam concentra la

cursuri sau la teme – abia dacă mai puteam să mănânc, de fapt. La fiecare câteva zile, îi dădeam telefon şerifului Flood. Până la urmă, când se-apropia vacanţa de Crăciun, mi-a spus:

— Noi o să-l căutăm în continuare, Anna. Dar eu am început să mă-ntreb, în mintea mea, dacă nu cumva Hap a părăsit cu intenţie drumul în ziua aia. Poate c-a plecat cu gândul să-şi ia viaţa.

Eram la un telefon public, din holul căminului meu. În timp ce şeriful Ellis îmi vorbea, m-am înghesuit într-un colţ şi-am început să tremur toată, fără să-mi pese dacă mă vedea sau m-auzea cineva. Dacă Hap ar fi *vrut* să se-omoare, tocmai aşa, bineînţeles, ar fi procedat – în pădure, de unul singur, din proprie iniţiativă. Nu tu dramă, nu tu fanfară. Nu şi-ar fi luat rămas-bun. Oricât de mult aş fi vrut să cred că nu m-ar fi părăsit niciodată, oricât de nefericit ar fi fost, aveam optsprezece ani de-acum, şi nu mai eram în grija lui, cel puţin din punctul de vedere al statului. Îşi îndeplinise promisiunea faţă de mine.

În colţul ăla, în timp ce lacrimile-mi şiroiau pe obraji, vorbele şerifului Flood au răsunat mai departe-n receptor, parcă trăgându-mi aerul afară din plămâni.

— Îi faceţi înmormântare? am reuşit să-ngaim, cu sentimentul straniu că eram goală pe dinăuntru.

— În asemenea cazuri – mi-a spus –, durează mulţi ani, până când statul declară pe cineva decedat. Dar s-a vorbit deja de-o slujbă de comemorare. Te ţin la curent, ca să poţi veni acasă la timp, să iei parte la ea.

Acasă. Cuvântul ăsta se schimbase cu desăvârşire, cum-necum, într-o singură clipă. Fără Eden, şi-acum fără Hap, Mendocino devenise un loc şi-atât – un loc oarecare –, aşa mi s-a părut, cel puţin, în timp ce mă cutremuram de durere.

— Da, sigur, i-am spus şerifului, mulţumindu-i, după care, am pus receptorul în furcă.

De-ntors acolo, nu m-am mai întors.

(cincizeci şi şapte)

Las în urmă crângul şi mă-ndrept spre plaja Navarro, la sudul oraşului, ca

să m-alătur unui grup de căutători. Parcarea minusculă a plajei se află tocmai la capătul unui drum năpădit de vegetație, care mă duce pe dinaintea unui vechi han, construit aici în secolul al nouăsprezecelea, când a luat avânt comerțul cu cherestea. Pe-atunci, coasta era ciuruită, practic, de așa-numitele „găuri de câine“[72], niște porturi foarte mici, unde oamenii fabricilor de prelucrare-a lemnului dădeau drumul scândurilor în jos pe niște jgheaburi cu apă șubrede, până la goeletele de transport, care așteptau să fie-ncărcate. Mai târziu, acostau acolo baleniere, bărci ale traficanților de rom și contrabandiștilor de-alcool și unde își făceau veacul femeile de proastă reputație. Șaptezeci și cinci de ani sau chiar mai mult – o generație-ntreagă mai mult –, a fost o zonă prosperă și-nfloritoare, făcând să se deschidă cârciumi și mici prăvălii de subzistență, și s-apară locuințe care arătau mai curând a tabere. Acum nu mai există decât hanul ăsta bântuit, care aduce-aminte de toate, o suprafață lată de plajă, plină de lemn plutitor, și douăzeci sau treizeci de căutători care se pregătesc în locul de parcare.

Cobor din mașină și observ în apropiere, punându-i Lăcustei hamurile, un grup de femei care-și trag fermoarele hanoracelor peste ținutele de sport. Printre ele, și Emily Hague, ceea ce mă face să mă simt mândră de ea. Și surprinsă – a făcut un pas mare. După câteva secunde, îl ochesc și pe Hector, care tropăie cu bocancii, în timp ce-așteaptă, ca și cum ar avea deja picioarele reci. Mai curând, e vorba de starea de-anxietate pe care-o resimte, la ideea c-ar putea s-o găsească prea târziu pe sora lui. Dacă nu cumva să n-o mai găsească deloc.

E ciudat să-i văd, pe el și Emily, stând la câțiva metri unul de altul. În cei cincisprezece ani, câți are Cameron acum, au avut parte amândoi de ea, dar la modul orb și necuplat, cunoscând variante complet diferite ale aceleiași fete, care nu s-au atins niciodată-ntre ele. În momentul ăsta însă, aproape că se-ating.

Organizator e Bill Muncy, tatăl lui Caitlyn. Cât împarte el trupa-n grupuri mai mici, îl salut în grabă pe Hector și mă trag mai aproape de Emily, ca s-ajung în același grup cu ea. N-am mai văzut-o de când a fost găsită moartă Shannan, și vreau să știu ce mai face.

Pare să se simtă ușurată, fiindcă are ce face cu propriile temeri, măcar în dimineața asta. La fel mă simt și eu, când echipa se răsfiră din locul de

parcare. Grupului nostru i-a fost atribuită secţiunea cea mai nordică a plajei, unde s-a strâns cea mai mare cantitate de lemn plutitor. Fluxu-l aduce la ţărm şi-l abandonează aici în grămezi decolorate la soare, de zeci de ani adolescenţii, şi-artiştii, şi spiritele libere scormonind printre bucăţi, ca să-şi facă din ele polițe inutile și sculpturi ciudate, contorsionate, și unele, și altele conglomerate natural și ancorate în nisip.

Întotdeauna mi s-au părut frumoase toate structurile astea, numai că azi vântul e rece, și soarele rămâne ascuns, iar noi, cu toţii, nu suntem aici ca turişti, ci căutăm ori un cadavru, ori scena unei crime.

— Aţi găsit-o pe-acea fată, zice Emily, când ne punem în mişcare, c-o voce-ncordată, care-mi sună și fragilizată. Ce-nseamnă asta pentru fiica mea?

— Nu ştim încă, din păcate. Dar asta, într-un fel, poate fi o veste bună, Emily. Acum ne-ajută și FBI-ul. Avem la-ndemână mult mai mulţi oameni, mai multe resurse. Îmi pun speranţe mari c-o să dăm lovitura-n curând. Sigur o găsim.

Dacă nu-mi răspunde, îi urmăresc privirile-ndreptate către un morman lung de bucăţi de lemn plutitor, unde sunt o mulţime de adâncituri, de zone-ntunecate, pe care cineva se pregăteşte să le verifice azi cu grijă, ba chiar cu efort. La cât de tensionată o simt pe Emily, bănuiesc la ce se gândeşte: „o găsim“ pe Cameron, bine, dar asta nu-nseamnă, automat, c-o și aducem înapoi acasă vie.

Cu discreţie, cârmesc tot grupul către nord, unde plaja se deschide larg, limitată doar de-o faleză neagră, stâncoasă, la capătul cel mai îndepărtat și de-un mic estuar deja trecut prin ciur. Nu c-ar trebui să ştie asta și Emily. Ţin pentru mine ce ştiu, în timp ce mergem, una lângă alta, mânate din urmă de vânt în rafale scurte, ca tot atâtea brânciuri pe care le simţim aproape ca pe nişte mâini omeneşti. Nisipul ne joacă sub tălpi și sclipeşte, dându-i aerului un fel de trup făcut din sticlă. Mi s-au răcit mâinile și mi le bag în buzunare, cât pot de-adânc.

— Ştiaţi, Emily, c-ar fi vrut să se facă fotomodel? Cameron, de ea vorbesc, o-ntreb pe maică-sa, hotărând să spun măcar ceva din ce ştiu, să-mi împărtăşesc o parte din gânduri, indiferent dacă e sau nu o idee bună.

— Ce? Nu, nici măcar nu se farda. N-avea nimic de fetişcană în felul

cum arăta.

— Poate nu la prima vedere – și scot fotografia, să i-o arăt.

Se oprește brusc, de parc-ar fi văzut un șarpe.

— Nici măcar nu seamănă cu Cameron, zice. Când a făcut-o și pe asta?

— La sfârșitul verii, chiar înainte să-nceapă iar școala. Cred că lucra la un portofoliu de fotomodel. Nu v-a pomenit niciodată de-un asemenea interes al ei?

— I-aș fi spus *nu*.

— De ce?

— Pentru că nu s-ar fi ales cu altceva decât cu inima zdrobită.

„Să te-alegi cu inima zdrobită e privilegiul faptului de-a fi om“ – zicea Eden. Când am auzit-o prima oară spunând asta, nu știam la ce se referea. Și mie-mi fusese inima zdrobită de-atâtea ori – ce, ar fi trebuit să și mulțumesc? Acum însă, după toți anii ăștia, măcar am început să-nțeleg – vorbea, de fapt, despre tot drumul prin viață. Că nu se poate să trăiești și să nu fii lovit uneori, mai ales dacă faci lucrurile așa cum trebuie.

— E-atât de frumoasă, zic ca să m-audă Emily. Ar fi putut avea o șansă.

— Lumea-i plină de fete frumoase.

— Chiar dacă s-ar fi ales cu vreo dezamăgire, ar fi fost măcar alegerea ei, nu credeți? Ar fi descoperit pe propria ei piele cum e, fie și-n parte – la care nu-mi răspunde nimic.

Am ajuns la vreo sută de metri de gura estuarului, care-i un fel de șanț prea puțin adânc format de apa mării, cu malurile practic numai spumă, situat cam la o sută cincizeci de metri de linia fluxului. Ceva-mi atrage privirile pe suprafața de apă netedă, ori o stâncă părând să leviteze, ori un scafandru, îmi spun în primul moment, dar apoi îmi dau seama că e o focă, de fapt, care-a ieșit la suprafață, la marginea estuarului. Ne uităm la ea, cum își saltă corpul din apa tulbure, înotătoarele din față mai întâi, apoi capul cafeniu-lucios pe care și-l arată din profil, cu nasul îndreptat către spumă. Acolo trebuie neapărat s-ajungă, pas cu pas – înapoi în mare. Și n-o poate ajuta nimeni să parcurgă porțiunea respectivă.

— De ce-ați deschis acum subiectul ăsta? mă-ntreabă Emily. Ce-are de-a face cu cazul?

— Nu fac altceva decât să-ncerc să-nțeleg la ce visa Cameron, zic.

— De ce?

Dintr-un motiv oarecare, nu mă pot opri să urmăresc foca din priviri. Felul cum se luptă animalul să se deplaseze peste nisipul nesigur, zvâcnind cu tot corpul înainte, ca şi cum ar sta pe-un leagăn sau ar fi un sac de pietre. N-a fost făcută să se mişte aşa, n-a fost făcută deloc să se mişte pe uscat, ci-n apă. Şi totuşi nu se lasă, uite, ci-naintează.

— Uneori, zic, visele noastre se-arată mai mult decât grăitoare în ceea ce ne priveşte. Scot la iveală cel mai bine cine suntem, când nu se uită nimeni la noi, cine credem că s-ar cuveni să fim, de fapt, dacă am reuşi s-ajungem până acolo.

Emily aruncă iar o privire către fotografie, pe urmă se uită la mine lung, ori derutată, ori furioasă, ori şi una, şi alta. Zice:

— Vreţi să spuneţi că asta, Cameron de-aici, e mai autentică decât fata pe care-o vedeam eu în fiecare zi?

— Nu-i vorba de cum e fardată, Emily. Nu la asta mă refer, ci la dorinţă. La faptul că voia să fie mai mult.

Când o văd cum scutură din cap, îmi dau seama că nu mă urmăreşte câtuşi de puţin. Poate din cauză că şi eu abia-nţeleg ce vreau să spun. Poate că purtăm cea mai greşită conversaţie cu putinţă.

Până s-apuc să mă autocenzurez ori să mă-nfrânez, îi spun:

— Emily, nu-mi propun să vă jignesc, să vă rănesc, dar am anumite motive de-a bănui că fiica dumneavoastră a fost agresată sexual în copilărie. Ştiţi ceva despre asta?

Se opreşte atât de brusc, de parcă i-aş fi tras un pumn în plină figură. Ceea ce sigur c-am şi făcut, într-un fel. Zice:

— De ce *vorbiţi* măcar despre aşa ceva?

Tot ce pot să fac e să vorbesc în continuare, detestând fiecare vorbă care-mi iese pe gură:

— Anumite probe au reieşit de la o clinică de sănătate, unde-a mers Cameron cam în urmă c-o lună. Mai multe amănunte nu pot să vă dau acum, dar se pare c-a fost examinată şi i-au fost găsite leziuni interne.

— Ce? şi exclamaţia ei parcă sfâşie aerul dintre noi două.

Nisipul pe care călcăm pare-nşelător, plin de pumnale. Dintre toate-ntrebările cu care se luptă acum Emily – de ce s-a dus Cameron la clinică-n

primul rând, şi de ce nu i-a spus şi ei, maică-sii –, un singur aspect are suficientă forţă, încât s-o termine puțin. Sau poate mult. Și pe mine, de altfel.

— V-aduceți aminte, o-ntreb, de vreun moment, când era Cameron copil, în care personalitatea ei a părut să se schimbe? Când a-nceput să aibă accidente noaptea? Sau când cerea să doarmă cu lumina aprinsă? Poate că avea coşmaruri sau începea să facă figuri dintr-odată, arătându-se mai emotivă decât de obicei, fără vreun motiv aparent?

— Nu știu, zice. Nu țin minte nimic de felul ăsta – şi scutură din cap, dar se vede clar că se gândește, în timp ce părul ca mierea la culoare-i biciuie fața.

— Lydia spune că i se părea, cumva, mai delicată Cameron, la un moment dat. Asta vă spune ceva?

— Nu știu, zice iar Emily. Poate că da. Într-o vreme, a-nceput s-o doară burta – de multe ori. M-am gândit c-avea o stare de nervozitate, legată de testele de la şcoală sau de mai știu eu ce. E-o persoană sensibilă, de felul ei.

— Câți ani avea, la vremea respectivă?

— Să fi avut opt… sau nouă?

— Simptomele astea erau mai rele dimineţile? Sau când încerca să-şi facă temele?

Parc-o şi văd pe Emily, ducându-se rapid în urmă, în propria-i minte, şi căutând anumite amintiri care se modifică-n momentul în care dă s-ajungă la ele. Zice:

— Adevăru-i că-ntotdeauna mi s-a părut în regulă, când venea vorba de şcoală. Notele i-au fost mereu bune. Temele de acasă erau simple pentru ea – cu excepția unui singur an. Cred că era în clasa a patra. Un semestru-ntreg a stat acasă, cu mine.

— Un semestru-ntreg? De ce?

— Luase mono[73]. Chiar ni s-a părut destul de caraghios. Cum să capeți boala sărutului, când eşti atât de mică?

— Chiar c-aşa i se spunea, comentez, având mare grijă, pentru c-ajungem, în sfârşit, la ceva, şi e greu să vorbeşti încet şi să-ți cântăreşti fiecare vorbă. Zic: Dar mono e, de fapt, un sindrom al imunității-năbuşite. Se poate datora stresului. Mai țineți minte ce se-ntâmpla pe-acasă în

perioada respectivă? Apăruse vreun adult nou în viaţa fetiţei? Cineva care să se fi arătat interesat de Cameron în mod special?

— Ce mă-ntrebaţi, de fapt? zice, clipind către mine des şi parcă pregătită să-şi ia zborul.

— Emily, vreau să vă gândiţi, îi spun. Cine-ar fi putut să profite de Cameron, când era prea mică să se apere de una singură? *Când nu eraţi de faţă*, aproape c-adaug, deşi cu asta n-aş rezolva nimic, pentru că trebuie să construiesc o punte-ntre mine şi ea, nu un zid. Când era vulnerabilă? o întreb.

E atât de imobilă şi atât de speriată, că nici nu pot să mă uit la ea. O prinde trecutul din urmă şi-o sfâşie. Începe să plângă-n linişte, apoi tot mai furtunos, cu faţa contorsionată, urâţită, dar sinceră.

— De ce? zice.

— Pentru că se-ntâmplă, îi răspund, şi parcă aud vocea lui Hap în străfundurile sufletului meu: „Cumplite lucruri se-ntâmplă într-o viaţă de om“. Gândiţi-vă, Emily, zic. Gândiţi-vă bine la ce mi-aţi spus adineauri. Avea mono în clasa a patra. Dureri de burtă înainte de asta. Ce s-a-ntâmplat nou, când avea Cameron opt sau nouă ani? Dacă ştim *când*, putem afla şi *cine*…

— Probabil credeţi că sunt o mamă cumplită…

— Nu cred aşa ceva, îi spun – şi chiar nu cred, poate pentru prima oară.

Felul în care am judecat-o pe Emily mi se pare şi mie crud acum, în contextul discuţiei pe care tocmai am avut-o cu ea. Poate c-am fost nedreaptă cu ea de la bun început, văzând-o pe ea-n oglinda-n care mă vedeam pe mine însămi – şi mă detestam. Ea, de fapt, se lupta să procedeze corect, chiar şi-atunci când propria ei suferinţă făcea ca totul să-i fie mai greu decât s-ar fi cuvenit să fie vreodată.

— Aţi făcut tot posibilul, adaug.

— Am încercat, zice, şi se scutură pe picioare, stând pe loc.

— Gândiţi-vă în urmă, o-ndemn, cât de blând reuşesc.

— Eram încă-n Malibu pe-atunci…

— Aveaţi vreo bonă nouă, sau nişte vecini? Prieteni de familie?

— Nu…

— N-aţi lăsat-o singură cu nimeni?

— Nu, repetă, dar cuvântul sună sec şi hârâie ca o pendulă stricată. Staţi, adaugă apoi, şi sângele-i năvăleşte-n obraji, dându-i fierbinţeala sentimentelor greu de suportat. Zice: În anul când era Cameron în clasa a treia, rudele mele au venit pentru prima oară în casa de pe plajă, de Crăciun. Până-atunci, merseserăm noi în Ohio cu ea, dar în acel an, Troy a zis că era stupid să ne stricăm cheful în zăpadă, când nu ne obliga nimeni.

Se vede clar cât e de dur teritoriul ăsta pentru Emily, un tărâm al memoriei care se schimbă violent, pe măsură ce se uită-nspre el din ce în ce mai mult. Nimic nu va mai fi cum a fost. Pentru că felul cum a fost era, de fapt, o minciună.

— Şi ce s-a-ntâmplat? Ce-a fost altfel? întreb.

— Mereu împărţeam o cameră la clubul de la Bowling Green. Cameron dormea pe un pat suplimentar, pus în camera noastră. Se temea de-ntuneric.

— Dar la Malibu avea o cameră numai a ei…

— Avea – şi vocea-ncepe să-i tremure. Exclamă: Doamne, Dumnezeule! – la care nu zic nimic, dându-i răgazul necesar să pună toate cuburile-n ordine, să vadă acum ce n-a fost capabilă să vadă atunci. Are gura ca o linie subţire, cu buzele strânse-ntre ele şi albite. Într-un târziu, continuă: Cu toţii au venit să stea o săptămână-ntreagă, în acel an. Lydia şi Ashton aveau amândoi gastro enterită, şi-au stat mai mult în pat. Mi-aduc aminte c-am fost furioasă pe ei că ne expuneau şi pe noi, ceilalţi, la germenii lor – şi vocea i se-mpleticeşte, dar gândurile, mai mult ca sigur, îi galopează. Tatăl meu nu-şi luase niciodată, zice, atâtea zilele libere. Şi golf renunţase să mai joace.

Iarăşi tac. O vreme, destul de mult, stau lângă ea şi-aştept ca totul să se-adune şi să răbufnească. Nisipul zboară pe lângă noi, ca un milion de fărâme de oglindă. Pe plajă, valurile se năpustesc spre ţărm, acolo unde foca, în sfârşit, a reuşit s-ajungă la linia de flux. Nu ştiu nici eu de ce, dar aş vrea s-aplaud animalul, că n-a renunţat, nici nu s-a-ntors din drum.

Pe urmă, ceva pocneşte din coadă şi sclipeşte. I se-arată. Emily începe să vibreze toată, şi-apoi să tremure. Plânge-n hohote, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi lăsându-se pe vine. Îi pun o mână uşor pe umăr, ca să ştie că nu-i singură. Dar efectiv nu pot s-o ajut. Nu în cazul ăsta.

Când se ridică-napoi, are faţa umedă şi roşie. Rimelul i s-a scurs pe-

obraji. Respiră greu.

— Ce fel de monstru să fii, ca s-agresezi o fetiță? zice. Și cine, propriul meu *tată*? – și se cutremură toată de repulsie. Sau chiar și fratele meu. E-ngrozitor.

— Câți ani au venit rudele dumneavoastră la Malibu, de Crăciun? o-ntreb.

— Trei. Mama mea n-a mai putut călători pe urmă, din cauza demenței senile. După care noi ne-am mutat aici și Drew a dat-o pe viticultură.

— Drew a fost și el de față în toate vacanțele alea, deci?

— A fost. Detest să mă gândesc la el în felul ăsta. Zău, *detest*.

— Știu. Și-mi pare atât de rău, Emily!

Stăm la un braț una de cealaltă, și-același vânt năprasnic ne biciuie spinările. Nu pot să-i fac nicicum viața mai ușoară. Nu pot s-o scutesc de durere – fiindcă dor toate-ntrebările pe care i le pun. Are colți adevărul, și nu-ți mai dă drumul când te-apucă.

— Când au început lucrurile să se schimbe?

— Când am venit aici, mai la nord. Ne-am gândit că din cauza muntelui, de cât aer curat aveam. A început și ea s-arate mai mult a ea însăși, din nou. Pe urmă, și-a găsit-o pe Caitlyn, și totul a părut să meargă minunat, cel puțin o vreme.

— Cronologic, se potrivește cu imaginea de ansamblu, Emily. Abuzurile puteau foarte bine să se oprească atunci, oricum. Se făcuse și ea mai mare. Era mai de așteptat să spună cuiva.

— Dumnezeule mare! E atât de *scârbos*! Cum procedăm, de-aici încolo?

— Căutăm în continuare, să vă găsim fiica. O să trebuiască să-i dăm la o parte pe cei doi de pe lista suspecților, bineînțeles. Și-ntr-o bună zi, după ce se termină toată povestea, o s-anchetăm și-o să facem cumva să obținem și-o condamnare.

Se uită-n ochii mei, cuprinsă de-un val nou de teamă. Zice:

— Mama mea-i atât de fragilă acum. Vestea cu Cameron dispărută i-a picat destul de greu. Așa ceva cred c-ar omorî-o.

— Ați vorbit cu tatăl dumneavoastră de curând?

— Acum câteva zile. I-am ținut pe-amândoi la curent cu ce știu și eu. Doar nu vă gândiți că la el ar putea fi acum?

— E posibil așa ceva? El și Cameron au rămas în legătură? Ea s-ar fi dus la el?

— Nu. Chiar nu cred. Tata n-o mai lasă pe mama singură. E și-un fel de ironie a sorții – și privirea i se fixează-n gol. Ea nu mai poate călători, zice. Ăsta-i și motivul pentru care n-au venit aici.

— O să-i pun pe cei de la biroul șerifului să verifice, ca să știm sigur că nu ne-a scăpat nimic.

— De ce nu mi-a spus niciodată Cameron ce se-ntâmpla cu ea? zice Emily, la care-ntrebare aș vrea să-i pot da un răspuns direct și simplu, numai că nu există.

— E posibil să nu mai țină minte, încerc să zic totuși ceva. De multe ori se-ntâmplă. Subconștientul ei probabil c-a forțat-o să uite, ca s-o ajute să suporte. Și, chiar dacă și-ar aminti, poate că i-a fost mult prea rușine ca să vă spună. De cele mai multe ori, victimele abuzurilor se consideră ele însele vinovate de ce li s-a-ntâmplat, ca și cum ceva ce-au făcut l-a provocat pe făptuitor. Ăsta-i unul dintre aspectele cel mai greu de-nțeles. Și cel mai trist.

— N-am protejat-o, murmură Emily, c-o voce sfârșită și dezamăgită, fără vlagă. N-am avut grijă de ea.

Întind o mână și i-o pun pe braț, regretând că n-am cum să dau timpul înapoi și pentru Cameron, și pentru ea. La fel, și pentru mine. Simt că durerea se-nalță ca un zid uriaș între noi. Zic:

— Nu i-ați făcut niciodată vreun rău intenționat, Emily. Atâta doar că n-ați văzut. Poate că n-ați *putut* vedea. Aveați propriile dumneavoastră cicatrice, la urma urmei. Cum are toată lumea – și mă podidesc lacrimile și pe mine, dar le las, nu le opresc. Mai aveți încă o șansă – puteți ajuta, zic. Puteți începe de-aici.

Se reazemă de mine, lepădându-se de ceva. Eventual, de tot. Peste umărul ei, departe, pe plajă, membrii unui alt grup de căutare zbiară unii la alții, ca s-acopere șuierul vântului. Hector merge-n față, cu un pas apăsat și determinat. Marea-i furtunoasă, apa neagră luptându-se cu straturile albe de spumă, dantelate.

— Bine, zice, înghițind în sec.

— Bine, îi răspund ca ecoul, și rămânem nemișcate, la câteva degete una de cealaltă, împreună și singure.

(cincizeci și opt)

Îmi vine greu s-o las în fața ușii pe Emily, după ziua pe care-am avut-o, dar soțul ei, Troy, e acasă, și știu că le trebuie timp să discute-ntre ei.

— Sunați-mă oricând, îi spun.

— Mulțumesc, Anna, zice. Nimic nu mi se pare bun în clipa asta, sau măcar *fezabil* – și vocea-i tremură ca un fir foarte subțire. Dar știu că vreți s-ajutați. Că vă pasă de Cameron.

— Îmi pasă, da.

Pe drumul de-ntoarcere spre oraș, mă-ncrucișez cu mașina de patrulare a lui Will, care merge în sens invers. Îl văd în oglinda retrovizoare, cum întoarce, ieșind în praful de la marginea drumului, și găsesc un loc unde să parchez și eu, după care-o iau înapoi, ca să-i vin în întâmpinare la jumătatea distanței.

— Te-am căutat peste tot, Anna, zice. Una dintre patrulele din pădurea Montgomery a găsit niște lucruri de-ale lui Shannan – un pantof, o brățară, portofelul ei cu bani înăuntru, câteva sute de dolari. Deci n-a fost vorba de-un jaf, deși asta știam deja.

— Amprente, ceva?

— Din păcate, nu. Era și-un aparat de fotografiat. Fără amprente pe care să le putem folosi, dar am prelucrat filmul dinăuntru, și s-ar putea s-avem cu ce lucra, de la marcajele de oră și dată.

Presiunea mi se materializează la baza craniului, de parcă aș avea niște mâini care mă strâng de locul ăla. Încerc să nu bag în seamă senzația.

— Unde-s pozele acum? Pot să le văd și eu?

— Sigur. Îți fac un exemplar din fiecare. Mă duceam înapoi, să-i întâlnesc pe Drew Hague și tehnicianul cu poligraful, dacă vrei să vii după mine.

— Te urmez, dar trebuie să-ți spun c-am avut o lungă discuție cu Emily în dimineața asta. Se pare că și taică-su ar putea fi cel care s-o fi agresat pe Cameron.

— I-ai spus ce suspiciuni ai tu, deci?

— I-am spus.

— Și cum se simte acum?

— Destul de-ntoarsă pe dos. Ai grijă ca poligrafistul să-l întrebe mai ales despre vacanţe pe Drew Hague. Despre Crăciunurile petrecute la Malibu. Pe tată-l cheamă Andrew Hague şi e din Bowling Green, Ohio. Emily zice că nu mai călătoreşte în perioada asta, fiindcă-i foarte bolnavă mama ei, dar trebuie oricum să-l eliminăm ca suspect.

— Am înţeles. Hai să vedem ceva mai târziu ce facem cu asta. Şi-ar trebui să te odihneşti puţin, dacă poţi. Fiindcă arăţi groaznic.

— Nu-mi pasă de cum arăt, Will. Tot ce vreau e să văd pozele alea.

— Presupun că n-am de ce să insist? zice Will, părând că nu vrea să dea-napoi.

— Nici o şansă, îi spun.

De-ndată ce pun mâna pe fotografiile făcute cu aparatul lui Shannan, le-ntind pe jos, la mine-n cabană, şi-ncep să caut semne sau indicii în acele poze. Cele mai multe-s nişte prostioare făcute spontan – Shannan strângând o păpădie-ntre degetele mari de la picioarele desculţe. Un snop de şase doze de bere, pe-un petic de iarbă. Un colţ de natură-nceţoşat, care-ar putea reprezenta orice şi să fi fost fotografiat oriunde. O parte din gamba dezgolită a lui Shannan, probabil fiindcă aparatul s-a declanşat din greşeală.

În timp ce Lăcustă patrulează de jur împrejurul meu, mă simt din ce în ce mai frustrată. Ce proastă am fost, să cred c-ar fi putut ieşi la iveală ceva, şi încă imediat, dar uite că fiecare instantaneu pare să fie la fel de inutil, chiar şi cel în care Shannan apare-n misterioasa jachetă din blană de iepure, cu părul desfăcut şi ciufulit, cu ochii subţiaţi la modul cinic. Data marcată pe film e din mai anul ăsta, cu aproape o lună-nainte să dispară. Totuşi, nu se poate şti cine a făcut poza, nici dacă-i acelaşi individ care i-a dat aparatul de fotografiat şi jacheta, sau măcar una dintre ele – poate le-a furat ea pe-amândouă. Poate că-i o fundătură, şi pozele nu-nseamnă pentru nimeni mai nimic, nici măcar pentru Shannan însăşi, dacă ar mai fi în viaţă şi-ar putea să-i pese de ele.

Ştiind că Will e prins toată ziua, mă hotărăsc să mă reped până la Comptche, ca să stau de vorbă cu Tally Hollander. Probabil c-o să fie o pierdere de timp. N-are un glob de cristal, evident, şi s-ar putea să n-aibă mai multă intuiţie decât mine, la vederea pozelor. Dar în momentul ăsta, simt nevoia, pur şi simplu, să mă mişc într-o direcţie oarecare, să urmăresc

un fir, chiar dacă-i vorba de unul fără noimă.

Ajungem, Lăcustă şi cu mine, după ora două, şi-o găsim în grădină, legând vițele-de-vie și pregătindu-le pentru iarnă. E-mbujorată la față și plesnită de vânt pe deasupra gulerului de la jacheta de lână verde.

— Nu știu prea bine ce caut aici, îi spun cu candoare, în timp ce se-apropie de mine și-și trage mănușile groase, de lucru. Poate știți mai *bine* ca mine, Tally, de ce-am venit? – la care se uită la mine cruciş, zâmbind:

— Măcar înseamnă că nu te-am speriat prea tare ultima dată, Anna, zice. Mă şi-ntrebam…

Pe verandă, se află două fotolii mari de răchită, pe care ne-aşezăm, una lângă alta, câtă vreme ea se uită peste fotografii.

— E ceva ce vă sare-n ochi? o întreb, după câteva momente. Asta-i jacheta în care aţi visat-o?

— Cred că da – și se-apleacă-nainte. Biata fată… Mi se face rău numai când mă gândesc prin ce-a trecut.

— Știu. Și mie la fel. Dar, dacă ne dăm seama cine i-a putut face așa ceva, poate ajungem și la Cameron. Instinctele-mi spun, chiar și acum, că fetele astea două sunt legate-ntre ele cumva.

— Și mie-mi spun ale mele, dă din cap Tally. Sau poate-i numai speranța noastră – și ia pozele încă o dată la mână, mai încet. Zice: Acuma, că-i văd jacheta, mă-ntreb dacă era un obiect realmente personal pentru Shannan, ceva ce iubea, și de-aceea mi s-a arătat în vis. Nu pot fi sigură.

— Nu-i nimic, îi spun.

— O să mă gândesc în continuare, zice. Poate-mi vine vreo idee.

Când să plec, mă-ntreabă dacă nu vreau să vin cu ea până în hambar, să vedem ce face unul dintre nou-născuți.

Lăcustă păşeşte alert înaintea noastră prin curte, şi-apoi pe păşunea-ngrădită, unde ierburile-nalte sunt amestecate cu snopuri de ochiul-boului şi campanule de-un albastru profund, ultimele flori ale sezonului. Hambarul e vechi, dar solid. Când îi împinge poarta şi-o deschide, Tally stârneşte porumbeii, care se ridică-n vârtejuri până sus de tot, pe grinzile de susținere. Lumina piezișă pătrunde prin crăpăturile peretelui, străpungând prin straturile de fân pus la uscat și-ajungând până jos în fuse parcă topite.

— Ce spațiu incredibil! exclam.

— Nu-i aşa? Bunicii mei l-au mutat pe tot aici din Idaho, tot hambarul, scândură cu scândură, zice şi mă conduce spre mai multe staule de lemn.

În cel mai apropiat dintre ele, o mamă alpaca stă cu faţa către un colţ, având frâie şi-un căpăstru-n jurul gâtului oblic, maroniu. Lăcustă se uită, curioasă, printre stinghiile metalice, după care se-aşază, aşteptând să vadă ce facem noi.

— N-are încă reflexul alăptării, zice Tally. Se-ntâmplă, uneori. Ce-o să fac este s-o ajut să-l capete.

O urmez în staul şi mă uit la ea cum se lasă-n genunchi sub alpaca, mângâind-o pe coapsă şi vorbindu-i blând. Uşor-uşor, animalul pare să se relaxeze.

— Sunteţi bună cu ea, zic.

— Nu prea-i plac oamenii, îmi explică. Trebuie s-o iau încet cu asta.

S-ar zice că vorbeşte-n egală măsură despre mama alpaca şi procesul în sine. Mă uit cum se scurge laptele într-o găleată, în firişoare subţiri, doar cu puţin mai albicioase decât apa. Tally n-a reuşit s-adune, după câteva minute, decât foarte puţin lichid, mai puţin de-o jumătate de cană.

— O să-i ajungă puiului? întreb.

— Aşa sper. Ăsta-i mai mult colostru. O să aibă nevoie de el, în primul rând, tineretul.

Într-un staul din apropiere, nou-născutul încă mai e umed. Tally l-a depus pe-un platou mare de-ncălzire, şi acum trage c-o seringă puţin colostru, apoi se lasă ea însăşi la pământ. Zice:

— Uite, Anna. M-ajuţi puţin, să-i ridici capul?

— Mă tem să nu fac vreun gest greşit. E-atât de mic…

— E mai tare decât pare, zice Tally.

Mă las în genunchi pe culcuşul de fân şi-ntind mâinile, să-i ţin puiului gâtul drept. Blana lui parcă ar fi un covor cald şi umed. Îi simt pulsul în palme şi mi se strânge inima. E-atâta vulnerabilitate-n trupuşorul lui, că mi se pare aproape insuportabil.

— O să trăiască? întreb, temându-mă de răspuns.

— Cred că da, chiar dacă a avut o dimineaţă dură. Ia de-aici – şi-mi întinde seringa. Plaseaz-o exact la baza limbii. Aaa-şa – acolo. I-ai prins tehnica.

Simt o smucitură, când puiul apucă vârful de plastic moale, şi-i văd genele zvâcnind, când se uită la mine, în timp ce suge. O durere veche mă cuprinde, năvălindu-mi prin toate venele precum apa – sau iubirea, de fapt.

— Nu diferă prea mult de alăptarea unui bebeluş cu biberonul, zice Tally, după care urmează o tăcere prelungită. Adaugă tot ea: Mă gândeam, chiar azi, la iertare. Ştii, mulţi oameni se-ncurcă, în legătură cu ce este, şi-o leagă de vinovăţie. Se simt ruşinaţi pentru lucruri asupra cărora n-au avut nici un fel de control de la bun început. Eu nu cred că iertarea-i ceva pentru care trebuie să ne dăm şi sufletul, doar-doar o s-o primim. E deja prezentă de jur împrejurul nostru, ca ploaia. Tot ce-avem de făcut e s-o acceptăm.

Braţele mi-au amorţit sub capul puiului de alpaca. Mi le mişc puţin, întrebându-mă la ce face aluzie Tally. De ce-a pomenit de asta chiar acum.

— Nu-i aşa de simplu, zic.

— Poate că nu-i. Dar eu, cel puţin, cred aşa: cu cât ni se pare ceva mai mare şi mai puţin posibil, cu atât mai mult ar trebui să treacă prin noi, să ne putem continua viaţa.

Îmi cobor privirile spre pui, sătul acum, care şi-a închis ochii, şi spre seringa pe care a golit-o, de n-a mai rămas decât un strop de spumă.

— De ce m-aţi adus aici, azi? întreb.

— M-am gândit c-aveai nevoie să ţii ceva în braţe, atâta tot.

Mă-nţeapă ochii şi mi se-acoperă de-un fel de peliculă. Tot ce pot face e să-ncuviinţez din cap şi să-i întind înapoi seringa.

(cincizeci şi nouă)

În aceeaşi seară, eu şi Will stăm în faţa focului aprins la mine-n cabană, având între noi o sticlă de Jack Daniel’s şi pozele cu Shannan. Atât de singuri n-am fost de-acum câteva seri, din apartamentul de deasupra Magazinului General din Elk, şi, cu toate că momentul ăla pare acum să fi fost în urmă cu ani buni, şi nu mi se mai pare deloc ameninţător pentru mine, nu pot să nu mă-ntreb ce zice Will despre ce s-a întâmplat atunci, de vreme ce nici eu, nici el n-am scos o vorbă în legătură cu asta. Poate consideră sărutul ăla un moment de slăbiciune sau de lipsă de judecată, sau poate mai e şi acum atras de mine, dar se străduieşte să-şi reprime

sentimentele – o fi şi el tot atât de exersat ca mine la ignoratul emoţiilor dificile, în speranţa că vor dispărea, pur şi simplu.

— Ce ne scapă-n fotografiile-astea? îl întreb.

— Al dracu', dacă ştiu, zice. Indiferent ce i s-a-ntâmplat acolo, în maşină, nu-i nici un indiciu aici, în poze. Nu văd nici un suspect în vreuna dintre ele.

— Nici eu, îi spun, şi, epuizată cum sunt, scot poza cu Cameron machiată, încordându-mi simţurile, doar-doar oi avea o revelaţie de cum sunt legate între ele Shannan şi ea: lăsând la o parte chipul frumos şi părul negru, pieptănat cu cărare pe mijloc, n-am de la ce să plec, nimic de căutat în continuare. Zic: La testul cu poligraful… ce-a făcut Drew Hague?

— Rezultatele n-au avut nici o noimă. Cred că-ncepe s-o cam scalde, zice Will.

— L-aţi întrebat de Shannan?

— L-am întrebat. Pare să nu fie nimic, în sensul ăsta. Cameron, în schimb, e ca o găluşcă fierbinte. Denny era şi el în cameră, şi-i de-acord.

— Şi alibiul lui Drew… mai ţine încă?

— Din păcate, da. Orice vinovăţie am căuta la el, e mai degrabă din trecut – dar cât de departe-n trecut?

— Cei mai mulţi agresori sexuali continuă să se comporte abuziv ani întregi, dacă nu decenii, şi dacă nu-s daţi în vileag. Abia după aia sunt identificaţi de autorităţi. *Dacă* sunt identificaţi. Zău că nu ştiu cum am putea obţine o recunoaştere completă de la el, dacă n-o avem pe Cameron martoră sau dacă nu vine altcineva să-l dea-n gât.

— Poate Lydia?

— Eu nu mi-aş îngădui să sper nici o clipă că ea l-ar trăda-n momentul ăsta, presupunând că ştie măcar. Tot ce putem face e s-avansăm cu ce avem.

— Ne vin mâine alţi câţiva inşi, plus o turmă de ATV-uri, ca să mai trecem o dată prin sită zona din jurul pădurii Montgomery.

— O să ne fie de-ajutor, Will, dar am ajuns la mijloc de octombrie, zic.

Lumina focului din şemineu îi face umbre-n jurul gurii şi ochilor. Pare cu nişte ani buni mai în vârstă decât în urmă cu doar câteva săptămâni. Zice:

— Şi totuşi mai putem încă s-ajungem la ea, cât mai avem timp, nu crezi? Imposibil nu e…

— Imposibil? Nu, nu e – *dar e-atât de puțin probabil*, gândesc.

S-a făcut aproape miezul nopții, când pleacă Will. Din locul ei, de lângă foc, Lăcustă se-ntinde cu un geamăt și se ridică-n picioare. *Hai la culcare* – e clar că asta-mi spune, dar cum aș putea măcar să-ncerc s-adorm, când totul mi se pare atât de nebulos și de sumbru? Cu toate că focu-i aproape consumat și lumina-i doar pe sponci, tot mă holbez la cele două poze – cu Cameron în crângul încovoiat și cu Shannan îmbrăcată cu jacheta din blană de iepure, străduindu-mă să mă distanțez puțin și să le privesc obiectiv. Ăsta era unul din trucurile vechi ale lui Hap: evită punctul mort, că uitatul prea de-aproape te face să nu vezi ce contează cel mai mult.

Despre Cameron, știu c-o făcea pe fotomodelul pentru Gray, în acea zi, în pădure, dar tot nu știu sigur de ce anume. Ce plănuia să facă, mai târziu, cu fotografiile rezultate din acea ședință foto, sau pe cine-ncerca să impresioneze cu hainele alea și cu părul pieptănat așa, cu privirea din ochii ei. Cât despre Shannan, alte poze cu ea n-am văzut, în afară de cele pe care mi le-a arătat Karen Russo la Gualala, cu fata ei când era mică. Într-asta, de-acum, are un aer viclean și cinic, își ține ochii căprui subțiați, ca la un fel de provocare, gura dreaptă, buzele strânse. Nici urmă de zâmbet. Nici un fel de invitație sau deschidere. În timp ce Cameron încerca să pară văzută pentru prima oară, Shannan fusese văzută mult prea mult, fusese folosită pentru cum arăta, și chiar ea însăși profitase prea mult timp de propriul aspect fizic – atât de mult, încât n-avea cum să mai simtă că putea obține și ceva bun din el. E aproape ironic să te uiți în felul ăsta la cele două fete puse alături. Dacă ții cont de forma feței și-a părului, de aspectul fizic, seamănă mai mult decât se deosebesc – și totuși, după felul în care se plasează față de speranță, de oportunități, contrastează radical. Negru și alb, cum a zis Will de la bun început. Sunt ca fețele unei monede aruncate-n sus, care nu mai vrea s-aterizeze odată.

La un moment dat, mă opresc, fiindcă focul s-a stins aproape de tot, și n-a mai rămas din el decât o urmă roșie, la bază. Căţeaua se face covrig lângă mine, caldă și calmă, făcându-și treaba, să fie aici, alături de mine, și atât. Nici acum nu pricep cum de m-am pricopsit cu ea, sau cum de-a venit ea la mine, dar sunt recunoscătoare, oricum, pentru prezența ei fizică, pentru

felul uniform în care-i bate inima. În mod special acum, când noaptea se instalează şi presează din plin.

Un vis mă trage-n jos cu imagini stranii, care se-nalţă dense şi umede, precum respiraţia unui animal. Mă aflu într-o incintă rotundă, parţial subterană, într-o structură de felul celor pe care le construiau demult indienii *pomo*, pentru ritualuri şi ceremonii. Un soi de ritual de purificare tocmai se desfăşoară-mprejurul meu, cu nişte bătrâni ai tribului care poartă cape şi mantii din piele de căprioară şi au piepturile dezgolite, făcând incantaţiile din toată fiinţa lor, ca şi cum le-ar intona direct prin porii pielii de pe propriile trupuri.

Simt miros de salvie arsă. Un fum cenuşiu se-nalţă pe zidurile de pământ şi se lăbărţează-n sus, ca vrăjit.

„Unde te doare?“ m-aud întrebată de o voce cunoscută.

Peste tot, răspunde mintea mea. E Hap. Nu-l văd prin atâta fum, dar îl recunosc: e căldura solidă, permeabilă a pielii lui, şi mirosul e tot al lui, exact ăsta dintotdeauna – izul de copaci care devin înţelepţi.

Nu pot face asta, îi spun tot în mintea mea, şi mă refer la rezolvarea cazului, adică să dezleg enigmele indiciilor şi s-o găsesc pe Cameron. Dar, dintr-odată, mă refer la totul: viaţa mea în întregime, apăsată de pierderi. Jason şi Amy. Mama mea, care a murit în parcarea aia groaznică, în ziua de Crăciun. Jenny, ucisă. Eden, cu cancerul ei. Hap însuşi, dispărut fără urmă. Accidentul fiicei mele. Abisul negru al ocupaţiei mele şi cum se face de mă leagă el, căscat şi oribil cum e, de toate celelalte.

„E-n regulă“, îmi şopteşte Hap la ureche. „Toate s-au întâmplat cu atât de mult timp în urmă.“

Ba nu. Mă simt mică şi neputincioasă pe lângă el, de parcă aş avea iar zece ani. Doisprezece. Opt. Şaisprezece. Toate vârstele pe care le-am avut vreodată. Aud un sunet ca de telefon prin fumul umed care ne-nconjoară, dar vine de prea departe şi n-am cum s-ajung până la el.

Unde ai plecat, Hap? Îmi pare rău că nu ţi-am putut spune rămas-bun.

„Viaţa-i totuna cu schimbarea. Nu ne e dat să ne păstrăm unii pe alţii, Anna.“

Te-am dezamăgit. Nu sunt cine crezi tu că sunt.

„Ş̧ş̧ş̧t!“

Trebuie să-ți spun ce s-a-ntâmplat. Ce-am făcut.

„Liniștește-te, scumpo. Nu mai contează acum.“

Ba contează.

Ajută-mă, Hap, îi spun în minte. *Nu pot trăi-n felul ăsta,* mă rog de el, în timp ce visul mi se derulează mai departe.

Bătrânii s-au întors cu spatele la noi și-acum bat în pietre încinse ca-n tobe. Incinta rotundă pare să respire ca un plămân, trăgând în ea durerea și dându-i drumul înapoi. Hap zice:

„Îmi pare-atât de rău, scumpo. Știu că-i dureros, dar niciodată nu suntem obligați să facem nimic singuri. N-am plecat niciodată de lângă tine. Haide, vino să vezi ce ți-am adus.“

Îmi ridic privirile și-acoperișul a dispărut. Cerul e ametitor și nesfârșit, cu scântei care pâlpâie când ici, când colo, când peste tot.

„Nu le putem vedea-ntotdeauna – zice Hap, referindu-se la stele –, dar ele sunt mereu alături de noi, scumpo. Nu renunța.“

Hap, ajută-mă să merg mai departe. Trebuie neapărat s-o găsesc pe Cameron.

„Ai găsit-o deja. Nu vezi, Anna? De la bun început, aici a fost.“

(șaizeci)

Când mă trezesc, îmi simt pleoapele umede și lipicioase. Am plâns în somn. Reamintindu-mi, retrăind. Reluând trauma din trupul meu, adică de-acolo unde a fost în tot acest timp.

Mă îmbrac, parcă amorțită, renunțând să mai fac duș, în timp ce Lăcustă umblă de colo-colo, intuindu-mi starea de spirit. Nu mai am cafea, nici de mâncare nu mai am nimic. Mă-ncalț cu ghetele, mă urc în mașină și-o iau spre oraș – abia dacă simt volanul în mâini și aerul pe piele. Fărâme trecătoare ale visului petrecut în incinta rotundă mi se răsucesc și-acum prin ceața emoțională, cu Hap încercând să mă asigure că nu sunt singură. Dar zău c-așa mă simt, ca și cum aș fi.

Cazul ăsta ne scapă din mâini – și mie, și lui Will. Ce zicea, la el în birou, într-o dimineață de-acum câteva zile, după ce-am fost sunați de medicul legist, că poate nu e suficient de puternic, nici destul de bun? Mă-ntreb dacă

n-avea dreptate, cumva – şi-n legătură cu el, şi cu mine. Poate că n-o să reuşim niciodată să rezolvăm cazul ăsta. Poate c-o să rămână dispărută Cameron, şi cel care a răpit-o – nedescoperit nici el, şi atunci istoria o să se repete.

Lăsând-o pe Lăcustă în maşină, intru la GoodLife şi parc-aş nimeri sub un bombardament, în mijlocul haosului vesel de-acolo, în lumina orbitoare, discuţiile gălăgioase şi mirosul de lapte transformat în spumă dulce. Comand cafea şi-un *burrito* de mic-dejun, după care, din obişnuinţă, mă duc ţintă spre panoul cu mesaje, în aşteptarea mâncării. Fotografia cu Cameron de când a fost dată dispărută e tot acolo, plus cea nouă, pe care scrie: „Se bănuieşte o infracţiune“, ca un strigăt disperat din miezul lucrurilor. Celelalte mesaje sunt neimportante, inclusiv un anunţ pentru cursurile gratuite comunitare de yoga, oferite de Sam Fox, dar ceva tot îmi atrage atenţia, dintr-odată. Un ţiuit a-nceput să-mi răsune constant în urechea interioară, ca un sunet de avertizare, pentru că *aşa* s-a putut ca răpitorul s-ajungă la Cameron. Exact prin *aşa* ceva, nevinovat şi-ascuns în văzul tuturor.

Privirile-mi alunecă peste-ntregul panou, în partea de sus, apoi pe-o latură-n jos, şi-un sentiment îngrozitor, de inevitabil, mă cuprinde încetul cu-ncetul. Brusc, văd anunţul pe care-l caut, în colţul din dreapta jos. E simplu şi sobru, printat pe hârtie de copiator de culoare verde:

ARTIST CAUTĂ FOTOMODEL.
Nu e necesară experienţă,
Oferă pregătire, dacă sunt îndeplinite alte cerinţe.

Tot aici era şi-acum trei săptămâni, când am găsit anunţul pentru cabană, dar nu l-am băgat în seamă. Nici nu mi-am adus aminte de el până acum. Numărul de telefon de la bază e local şi se repetă pe-o serie de fâşiuţe detaşabile, fără nume-ataşat. Numai două fâşiuţe-au mai rămas. ARTIST CAUTĂ FOTOMODEL… OFERĂ PREGĂTIRE… Paisprezece cuvinte-n total, pe trei rânduri, totul fără presiune, fără persuasiune, fără intensitate – de-aia şi este atât de puternic anunţul. Precum locul crimei pe care l-am văzut în pădure, zilele trecute – nu-ţi venea să crezi cât de simplu şi eficient

era.

Scot poza cu Shannan din buzunarul jachetei și mi se-ntoarce stomacul pe dos, iar pe ceafă-mi vibrează toate firele de păr. Nu mă mai uit la haina din blană de iepure. Nu haina contează, ci fata cu sufletul apăsat care-o poartă. Cinismul ei, privirea sătulă de lume. Semnalul ei de avertizare, lansat de dincolo de rănile pe care le-a suportat.

Tot ce-a trăit Shannan se vede aici, în ochii ei – ziua-n care tatăl ei a șters-o din oraș, iar mama ei a-ncetat să se mai străduiască, toate certurile pe care le-a auzit noaptea, din camera ei, bufnitura câte unui pumn care izbea-n perete, dacă nu-n obrazul maică-sii. Felul cum a-ncercat să amuțească ecourile acelui zgomot în toaleta școlii, stând în genunchi pe gresie, cu mâna cutărui băiat ținând-o strâns de ceafă și-ndesându-i prea smucit în gură… Cum a fugit de-atâtea ori și n-a dat peste nimic, apoi s-a-ntors de-atâtea ori și n-a găsit nimic. Numai ca să fugă din nou. Bineînțeles că exagerez, suplinind lipsa detaliilor. Dar, într-un anume sens, nu-i deloc exagerat, mi-e doar extrem de cunoscut.

Nu-i totuna cu mine Shannan, așa cum nu-i nici cu Jenny. Și nici cu Cameron, dar îmi dau seama de cum ne-aliniem toate una-n spatele celeilalte, rezultând o versiune a uneia și aceleiași forme-n lume. Care încearcă să creadă în oameni sau în promisiunile lor. Care încearcă să fie suficientă. Care încearcă – încearcă-ntruna – să fie liberă cine-știe-cum. Să se „desfășoare“, vorba poemului.

Trag pioneza din panoul de plută și-o simt înțepându-mă, când îmi nimerește acul partea cărnoasă a degetului mare, apoi un sentiment mă cuprinde, ca și cum aș merge pe sârmă. Numărul de telefon de la baza foii cu anunțul e numărul individului ăla. O foicică de hârtie, care-mi tremură-ntre degete, și totul se învârte-n jurul unei singure-nțepături, unui strop din sângele meu, de-un roșu-aprins.

Atentă să n-ating decât partea de jos a foii cu anunțul, ca să nu afectez vreo amprentă valoroasă, nici vreo urmă de transpirație, îi cer uneia dintre casierițele care lucrează la tejghea să-mi dea o pungă mare cu închidere ermetică. Depun anunțul în ea, ca să-l știu în siguranță, și-abia după aceea traversez localul până la telefonul cu plată din fundul încăperii, de unde sun la biroul șerifului. Îmi răspunde Cherilynn Leavitt. Chiar și prin vocea ei,

caldă și binedispusă, țiuitul din capul meu tot se aude.

— Bună, Cherilynn, izbutesc să-ngaim. Anna Hart sunt. Will e pe-acolo?

— E pe teren. Vrei să-l caut și să-ți fac legătura cu el prin radio?

— Nu, nu-i nevoie, zic – și vocea-mi sună ca de sticlă, așa că trag aer adânc în piept. Auzi, îi spun, poți să-mi verifici un telefon după număr, da' repede? Aștept, nu-nchid.

— Sigur că da, te rezolv, zice.

Cât aștept, parcă nici nu mai sunt în trupul meu. Gândirea mi-e confuză, bate câmpii. În cele din urmă, Leon Jentz intervine, la celălalt capăt al firului:

— Anna, bună… Am informația pe care-ai vrut-o. Care-i treaba?

— Greu de spus, deocamdată, zic – și iar am sentimentul destrupării, dar, cum-necum, continui să vorbesc: Urmăream un fir. Ce-ai descoperit?

— Numărul e-nregistrat la Centrul de Artă din Mendocino.

E chiar aici, la câteva străzi distanță. Bineînțeles c-aici e.

— Vreun nume ai să-mi dai?

— N-are nume atașat. Studiourile artiștilor au telefoane, și ăsta-i unul dintre ele. Presupun că rezidenții se schimbă de zor între ei.

— Știm al cărui studio este, măcar atât?

— De la numărul patru. Peste ce crezi c-o să dai acolo?

— Peste vreun alt martor, eventual – parcă din aer și nimic altceva, fără efort scot minciuna. Te țin la curent dacă se iveşte ceva, îi spun. Până atunci, poți să-i transmiți un mesaj lui Will? Să vină să ne-ntâlnim la Centrul de Artă, imediat ce scapă de unde e…

— Acum îi transmit, zice Leon.

(șaizeci și unu)

După doar câteva minute, parchez mașina, o las pe Lăcustă pe bancheta din spate și m-apropii de grupul de clădiri aflate aici de la sfârșitul anilor 1950. În cea mai mare dintre ele, sunt douăsprezece apartamente cu numere, care funcționează ca spații de locuire și de lucru pentru instructorii și artiștii rezidenți, șase deasupra și șase dedesubt, legate-ntre ele de-o scară-n spirală, cu aer industrial.

Numărul patru e tăcut și pare pustiu. Din fereastra prăfuită de la stânga intrării, o porțiune de geam tip-vitraliu trimite culori amestecate pe pasarela betonată – sfere galbene, albastre și roșii.

Bat și nu-mi răspunde nimeni, așa că-ncerc mânerul ușii, ca să verific dacă e-ncuiată – și este. Încerc să trag cu ochiul prin ferestre, dar sunt acoperite c-o peliculă de praf, cu pânze de păianjeni și murdării de muște.

Galeria comercială a studiourilor, unde vin turiștii să cumpere mâneci de vânt vopsite manual și scrumiere de sticlă suflată, încă nu s-a deschis. Nu e nimeni prin jur, afară de un grădinar care stă-n genunchi și desface pe din două un crin de toamnă c-o săpăligă ascuțită – un bărbat mai în vârstă, pe care nu-l recunosc. Poartă salopetă și o șapcă de baseball, de sub care-i răsar smocuri de păr grizonant.

Mă-ndrept către el, făcându-i semn către direcția din care vin:

— Știți al cui e studioul ăsta? Numărul patru…

— E gol de ceva timp, dar e vorba să vină un rezident nou de la Portland, la sfârșitul lunii – și omul își pune pe genunchi mănușile murdare de pământ. Pe cine căutați? întreabă.

— Pe artistul care a plecat.

Are ochelarii murdari, dar o privire ageră. Și umerii lați.

— I-a expirat contractul de închiriere, dar toate hârtiile sunt în birou. De ce-l căutați? Ce vă trebuie să știți?

Se vede clar că i-am stârnit bănuieli. Probabil că și arăt mai mult decât suspectă, de fapt, la cât de ciufulit am părul și cât de șifonate hainele, ce ținută neglijentă. Mai și gâfâi. Atâta doar, că, deși știu foarte bine că trebuie s-o iau mai încet și să-i dau de-nțeles omului din fața mea că nu sunt o amenințare, nici nu mă pot stăpâni, atât de nerăbdătoare sunt să intru pe ușa aia. Individul care a omorât-o pe Shannan și-apoi a răpit-o pe Cameron ar putea fi chiar înăuntru. Amprentele lui ar putea fi încă pe telefon, sau numele lui pe vreun bon oarecare sau pe vreo carte de vizită, sau pe vreun obiect de artă.

— Cine-i șeful dumitale? îl întreb pe grădinar, după care mă las pe vine, ca să-i vorbesc de la nivelul la care stă și el. Trebuie neapărat să intru-n studioul ăla. Cine are cheia?

— Eu sunt șeful. Stan Wilkes. Ce se întâmplă aici, oricum?

Îmi ia câteva minute lungi să-i explic şi să-l conving pe Stan să-mi dea voie s-arunc o privire-năuntru. Până la urmă, încuviinţează din cap, se răsuceşte-n poziţia-n care stă, c-o lentoare de broască ţestoasă, şi se ridică-n picioare, măturându-şi genunchii cu mâinile. După o veşnicie, nu altceva, bagă mâna-n buzunarul de la şold şi scoate o cheie care arată mai curând a şperaclu, mică şi rotunjită la capăt, legată c-o sforicică roşie.

Mergem înapoi împreună şi-mi deschide uşa, umbra lui mare acoperind pragul de sus şi tocurile din părţi.

— Haideţi, intraţi, îmi spune.

Păşesc înăuntru, şi-n acelaşi moment îmi trece prin minte, pentru prima oară, că Stan ar putea foarte bine să fie cel pe care-l caut, chiar şi la vârsta lui. E-un tip voinic, şi-ar fi-n stare să facă rău cuiva. Fără să mai stau nici măcar să trag aer în piept, mă răsucesc pe călcâie şi-l înfrunt.

Se dă-napoi, surprins. În ochii lui, pe care-i cască larg, îi văd foarte clar vârsta. Şi-n mâini i se vede, şi-n fruntea devenită lucioasă de sudoare. Nu-i decât un bătrân pe care l-am speriat.

După ce pleacă Stan, închid uşa-n urma lui, ca să rămân singură cu gândurile mele. Încăperea-i un dreptunghi rece, de vreo şase metri şi ceva pe vreo şapte metri jumate. Podeaua de beton e stricată de crăpături şi de pete-ntunecate. Are urme de vopsea pe bază de ulei. De-a lungul unuia dintre pereţi, e un banc de lucru din lemn, la fel de zgâriat şi bătucit, de prea-ndelungată folosire.

Comutatorul instalaţiei de iluminat de deasupra nu funcţionează, dar peste bancul de lucru sunt trei luminatoare din plexiglas cu bule de aer, prin care lumina pătrunde şi se răspândeşte pe jos în conuri lăptoase, pline de fire de praf în suspensie, parcă mărite sub lupă. Ca nişte granule. Deşi camera e goală, peste tot înăuntru domneşte o senzaţie de ceva rezidual. Izul cvasimedicinal de ulei de in şi de guaşă, pe care-l emană pereţii. Gura-nnegrită a cuptorului de uscare gol. Şevaletul rezemat de perete, într-un colţ, la care unul dintre picioare se bălăbăne, ca un membru fracturat.

Nu pot face nimic altceva, decât să-mi doresc din suflet ca locul ăsta să-mi poată vorbi, să-mi spună povestea lui. A fost Cameron aici, ori ca să pozeze, ori ca să-şi aranjeze părul? S-a folosit răpitorul ei de telefonul ăsta galben – soclu şi receptor –, fixat de tocul uşii, ca s-o cheme la el?

Telefonul care acum are firul răsucit şi-ncovoiat ca un şarpe? Oare aici a dat ea de el pentru prima oară? De aici o fi-nceput individul s-o momească-n fantezia lui chinuită?

Încă mai sunt cu atenţia îndreptată spre telefon, când aud un fel de fâlfâit în spatele meu. Mă-ntorc şi nu văd pe nimeni, dar sunetul continuă, ca un fel de ciocănit uşor în perete sau în ţevi, care vine dinspre o debara din fundul camerei.

Cameron, îmi trece prin minte, şi mă-ndrept spre uşa respectivă. Nu-i o debara, e un spaţiu de depozitare-ntunecat, despărţit cu plăci de rigips. Pereţii cenuşii, poroşi, îi miros a igrasie. Aerul dinăuntru pare destul de-ngroşat şi de umed, încât să-l poţi bea. Să-l înghiţi pe calupuri. Într-un colţ, deasupra unei mici chiuvete utilitare acoperite de rugină, o păsărică se lasă-n jos de pe căpriori şi mă sperie, fiindcă bate violent cu aripile-n perete. Albe-cenuşii, dar nu i se văd clar, ci doar ca o mişcare frenetică. A pătruns aici printr-o ferestruică spartă şi nu mai reuşeşte să iasă.

O simt luptându-se, de parcă-n pieptul meu ar bufni cu aripile, nu în peretele de rigips. Parcă toată energia ei, combinată cu starea de panică şi disperarea, împotriva mea e-ndreptată. Pulsul îmi saltă când o văd izbindu-se de beton şi de căpriori, uitându-se degeaba după cer. În cele din urmă, se opreşte pe una dintre grinzile transversale, de care-atârnă o pânză de păianjen, cu inima bubuindu-i vizibil în piept. Atunci observ câteva pânze depozitate sus, rezemate-ntre grinzi ca fuşteii-unei scări. Uit de pasăre într-o clipă şi caut un scaun, atentă să nu deranjez nimic din ce-ar putea să aibă amprente. E nevoie de ceva efort, ca să dau pânzele jos fără să cad, însă reuşesc şi rămân uimită: au semnătura tipică a lui Jack Ford, aplecată-ntr-o parte, în colţul din dreapta jos. Trebuie să valoreze câteva sute de mii de dolari.

Primul meu gând e că Jack o fi avut vreo legătură cu studioul ăsta, care funcţionează de treizeci de ani şi mai bine. Poate a pictat aici sau, pur şi simplu, a folosit această cameră numai ca depozit. Pe urmă-mi trece prin minte că zeci de artişti probabil că s-au folosit de spaţiu în ultimele câteva decenii, şi-oricare dintre ei ar fi putut colecţiona lucrările lui Jack, lăsându-le în urmă, din greşeală, când a plecat. Grosimea prafului de pe lucrări şi faptul însuşi c-au fost lăsate aici, când studioul, în rest, a fost golit, mă fac

să presupun că, mai mult ca sigur, n-au nimic de-a face cu prezentul, cu Cameron sau răpitorul ei. Dar el *a fost* aici, iar ea *poate* c-a trecut pe aici. Evident, va trebui s-aducem o echipă imediat, care să caute amprente, fibre sau mostre de păr, mai ales în spațiul de depozitare, cu pereții lui groși, cu ferestruica lui de la-nălțime, inaccesibilă, care-ar fi putut servi foarte ușor drept celulă-n care cineva să fi fost ținut în captivitate. Dac-ar fi găsit vreo piatră la-ndemână, sau vreun alt obiect, Cameron ar fi putut să spargă ferestruica respectivă, ca s-atragă atenția cuiva. Poate că de aceea răpitorul a și mutat-o din locul ăsta, ca să n-o audă nimeni țipând, când i-ar fi scos călușul din gură.

Încă mi se răsucesc în cap gândurile despre posibilele scenarii, când îl aud pe Will strigându-mă din camera principală. Arată-mbujorat la față, ca și cum ar fi alergat până aici. Mă simt surprinzător de bine să-l văd. Să știu că pot ajunge până la el când am nevoie, iar Will va găsi o cale să mi se-alăture.

Îmi ia ceva timp să-i explic teoria mea cu panoul de mesaje, după ce i-am arătat anunțul și cum ar fi putut fi folosit el ca s-o momească pe Cameron și, poate, și pe Shannan. Pe urmă-l conduc în spațiul de depozitare, unde-am lăsat picturile rezemate de perete, fiindcă nu vreau să le manevrez mai mult, în caz că s-ar putea dovedi utile, cumva, în anchetă.

— Astea-s ale lui Jack? întreabă Will, cu aerul că nu-i vine-a crede.

— E-o nebunie, nu? Ar putea fi o coincidență, și-atât, faptul că se află aici.

— Sau să fie ale lui Caleb, și el să fie cumva implicat, se grăbește s-adauge Will.

— Caleb? De ce te gândești la așa ceva?

— Fiindcă toate lucrările lui Jack sunt ale lui.

— Tocmai. Dacă știe de existența lor, dacă el însuși, vreau să spun, are vreo legătură cu studioul ăsta, nu le-ar fi vândut și pe astea, cum le-a vândut pe toate celelalte? Nu știe că sunt aici, mai mult ca sigur.

— Poate. Sau la fel de bine se poate să fi vrut să le păstreze pe astea, date fiind legăturile lui complicate cu taică-su, nu crezi?

Ridic din umeri, în sensul că accept eventualitatea, în timp ce Will își ia stația de emisie și-l caută pe Leon, explicându-i c-avem de procesat o

posibilă scenă a crimei, aşa că să facă bine şi să-şi pună echipa-n mişcare. Pe urmă, se-ntoarce către mine:

— Ştim cine-a fost ultimul aici?

— Toate dosarele sunt în biroul din galerie. Nu s-a deschis încă, dar pe-ngrijitor îl cheamă Stan Wilkes. El mi-a dat drumul înăuntru. Se prea poate să bat câmpii cu desăvârşire, în privinţa panoului cu mesaje, dar nu cred.

— În schimb, dacă *ai* dreptate, individul ar fi putut s-ajungă la şi mai multe fete în felul ăsta. Poate c-a şi luat în colimator o posibilă viitoare victimă.

— Ştiu. Anunţuri de astea se pot găsi oriunde, acum, în susul şi-n josul coastei.

Will dă din cap că da, iar apoi se lasă pe vine, să se uite mai de-aproape la pânza cea mai din faţă, care-i şi acum proptită de peretele spaţiului de depozitare, împreună cu celelalte. Lumina-i puţină şi suprafaţa picturii, veche şi-acoperită de praf, dar imaginea-n sine tot se mai vede. E abstractă şi are un aer cvasiprimitiv, c-o utilizare a culorii foarte restrânsă – numai negru, alb şi albastru. Formele-s dramatic de unghiulare şi sugerează ceva ce nu reuşesc să identific pe de-a-ntregul, până când Will nu-mi atrage atenţia.

— Cred că asta vrea să fie sculptura de deasupra Templului Masonic, zice.

— Ah, fir-ar a dracului! Ştii că ai dreptate? îi spun, mirându-mă şi eu că n-am văzut asemănarea de la bun început. E *Timpul şi Fecioara*. Celelalte ce-or fi?

Îşi trage manşeta cămăşii de uniformă peste mână, ca să nu strice vreo amprentă, şi-aduce fiecare pânză mai în faţă, cu mare grijă, de câte un colţ. Sunt patru-n total, şi toate-s versiuni ale aceluiaşi tablou, cu aceeaşi schemă coloristică. O formă îndrăzneaţă, albă, de V, care sugerează aripi. O linie groasă, neagră, aproximează coasa morţii. Faţa fecioarei, rotundă şi pătată, cu părul un snop de cârlionţi albi, apoşi. Fundalu-i aspru şi gros în toate, de-un albastru-nchis – chiar şi-aşa, văzut prin pelicula de praf –, şi pare să fi fost aplicat ca o glazură, cu un cuţit-paletă.

— Te trec fiorii, comentează Will.

Obsesivitatea din ele chiar te face să simţi fiori. Trebuie să recunosc:

pictorii se-ntorc adesea, iar şi iar, la anumite subiecte. Monet – la nuferii lui –, Degas – la dansatoarele lui. Singura diferenţă-i că aici, obiectul care l-a fascinat în mod clar pe Jack Ford, cel puţin în perioada-n care-a pictat pânzele astea, m-a fascinat şi pe mine toată viaţa.

— Nu-mi place să recunosc, îi spun cu voce tare lui Will, dar sunt frumoase-n felul lor.

— Nu-ţi place să recunoşti, pentru că Jack a fost un nenorocit, aia vrei să zici? mă-ntreabă Will, şi figura lui îmi spune că-i de-acord cu mine. Oricum, trebuie să verificăm pânzele astea. Poate ne-ajută Caleb să le identificăm. O să-l trimit pe unul dintre adjuncţii mei, să-l aducă aici.

— Eu pot să plec. Mă duc eu. N-o să-mi ia nici cinci minute, îi spun. Între timp, tu pune-l pe Stan Wilkes să-ţi dea drumu-n birou.

— Bine, sigur că da. Numai fii atentă, da?

— Întotdeauna-s atentă, zic – la care el îmi aruncă o privire piezişă, ca şi cum ar vrea să zică: *Ştim şi unul, şi altul că nu-i adevărat.*

(şaizeci şi doi)

De la Centrul de Artă până acasă la Caleb sunt numai câteva străzi, aşa că parcurg distanţa pe jos, întorcându-mă cu gândurile, în timp ce merg, la anunţul pe hârtie verde şi la fotografiile pe care le-am tot studiat în ultimele zile, cu Cameron în crângul încovoiat şi cu Shannan uitându-se cu ochii mijiţi, mai mult decât în gardă. Sunt departe de-a pricepe cum vin de se leagă-ntre ele toate punctele, dar găsirea studioului trebuie să reprezinte, cumva, un pas înainte. Chiar dacă artiştii de la Centru se rotesc întruna, de felul lor, Stan Wilkes ar trebui să ne poată da o listă de nume pe care să le verificăm în baza noastră de date. La fel, tehnicienii laboratorului criminalistic ar trebui să poată preleva destul de uşor nişte amprente de pe anunţul cu fotomodelele, dacă hârtia n-a fost atinsă de prea multă lume sau mutată. Şi-apoi, avem picturile, pe care Caleb ne poate ajuta să le-ncadrăm cumva – să sperăm.

Intru pe poarta din faţă, observând că lumina-i aprinsă-n garaj. Înăuntru, văd silueta masivă a lui Caleb trecând prin faţa ferestrei pătrate. Mă-ndrept într-acolo şi bat uşor în uşă, în timp ce el stă-n picioare înaintea unui şevalet

suspendat, pe care se află-ntinsă o pânză de mari dimensiuni. Din câte reușesc să văd pe geam, din afară, pictează o imagine abstractă, plină de curbe de culoare-nchisă, care se ondulează. Nu știu cum de mi-a scăpat până acum că și Caleb e artist.

— Anna, zice, deschizându-mi ușa. Care-i treaba?

— Iartă-mă că dau buzna peste tine-n felul ăsta, zic, și văd, păşind înăuntru, c-a preluat el, în mare măsură, ce și cum a lăsat în urmă taică-su: lucrări de anvergură, tuşe groase şi-aproape sălbatice… Am găsit la Centrul de Artă nişte picturi semnate de-ale tatălui tău. Ai putea, eventual, să vii până acolo și să le identifici pentru noi, sau chiar să ne-ajuți s-aflăm ale cui sunt acum?

— I-auzi… – și-și freacă mâinile pe-o cârpă, după care-i dă drumul într-o găleată mare de plastic, de douăzeci de litri, aflată pe podeaua de beton, fără să-și coboare privirile, de parcă ar ști precis unde-i fiecare obiect.

În spațiul de dincolo de el, e o ordine desăvârşită. Pensulele și tuburile de culori sunt aranjate perfect, și chiar cromatic, pe masa lui de lucru. Pe vremea lui Jack, și când picta el aici, spațiul arăta, întotdeauna de parcă i-ar fi aparţinut unui strânge-tot. Acum, totul e surprinzător de ordonat și pus unde-i e locul. Iar podeaua nu-i numai goală – e și măturată.

— Ce căutați acolo, de fapt? zice tot Caleb.

— Urmăream un fir în cazul Cameron Curtis. Mai mult decât surprinsă am fost să dau peste picturi într-un asemenea loc – și m-apropii puțin de șevalet, iar el, în mod subtil, pare a-și muta corpul voluminos în fața a ce lucrează.

— La Centrul de Artă… Da’ ce-ați fi căutat acolo? repetă.

Mai arunc o privire spre pânză, și-nregistrez, de astă-dată, ceva cu desăvârșire feminin în formele reprezentate, în curbe și dimensiuni.

— Ei, am primit un pont întâmplător, îi spun.

— Interesant, zice, și clipește din ochi rece, cvasielectric, fixându-mă cu privirile, ceea ce mă face să recunosc mutația din energia lui corporală, care-i aproape reptiliană de-acum – „citește“ aerul dintre el și mine, în acelaşi fel în care face un șarpe când scoate limba; „citește“ ce-i în mintea mea, sau măcar încearcă. După o vreme, zice: Și ești sigură că-s ale tatălui meu?

Știu că nu-i pot ascunde ce-a văzut deja. Că pun lucrurile cap la cap. Că mă prind acum de ce mi-a scăpat înainte. De ce-a fost mereu în fața mea. Tot ce pot face este să joc până la capăt jocul ăsta. Zic:

— Bineînțeles. Toate-s cu *Timpul și Fecioara*. Ții minte să fi văzut ceva de felul ăsta, când mai era-n viață Jack?

Se-ncruntă puțin și scutură din cap:

— Mmm… Nu cred. Dă-mi voie să-nchid și ne-ntâlnim acolo.

— E-n regulă. Nu mă deranjează s-aștept.

— A, bine… – și iar clipește din ochi către mine – pare să-i facă plăcere jocul ăsta. Zice: Numai cât să-mi iau portofelul, și mă-ntorc imediat la tine. Așteaptă-mă puțin.

Încuie garajul, după ce ieșim pe aleea de mașini amândoi și se-ndreaptă spre casă, în timp ce eu rămân acolo și-nregistrez la mine-n cap o explozie tăcută. Oare vorbește serios că vine cu mine până la Centrul de Artă? Să fie-atât de-ndrăzneț? Și, dacă da, cum fac să-i comunic lui Will că-l suspectez pe Caleb, dacă ajungem acolo amândoi? Mi se-nvârtejesc atâtea-n minte, și câțiva stropi de ploaie-mi cad pe frunte. Când am plecat de la mine, de la cabană, azi-dimineață, era destul de rece și senin, dar, uite, cerul s-a-ntunecat și s-a făcut ca un burete. Arunc o privire către casă, vrând să verific dacă vine Caleb, după care, m-apropii de ușa-ncuiată a garajului și mă uit iar prin fereastră-năuntru. Vreau să mai arunc o privire spre pânza de pe șevalet, ca să-mi confirm primele impresii. Dar altceva-mi captează atenția, de astă dată. O fotografie prinsă c-o pioneză deasupra mesei de lucru a lui Caleb. E-n alb-negru și de modă veche, de parcă ar fi fost decupată dintr-o carte de istorie.

M-aplec spre fereastră, mai mai să recunosc despre ce-i vorba, când aud o mașină demarând și-l văd pe Caleb ieșind c-o camionetă albă Toyota de undeva de după garaj. Adrenalina-mi țâșnește prin vene, și sar într-o parte, întrebându-mă dacă nu cumva intenționa să dea peste mine. În schimb, el pune-o frână bruscă și destul de lungă, încât să-mi poată striga pe fereastra deschisă a mașinii, cu niște ochi duri, aproape ca de ceramică:

— Dacă te ții după mine, o omor!

După care apasă pe accelerație și-o ia din loc.

Rămân paralizată-n prima clipă, cât să cadă toate la locurile lor, tot ce mi-

a scăpat, ca o bombă care ar detona în mintea mea. Cum se potriveşte perfect profilul lui Caleb cu genul de om care ar putea să devină violent brusc, transformându-se într-un ucigaş, într-un monstru. O copilărie distrusă de părăsire şi haos, un tată alcoolic şi tiranic. Felul cum a pierdut-o pe Jenny, fiinţa pe care-o iubea cel mai mult pe lume, şi cum n-a putut face absolut nimic s-o salveze. Pe urmă, cum a rămas cazul nerezolvat şi ucigaşul – de negăsit. Fie şi numai asta, şi-ar fi fost de-ajuns ca să-i stârnească o furie cumplită pe dinăuntru, să-l schimbe fundamental, să-l contorsioneze de la rădăcină, cum atât de bine mi-a explicat Hap demult de tot, în crângul încovoiat.

Cum-necum, n-am fost în stare să recunosc felul de-a fi al lui Caleb, chinuit, rănit în sinea lui – nici măcar atunci, când am stat unul lângă altul pe marginea falezei, mai deunăzi. Poate că m-am blocat, când am început să confund povestea lui cu a mea, să-i confund lui trecutul cu prezentul. Sau poate c-am uitat, pur şi simplu, regula capitală şi-a lui Hap, şi-a mea, de a-mi ţine ochii larg deschişi fără-ncetare, de a-mi ţine-n frâu încrederea, până când e sigur meritată. Oricum ar fi, regretele sunt un lux pentru care n-am timp acum. Nu-l pot pierde pe Caleb, dar nici n-am cum să mă ţin după el. Şi fiecare secundă contează.

Lângă uşa garajului, pe dinăuntru, e un telefon greu, negru, din cele cu cadran. Dau cu piciorul în plină uşă, chiar deasupra mânerului şi se deschide, zdroncănind. Mi se-ncleştează mâna pe el, când formez numărul de la biroul şerifului, fiecare muşchi avându-l încordat şi toţi la un loc tremurându-mi. Răspunde Cherilynn.

— Avem suspectul, îi spun. A luat-o spre est, să iasă din oraş, eventual către autostradă. Conduce o camionetă albă Toyota. Numărul de-nmatriculare începe cu H46. N-am reuşit să reţin şi restul. Sunt acasă la Caleb Ford, pe strada Kelly.

— Trimit pe cineva după tine. Stai cuminte acolo, îmi spune Cherilynn, şi-nchide.

Mă simt aproape ameţită, când pun receptorul jos, rugându-mă să nu fie prea târziu şi să-l putem opri pe Caleb înainte s-ajungă la Cameron. Cumplită a fost ameninţarea lui către mine, c-o omoară, dacă mă ţin după el. Iar acum, dacă a devenit fugar, sunt şanse bune să facă tocmai asta, cât

va putea de repede și-n orice fel.

Dinspre Main Street aud sirene care au și-nceput să urle. Dau să ies pe ușă, în întâmpinarea mașinii care vine să mă ia, când îmi cad iar ochii pe fotografia-n alb și negru de deasupra mesei de lucru. Acuma știu de ce mi s-a părut cunoscută. E a unei femei de neam *pomo*, în ținută de-a lor, tradițională, c-un bebeluș învelit într-un coș țesut, cu sânii goi pe sub veșmânt și c-o grămăjoară de ghinde adunate lângă ea. Casa o are-n formă de con, făcută din coajă de copac și bețe de trestie, cu scânduri din lemn de *Sequoia*. Exact cum era în pădure, în ziua-n care am văzut, adăpostul ăla.

Mă grăbesc să ies pe ușă, ca s-ajung pe aleea din fața garajului. Plouă mai tare și cerul s-a înnegrit aproape de tot, când zăresc mașina de patrulare grăbindu-se către mine cu toate luminile aprinse. Cu disperare aștept să-l văd pe Will în ea, sau poate-n cealaltă mașină, care vine pe urmele celei dintâi. Amândouă frânează cu scrâșnete de roți și portierele se deschid brusc, în tandem. Numai după fața lui Will mă uit, printre stropii de ploaie care mă bombardează pieziș, peste față și gât.

— S-a dus înapoi în pădure, îi strig, deși sunt conștientă că n-o să priceapă nimic, în prima clipă. S-a dus înapoi s-o omoare pe Cameron!

(șaizeci și trei)

— Poți să ne conduci până acolo? vrea să știe Will, după ce i-am explicat totul și nu mi-am regăsit încă suflul, iar corpul îmi tremură cumplit. Ții minte drumul?

Nu numai pe Will trebuie să-l conving, ci toată ofițerimea de la nivel statal și local, recent dislocată la noi, adică zeci de fețe-ncordate și toate îndreptate spre mine. Caleb și mașina lui au fost dați în căutare generalizată, cu o descriere a camionetei, numai că, de-acum, cel mai sigur e c-a avut destul timp s-o vâre pe undeva, și-a pornit pe jos înspre adăpostul tipic indienilor *pomo*. Numai o dată l-am văzut, când am făcut o drumeție lungă de la cabana mea, și-am parcurs kilometri buni de unde pornisem, și cine poate ști cât de departe-i cel mai apropiat drum? Oare pot să găsesc din nou adăpostul ăla? Oare chiar știu pe unde e?

— Da, îl țin minte, mă silesc să răspund.

Will ia legătura prin radio cu postul pădurarilor şi cere ajutor, după care face tot posibilul să mobilizeze orice om disponibil pentru misiunea de căutare şi salvare, în timp ce eu studiez harta cu din ce-n ce mai multe junghiuri dureroase de neîncredere-n mine însămi. Există o zonă, la nord şi est de cabana mea, care pătrunde adânc în masa verde a terenului rezervaţiei şi care-ar putea fi cea corectă. Numai c-o fi, cu-adevărat? Am traversat vreun drum forestier în ziua aia? Râul e chiar aşa departe de linia de creastă cea mai înaltă? O fi corectă elevaţia?

— Ai coordonatele? întreabă Will din spatele meu.

— Uite, îi spun şi-arăt spre zona pe care-am găsit-o, sperând să m-ajute Dumnezeu să nu fi greşit. Drumul de ţară ne duce până la câţiva kilometri, dar ce mai rămâne, zic, trebuie să parcurgem pe jos, împărţiţi în echipe cu staţii de emisie-recepţie. Fiecare echipă trebuie să aibă câte un exemplar din schiţa pe care-am făcut-o, cu adăpostul ăla în stil *pomo*, plus coordonatele şi numărul de-nmatriculare al camionetei albe Toyota, înregistrată pe numele lui Caleb Ford.

— ’Nţeles, zice Will, după care se uită la mine cu ochii mijiţi: Tu eşti bine?

— Sigur că da – şi-ncerc să respir. Sunt gata.

În mai puţin de jumătate de oră, convoiul se pune-n mişcare din oraş, în tăcere, zeci de vehicule frământând noroiul pe Little Lake Road, înspre intrarea-n Pădurea Statală Jackson, cu ploaia şiroind pe toate parbrizele. Cu fiecare serpentină a drumului simt o răsucire similară-n străfundurile fiinţei mele şi mă-ntreb dacă nu cumva e prea târziu.

Merg în maşină cu Will şi nu ne vorbim. Cerul e-atât de negru, c-ar putea foarte bine să fie şi noapte, când ajungem la drumul forestier, capătul de linie pentru înaintarea cu vehicule. De-acolo, ne-alăturăm celorlalţi din echipă. Cu toţii purtăm pelerine de ploaie negre, care se udă leoarcă până apucăm să ne deschidem staţiile de emisie-recepţie şi s-o luăm la picior. Preiau conducerea întregului grup, încercând să nu mă gândesc la nimic şi să nu las anxietatea să-mi înceţoşeze instinctele, cu speranţa că trupul meu ştie foarte bine-ncotro merge şi mă poate duce într-acolo pe pipăite. Dar miza-i atât de mare-n momentul ăsta, că e greu să nu te laşi cuprins de panică.

Mergem un kilometru, doi kilometri, douăzeci şi cinci de căutători în linie dreaptă sau, câteodată, într-o formaţie de V strâns, până când terenul face cu neputinţă aşa ceva. Cu toţii suntem uzi până la piele. Chiar şi când ne scoatem lanternele, atmosfera apăsătoare face ca vizibilitatea să fie o provocare, fiindcă vegetaţia-i o masă densă-n jurul nostru, şi din toată curge apă. Urcuşurile şi coborâşurile se fac din ce-n ce mai alunecoase şi mai abrupte, pe alocuri de nepătruns. Ori de câte ori dau peste o bifurcaţie a potecii, caut cu disperare puncte de reper sau vreun semn oarecare, cum că mă aflu pe drumul cel bun, dar totul pare altfel pe ploaie. Nu pot şti sigur dac-am fost pe-aici sau nu, dar mă lupt cu mine însămi, ca să nu-mi trădez temerile şi dubiile. Ceilalţi din echipă au nevoie să creadă că ştiu pe unde s-o iau – şi eu am nevoie de asta încă şi mai mult decât ei.

Temperatura s-a dus mult în jos şi cerul e-aproape negru, cu toate că n-are cum să fi trecut prea mult de ora două după-amiază. Văd fuioare de abur din propria mea respiraţie la marginea cozorocului de la pelerina de ploaie, în timp ce mă-ntreb dacă nu cumva m-am rătăcit de-a binelea. Toate mă storc de vlagă – şi-ndoiala, şi efortul fizic, şi presiunea tot mai mare, şi groaza de ce-ar putea ieşi. Vocile din capul meu îmi spun c-am lăsat-o deja baltă pe biata Cameron, trecând cu vederea indiciile şi semnele cele mai importante.

Şi, dintr-odată, ies la liman: mă uit în sus şi ştiu c-am dat peste linia de creastă corectă. Mai mult mă târâi printre ierburile lipicioase şi prin noroi până-n vârf, de unde văd adăpostul *pomo* undeva, jos de tot, dincolo de nenumărate piedici ude şi-umbroase, de ferigi, sub pâlcuri de pini şi tufe de cucută, de pe care ploaia se scurge la greu – acolo e. Membrii echipei vin în urma mea, dar fac prea mult zgomot, încărcându-şi armele, ceea ce mă face să fiu atât de tensionată, că nu mai îmi trebuie mult ca să plesnesc.

Will mi-a dat un pistol, să-l am la mine, un Glock de nouă milimetri, model standard, cu mânerul striat. Duc mâna şi-mi pipăi arma prin jachetă, să fiu sigură că-i tot acolo, în timp ce Will şi-o mai verifică o dată pe-a lui, că are siguranţa trasă.

— Cred că ştie că venim, îi spun.

— Ce te face să crezi asta? zice.

— Felul în care mi-a spus, când a fugit, să nu mă ţin după el, ca şi cum ar

fi ştiut că puteam să-mi dau seama unde e.

— Ai fost singură-n ziua aia când ai văzut adăpostul. Probabil că eşti singura persoană din lume care-ar putea pune cap la cap toată povestea, chiar şi cu poza de la el din garaj.

— Corect, zic, deşi nu-s cu nimic mai optimistă-n privinţa şanselor noastre. Cred c-o s-aflăm în curând.

Când Will dă semnalul, ne dăm drumul în jos pe pantă, printre tufe şi frunzişuri ude leoarcă, o mică armată care încearcă să păstreze de partea noastră elementul-surpriză şi secretul acţiunii, ceea ce probabil că nu reuşim. Poate-ar fi trebuit să se ducă un singur om înainte, mă gândesc. Poate-ar fi trebuit să postăm lunetişti în vârful colinei – dar e prea târziu să ne mai întrebăm şi, mai mult ca sigur, prea târziu cu totul.

Când ajungem la destinaţie, găsim adăpostul distrus aproape-n întregime. Tot locul arată ca şi cum un ciclon s-ar fi abătut asupra lui. Parii de susţinere şi bucăţile de scoarţă de copac sunt împrăştiate ca surcelele, iar pielea care acoperea intrarea, smulsă din belciugele care-o ţineau. Nici urmă de Caleb.

— Cameron! strig, dar nu-i nimeni să-mi răspundă.

Înăuntru, pe solul de pământ bătătorit, iar acum năclăit de apă, văd numai cum s-a luptat, petele de sânge de pe un cearşaf mototolit, care arată ca o pictură lubrică-n acuarelă, şi porţiuni de legături, destrămate şi mustind de apă. O găleată dintr-un colţ miroase a latrină. Un culcuş din placaj pătat parcă ar fi un altar, şi probabil că tocmai asta a şi fost, cât a violat-o şi-a torturat-o, cele câteva săptămâni cât a ţinut-o captivă.

Will îi îndeamnă, pe cei mai mulţi membri ai echipei, să se răspândească şi să caute-n continuare. Pe urmă, transmite prin radio să fie blocate intrările parcului. Când se-ntoarce iar cu faţa spre mine, are o expresie gravă, gânditoare.

— A luat-o şi-a dus-o undeva. Ce părere ai? Unde s-ar putea duce?

— Nu pot şti sigur, zic, încercând să mă concentrez şi să-mi ignor frica.

Să ignor posibilitatea foarte concretă ca, oricât de tare ne-am fi apropiat sau am fi-ncercat, să nu fi fost capabili să-i salvăm viaţa.

(șaizeci și patru)

Pădurea Statală Jackson ocupă o suprafață de douăzeci și ceva de mii de hectare din terenul rezervației naturale, și e la fel de neagră-n furtuna de azi ca o planetă necartografiată, ca un coșmar care se-adeverește minut cu minut. În zecile de povești, câte mi-a spus de-a lungul anilor, Hap descria pericolele de tot felul care te pândeau în pădurile astea: prădătorii și prăpăstiile, hipotermia și rătăcitul drumului. Dacă a reușit să-și recapete libertatea cumva – o posibilitate nebunească, prea puțin probabilă –, Cameron poate fi într-un pericol cumplit, chiar și fără Caleb lângă ea. Dar, cel puțin, e-n pădurile astea, nu într-altă parte. Știu teritoriul ăsta ca pe propriile mele celule, ca pe fibrele mele nervoase. Dacă-i aici Cameron, cred c-o pot găsi.

Câte-au rămas, dintre echipe, se răspândesc și se răsfiră, cu plecare de la locul adăpostului, fluturându-și lanternele peste boschete, învălmășaguri și trunchiuri spongioase și găunoase de arbori *Sequoia*, comunicând între ele prin stații și strigând-o pe Cameron pe nume. Ploaia s-a mai domolit, și-acum doar câțiva stropi reci mai cad, cu intermitențe, în schimb cerul rămâne plumburiu și umflat, aruncând umbre peste tot și toate: aerul rece, întunecat, și scoarțele copacilor, stâncile și râpile, iar înaintatul e din ce-n ce mai înșelător. Numărul direcțiilor posibile și interminabile îți dă dureri de cap, cu atât mai mult, cu cât cărările sunt aproape inexistente. La un moment dat, mă trezesc până la talie cufundată-n ferigi cleioase, și linia de creastă-i atât de mocirloasă, de parcă aș înota, nu aș merge. Mă silesc să-naintez, și-l aud pe Will chiar în spatele meu, așa că mă opresc și-aștept să m-ajungă din urmă.

— Eu o s-o iau în jos pe valea asta, îi spun, arătând spre coborâșul dinspre stânga. Dacă-ncearcă să se-ascundă de Caleb, o să evite linia de creastă și-o să rămână-n zonele mai joase și mai dense.

— Bine gândit, zice. Plec eu primul.

— Acoperim teren mai mult, dacă ne despărțim, insist. Oricum, n-o să mai avem lumină prea mult timp. Dacă tu te-ndrepți încolo – și-i fac semn către coborâșul opus, valea merge de la est la vest cam un kilometru. Eu merg în aceeași direcție, practic, și ne-ntâlnim, înainte să-nceapă iar să urce.

Folosim stațiile, dacă avem nevoie să vorbim.

— Bine, dar … Fii atentă, Anna.

Îi promit să fiu, după care tatonez cu piciorul, să văd: mă ține solul sau nu? – și-o iau într-o parte, ușor-ușor. În câteva minute, Will mi-a dispărut din vedere, și eu m-am cufundat în alte și alte ferigi. Mă șfichiuie peste pelerina de ploaie și mi se lipesc de mâini, când încerc să-mi găsesc un unghi de coborâre ceva mai sigur. Pe urmă, fără să-mi dau seama de ce mi se-ntâmplă, solul devine cumplit de alunecos, și-ncep să mă duc de-a dura la vale, cu o viteză ameţitoare, ghemuindu-mă ca să mă protejez, în timp ce crengile negre și ude mă biciuiesc din toate unghiurile posibile.

Când ajung, în sfârșit, pe fundul văii, mă simt răsucită și bușită bine. Două sute de metri, dacă nu și mai mult, am căzut, aproape la verticală.

— Will! strig, și-aștept să-mi răspundă.

Nimic. Bag mâna să-mi scot stația, dar apoi renunț și fac mai întâi un triaj rapid a cât de rănită sunt. Am tăieturi la mâini și mă doare șoldul drept. Îmi pipăi dosul capului, unde mă ustură, cu vârfurile degetelor, și simt că sângerez. La cât de terciuită sunt, dacă mai îmi curge și sânge, probabil că orice prădător din apropiere m-ar adulmeca drept cina lui de astă-seară. Și mai e și Caleb, care-ar putea fi oriunde, în oricare dintre umbrele astea, care se scutură de apă și se cutremură. Să-l am alături pe Will însă nu înseamnă c-aș fi apărată de Caleb, dacă și-a pus cumva-n minte să m-omoare. Și nu sunt chiar *atât* de rănită din căzătură. Decid să mai merg puțin cu propriile mele forțe, și sunt mulțumită, măcar și pentru faptul că nu mi-am scăpat lanterna din mână, cât m-am rostogolit la vale.

Încet-încet, pornesc iar înainte, poticnit, pe solul văii care mustește de apă ca o mlaștină. După câteva minute, lanterna parcă-mi sughite – probabil că-ncep să i se termine bateriile. O scutur, ca și cum aș vrea s-o previn, după care mă-mpiedic de-o rădăcină și iar cad, lovindu-mă tare cu genunchiul drept în noroi. Așa cum stau, în patru labe, văd ceva trecând brusc prin stânga mea, ca un fel de aripă neagră în mișcare. Mă gândesc: oi fi stârnit vreo bufniță sau ceva mai mare.

Încremenesc pe loc, ascultând cu tot corpul. Inima-mi zvâcnește, nu-mi bate. Gâtlejul, mi-l simt astupat și blocat. Pe mâna stângă și ceva mai în față – acolo am văzut mișcare. Pipăi cu mâna după lanterna care mi-a scăpat de

astă-dată, şi mă silesc să mă ridic înapoi în picioare. Împing în faţă cu piciorul, într-un obstacol cu consistenţă spongioasă, şi simt că solul pădurii mi se ridică sub talpă, ca un bot moale şi negru. Sunt îngrozită de ce-aş putea găsi – sau pe cine.

Deasupra capului, coronamentul pare închis ermetic, iar cerul e doar o amintire. Am senzaţia c-am căzut prin lume, într-un vid. Că, şi dacă l-aş striga pe Will, tot n-ar putea s-ajungă până la mine. Nu-i nici vreunul dintre testele lui Hap, şi nici vreun joc de supravieţuire. E viaţa mea la mijloc, şi poate fi chiar moartea mea. Mă gândesc la tot ce-a căutat Hap să mă-nveţe despre viaţa-n sălbăticie – cum cere ea s-o respecţi, indiferent câtă cunoaştere ai în materie. Propria lui dispariţie tocmai asta dovedeşte. Avea cunoştinţe mai multe ca oricine, mai multă răbdare, şi venerаţie, şi respect. Şi totuşi l-a luat pe el – natura, de ea vorbesc –, dar pe mine nu mă poate lua. Nu şi dacă vreau să mai am vreo şansă de-a o găsi pe Cameron. Pe asta va trebui să mă concentrez acum, nu pe temerile mele, ci pe raţiunea pentru care sunt aici. Pentru că asta înseamnă supravieţuirea.

Mă-mping prin vegetaţia-mbârligată, frunze şi crengi plesnindu-mă ude peste haine. Pe urmă, se deschide un luminiş în faţa mea, ca un paravan de arbori Sequoia de vârstă venerabilă. Îi miros, aproape că le simt şi respiraţia. Par să se afle aici pe post de martori, dar la ce anume?

Şi-uite, altă mişcare. Aud un icnet slab, ca de gâtlej înfundat. Şi lumina lanternei mi se-opreşte pe-un chip. Ca naiba de slab şi mânjit de noroi, mai degrabă de animal, decât de fată.

Stă jumate lăsată pe vine într-un amalgam de crengi, cu părul îmbâcsit şi sălbatic de ciufulit, încercând să se camufleze. Cască ochii mari şi se uită ţintă la mine, c-o expresie hăituită pe faţă, ca de fiară.

— Cameron! exclam.

Abia mai respir, când face un pas către mine, cu bluza de flanelă zdrenţuită, cu picioarele palide şi-nfricoşător de subţiate. E desculţă.

— Cine eşti? horcăie către mine, după care se-mpiedică şi cade, ori de slăbită ce e, ori atât de şocată, încât nu se mai ţine pe picioare.

Mă reped înspre ea şi mă las în genunchi. Tremură atât de tare, de zici că uite acum se desface-n bucăţi.

— E-n regulă, Cameron, îi spun. Sunt detectiv, şi sunt aici să te-ajut. Te

căutăm de multă vreme.

— El unde e? întreabă, c-o voce gâjâită şi-ngrozită.

— Încă-l mai căutăm, dar tu eşti în siguranţă, crede-mă. Nimeni nu-ţi mai face nici un rău, de-acum. Nu mai las pe nimeni.

— Vreau la mama, zice. Vreau la mine acasă – şi-ncepe să plângă; i-a pocnit ceva pe dinăuntru, şi nu se mai poate ţine.

Până s-apuc să-i răspund, aud frunziş frecându-se şi foşnind în spatele nostru, chiar în luminiş, de la o fiinţă care se mişcă. Mă răsucesc în direcţia din care vine sunetul, gata să lupt până la moarte, dacă de asta-i nevoie. Dar nu-i Caleb – e Hector.

Nici nu-mi pot imagina cum a făcut s-ajungă până aici. Poate că s-a ţinut după echipa de căutare din oraş, nevrând să lase totul numai în seama unor autorităţi. Sau poate s-a materializat, pur şi simplu, ca prin minune? Oricum s-ar fi strecurat şi pe unde, face-o mutră, în momentul ăsta, de parc-ar fi văzut cu ochii lui miracolul resurecţiei. Lanterna-i tremură-n mâini, şi lumina-i joacă peste hainele şi faţa ude leoarcă, peste toată situaţia imposibilă. Peste momentul de graţie.

Nu scoate o vorbă, ci doar dă drumul în iarbă lanternei încă aprinse şi se repede spre noi, unde o culege pe Cameron în braţe, de pe jos. Probabil că nu mai cântăreşte mai nimic, de-acum, dar se vede clar că pentru el nu contează cât de mare este ea sau nu e. Oricum are de gând s-o ducă-n braţe. Aşa că apăs cu degetul mare pe butonul staţiei şi deschid un canal.

— Am găsit-o, zic. E-n viaţă. Terminat.

Se-aude un cârâit, apoi vocea lui Will:

— Anna, tu eşti? Vai, slavă Domnului! Ce-i cu Caleb?

— Nici urmă de el.

— Ştii unde te afli?

— Cred că da, ştiu. Am avut parte şi de ajutor – şi mă uit la Hector, lăsând pentru mai târziu explicaţiile complete. Zic: O să găsim un drum şi te sun când ajungem acolo. Cheamă şi-o ambulanţă, da? Şi fără presă – deocamdată.

— ’Nţeles tot.

În tăcerea care se lasă, o asigur pe Cameron că n-are motive de frică – Hector e-n regulă, e un prieten. Pe urmă o iau înainte, cu câte-o lanternă-n

fiecare mână, şi ghidez micul nostru grup către ieşirea din luminiş, prin valea densă, de culoarea cernelii, care ne-nconjoară, simţindu-mi atât de plină inima, c-aş putea, cred, să-mi iau şi zborul, dac-ar fi nevoie.

Undeva, departe-nainte, aud Big River, umflat de ploaie, rostogolindu-se în mare viteză. Fac semn în direcţia respectivă, îndreptând lanterna printre tufişuri, în timp ce Hector, în urma mea, respiră din ce-n ce mai gâfâit şi calcă tot mai apăsat. Pe Cameron, după o vreme, n-o mai aud câtuşi de puţin. Şi-o fi pierdut cunoştinţa sau poate *chiar* se crede-n siguranţă-n braţele lui Hector. Pentru ea, el nu-i decât unul dintre salvatori, un bărbat cu destulă forţă, încât s-o poarte pe sus. Nu ştie că e-n braţele fratelui ei, ceea ce face ca lucrurile să fie, cumva, de două ori mai frumoase.

(şaizeci şi cinci)

O ducem pe Cameron, în mare grabă, la spitalul de la Fort Bragg, unde o aşteaptă deja Emily şi Troy, în maşina lor. I-am spus lui Will să n-aducă presa, dar, cum-necum, reţelele de televiziune tot au aflat de operaţiunea de salvare. Parcarea din faţa rampei de acces pentru ambulanţe e blocată de care de reportaj, cu sisteme de iluminare mobile şi standuri de filmare. Emily trebuie să treacă printre toate ca să ajungă în camera unde e tratată Cameron, din aripa urgenţelor, dar izbuteşte.

— Ştiu că vreţi să vă vedeţi fiica imediat, le spun, după ce-i conduc pe amândoi soţii într-o cameră separată, pentru o punere-n temă. Şi-o s-o vedeţi. Dar acum, în momentul ăsta, va trebui să-i lăsăm pe doctori să-şi facă treaba. Şi-apoi, o s-avem nevoie de-o declaraţie din partea ei. Cameron e-n viaţă şi-n siguranţă, totuşi. Asta contează-n primul rând.

— Monstrul ăla, care a răpit-o, e şi acum în libertate pe undeva, zice Troy cu putere, de parcă nici n-a auzit ce i-am spus. Îi daţi voie să scape. *Cât* puteţi fi de incompetenţi?

— Uitaţi ce e, zic. Şeriful se ocupă de asta, plus cei de la FBI. S-a transmis deja un ordin de căutare-n toate direcţiile, la nord şi la sud, în statele alăturate şi pe Lună, dacă o să trebuiască. O să-l găsim.

Îl văd pe Troy făcându-se vânăt la faţă, de la furia care se-acumulează în el: simte nevoia să dea vina pe cineva, dar eu, una, m-am săturat. Îi spun:

— Dacă nu vă puteți abține de la căcaturi de-astea, faceți bine și stați afară. Nu glumesc. Fiica dumneavoastră a trecut printr-un iad. Pricepeți asta?

— Cum vă permiteți? zice, și-n ochii lui se citește disprețul pur.

— Troy… zice scurt Emily, c-o voce neașteptat de fermă.

El își încordează maxilarele pline de noduri de care s-ar putea să nu mai scape niciodată. Rămâne cu sentimentul vinovăției. Cu toate câte le-a făcut și pentru care nu va mai avea ocazia niciodată să-și ceară iertare. Și totuși, până la urmă, face un pas înapoi, în silă, și renunță la ceartă.

Când vine vremea să-mi încep interviul inițial cu Cameron, îi las pe soții Curtis în grija unuia dintre adjuncții lui Will, care le poate răspunde la ce-ntrebări ar mai avea de pus, și mă-ndrept spre salonul în care se află internată Cameron. Pe drum într-acolo, îl văd pe Hector certându-se c-o asistentă și încercând să obțină informații despre sora lui. Are și-acum bocancii plini de noroi întărit, iar pe chipul teribil de privit i se amestecă toate emoțiile posibile.

— E-n regulă, îi spun asistentei, ca să știe că știu cine-i Hector.

— Unde e? mă-ntreabă el, după ce ea pleacă.

— Stai jos numai o clipă, zic.

Privirile lui Hector trec peste mine și mătură coridorul în sus și-n jos, de parcă-n mintea lui n-ar fi nimic altceva decât Cameron, ea și numai ea. Și-a purtat sora până aici, a cărat-o până când brațele i-au înțepenit de durere, și-acum iar a devenit un străin. În afară de mine, nu știe nimeni cine e.

— Cum ai ajuns în pădure, până la urmă, Hector? Am rămas destul de șocată, când te-am văzut acolo.

— Mai aveam puțin și-nnebuneam în ultimele zile, neștiind cum s-ajut și eu, zice. Eram în mașina mea, vizavi de biroul șerifului, când am văzut că toate mașinile de patrulare își aprind luminile și ies în goană din oraș. M-am luat după voi toți. Presupun că nu-i frumos să faci așa ceva, dar s-a dovedit a ieși bine, este? Am ajuns la ea, și încă la timp.

— Ai ajuns, îi spun, știind exact cât de mult înseamnă vorbele astea pentru el. A trecut prin multe Cameron, dar putea să fie mult mai rău totul. Are coșul pieptului plin de vânătăi, și are ligamente rupte la umăr. O să trebuiască operată, dar sunt convinsă c-o să se facă bine de tot. E o

luptătoare, nu?

Hector dă din cap că da, după care pupilele i se strâng, până nu mai rămân, din ele, decât niște gămălii de ac. Zice:

— I-a și… făcut vreun *rău*?

Din cum apasă pe cuvântul respectiv, cum nu se poate forța să spună, propriu-zis, ce vrea să afle, îmi dau seama că mă-ntreabă dacă sora lui a fost și violată. Mi-aș dori să existe vreo cale prin care să-l pot scuti de cruntul adevăr, dar e deja prea târziu pentru asta. Nu pot face altceva, decât să dau din cap încet că da, iar lui fața i se-ncruntă. Durerea brută se transformă-n furie, și apoi în disperare.

— Ce pot face pentru ea? întreabă, pe-un ton chinuit.

— Ei, Hector! Îmi pare atât de rău. În momentul ăsta, n-avem decât să-i lăsăm pe doctori să preia inițiativa. O să trebuiască să ai răbdare, dacă poți. Procesul de vindecare o să fie foarte complicat, în cazul ei. Dar, dacă o iubeşti pe sora dumitale cu adevărat – și sunt convinsă c-o iubeşti –, dă-te la o parte din drum și nu-ți impune cu forța propriile sentimente asupra ei. Cu timpul totuși, va trebui să afle cine ești. Și că deții toate acele amintiri. Îi poți reda o primă parte a vieții.

Ochii lui devin sticloși. Înghite apăsat.

— Individul ăla, care-a luat-o, e încă liber, zice.

— Este. Dar o să-l prindem.

— Nu-mi puteți cere să stau aici, să nu fac nimic – și-și strânge atât de tare pumnii, că i se albesc articulațiile. Nu câtă vreme ar putea să vină aici, tipul ăla, sau să repete figura cu altcineva.

— Nu poate ajunge la Cameron, aici. Am pus polițiști înarmați în fața salonului ei și n-o s-o lase nimeni neprotejată, nici măcar o clipă. Te asigur de asta – și mă uit la el, cum stă unde este, și atât, cu tot corpul făcându-i, parcă, tic-tac, și-mi dau seama de ce-l frământă acum – dacă nu se implică într-un fel sau altul, riscă să se facă țăndări. Uite ce, îi spun. Crezi c-ai putea să-mi faci un serviciu? Cățeaua mea e la biroul șerifului, la Mendocino. Poți s-o iei dumneata de-acolo, să-i dai să mănânce, și apă să bea, și să mi-o aduci aici?

— Ăăă… zice, și-o parte din apăsare-i dispare din ochi, după ce se-așază mai drept. Ăăă… da, cu siguranță că pot face asta.

Deschid uşa salonului şi văd că storurile şi perdeaua de intimitate au fost trase. Cameron stă în pat, rezemată de perne, cu genunchii ridicaţi la piept sub cuvertură, ca şi cum ar căuta să pară mai mică, în timp ce o asistentă îi tamponează leziunile de pe mâini şi-ncheieturi. Are pansamente cu leucoplast lipite pe pometele drept şi-n mijlocul bărbiei, unde i s-au pus copci. E frumoasă totuşi, dincolo de toate astea – răni şi hematoame, invizibile şi de orice alt fel. E vie. Se uită la mine şi zice, slăbită:

— Anna te cheamă.

— Aşa este. Anna Hart – şi m-apropii de ea, la care-şi închide ochii şi-i deschide iar.

— Mi-ai salvat viaţa, zice.

Asistenta se uită de la Cameron la mine şi de la mine la Cameron, conştientizând emoţia dintre noi.

— Eu acum o să ies pentru câteva minute, zice. Mă-ntorc imediat.

După ce pleacă, m-aşez eu pe scaunul pe care stătea ea, la doar câteva degete de capul patului reglabil pe care se află Cameron, de cearşafurile albe impecabile

— Singură ţi-ai salvat viaţa, îi spun, şi parcă mă strânge de gât emoţia. Tu ai făcut totul.

Se uită la mine şovăitoare, ca şi cum ar fi pe punctul de-a plânge.

— Mulţumesc, zice, cu jumătate de glas.

— Ai trecut prin aşa de multe, zic. Va trebui să-ţi pun doar câteva-ntrebări. Ştii cine te-a răpit? L-ai recunoaşte, dacă ţi-aş arăta o poză de-a lui? – la care-şi întoarce privirile-n altă parte. Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, Cameron? – scutură din cap, tot cu faţa la perete. Ai, cât de cât, idee unde s-ar putea duce? – nici un răspuns. Ştiu că e greu pentru tine. Dar e la fel de important pentru noi, dacă e vorba să-l oprim din ce face – iar nu zice nimic, aşa că suspin adânc, forţându-mă s-o accept aşa cum este, închisă-n ea de-a binelea. Până la urmă, renunţ şi-i spun: E-n regulă şi-aşa. Putem vorbi şi mai târziu. Ţi-e frig? Vrei să-ţi mai aduc o pătură?

Partea-nvineţită de la ceafă-i zvâcneşte. Pulsul – şi el. Cumva, o să trebuiască să găsesc o metodă prin care s-ajung până la ea, dar nu e momentul acum. Zic:

— Aş vrea să ştii atât: Că nimic din ce mi-ai putea spune n-o să te scadă-

n ochii mei, Cameron. Eşti o fată foarte curajoasă – la care-o văd că se-ntoarce spre mine, fie şi numai pe jumătate.

— N-am avut de-ales, îmi spune.

— Ba, cum să nu? Puteai alege să renunţi la luptă.

Îl găsesc pe Will în hol, când ies de la Cameron din salon.

— Ceva, cumva? mă-ntreabă.

— Nu-i încă pregătită, zic.

— Înţeleg asta, zice Will. Dar noi avem de prins un om aici. Caleb s-ar putea duce-n orice direcţie. Să fi trecut şi frontiera-n Canada, sau deja să se ocupe de vreo altă victimă.

— Şi crezi că eu nu ştiu asta? zic, aruncând o privire către uşa salonului din care tocmai am ieşit, după care-mi cobor vocea şi-l conduc pe Will către oficiul asistentelor. E fragilă, îi spun. Gândeşte-te la toate prin câte-a trecut. La ce traumă a-ndurat. O mare parte din ce-a păţit n-o s-o poată exprima-n cuvinte – la care Will oftează, fiindcă pricepe ce vreau să-i comunic, apoi încuviinţează din cap, iar eu adaug: Trebuie să ştie că ea e prioritatea noastră, ea însăşi, nu informaţia. Măcar dreptul ăsta şi l-a câştigat.

— Da, bine, şi l-a câştigat, zice Will şi-şi freacă ochii cu articulaţiile degetelor, părând extenuat.

Dincolo de el, în oficiul asistentelor, e o tablă albă, pe care scrie „Cameron“, iar sub nume, sunt scrijelite-n roşu notaţiile celor care o-ngrijesc: fluidele introduse intravenos, semnele vitale, medicaţia administrată. Sus de tot, e scrisă data: 14 octombrie.

Mă holbez la numerele-alea şi nu-mi vine-a crede. Între plecarea mea de la San Francisco şi ziua de azi, au avut loc schimbări cât pentru o veşnicie. Şi eu, şi ea ne-am dezmembrat şi transformat, ne-am legat una de alta pe vecie, fie că sunt, fie că nu sunt cuvinte pentru fiecare dintre ele. Şi totuşi au trecut numai trei săptămâni. Nici măcar un singur ciclu n-a parcurs luna.

(şaizeci şi şase)

Toată acea noapte şi-a doua zi, vânătoarea fugarului Caleb continuă. Sunt aduşi câini şi alte grupuri operative, cu şi mai mulţi oameni. Fiecare district

din California de Nord se-alătură căutării, şi s-ar zice c-avem, în sfârşit, o armată, ca un flux uman, care se ridică dintr-odată. Rod Fraser îşi trimite iar elicopterul în zona noastră, s-acopere coasta. Le-a prezentat poza lui Caleb celor două fete, Allison Palmer şi Erin McGrath, şi nici una dintre ele nu crede că pe omul din poză l-au văzut răpind-o pe prietena lor, Polly. Chiar şi-aşa, presa parcă a luat-o razna cu speculaţiile. Noi şi noi echipe de televiziune vin şi iau cu asalt orăşelul, încercând să se-apropie de Cameron şi de părinţii ei şi hăituindu-l pe Will pentru declaraţii şi veşti de ultimă oră.

Când e transmis şi pe Internet, buletinul de dare în urmărire a lui Caleb ajunge la mii şi mii de oameni în decurs de câteva ceasuri, şi armata se mai extinde o dată. A doua zi dimineaţă, pe 15 octombrie, camioneta lui Caleb, marca Toyota, îşi face apariţia în apropiere de Galloway, pe-un drum districtual puţin umblat, şi e recunoscută de-o femeie după numărul de-nmatriculare comunicat la ştiri. Femeia sună la biroul şerifului Will Flood, aproape zbierând la telefon.

Trimitem zeci de oameni acolo, trecând zona prin sită în căutare de locuri unde ar putea să se-ascundă Caleb. Chiar şi c-o descoperire atât de importantă, n-avem cum şti de când a fost abandonată camioneta acolo, nici câţi kilometri e-n stare Caleb să parcurgă pe jos, într-o singură zi. Nici cu câtă grijă sau cât de fără cusur e-n stare să se dea la fund, nici pentru cât anume.

În timp ce căutarea continuă, Will şi cu mine, plus o echipă, nu foarte mare, de oameni, inclusiv de la FBI, suntem ocupaţi să-ntoarcem cu fundul în sus fiecare centimetru din adăpostul *pomo* şi din spaţiul de depozitare de la Centrul de Artă, unde şi alte victime ar fi putut fi ţinute în captivitate sau chiar omorâte. Căpătăm şi un mandat de percheziţie pentru casa lui Caleb, dar o să ne ia mult s-o verificăm scrupulos, chiar şi cu forţele adiţionale de care dispunem acum.

Păşesc înăuntru şi mi se pare straniu şi neliniştitor, de parcă timpul s-ar întoarce-n spirală-napoi. Parc-aş putea să merg pe coridorul tapetat cu lambriuri de lemn şi s-o găsesc pe Jenny în camera ei, cântând la chitară sau ascultându-i, la combina stereo, pe Simon and Garfunkel[74].

Prima uşă pe care se intră de pe coridor, spre stânga, e-a lui Caleb însuşi.

Ultima dată am fost aici când eram adolescentă şi-am stat întinsă pe covorul aspru, cafeniu, ronţăind pesmeţi cu unt de arahide, în timp ce Caleb vorbea despre naufragii faimoase şi alte fapte istorice obscure. Camera-i aceeaşi, aproape că pare încremenită în timp, ca şi cum el, Caleb, n-ar fi terminat niciodată de crescut în casa asta, nu de-adevăratelea, de vreme ce n-a reuşit nici sora lui geamănă, Jenny. Cuvertura de pat e-n carouri, băieţească, bleumarin şi castaniu. Doi pereţi sunt acoperiţi de rafturi ticsite cu cărţi. Pe biroul lui şi pe un alt perete-ntreg, sunt zeci de fotografii de fete, numai adolescente cu părul pieptănat drept şi-nchis la culoare, şaten sau negru, toate frumoase, toate posibile ţinte sau obiecte ale obsesiei. Prăzi potenţiale.

Shannan figurează şi ea printre ele, cu trei portrete alăturate, în care arată dureros de uzată, cu priviri indiferente şi hăituite, ca şi cum subiectul tripticului ar fi parcursul ei spiralat către neant. Ei, şi-o văd şi pe Cameron, în poze şi colorate, şi alb-negru. Sunt şi schiţe-n creion cu faţa şi umerii ei, cu gâtul şi-ncheieturile ei, fiecare nuanţă şi fragment posibile fiind prinse chinuit, cu tuşe suprapuse şi umbre. Totul, c-o tandreţe căutată şi meticulos controlat.

Studiez în continuare camera, simţindu-mă din ce în ce mai nervoasă. E ca şi cum aş sta nu în dormitorul, ci în laboratorul cuiva. Totul – toate astea – formează interiorul minţii lui Caleb. Cum gândeşte el. Ce vrea el. Ce l-a mânat în viaţă în ultimele luni, dacă nu ani. Sunt obligată să cred, n-am ce face, că mai sunt şi alte victime pe unde a mai locuit, chiar şi-n Golful Persic, pe unde a fost. Că face asta de mult timp. Că n-o să se oprească niciodată, dacă nu-l prindem şi nu-l oprim noi.

Când iese Cameron din operaţie şi e aşezată comod, în salonul ei personal, eu şi Will începem să-i punem întrebări, uşurel şi cu grijă. Una dintre cele mai dificile piedici în a-i câştiga-ncrederea este că noi doi suntem parte a problemei, fiindcă o facem să se gândească la lucruri pe care ea una îşi doreşte cu disperare să le uite. Avem obligaţia să-l găsim şi să-l oprim pe Caleb. Altfel, Cameron însăşi ar putea să nu mai fie niciodată în siguranţă. Dar eu ştiu, dincolo de asta, că, dacă ar găsi o metodă prin care să-şi verbalizeze chiar şi-o mică parte a tragediei prin care a trecut, să reconstituie câteva dintre amintirile respective, ele ar începe să-i părăsească trupul, într-un târziu, făcând mai mult loc înăuntru, aşa-ncât să-şi poată

revendica, începutul cu-ncetul, propria persoană.

E-un proces complicat, și nu numai din cauza stării ei fizice precare. Trauma și chinurile suferite i-au afectat memoria și capacitatea de concentrare. Un moment i se poate părea limpede, când îl evocă, iar următorul să se facă țăndări în mintea ei. Repetă anumite detalii și le modifică pe altele. Uneori, nu poate vorbi deloc – plânge, și-atât. Alteori, pare aproape lipsită de orice emoție, stând pe patul de spital și clipind la noi, de parcă i-am fi cu desăvârșire străini. Nu-i rostește niciodată numele. Dar, din când în când, zăresc, prin durerea și muțenia ei, câte ceva. O-nverșunare – măruntă, dar prezentă. Ceva ce nu i-a putut fi zdrobit.

Cronologia ultimelor câteva luni este unul dintre cele mai complicate lucruri de pus cap la cap, dar începem să vedem, puțin câte puțin și-n bucățele mici, adesea fragmentate și ele, cum a reușit Caleb să ajungă la Cameron, în primul rând. La-nceputul lui august, ea a văzut anunțul pus de el pe panoul cu mesaje, cu artistul care căuta fotomodel. Era cu Gray în acea zi, veniseră numai să ia o gustare la cafenea după o zi petrecută la plajă, dar, când a rupt fâșiuța cu numărul de telefon și-a băgat-o în buzunar, a făcut gestul în secret. I-a și telefonat în particular, de la ea din cameră, într-o după-amiază când mama ei lipsea de-acasă, aranjând o primă întâlnire la centrul pentru vizitatori din Mendocino, de pe Main Street.

— Un loc public, observ, în timp ce-o ascult.

Esențială mișcare din partea lui, menită să-i câștige încrederea. Locul fusese inteligent ales, de asemenea, plin de turiști, nu de localnici. Mai mult ca sigur, n-ar fi fost reperați de nimeni care-i cunoștea și, dacă totuși, nu făceau altceva decât să stea de vorbă undeva în public, la una dintre mesele de picnic, la umbră, într-o zi frumoasă de la sfârșitul verii.

— Te-ai simțit în siguranță și te-ai dus acolo singură, adaug.

— Mda… zice ea și dă din cap. Mare prostie, bănuiesc.

— Nu, de ce? Putea foarte bine să se dovedească a fi perfect nevinovat.

— Numai că n-a fost.

— N-aveai de unde ști – la care ea-și ridică privirile încă profund umbrite, după tot chinul, și pare dureros de slabă la trup. Zice:

— Părea normal…

— Despre ce-ați vorbit în ziua aia? vrea să afle Will. Mai ții minte?

— Voia să-mi vadă portofoliul de fotomodel şi n-aveam aşa ceva. M-am simţit şi prost că nici măcar nu mă gândisem dinainte.

— Atunci l-ai pus pe Gray să-ţi facă pozele alea în crângul încovoiat, Cameron? Ai vrut să te-ntorci de-acolo cu ceva care s-arate profesionist – la care ea dă din cap că da.

— La următoarea întâlnire, i-am arătat pozele. A zis că erau frumoase, dar nu tocmai ce-i trebuia lui. Avea de gând să facă schiţe după asemenea poze, şi-i trebuia cineva care s-arate foarte natural. Presupun că eram prea fardată acolo, sau cine ştie cum.

— Şi pe urmă? Ce s-a întâmplat? o presează Will, cu blândeţe.

— Mi-a spus c-o să se gândească şi că mă caută el, dar, dacă totul ieşea bine, avea o mulţime de contacte-n cercurile artiştilor şi-n lumea modei… Am crezut prosteşte tot ce mi-a spus, bănuiesc – şi privirile i se mută-n altă parte, fiindcă se simte cuprinsă de ruşine.

— L-ai crezut pentru că te-a manipulat, îi spun, regretând că nu pot să preiau măcar o parte din povara ei aproape imposibil de dus. Ai fost ademenită şi prinsă cu garda jos. N-ai greşit cu nimic.

— Trebuia să le spun ori mamei, ori lui Gray. Cuiva, măcar.

— Ţi-ai dorit ceva numai al tău. Cu atât mai de-nţeles, cu cât acasă aveai de-a face cu lucruri foarte stresante.

— Bănuiesc, zice, deşi nu pare deloc prea convinsă.

— Lucrurile care sunt cu adevărat importante pentru noi, Cameron, de multe ori nu le spunem nimănui, pentru că nu putem. Ce-ai făcut a fost ceva perfect natural. Şi ai doar cincisprezece ani, nu uita.

Fiindcă tace, mă uit fix în ochii ei. Încerc să-i vorbesc fără cuvinte: *Ai luptat pentru tine însăţi. De-aia mai eşti încă printre noi.*

În orele şi zilele care urmează, aflăm şi mai multe. Cum a mers Cameron, de la-nceputul lui septembrie, la studioul din garaj al lui Caleb, şi i-a pozat, o dată sau de două ori pe săptămână, după şcoală. Cum nu i s-a cerut să pozeze nud, nici să facă orice altceva care i-ar fi putut aprinde ei beculeţele de avertizare. La fiecare şedinţă, Caleb a rămas aproape impasibil, ceea ce, în mod ironic, i-a sporit puterea asupra ei, de fapt. Altfel spus, Cameron a căzut în toate laţurile întinse de el.

Poate că situaţia a escaladat mai repede, fiindcă s-au petrecut alte lucruri,

pe care nimeni nu le-ar fi putut anticipa. Cameron s-a dus la clinica de tratamente gratuite, unde s-a confruntat cu toate acele traume-ngropate adânc în memoria ei. A și răspuns la telefon acasă, într-o zi de sâmbătă, și-a dat peste asistenta lui Troy, la celălalt capăt al firului, care sunase ca s-arunce o bombă în familia lor. E greu de spus ce s-ar fi-ntâmplat fără acești factori, dar, la scurt timp, a-nceput să se furișeze din casă, la-ntâlniri cu Caleb, fie pentru că-ncepuse deja să aibă din ce în ce mai multă-ncredere în el, și era convinsă că și-ar fi putut vedea-mplinit visul de-a deveni fotomodel, dacă se străduia destul de tare, fie pentru că se acumulase disperarea-n ea, până la un punct atât de înalt, că nu mai putea gândi limpede chiar deloc. În ambele variante, Cameron habar n-avea – se vede clar – în ce anume se băgase, până când a fost prea târziu. Până în acea noapte, adică, în care a ieșit din casă, pentru că avea întâlnire cu el, și nu s-a mai întors.

— De ce atunci, în noaptea aia? o-ntreb.

— Mi-a spus că-i venise în vizită un artist de la Los Angeles, pe care-ar fi fost bine să-l cunosc. Și care nu stătea-n oraș, la noi, mai mult de câteva ore.

— Așa c-ai așteptat să se culce mama ta, și ai dezactivat alarma. Înainte, mai făcuseși asta?

— De câteva ori, da. M-am gândit că n-avea ce să se-ntâmple rău. L-am crezut. Dar, când am ajuns la el în mașină, unde m-aștepta, ceva nu mai era la fel.

— Ți s-a părut agitat? *El* nu mai era la fel? îmi permit să ghicesc.

— Da. Era nervos și vorbea singur. Adică… mai mult în șoaptă. Mi s-a părut foarte-aiurea.

— I-ai cerut să te ducă-napoi acasă?

— N-am știut ce să fac. Pe urmă, când am ajuns la semaforul de la intrarea-n oraș, a luat-o în partea cealaltă. Nici gând să meargă la studio. N-avea nici un prieten în vizită.

— Și pe urmă? Ce s-a întâmplat? o-ntreb cât de blând pot.

— Am vrut să cobor din mașină. Aveam de gând să sar din ea. Mă speriasem rău de tot – și-și trage pătura-n sus, apucându-se de brațe pe sub halatul de bumbac, iar unde-și pune mâinile, îi văd pielea ca de găină. Zice:

A frânat brusc şi-a început să urle la mine. M-a strâns de gât şi m-a dat cu capul de fereastra laterală. Cred c-am leşinat.

— Şi-atunci te-a dus în adăpostul ăla?

— Nu. M-a dus altundeva mai întâi. Într-o cămăruţă-ntunecată, unde mirosea nu ştiu cum… a mucegai. Eram legată la mâini. M-am gândit c-avea de gând să mă omoare imediat, dar nu m-a omorât – şi se-ntoarce spre fereastră, cu tot corpul strâns ca un pumn. Zice: Mi-a spus că mă iubeşte.

Se lasă o tăcere îndelungată şi-ncordată. Îi aducem apă. O rog pe una dintre asistente să-i mai aducă o pătură, una încălzită, şi observ că şi mie-mi sunt mâinile-nghețate, prin simpatie cu Cameron. Mă şi doare pieptul.

— Cât de mult ai stat acolo? întreb – şi mă-ntreb, în sinea mea, de ce n-am auzit-o, în ziua-n care am ajuns până la adăpostul *pomo*, sau de ce ea nu m-a auzit pe mine.

— Poate-o săptămână? zice. Mi-a dat întruna nu ştiu ce pilulă, ca să mă ţină adormită.

Mă uit înspre Will, şi privirile ni se-ncrucişează. Experţii legişti au găsit urme de sânge cu luminol în spaţiul de depozitare de la Centrul de Artă, dar nici una dintre mostre nu-i suficient de mare, pentru a fi comparată şi-a determina grupa sangvină. Au mai fost colectate şi alte probe fragmentare, neidentificate – aşchii de unghii, fibre de tot felul. Unele fire de păr găsite se potrivesc, pare-se, cu mostre prelevate de la Cameron, în schimb altele – nu.

— Ai văzut, cumva, semne c-ar mai fi fost şi altcineva ţinut în cămăruţa de care spui, sau în adăpost, înaintea ta? o-ntreabă Will.

— Nu ştiu. Nu cred.

— Ai văzut vreodată, în compania lui, vreun alt fotomodel? insistă Will. Am găsit o mulţime de fotografii cu alte fete. Una se numea Shannan Russo, avea şaptesprezece ani şi-a fost ucisă tot astă-vară, mai devreme. Dar pe cele mai multe n-am reuşit încă să le identificăm. Se pare că face lucrurile astea de mult timp.

Din expresia feţei pe care ne-o arată Cameron, îmi dau seama că pricepe ce-i spunem: că e norocoasă, fie şi numai pentru faptul că mai e-n viaţă.

— Cum ai scăpat, până la urmă? o-ntreb, la care ea clipeşte din ochi lent, greoi.

— Eram de multă vreme în adăpost, singură-n cea mai mare parte a timpului. Venea la fiecare câteva zile, să mă hrănească și să… – dar își înghite restul frazei, neputând nici măcar să se gândească la ce urma, darmite să pună-n cuvinte. Apoi, apucându-și pătura ca pe-un scut, zice: Nu-l mai văzusem de ceva timp. Îmi trecuse prin minte c-avea de gând să mă lase acolo, să mor de foame, dar apoi s-a întors, și-a fost mult mai rău.

— Ce-a fost diferit? vreau să aflu.

— Părea-nnebunit de nu-știu-ce. A-nceput să smulgă de pe-acolo, și vorbea singur – efectiv o luase razna. Și avea un cuțit în mână, așa că m-am gândit că eram terminată… – și vocea-i tremură și se blochează.

— Și pe urmă? Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-a tăiat legăturile de la mâini și… nu mai știu. M-am gândit că n-aveam de ales, trebuia să mă lupt cu el. Că era ultima șansă, pentru mine.

— Te mai luptaseși cu el și-nainte?

— Propriu-zis, nu. Era mult mai voinic decât mine. Era și cuțitul acolo, dar nu mi-a trecut prin cap să-ncerc să i-l iau. În schimb, am început s-arunc în el cu tot ce puteam s-apuc. S-a dezechilibrat și-a căzut peste peretele adăpostului, după care totul a-nceput să se prăbușească. M-am repezit spre intrare și-am deschis-o cu piciorul. Atunci am auzit ceva – și eu, și el am auzit. Venea cineva.

— Și-atunci ai fugit?

— Da.

— Bănuiești, cumva, unde s-ar fi putut duce? întreabă Will. A pomenit vreodată de alte locuri, sau c-ar fi vrut să plece-n altă parte?

— Nu cred. Îi place aici, oceanul îi place. Nu cred c-o să plece prea departe.

— Oceanul? întreb. Ce-i place la el?

— Totul, zice. Mi-a povestit cum ar fi vrut să facă scufundări după perle-n Iran – și-și ridică privirile spre mine. Dintr-odată, ochii-i par foarte limpezi – triști, dar limpezi. Adaugă: Nu-ntotdeauna părea sărit de pe fix.

Nu, nu părea, mă gândesc. Și-o lăsăm să se odihnească.

De Halloween, cu toate că n-am nici pe departe o stare de spirit care să mă-ndemne la sărbătorit ceva, stau în faţă la Patterson şi mă uit la copiii din cartier, cum sună la uşi după bomboane-n susul şi-n josul străzii Lansing, dând buzna-n magazinele care au, toate, uşile deschise şi luminile aprinse, cu mult după ora închiderii. În parcul Rotary, e un castel gonflabil, iar în faţă Pieţei Mendosa, o mas-a fost instalată, la care copiii-şi pot face tatuaje caraghioase pe obraji. Dar nu mă pot gândi la nimic altceva, când văd atâţia strigoi, vrăjitoare şi super-eroi defilând pe lângă mine, cu părinţii-n urma lor, la o distanţă respectabilă, decât că toţi – tot oraşul – ar face bine să fie acasă, în spatele uşilor bine ferecate.

Wanda vine afară, de la postul ei din spatele tejghelei barului, ca să stea puţin de vorbă. E costumată-n Pippi Ciorapi-Lungi[75] şi are nişte umeraşe de sârmă, care fac să-i plutească peste umeri două cozi împletite din sfoară viu colorată. Duce în braţe un bol de inox cu minibatoane de ciocolată: Three Musketeers, Crunch şi Special Dark.

— Ce mai face Cameron? mă-ntreabă, întinzând mâna să-şi exercite afecţiunea obişnuită pe spatele Lăcustei, în timp ce ţine bolul în echilibru pe şold.

— E din ce-n ce mai bine, zic. O să meargă, probabil, acasă, de săptămâna viitoare-ncolo.

— Minunat! zice, dar ascultă numai pe jumătate, fiindcă-i ocupată s-o frece pe Lăcustă cu palma pe creştet şi urechi – au ele două, aşa, între ele, un moment de afecţiune.

Exact atunci îl zăresc pe Will, cu cei doi copii ai lui, după colţ, pe strada Ukiah. Beth – nicăieri. În timp ce-i urmăresc din priviri, două fete abia ieşite din pubertate se opresc în faţa noastră, spunându-i Lăcustei: „Bună!“ – şi lăsând-o pe Wanda să le pună fiecăreia câte-un pumn de batonaşe dulci în găletuşele din plastic oranj, care seamănă cu nişte felinare făcute din dovleci scobiţi pe dinăuntru. Rânjesc amândouă – sunt costumate-n Scufiţe-Roşii –, ca şi cum ar fi câştigat la loterie. După ce se-ndepărtează, cu capele fluturând în urma lor ca două drapele, îi spun Wandei:

— Dacă ar fi după mine, aş ţine-o în spital până-l găsim pe Caleb. Ar fi mai sigur, eu aşa cred. Mai uşor de monitorizat decât acasă la ea.

Deşi, de obicei, are o atitudine impasibilă, acum, ascultându-mă, se arată

interesată:

— Ți-e bine, Anna? Vrei să intri și să mănânci ceva? Supa de astă-seară e chiar bună.

— Mulțumesc, îi spun. O să-mi fie bine. Un singur lucru aș vrea: să nu-i văd pe toți copiii ăștia pe străzi, dacă mă-nțelegi.

Privirile ei le urmează pe-ale mele. Atâta nevinovăție scoasă ca la paradă. Atâta viață de om, și-atât de fragilă.

— Înțeleg ce vrei să spui, zice. Dar mă gândesc și că-i destul de curajos din partea lor să meargă astă-seară cu „ne dați ori nu ne dați“. Adică… nu numai pentru copii, ci și pentru părinți. Ca și cum ar zice: *Pe-al meu nu poți să-l iei*.

Lăcustă se reazemă de piciorul meu, parcă ar fi de-acord cu ce zice Wanda, numai că eu nu sunt.

— Ar putea, dacă ar vrea, Wanda. Pe toți i-ar putea răpi.

După o vreme, ajung la concluzia că, pentru mine, cel mai bun loc unde aș putea fi e acasă, și-o iau spre ieșirea din oraș, cu Lăcustă pe bancheta din spate, pe drumul plin de hârtoape și-necat în beznă. În starea de spirit în care sunt, pădurea pare distorsionată, în spatele farurilor mele, copaci singuratici ivindu-se brusc, precum niște umbre negre prinse-n cârlige. Mi se-nvârte în minte-ntruna: câte victime o fi făcut Caleb de-a lungul anilor, câte ținte ale obsesiei lui o fi avut? În zecile de fotografii din camera lui, cel puțin, toate fetele semănau izbitor unele cu altele. Același păr întunecat la culoare și aceeași formă a feței, blând rotunjită. Și toate sugerau mai mult decât o conexiune fizică trecătoare cu Jenny, ca și cum Caleb ar fi căutat variațiuni fizice pe tema propriei lui surori.

Mă-ntoarce pe dos gândul ăsta, dar nu mă pot abține să-l răsucesc pe toate părțile-n minte, cât intru pe propria-mi alee umbroasă și opresc motorul. Noaptea-i răcoroasă, și tăcerea desăvârșită aici, în pădure. Nu tu țipăt de bufniță, nici de coiot, nici urmă de lună care să-mi lumineze drumul spre cabană. Lăcustă merge-n fața mea și urcă pe verandă, oprindu-se doar o dată să-și marcheze teritoriul. Descui ușa, cu gândul tot la Jenny și la cum se leagă ea de toate astea. La infractorii-n serie și violenți, e crucial să știi *pe cine* ajung să ia-n colimator, ca să-nțelegi *de ce*. În cazul aparte al lui Caleb, seria complexă de factori declanșatori din trecutul lui n-are cum să

nu includă şi moartea violentă a cărei victimă a fost sora lui geamănă. Însă relaţia dintre el şi Jenny s-a intensificat, probabil, cu mult înainte, din cauza altor factori: că mama i-a părăsit, că tatăl i-a neglijat şi a dat în alcoolism. Pierderea unei surori nu transformă pe oricine într-un criminal – evident. Ceva-ncepuse dinainte să-l contorsioneze pe Caleb de la rădăcină, aşa încât faptul că Jenny-a murit nu numai că l-a cufundat în durere – l-a zdrobit pe dinăuntru, de-a binelea.

Oricare-ar fi fost specificitatea suferinţelor lui – şi-n prezent, nu pot să mă hazardez pe teritoriul unor presupuneri cât de cât informate –, la un moment dat, i-au devenit atât de presante şi de asurzitoare, încât n-a mai putut să nu acţioneze în baza lor. A-nceput să vâneze fete – nu femei în toată firea. Fete care semănau cu sora pierdută. Răpirea lor însemna că avea, în sfârşit, un anume control asupra poveştii, asupra felului în care viaţa îl trăsese-n piept. Făcându-le victime una câte una, putea să-şi învingă neputinţa resimţită-n adolescenţă şi să-şi satisfacă, măcar în parte, nevoia de putere.

Prinsă în vârtejul acestor gânduri, profund preocupată numai de ele, întind mâna după comutator. Lumina se aprinde pâlpâind şi-mprăştie umbrele. Mi se taie respiraţia. Caleb e aici, la mine-n cabană, aşezat în mijlocul canapelei mele.

Adrenalina-mi dă buzna prin tot corpul. Îi simt gustul, înţepător şi rece, la baza limbii.

E îmbrăcat în negru de sus până jos, ca şi cum ar avea de gând să dispară. Faţa parcă-i levitează pe deasupra gulerului negru.

— Nu-ncerca să fugi, zice, cu un calm dătător de fiori, şi-ntinde mâna după ceafa Lăcustei, care s-a oprit în faţa lui, la fel de calmă – doar au făcut deja cunoştinţă.

Neliniştea pe care am resimţit-o în oraş, iar apoi cât am condus maşina pe drumul spre casă, acum s-a transformat brusc într-o frică violentă, electrizantă. Mă copleşeşte cu atâta forţă, că mă şi-ntreb, în prima clipă, dacă o să fiu în stare să vorbesc sau să mă mişc. Pe măsuţa de cafea, în faţa lui Caleb, tronează un cuţit de vânătoare, cu lama crestată, de vreo douăzeci de centimetri lungime. Undeva-n străfundurile minţii mele, am stocat cunoştinţe care mi-ar putea fi de folos acum – câte stricăciuni poate face o

armă de felul ăsta, în funcţie de unde e-nfiptă în corpul meu, cu câtă forţă şi de câte ori.

Caleb e de două ori cât mine, cel puţin. Mi-ar trebui pistolul ca să-i pot face faţă – cel pe care l-am ascuns în dormitor, sub salteaua de pe pat, dincolo de unde stă el acum. Ca s-ajung pân-acolo, ar trebui să-l ocolesc. Imposibil.

Ca şi cum ar fi în stare să-mi perceapă gândurile, se ridică, pune mâna pe cuţit şi se postează-n faţa uşii dormitorului. Are o expresie a feţei rece şi plată, de zici că-şi gândeşte, nu simte, fiecare mişcare pe care-o face. Parcă ar levita şi peste propria fiinţă.

Mi se contractă diafragma de groază, şi tot corpul mi-e înţepenit, ca legat cu sârmă. I-arunc o privire Lăcustei. E atât de isteaţă, şi încă şi mai intuitivă. Din câte văd, îşi dă seama că e ceva cum n-ar trebui să fie, după cum îşi ţine privirile aţintite spre mine. Poziţia nu şi-a schimbat-o. E tot postată lângă măsuţa de cafea, dar se uită fix şi concentrat. Îmi transmite că-i la datorie. Că nu sunt singură.

— Ce-ar fi s-aprind focul? îi propun lui Caleb, ca să mai câştig puţin timp. E frig aici.

— Sigur, zice scurt, făcând semn cu vârful cuţitului către soba cu lemne. Numai să nu încerci nimic.

Avertismentul îmi spune că mi-a citit corect limbajul trupului. Aş vrea s-o şterg, să ţip, să-l atac şi să-mi încerc norocul. În schimb, mă las în genunchi lângă cutia cu lemne de foc şi scot din ea chibriturile, câteva surcele-nguste şi nişte hârtie de ziar.

— Ce vrei? întreb, conştientă şi eu că vocea-mi sună ciudat de seacă. De ce-ai venit aici?

Buzele i se strâng aproape imperceptibil. Zice:

— Cred c-ar trebui să te-ntreb şi eu acelaşi lucru, Anna.

Mă uit la cuţitul pe care şi-l ţine-n mâna dreaptă ca pe orice alt obiect, aproape lipit de coapsă. Nu-l ridică ameninţător, nu se comportă agresiv. E chiar prea calm, convins că deţine avantajul în situaţia curentă. Pentru că-l şi deţine.

— Cum adică? întreb.

— Tu eşti cea care a venit după mine. Eu te-am lăsat în pace. Ţi-am

arătat *respect* – cuvânt care sună curios, parcă ar avea un contur aprins.

Înseamnă ceva. E o cheie. Gândirea mea-i încă prea lentă, şi nu mă pot baza pe ea. Dar am mai fost în asemenea situaţii. Am stat de vorbă cu zeci de criminali şi psihopaţi. Am realizat profiluri complicate şi-am scris oceane-ntregi de rapoarte de caz. Am şi fost în camera lui Caleb, în laboratorul lui. Cum-necum, trebuie să mă folosesc de tot ce ştiu ca să pun lucrurile cap la cap. Să reconstitui povestea originară, care stă la baza a tot ce se-ntâmplă. Povestea veche şi puternică. Motorul tuturor celorlalte. A ce a făcut şi ce are de gând să facă-n continuare. A ce se petrece acum şi aici, în camera asta.

— Şi eu te respect, Caleb, îi spun. Suntem prieteni de-atâta timp.

— Ce-i drept, suntem, zice, şi se reazemă de tocul uşii, cu puloverul şi blugii lui negri ca o pată de culoare pe fondul alb. Apoi adaugă: Doar că nu mai eşti aceeaşi, Anna. Înainte, mă-nţelegeai. Aşa credeam eu, cel puţin.

Mi-a mai oferit nişte informaţii, iată. Încă o mică porţiune din întreg. Mă străduiesc să-mi controlez respiraţia, să-mi descleştez mâinile de cât le am de tensionate. Zic:

— Vreau să te-nţeleg, Caleb. Ajută-mă să-nţeleg de ce-i Cameron atât de specială. Pentru că este, nu? Şi eu o iubesc…

Dintr-odată, Caleb se-nroşeşte la faţă. Deasupra gulerului negru, gâtul i se-ncordează ciudat, ca şi cum abia dacă se mai poate ţine-n frâu.

— Faci asta de multă vreme, îi spun tot eu, dar Cameron e diferită pentru tine. Trei săptămâni ai ţinut-o, dar n-ai omorât-o. Cred că nu ţi-a făcut nici o plăcere s-o bruftuluieşti.

Arunc o privire spre el şi văd că-şi ţine ochii strânşi, ca şi cum i-aş fi atins o coardă sensibilă, dar nu zice nimic. Aprind chibritul de lemn pe care-l ţin în mână şi-un damf de sulf îmi arde nasul şi ochii. Totuşi, sunt recunoscătoare pentru momentele de camuflaj. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să vadă cum tremur. Nu pot fi o victimă şi eu, în mintea lui. O căprioară-ncremenită, orbită de farurile maşinii. Sunt prietenă cu el. Trebuie să creadă că-l accept aşa cum e. Că ştiu că nu se poate controla. Insist:

— Încerc doar să mă pun în locul tău, Caleb. Ai crezut c-o poţi păstra pe Cameron, fiindcă-ţi amintea cel mai mult de Jenny?

— Nu vorbi despre ea, răbufneşte, lăsându-se puţin în faţă, numai din

tălpile picioarelor.

E-ncălțat cu ghete negre de sport, care par să-i vină surprinzător de bine, la cât de voinic e. Cântărește-n jur de-o sută de kile, probabil, dar se mișcă precum un bărbat mult mai mic de statură, nu propriu-zis cu grație, cât cu eficiență. Poate că-n armată l-au învățat asta.

— Mi-e dor de Jenny, Caleb. Și pun pariu că și ție ți-e.

— N-ai cunoscut-o, zice, fără să se mai miște, dar ceva pare să-l fi scos din starea-n care era.

În fața mea, focul și-a luat avânt, mângâind nu numai vreascurile, ci și bucățile de pin pe care le-am așezat într-un fel de tripod aproximativ. Mirosul flăcării care consumă lemnul este unul dintre cele mai cunoscute și mai liniștitoare din câte cunosc și se-mpletește profund, la mine, cu amintirile despre Hap și casă. Cu ideea de confort. Dar nu mă pot gândi, în momentul de față, decât la Caleb și la cât o să mă mai lase-n viață. Dacă nu cumva astea sunt ultimele momente din existența mea.

Indiferent de cum a reușit să dea de mine aici, urmărindu-mă din oraș, pândindu-mi toate mișcările zi de zi, poate chiar de săptămâni, e clar că vrea să se răzbune acum. L-am privat de ceva. De ceva prețios și de neînlocuit. Mă las pe călcâie, ca să mă uit fix în ochii lui, și zic:

— Am vrut s-o cunosc mai bine pe Jenny. Întotdeauna m-am gândit că avea ceva foarte trist sora ta. Îmi pare rău acum că n-a vrut să stea mai mult de vorbă cu mine. Aș fi vrut s-o ajut.

Nu-mi dau seama, după expresia feței lui, dacă-l irită sau îl interesează ce-i spun, dar îl văd mutându-se de lângă ușa dormitorului și-așezându-se pe brațul cadrilat al canapelei, cu fața la mine, la vreo trei metri distanță. Cuțitul și-l ține pe genunchi.

— Aveam un limbaj secret al nostru, când eram copii, zice.

— Am auzit asta în legătură cu gemenii, îi spun. Și-s geloasă pe tine, că ai avut pe cine să iubești în felul ăsta.

— Era ceva foarte aparte, zice, și mușchiul antebrațului drept i se contractă, iar lama lungă-i tresare, ca și cum ar avea o voință a ei, proprie. N-ai putea-nțelege, adaugă.

— Sunt convinsă că era ceva special între voi. Numai c-a venit cineva și ți-a luat-o. Și-a făcut-o să sufere.

Se-ndreaptă de spate şi se uită la mine, cu pupilele micşorate. Pare furios, ca şi cum i-aş fi apăsat un buton. Zice:

— Cum ziceam, n-ai putea-nțelege…

Lăcustă pare să resimtă o schimbare-n presiunea din cameră. A stat întinsă lângă măsuța de cafea, nu departe de Caleb însuși, dar acum îşi înalţă capul şi se uită la mine. Mă uit şi eu fix în ochii ei, căutând s-o chem lângă mine, fără să-i vorbesc. Nu fiindcă ar putea să-l împiedice să-mi facă vreun rău, dacă-şi pune mintea, ci ca să mă reconforteze cu prezența ei fizică.

— Mai eşti furios pe mama ta, Caleb? Ăsta-i motivul pentru care te-ai dedat la unele din lucrurile pe care le-ai făcut? Pentru care simți nevoia să le faci pe femei să plătească?

— Ce ştii tu despre asta?

— Şi pe mine m-a părăsit mama mea, zic, şi rămân surprinsă că pot rosti aşa ceva, ca şi cum vorbele ar fi apărut nechemate în mintea mea. S-a sinucis, adaug.

— Nu ştiam asta.

— N-am spus nimănui. Ştii cum e – şi-ncerc să mă poziționez atent față de el, fără să-l detonez, fiindcă-i ca o bombă umană, cu zeci de fire declanşatoare, dintre care le văd pe unele, dar cele mai multe sunt plasate-adânc în interiorul bombei. Zic: Uneori, îmi pare rău că nu-i de față, ca să-i pot arăta cât de răvăşită e viața mea. Tu nu-ți dorești niciodată ceva de felul ăsta?

Îşi închide iar ochii pe jumătate, dar nu-mi răspunde.

— Cum se face, insist, că mama ta nu s-a întors, după ce-a fost omorâtă Jenny? Chiar deloc nu i-a păsat?

E clar că-l aţâţ acum, îi încerc firele pe rând, sperând să nu greşesc.

— Ba i-a păsat, zice. Pur şi simplu, nu s-a putut întoarce. Nu era o femeie puternică.

Îmi vine şi mie rândul să reacționez. Parcă m-aş uita-n oglindă. Parc-aş auzi replici dintr-un scenariu pe care l-am scris cu mult timp în urmă. Am sentimentul foarte straniu că totul s-a mai întâmplat, ca şi cum drumul ar fi fost deja bătătorit şi piciorul n-ar putea fi pus decât într-un singur loc, unde-a mai călcat şi-nainte.

— Nu toată lumea poate fi puternică, îi spun. Am văzut asta. Pun pariu c-ai avut multe de făcut pentru Jenny, dacă mama voastră nu le-a putut face.

— Nu m-a deranjat, zice. Mă și pricepeam. Tatăl nostru-a fost mereu atât de inutil.

Cuvântul are o sonoritate care-l face să se ciocnească de perete și să ricoșeze. *Inutil. Idiot.* Iarăși am sentimentul că mă uit în oglindă – într-una sumbră.

— Eraţi de-aceeaşi vârstă, numai că tu ai fost mereu mai puternic, îi spun lui Caleb. Jenny se mai întrista uneori, dar tu o mai remontai psihic. Îi făceai de mâncare. O-nveleai la culcare, seara. Sunt convinsă că-i citeai și povești.

Dintr-odată, se-ncruntă. Valuri de emoţie încărcată emană din el, când se ridică-n picioare.

— Nu mai încerca să pătrunzi în capul meu, zice.

— Nu vreau decât să-nțeleg, așa cum ai spus. Am sentimentul că te-am dezamăgit, Caleb. La fel ca mulți oameni, cred – la care el se mișcă înainte și-napoi, ca și cum ar vrea să verifice dacă poate sta-n echilibru.

— Mda… zice. N-ar fi trebuit să-ncerce să mă părăsească.

Ultima frază parcă ar fi un ghiont pe care-l primesc între omoplați. Nu mai vorbește acum de mama lui. Jenny e cea care l-a dezamăgit. Jenny l-a trădat. Cum de nu mi-am dat seama de asta dinainte?

— Nu oricine are forţa necesară, Caleb, zic, mimând un ecou slab, și mă mișc mai în față, dar tot pe vine.

Pe tot parcursul discuției, am stat în genunchi în fața șemineului, și mi s-a tăiat circulația. Simt furnicături în picioare, când îmi ajunge sângele la ele. Risc și-arunc o privire către ușa dormitorului, apoi alta spre Lăcustă, care-i întinsă pe jos, alături de canapea, odihnindu-se, dar atentă, dacă o citesc eu bine. Și-n fine, mă uit iar la Caleb. Zic:

— N-a mai putut să reziste, la fel ca mama voastră.

— Aș fi plecat cu ea, zice, aproape gemând, fiindcă băiatul din el e-n mare măsură aici, de față cu noi, și încă suferă – acolo îi colcăie furia, fix în mijlocul acelei răni. Adaugă: Dar n-a vrut să mă ia. Nici n-a vrut s-audă.

— Și-a trebuit s-o împiedici, zic. Așa s-a întâmplat – cu el, sunt calculată, încercând să nu rostesc nici măcar o singură silabă greșită, în timp ce, pe

dinăuntrul meu, bâjbâi printr-o beznă, după orice formă cât de cât cunoscută, ca într-un joc de copii. Orbecăi. V-aţi certat, zic. V-aţi luptat. Nu ştiai nici tu câtă forţă aveai.

Şi-a lăsat bărbia-n piept şi-şi ţine ochii aţintiţi către un punct oarecare din faţă, ca şi cum ar încerca să oblitereze din mintea lui tot ce se-ntâmplă acum şi să se concentreze pe *atunci*, în schimb, pe drama principală, povestea vieţii lui. Probabil că s-au certat, în acea ultimă zi petrecută acasă de Jenny. Ea şi-a făcut bagajul, a-ncercat să plece, dar el a oprit-o şi accidental… ce-a făcut? I-a sucit gâtul?

Ei bine, nu. Jenny s-a dus la serviciu-n acea zi. Colegii ei de muncă au văzut-o plecând să facă autostopul înapoi spre oraş. Ceea ce înseamnă că el, Caleb, a luat camioneta lui Jack şi-a aşteptat-o să iasă, ştiind că altfel ar fi apucat să plece şi dusă ar fi fost. A oprit în faţa ei, cât încă stătea şi făcea semn cu degetul mare, la marginea drumului. Ea s-a urcat, gândindu-se că mai putea sta câteva minute, poate-l făcea să priceapă de ce trebuia să plece. Şi-atunci a comis el fapta. Fără multă vorbă. A strangulat-o şi pe urmă a dus-o cu maşina la râu. Totul a fost ceva ce trebuia să facă. Un gest oribil, sfâşietor. Numai că, în parte, i-a şi plăcut. O parte din el s-a trezit la viaţă, pentru prima oară.

— Nu cred că eşti un monstru, Caleb, îi spun. Poţi să ai încredere-n mine. Lasă-mă să te-ajut să găseşti o ieşire din toată povestea.

— Nu… zice, şi-aproape fără să se vadă, îşi încordează muşchii.

Pe urmă, o coardă plesneşte-n el. Se năpusteşte către soba cu lemne, către mine, ridicând cuţitul. Lăcustă se ridică brusc în picioare şi se repede-n faţa lui. Totul se petrece cu viteza fulgerului – chiar mai repede. Mai încet numai decât scurgerea zilelor sau anilor. A secolelor.

Caleb îşi pierde echilibrul. Se împiedică de corpul câinelui şi se poticneşte, n-ajunge, dar se-apropie de mine, iar Lăcustă nu mai are nici un dubiu-acum că sunt în pericol. Mârâie din fundul gâtlejului, gros şi-ngrozitor, în timp ce eu mă reped spre dormitor, necalculând bine distanţele.

Îmi trosnesc umărul de tocul uşii. Mă răsucesc tare de tot într-o parte, dar elanul mă duce tot înainte. Aud sunete haotice-n spatele meu, pe Lăcustă lătrând cum n-am auzit-o niciodată până acum, apoi scoţând un scheunat ascuţit, ca şi cum a-ncasat un şut zdravăn sau altceva şi mai rău.

Aud paşi care bubuie-n podeaua de lemn ca nişte tunete. Frica pe care-o simt e un fel de reacţie tectonică, dar dorinţa de supravieţuire e şi mai feroce, şi mai de netăgăduit.

Ajung la pat şi-mi înfund mâna sub saltea, simt gura ţevii rece, apoi striaţiile mânerului, ca un mesaj în Braille, că e cazul să mă-ntorc: *Întoarce-te acum.*

Dar Caleb a plonjat către mine, până s-apuc eu să ridic mâna şi s-apăs trăgaciul. Forţa izbiturii lui de mine-mi goleşte plămânii de-aer. Ne trântim la podea-mpreună, el apăsându-mi pieptul cu greutatea unui munte.

Mă zvârcolesc sub el, căutând să-mi procur un punct de sprijin oarecare, dar gravitaţia şi forţa sunt de partea lui. Mă fixează uşor la podea cu şoldul şi un cot, ţinându-şi antebraţul ca pe-o bâtă peste gâtul şi laringele meu. Braţul meu drept şi pistolul sunt prinse-ntre noi şi mă apasă pe şold.

Nişte puncte negre încep să-mi acopere vederea în timp ce mă lupt să respir. Mă lupt să rămân conştientă.

Cuţitul din mâna lui dreaptă despică aerul pe deasupra capului meu. Faţa lui pluteşte peste a mea, ca un fel de planetă deformată şi abjectă, în timp ce mâna mea stângă plesneşte podeaua, disperată să găsească orice care să poată fi folosit drept armă. Dar nu e nimic altceva decât scândură, lustruită de-a lungul zecilor de ani.

Îmi duc mâna liberă deasupra capului, ţinându-mi ochii aţintiţi spre cuţit, şi… da, *uite*! Cu vârfurile degetelor, pipăi piciorul patului, care-i de fier. E solid, adică… mai solid, oricum n-o să găsesc nimic. Mă-ntind ceva mai mult, apuc piciorul patului şi mă trag în sus. Răsucindu-mă din şold şi din umăr cât pot de tare, chiar mai tare, izbutesc să-mi trag un picior sub mine. Pe urmă, să-mi ridic un genunchi. Sângele mi se repede-n membrele scoase din strânsoare.

Lui Caleb, i se cască ochii de furie, când mă vede luptându-mă, şi cuţitul îmi trece la două degete de obraz – dar poate că n-are destulă tărie-n el, încât să mă spintece. C-o ultimă zvâcnire, îl dau cu spatele capului de rama patului, auzindu-i ţeasta cum se izbeşte-n fierul dur. Ţipă, scoate un icnet de durere şi de furie, în timp ce eu mă trag de lângă el c-o forţă pe care nu o am, de fapt.

Nu mai e vorba numai de viaţa mea, să mi-o salvez, ci şi de Cameron, ca

să nu mai trebuiască să se teamă de Caleb niciodată, nici măcar o singură clipă. Trebuie să pun capăt suferinţelor prin care a trecut din cauza lui, ca şi fata moartă, Shannan Russo, şi toate celelalte victime fără nume, pe care le-a rănit, le-a redus la tăcere, în cercuri concentrice din ce-n ce mai largi.

Mă răsucesc pe călcâie să-l înfrunt, şi-l văd ridicându-se-n picioare, nesigur, făcând eforturi să-nainteze către mine. Are o faţă cumplită. Contorsionată.

— Anna! zbiară.

Dar am văzut destul. Ştiu destule acum. N-o să se oprească niciodată – *nici-o-dată.*

Braţul drept mi-e tot amorţit, când îl ridic în faţa mea. Ţin cât de cât nemişcată ţeava şi trag în piept, fără să bâjbâi de astă dată. Fără să ratez. Reculul se simte ca o lovitură de baros în palma mea strânsă pumn, ca trei baroase, de fapt, dar nu-l aud decât pe primul. Celelalte două-mi răsună-n urechea internă ca un *buf! buf!* – nu mai sonor decât bubuiturile inimii din piept, care par a se rostogoli-n toate direcţiile, ca valurile, scuturându-mă, ca să ies din transa în care mă aflu. Caleb are şi-acum ochii deschişi, dar îi sunt opaci. Decuplaţi. Sângele i se revarsă din piept.

Mă-mpleticesc până în camera cealaltă, cu nasul înţepat de mirosul prafului de puşcă. Lăcustă zace nemişcată-n mijlocul podelei, cu un pârâiaş de sânge şi fluid pornindu-i de la bot. Pentru o clipă atât de intensă, că pare o veşnicie, sunt convinsă că-i moartă, şi-abia dacă pot să-mi ţin mâna imobilă pe gâtul ei, cât să-i verific pulsul – dar îl simt. N-a murit încă.

Funcţionez numai cu aburi de energie şi-n virtutea stării de şoc, într-un soi distorsionat de euforie. Mă aplec peste Lăcustă şi-o ridic în braţe. Nu se zbate. Abia dacă pare conştientă, cât o car, lipită de pieptul meu, afară din cabană – *ca pe-un copil*, mă gândesc întruna – şi-o depun în Fordul Bronco, lăsând uşa cabanei larg deschisă-n urmă, ca să poată veni echipa de legişti să-i prelucreze cadavrul, să-l ia de-acolo şi pe-urmă la puricat amândouă camerele, după dovezi. De-acum, e o scenă a crimei. Nu vreau s-o mai văd niciodată.

(şaizeci şi opt)

Pe 4 noiembrie, mă trezesc în dormitorul de la etaj, la Tally Hollander la fermă, cu pătura moale, împletită din lâna propriilor ei alpacale, trasă comod peste piept și cu Lăcustă la picioare, ca o piatră caldă. Pe-o parte a gâtului, mai are încă bandaj, peste locul unde a înjunghiat-o Caleb. Inițial, chirurgul veterinar a crezut că lama-i ajunsese ori la trahee, ori la esofag, dar s-a dovedit că se oprise totuși în țesuturile moi. Doctorul a sedat-o, ca să-i cureţe rana, i-a drenat fluidul din ea şi i-a închis-o cu nişte copci. A rămas în convalescenţă la Spitalul Veterinar din Mendocino timp de câteva zile, după care a venit să stea cu mine, acasă la Tally. A fost o mutare temporară, în primul loc la care m-am gândit, după evenimentele care au dus la moartea lui Caleb, de vreme ce Will n-avea loc şi pentru mine.

Dau pătura la o parte şi Lăcustă se mişcă, îmi aruncă o privire ciufută, pe urmă cască şi se culcă la loc. Îmi trag nişte haine călduroase pe mine, din sacul de voiaj proptit într-un colţ, şi-o iau pe scări în jos, după sursa mirosului de cafea şi pâine prăjită.

Sam e cel care găteşte, din câte observ. Tally stă la masa de bucătărie, citind ziarul, când m-apropii de ea. Îl pune repede jos.

— Cum ai dormit, Anna? zice.

— Mă tem că nu grozav, îi răspund.

— Vai de mine! Te-a ţinut, cumva, trează Lăcustă?

— Nu, ea-i o pacientă ideală. Numai c-am avut vise ciudate. Le am de multe ori. Nu contează.

Sam se-apropie cu scaunul cu rotile prin spatele meu şi depune pe masă o farfurie care miroase divin. Sirop de arţar şi unt topit. Pâine făcută-n casă.

— Să ştiţi că n-o să mai plec niciodată, dacă mă tot hrăniţi în felul ăsta, le spun recunoscătoare.

— Nu-i problemă, zice Sam, şi-mi face cu ochiul. Revin la voi două mai târziu. Deocamdată, mă duc la mine-n studio.

După ce pleacă el, mă-ntorc spre Tally:

— Şi, mă rog, ce scrie-n ziar, ce nu vrei să văd şi eu? întreb, la care ea oftează:

— Of… Ce să zic? – şi-ncepe să-şi frece mânecile halatului de baie plușat, verde-nchis. E un articol despre Polly Klaas. M-am gândit că poate-ar fi bine să te mai odihneşti o vreme, înainte s-o iei de la capăt cu

supărările.

— De ce m-ar supăra?

— Se pare că municipalitatea caută să treacă prin vot o propunere de angajare a unui expert în cazuri de copii daţi dispăruţi, dar poliţia din Petaluma face tot posibilul s-o respingă.

— N-are nici o noimă, zic.

— Cică în felul ăsta s-ar ştirbi continuitatea sau mai ştiu eu ce – şi-mpinge ziarul către mine, lăsând-o mai moale. Că sunt la un pas de rezolvarea cazului, adaugă apoi.

Îmi cobor privirile peste pagină şi dau de un pasaj în care e citat sergentul Barresi, cum c-ar avea – ei, poliţia – destule resurse şi oameni implicaţi, că n-au nevoie de cineva din afară; pe urmă, un altul, în care Marc Klaas declară cât de frustrat e că nimic semnificativ nu s-a descoperit, legat de fiica lui, Polly, în mai bine de-o lună.

— O fi momentul să mă duc la Petaluma, zic, după o clipă de tăcere. Nu ştiu foarte sigur cum aş putea fi de ajutor, dar n-am nimic altceva de făcut aici. Cameron e acasă, de-acum, şi merge din bine în mai bine.

Tally rămâne tăcută, cu ochii albaştri nemişcaţi. Îi văd mâinile făcându-se căuş în jurul căniii de cafea din faţa ei şi-mi doresc, dintr-odată, să mai fi stat în pat.

— Ce-i? mă forţez s-o-ntreb. Ce s-a-ntâmplat? Ai avut iar o viziune de-a ta, este?

— Nu ştiu prea bine cum să-ţi spun, Anna, dar Polly s-a dus, gata. N-o să-i găsească trupul prea curând, însă până la urmă va fi găsită – şi ea, şi cel care a omorât-o. În ultimă instanţă, o să-şi găsească liniştea. O vreme, nu, dar mai târziu, da.[76]

Mă cuprinde aşa un val de tristeţe, de nici nu mai pot vorbi. O stare nesfârşită de slăbiciune, care-mi pătrunde până la os. Prea multe cadavre-n urma mea. Şi prea mult întuneric înaintea mea.

— Bieţii părinţi, zic. Măcar, ei o să aibă un cadavru de-nmormântat. Poate că asta o să-i mai consoleze.

— Da, sper, zice Tally, cu delicateţe. Totuşi, faptul c-a fost omorâtă n-o să fie în van. Polly o să devină foarte, dar *foarte* importantă de aici înainte. Moartea ei va schimba felul în care îi căutăm pe cei dispăruţi.[77]

— Pe Internet, vrei să zici.

— Și asta, și altele. Totul va evolua-n timp. Cazul ei n-o să dispară într-o arhivă. Zeci de ani, de-acum încolo, tot o să-i rostim numele.

Încuviințez din cap, dorindu-mi, parcă mai tare ca orice, să fie așa cum zice Tally, care continuă:

— Mai ai încă multe lucruri de făcut, Anna. Serios c-ai putea rămâne aici, la noi, pentru totdeauna. Mi-ar plăcea să te am prin jur. Deocamdată însă, presupun că trebuie să te-ntorci acasă. E nevoie de tine-n familie.

Îmi întorc privirile-n altă parte. O bilă demolatoare, cea mai moale din câte sunt și cea mai teribilă, se prăbușește din înaltul cerului și-mi face inima țăndări.

— Nu pot, zic.

— Poate că nu crezi, dar ești pregătită pentru asta. Fiul tău ar trebui să te aibă lângă el, acolo. Are nevoie de mama lui.

Totul mi se pare a cădea într-o parte. Izbucnesc în plâns, dar în tăcere. Nu reușesc să-mi controlez respirația destul, cât să scot și-un sunet.

— Ce vârstă are? mă-ntreabă Tally.

— Aproape șapte luni, îi spun în șoaptă, și-mi dau seama că nu mi-am îngăduit nici măcar să mă gândesc la cum ar fi fost să povestesc despre asta oricui, nu neapărat acum, de față cu Tally – m-am ascuns de tot ce-a fost, de durere și regrete, de povara insuportabilă a sentimentului meu de vinovăție. Zic: Nu era de față în ziua când a murit Sarah.

— Ce s-a-ntâmplat? vrea să afle Tally, c-o voce plină de compasiune.

Știu că trebuie să găsesc o cale de a-i răspunde. Să-i spun adevărul, oricât de imposibil mi se pare așa ceva. Oricum s-ar uita la mine pe urmă. Orice s-ar întâmpla după aceea.

— Brendan și-a luat liber, în ziua aia. L-a dus pe Matthew la sora lui acasă, câtă vreme Sarah dormea. Eu… – și vocea mi se-mpotmolește, dar mă forțez să merg mai departe: Eu lucram la un caz dificil de săptămâni întregi, și-am vrut să mă folosesc de timpul ăla, ca să urmez câteva fire pe care le aveam. Când s-a trezit Sarah, mi-am dat seama că n-aveam nimic de mâncare în casă pentru cină, așa c-am pus-o în mașină și-am legat-o în scaunul ei, dar în acel moment am auzit cum suna telefonul înăuntru. Așteptasem un apel practic toată ziua, legat de caz. Victima era un bebeluș,

explic, și mă opresc, de parcă totul s-ar justifica prin detaliul ăsta.

— Deci, fetița era în mașină, mă-mpinge Tally de la spate, la fel de blând. Iar tu te-ai dus înapoi în casă și-ai răspuns la telefon.

— N-ar fi trebuit s-o las acolo, zic, pe un ton hârjâit. Dar m-am gândit că nu dura decât o secundă. O și vedeam, pe fereastra de pe fațada casei, în scaunul ei de copil.

— Numai că apelul telefonic te-a buimăcit, presupune Tally.

Sau poate nu-i vorba de o presupunere. Poate că-i deja la curent cu toată povestea, cumva, în cine știe ce fel ajung la ea cunoștințe despre asemenea lucruri.

— La telefon era partenerul meu de atunci. Mama vitregă a bebelușului pe care-l găsiserăm ucis mărturisise că ea-l omorâse. De două ori o interogasem chiar eu. Și nu mă prinsesem. Nu mi-a venit să cred. Am înlemnit acolo, cu telefonul în mână, gândindu-mă iar și iar unde greșisem.

— Și-ai scăpat-o pe Sarah de sub ochi.

— Doar un minut. Nici măcar *atât* – și ultimul cuvânt îmi iese ca un croncănit strangulat, așa că trebuie să respir adânc, altfel n-aș putea continua. Închid ochii strâns și zic: Lăsasem portiera deschisă, tocmai ca s-o pot vedea mai bine. S-a dat cumva jos din scaunul de copil. Habar n-aveam că era în stare să facă așa ceva. Nu avea decât doi ani-jumate.

— Îmi pare atât de rău, Anna! Să trăiești o asemenea experiență, zice Tally.

Oare chiar am trăit-o – am depășit-o, adică? Mă și-ntreb, uneori. Asta-i viață, oare, să-mi contabilizez vinovăția în fiecare zi? Să trăiesc fără familie? Fără fiul meu? Deschid ochii și continui:

— Mașina era parcată-n pantă, pe aleea din fața casei. M-am uitat în altă parte numai o secundă, și-am auzit un zgomot sinistru afară. Vecina noastră, Joyce, a dat cu spatele de pe aleea ei din fața casei, a ieșit în stradă și-a călcat-o pe Sarah…

Gata. De acuma, dacă am spus totul, mă simt aproape paralizată. Golită pe dinăuntru. Nu mai am după ce să m-ascund. Nu mai am ce secrete să păstrez.

— Vai, Anna! zice Tally, cu bunătate-n ochi. Dar a fost un accident. Un accident cumplit.

— Pentru Joyce, poate. Ea habar n-avea că Sarah ieşise în spatele ei. Dar eu eram răspunzătoare pentru fata mea – simt cum se amplifică senzaţia de gol din mine, ca şi cum aş fi consumată de vie, dinăuntru în afară. Zic: A murit pe loc. Atât de mică era.

— I se putea-ntâmpla oricui aşa ceva, zice Tally.

— Nu-i adevărat. Am fost mult prea neatentă. Munca-mi luase-n stăpânire toată viaţa. N-am fost prezentă. De aia mi-a şi spus Brendan să plec. Ştia că la fel se putea-ntâmpla şi cu Matthew. Mi-a spus că nu mai poate avea încredere-n mine.

— Durerea-i o forţă, nu glumă, zice Tally. O mulţime de familii cu care-am lucrat de-a lungul anilor au ajuns în situaţii asemănătoare când le-a murit un copil. Poate că i-ai lăsat destul timp lui Brendan, să-şi pună în ordine sentimentele. Poate că e gata să stea de vorbă cu tine.

— Chiar dacă el m-ar putea ierta, nu-s convinsă că *eu* aş putea face lucrurile diferit acum. Nu m-am schimbat.

— Cum adică? De ce nu?

— Fiindcă n-am fost niciodată în stare să mă distanţez de cazurile la care am lucrat. De copiii pe care mă străduiesc să-i ajut. Când am un caz, nu mai am nimic altceva. Şi accidentul, aşa s-a întâmplat.

Mă proptesc de tăblia mesei cu coatele, simţind că totul e aşa de greu pe dinăuntru, pentru mine, încât mă şi-ntreb dacă mai pot continua, dacă o să mai pot vreodată să stau dreaptă.

— Mi-e dor de Sarah, de nu mai pot, zic.

Tally nu comentează nicicum, doar se mută cu scaunul ceva mai aproape de mine. Mă-mbrăţişează cu amândouă braţele, şi puternică, şi tandră, în tot cazul iertătoare. Trupul ei parcă ar fi un refugiu. Parcă ar fi un loc special, unde să tragi la ţărm.

Aşa rămân, ancorată, până încep să mă simt mai întărită. După care mă-ndrept de spate, mă şterg la ochi şi-ncep să-i povestesc de Jamie Rivera.

Pe la un sfârşit de iulie s-a întâmplat: i-am găsit cadavrul atât de mic în congelatorul ăla, învelit în gheaţă. Nu mă puteam opri să mă gândesc la el, cum îi fusese furată viaţa inocentă, fără nici un motiv. Mi-am dorit, mai mult ca orice pe lume, să-l găsesc pe cel care-l omorâse. Să-l fac să plătească. Între timp, viaţa mea de familie aştepta de la mine atât de multe,

şi eu n-aveam nimic să-i dau. Îmi tot spuneam că nu era decât acel caz la mijloc. După ce l-am fi rezolvat, m-aş fi simţit şi eu mai bine şi m-aş fi întors la ce era cu adevărat important. Dar, pe de altă parte, ştiam că asta nu s-ar fi-ntâmplat niciodată. Pentru mine, munca-i o boală – o dependenţă –, de care sufăr de când mă ştiu.

Poate c-ar fi trebuit să fiu mai cinstită cu Frank Leary, sau să-i fi cerut ajutorul, sau să mă fi-ntors la şedinţele de psihoterapie. Ar fi trebuit să-mi construiesc în minte casa de care îmi vorbea Corolla şi să fac tot posibilul să mă vindec. Poate că aş fi fost vigilentă şi atentă – *atunci*. Când Sarah s-a dat jos din maşină, eu aş fi dat fuga din casă şi aş fi oprit-o. Aş fi luat-o-n braţe şi aş fi dus-o unde nu era-n pericol.

— Nimic n-o poate aduce înapoi pe fiica ta, îmi spune Tally, după ce termin de povestit.

Ni s-a răcit cafeaua, iar eu de mult mi-am împins micul dejun mai încolo pe masă.

— Nu pot decât să-mi imaginez câtă durere ai dus cu tine de atunci, zice, dar să ştii că ea nu te consideră vinovată. Spirit mai netulburat decât e al ei, n-am văzut de când sunt, Anna. E ca soarele.

Înghit în sec. Frumoasă imagine, pe care-aş vrea tare mult s-o şi cred. Exact aşa era Sarah şi-n viaţă – fix ca soarele.

— Unde-i acum? întreb.

— E peste tot, ca lumina. Veghează peste fratele ei, peste tatăl ei şi, da – peste tine. E-nnebunită de câinele tău. Zice că-ntotdeauna şi-a dorit un câine cum e Lăcustă, şi-acum îl are, iată.

La fel cum am eu alte lacrimi, iată. Oare de unde-mi vin, aşa de multe? Să fie corpul făcut numai din lacrimi?

— E-mpăcată? zic. Nu mai simte durere?

— Numai când ştie că tu suferi. Vrea să te ierţi tu în primul rând, Anna – tu singură pe tine însăţi. Trebuie să găseşti o cale prin care să te-mpaci cu toată situaţia. Mai ai atât de multe lucruri de făcut. Aşa poţi onora memoria lui Sarah. Îndeplinindu-ţi până la capăt scopul în viaţă.

Brusc, mă gândesc la Cameron şi-ncerc să mă explic:

— Pur şi simplu, nu pot s-o părăsesc.

— Cameron ştie că ţii la ea, zice Tally. Şi-apoi, are o mulţime de lume în

jurul ei, şi toţi o iubesc şi-o să aibă grijă ca ea să fie-n siguranţă – şi-mpunge cu bărbia înainte, uitându-se fix în ochii mei, c-o limpezime care mă ia pe nepregătite. Ia spune, Anna, zice, nu cumva, de fapt, vorbim despre altceva? Sau altcineva? Ce mai ai pe suflet, de care nu te-ai putut dezbăra?

Scutur din cap, dorindu-mi să se uite în altă parte sau să renunţe la subiect. Stăm aici, deja, parcă dintotdeauna, discutând aşa nişte lucruri cumplite şi de nerostit. Şi totuşi îmi dau seama într-o clipă la ce se referă. La Jason şi Amy. De la Crăciunul de atunci, de când aveam opt ani, fiecare poveste a fost una şi aceeaşi, de fapt. Cea cu Cameron mi-a fost mai la suflet decât cele mai multe, dar adusul ei acasă nu m-a eliberat de presiunea din capul pieptului. Nici faptul că l-am ucis pe Caleb.

— Nu cred că mă pot simţi mai bine, Tally. Sunt aşa de multă vreme.

— Oricine se poate schimba. Ne schimbăm iar şi iar, de fiecare dată când facem câte un lucru altfel. Nu vorbi despre tine însăţi cu atâta depreciere. Ai ajutat foarte mulţi oameni, Anna. Ajută-te şi pe tine. Ajută-l pe Matthew. Şi abia după aceea vezi ce se mai întâmplă.

— Dar dacă Brendan mă consideră şi acum vinovată? L-am rănit aşa de tare… – la care ochii ei se uită iar la mine cu blândeţe şi-nţelepciune.

— Poate că da, te consideră vinovată, zice. Sau poate că te-a iertat deja de multă vreme, şi aşteaptă să revii de unde ai plecat.

După alte câteva ceasuri, Tally mă conduce la maşină. O ajut pe Lăcustă să urce pe bancheta din spate şi-mi arunc sacul de voiaj pe jos. Nu e nimic uşor în ce urmează. Emoţiile mele sunt şi acum haotice, dubiile parcă strigă, dar ştiu ce am de făcut. Indiferent dacă-mi revine sau nu forţa, trebuie să-ncerc, totuşi. Chiar dacă va trebui să m-arăt la faţă, stând în genunchi, Tally are dreptate. Va trebui să mă-ntorc şi să mă confrunt cu toţi şi toate. Va trebui să fiu mama care sunt. Şi sora care sunt. Va trebui să găsesc o cale de-ntoarcere la Jason şi Amy. Poate c-o să-mi trântească uşa-n nas. Sau poate că şi ei m-au iertat încă de mult. Nu-i decât o singură cale de-a afla.

Odată aşezată la volanul Fordului meu Bronco, întreb, pe fereastra coborâtă:

— De-atâtea ori am stat de vorbă, Tally, şi niciodată n-ai pomenit de Hap. De ce, oare? Pur şi simplu, nu-mi vine-a crede că nu se uită la noi, de pe

partea cealaltă. Că nu se uită la mine şi nu m-ajută să fac lucrurile corect. De ce m-ar lăsa de una singură?

— Dar tu-l simţi? – ceea ce mă lasă perplexă.

— Da…

— Păi, şi-atunci, de ce spui că eşti singură?

— Fiindcă n-am apucat să-i văd corpul. Presupun că de-aia nu reuşesc să mă desprind de el.

— Anna, uite, o să-ţi pun o întrebare, zice Tally, care s-ar putea să ţi se pară ciudată, dar gândeşte-te o clipă la ea: Unde-i Hap?

Unde? Ea e clarvăzătoarea. După care-mi pică fisa: Hap e în mine. Tot timpul îl aud. Toate lecţiile lui. Vocea lui. Zic:

— Aici…

Îşi coboară privirea către picioarele ei, care-s încă în papuci. Adunându-şi halatul în jurul corpului, se uită la mine c-o franchețe care aproape că-mi taie respiraţia. Zice:

— Oamenii pe care-i iubim nu ne părăsesc niciodată, Anna. Tu ştii asta deja. Şi ştii ce vreau să spun, când vorbesc de spirit: vreau să spun *iubire*.

(şaizeci şi nouă)

Mai petrec o zi la Mendocino. Lungă zi – ca o hartă fără margini. Ies până pe promontorii, pe un vânt rece, să mă uit la marea sălbatică. Farul de la Point Cabrillo îşi trimite raza spre mine şi peste mine. Mă duc pe strada Covelo şi stau în faţa casei care a fost a lui Eden şi Hap, întrebându-mă dacă ar putea fi destul de mare vreodată, încât să conţină pe toată lumea şi pe mine, întreagă sau nu, dispărută sau proaspăt regăsită. Cu stelele noastre clipind fără-ncetare. Cu sufletele noastre şi formele pe care le iau ele, încercând să se găsească unele pe altele, pe-ntuneric.

Merg la cimitirul Evergreen, cu câţiva snopi de ferigi într-un vas mic de ceramică. Merg în parcul Rotary, unde-i găsesc pe Clay şi Lenore făcându-şi bagajele, ca să se întoarcă la Denver, evident bucuroşi să mă revadă. Le dau numărul meu de telefon de-acasă, de la San Francisco, după care mă-ndrept cu maşina spre locuinţa soţilor Curtis, ca să-mi iau rămas-bun de la Emily şi Cameron, sperând să-mi dea voie să le mai vizitez cândva, cât de

curând.

Cameron e la ea în cameră, împreună cu Gray, şi amândoi ascultă muzică, aşezaţi pe patul ei. Are încă braţul drept prins într-o eşarfă şi atârnat de gât, iar pe faţă poartă şi acum dovezi ale chinului cumplit prin care a trecut. Şi totuşi mi se pare că văd în ea şi-o lumină proaspăt apărută. Mai are mult de recuperat, dar e-n viaţă şi se simte bine în propriu-i trup. E de-a dreptul miraculos. Amândoi sunt miraculoşi, la cum stau, şold lângă şold, pe patul ei, în timp ce Madonna cântă *Like a Prayer*[78].

Îi las într-ale lor, acolo, şi-o găsesc pe Emily în bucătărie. Tocmai îşi face ordine în dulapul cu mirodenii, aşa că sunt sticle împrăştiate peste tot. Mă simt uşurată, oarecum, s-o văd în mijlocul unei dezordini, chiar şi de moment, pe care o va face să dispară cât de curând.

— Will mi-a spus c-a început Cameron să-şi amintească mai multe despre cum a fost abuzată în copilărie, zic, pe un ton calm. Aţi aflat, de-acum, Emily? A fost capabilă să vă spună?

— Rememorează doar frânturi, zice, dând apăsat din cap. E fantastic, psihoterapeutul. O ajută foarte mult. Sunt aproape sigură însă că de tatăl meu e vorba…

— Îmi pare atât de rău, Emily, zic, la care ea scoate-un oftat parcă străvechi:

— Mda… Şi mie, zice. Dar am de gând să fiu alături de ea. Orice ar presupune asta, oricât de urât s-ar termina, trebuie scos la iveală adevărul, Anna.

Are dreptate. Mă gândesc la poliţistul care o să-i bată la uşă tatălui ei, într-o bună zi, cât de curând. Mult amânata detonare a unui sine ascuns. Însănătoşirea care ar putea începe de-atunci înainte.

— Sunt mândră de dumneavoastră, îi spun, la care o peliculă i se formează peste ochi.

— Cel puţin, Caleb e mort. Nu-s convinsă c-ar fi fost capabilă vreodată să meargă mai departe, dacă l-ar fi ştiut încă în libertate.

— Probabil că nu, zic – n-am cum să nu fiu de acord cu ea, deşi amintirea luptei dintre mine şi el acolo, în cabană, mi-e mai prezentă în minte ca niciodată, şi probabil că nici n-o să dispară prea curând. Troy ce mai face? întreb.

— Troy e… vrea să rezolve problema cumva. Mi-a promis c-o să fie alături de noi.

— Păi… atunci, o să știți cum să procedați, îi spun. S-ar putea să dureze o vreme, până o să simțiți cum e mai bine pentru dumneavoastră personal și pentru Cameron. Dar e ceva ce puteți face. Am văzut că aveți multă forță, Emily. Sper să vă dați seama de asta, la fel cum și eu mi-am dat.

Pe urmă, nu-mi rămâne să-l mai găsesc decât pe Will. Nu-mi place deloc să-i spun că plec, dar ăsta-i cel mai ușor din câte lucruri am să-i comunic. Restul – nici nu cred să-mi găsesc vorbele pentru ele, dar, cum-necum, reușesc. Îi povestesc despre Sarah și cum Brendan mi-a cerut să plec. Despre sentimentul vinovăției, al rușinii, despre suferința pură și dură pe care am purtat-o după mine. Despre Matthew și ce frică mi-a fost să-i mai fiu mamă. Fie și simplul fapt de a-i rosti numele e ca și cum aș muta un munte de pe pieptul meu. La fel este și să-i spun lui Will întreaga poveste: cum și de ce am ajuns înapoi aici.

— Ar fi trebuit să mă-ncred în tine mai mult, de la bun început, închei printre lacrimi. Dar n-am știut cum.

— Nu te-nvinovățesc, zice. Nici nu-mi pot imagina prin ce-ai trecut. Îmi pare atât de rău. Și-mi pare rău că nu te-am putut ajuta cumva.

— Și tu ai trecut prin destule. Despărțirea. Plecarea de lângă familie. Riscul să-ți pierzi copiii. Prea multe.

I se-ncleștează mușchii maxilarelor, în lupta cu emoțiile. Zice:

— Nu numai cazul cu Jenny s-a băgat între mine și Beth. Sunt ani buni de când nu mai pot controla problema băuturii. Aș vrea să mă mențin treaz, și nu știu cum.

— Și eu la fel. Poate reușim să ne sprijinim reciproc. Oricine se poate schimba, Will, îi spun, preluând formula pe care mi-a spus-o și mie Tally. Chiar dacă face asta pas cu pas.

Tace o clipă, uitându-se-n jos la biroul lui, la dosarele și pătrățelele post-it, la pixurile pe jumătate consumate, din cercul de lumină. Pe urmă, zice:

— Știu că-i o nebunie, dar eu tot cred c-o să lucrăm împreună la rezolvarea omorurilor ălora din ’72, chiar dacă nu s-a numărat și Jenny printre ele. Așa trebuie, să fim noi cei care. Așa simt eu.

N-am cum să nu zâmbesc, măcar puțin. Zic:

— Celebrele lui sentimente s-au întors.

— Foarte amuzant…

— Chiar vreau să mă-ntorc peste câteva săptămâni, să văd ce mai face Cameron.

— Sigur că da. Cum vrei şi ce-ţi trebuie. Şi mai spune-mi şi mie cum o duci, bine? O să mă gândesc la tine.

— Te iubesc, Will. Ştii asta, nu?

— Mda… Şi eu pe tine. Întoarce-te curând.

(şaptezeci)

E mai greu să părăsesc oraşul, decât mi-am închipuit, chiar dacă ştiu c-o să mă-ntorc – pentru Will, pentru Wanda, pentru Gray şi Emily. Pentru Cameron. Parcurg strada Lansing pe toată lungimea ei, fiindcă nu mă simt în stare să mă urc odată-n Fordul Bronco. Zbârlindu-mă de frig şi-mbrăcată mult prea subţire pentru cât de muşcător e vântul îmi înalţ privirile spre *Timpul şi Fecioara*, care se profilează de-un alb categoric pe fundalul cerului ca un pumn strâns albastru, cu desăvârşire lipsit de nori şi de cusururi, tăcut şi-ntins peste tot şi toate. Un corb singuratic e cocoţat pe clepsidră şi se ţine bine de ea, uitându-se nu la mine, ci în altă parte, cu capul ascuţit din profil, ca o săgeată aţintită spre mare. Un simbol într-un labirint plin de simboluri, un mister în văzul tuturor.

Zeci de ani am fost atrasă de sculptură, fără să ştiu de ce. Dar în momentul ăsta, nu văd nimic altceva la ea, decât fecioara care plânge cu capul plecat şi cât de mult seamănă cu Jenny. Cu Jenny pe plajă, cântând *Noapte bună, California*, cu părul ei lung fluturându-i pe dinaintea ochilor. În aceeaşi fecioară o văd şi pe Shannan, îmbrăcată cu jacheta ei din blană de iepure şi având mult prea greu sufletul ca să şi-l poarte. O văd pe Cameron în crângul încovoiat, şi-apoi pe Cameron aşa cum e acum, luându-şi înapoi propria persoană, dându-se jos de pe soclu şi extrăgându-se din toată dilema. O văd pe Amy, cu părul blond-alburiu, pe care şi-l ţine-n gură, smiorcăindu-se în ziua-n care a fost luată din casa noastră şi din braţele mele. În cele din urmă, o văd pe fata care eram în prima mea zi la Mendocino, precaută şi rănită, privind un simplu apus de soare. „Sclipirea

verde-a norocului“, cum îi spunea Eden. Dar zău aşa c-a fost primul moment în care am văzut ce mai putea face iubirea, chiar şi atunci, ca să mă scape, dacă aveam destul curaj să mă las în grija ei.

Cel mai mult stau acolo, pe strada Lansing, şi mă gândesc la frumuseţe şi teroare. La rău. La graţie. La suferinţă. La bucurie. Cum sunt printre noi toate, în fiecare zi şi peste tot. Cum ne-nvaţă că trebuie întruna să mergem înainte în viaţă, urmărindu-ne scopul.

Demult de tot, Corolla, psihoterapeuta, mi-a spus că nu ce ni se întâmplă contează cel mai mult, ci cum ne învăţăm să suportăm lucrul respectiv. Încep să-nţeleg diferenţa şi faptul că poate singura cale de-a supravieţui la ce ne aşteaptă aici şi la ce suntem este să fim împreună.

Întorc spatele sculpturii şi mă-ndrept spre Fordul Bronco, şi-n acelaşi moment, ceva îmi vine din urmă, cu un fluturat din aripi, şi mă loveşte-n spate. E corbul care şi-a luat zborul. Merge mai departe. Schiţez un zâmbet şi-o strig pe Lăcustă. Se ridică pe bancheta din spate şi-şi ciuleşte urechile, nerăbdătoare să pornim la drum. Pregătită sau nu, e momentul să mă duc înapoi acasă.

---

72. Aceste porturi erau numite astfel, *dog-holes*, pe o mare parte din Coasta de Vest a Statelor Unite, din centrul Californiei până în sudul Oregonului, de pe la 1850 până spre 1930, pentru că erau atât de mici, încât vasele întorceau aproape în loc, aşa cum schimbă direcţia câinii.

73. Sau mononucleoză infecţioasă, maladie virală, care se ia prin salivă, motiv pentru care i se spune „boala sărutului“.

74. Paul [Frederic] Simon (n. 1941) şi Art[hur Ira] Garfunkel (n. 1941), componenţii unui duo care compunea şi interpreta muzică folk şi rock în anii 1960.

75. Personajul principal dintr-o serie de cărţi pentru copii din anii 1940, ale autoarei suedeze Astrid Lindgren (1907–2002).

76. Şi acest caz e real. Polly Hannah Klaas (1981–1993) a fost răpită, când şi cum descrie romanul de faţă, apoi violată şi ucisă de către Richard Allen Davis (n. 1954), în prezent condamnat la moarte şi aflat în aşteptarea executării sentinţei la penitenciarul de la San Quentin. Cadavrul fetei a fost găsit pe 28 noiembrie 1993, abandonat pe marginea unui drum de pe o proprietate privată.

77. În urma cazului Polly Klaas, legislaţia californiană, iar apoi şi cea din alte state americane, a fost înăsprită pentru situaţiile de violenţă împotriva copiilor, şi au fost create baze de date care concentrează tot ce e de ştiut despre agresorii minorilor.

78. Ca o rugăciune (engl.).

(mulțumiri)

În cei trei ani pe care i-am petrecut scriind romanul de față, m-am bazat pe mult prea multe cărți, editori, colegi și prieteni, ca să le mulțumesc tuturor așa cum s-ar cuveni. Dar următorii merită mulțumiri speciale:

Strălucita mea agentă literară, Julie Barer, a crezut în această carte și m-a încurajat s-o scriu, încă de prima dată când mi-a fulgerat prin minte, în timpul unui prânz prelungit și stropit cu vin, de la Soho House din Manhattan, dacă țin minte bine. Pentru inteligența ei, pentru intuiția ei fără greș, pentru inima ei mare și bravă, îi mulțumesc universului, și acum, și întotdeauna, că mi-a scos-o în cale.

Redactorului meu, Susanna Porter, îi sunt recunoscătoare pentru excelentul ei lucru pe pagină și pentru investiția totală de încredere în mine și în lumile pe care încerc să le construiesc; aceeași recunoștință pentru Kara Welsh și Kim Hovey, pentru că mi-au publicat lucrarea cu o integritate, o atenție și o grijă pe care nu le credeam cu putință.

Scumpa mea prietenă și complice din ultimii douăzeci și doi de ani – și câți vor mai trece de acum înainte –, Lori Keene, a citit zeci de prime versiuni și s-a cufundat cu mine în adevăratul orășel Mendocino, când am cutreierat împreună multe dintre potecile pe care Anna și Hap le parcurg în carte și mi-a fost martoră când mi-am croit drum către personajele respective și poveștile lor. Pentru toate acestea și multe alte motive, i-am dedicat ei romanul.

Detectiva pensionată Marianne Flynn Statz a părut să se ivească în viața mea întâmplător – dar noi știm că universul nu face nimic la întâmplare! Ea mi-a citit manuscrisul cu atenție, mi-a răspuns la toate întrebările cu înțelepciune și răbdare – și cu un simț al umorului răutăcios de sumbru! – și mi-a oferit un șablon mai vast și cu granulație mai mare, pentru înțelegerea crimelor tulburătoare. Cartea de față și Anna sunt mai profunde și mai

autentice datorită ei. Mulţumesc, Marianne!

Chris Pavone, Kristin Hannah şi Christina Baker Kline – toţi mi-au ţinut piept de-o manieră excepţională în timpul procesului de finalizare a textului, arătându-mi lucruri pe care nu ţineam cu tot dinadinsul să le aud, numai că trebuia neapărat. Această carte e cu mult mai bună datorită observaţiilor înţelepte şi responsabile pe care le-am primit de la ei. Dacă nu altceva, vă datorez încă şi mai multă brânză fiţoasă!

Uimitoarea mea echipă editorială de la Ballantine Books şi Penguin Random House şi-a făcut perfect treaba şi mi-a oferit locul în care m-am simţit acasă cel mai bine cu putinţă, în ultimii zece ani: Jennifer Hershey, Jennifer Garza, Allyson Lord, Quinne Rogers, Taylor Noel, Susan Corcoran, Kathryn Santora, Hayley Shear, plus incomparabila Gina Centrello. Emily Hartley a răspuns la o mie de e-mailuri cu voioşie şi eficienţă. Directoarea artistică şi grafică Elena Giavaldi a creat coperta realmente uluitoare, iar Dana Blanchette a conceput elementele minunatului design interior şi harta. Mulţumiri Susanei Bradanini Betz, pentru corectura conştiincioasă şi atentă a manuscrisului, şi lui Steve Messina, care cu măiestrie şi meticulozitate a introdus aceste pagini într-un proces de producţie pe alocuri intens. Trebuie, de asemenea, să-i mulţumesc prim-vicepreşedintelui şi consilierului-general adjunct Matthew Martin, pentru lectura pe care a făcut-o acestei cărţi, cu o sensibilitate şi un simţ al răspunderii de-a dreptul incredibile.

Nicole Cunningham şi superba echipă din cadrul agenţiei literare The Book Group mi-au ţinut spatele în toate modurile posibile şi sunt cele mai competente şi mai încântătoare femei din lume. Elisabeth Weed, în primul rând, mi-a oferit opinia ei asupra manuscrisului într-un moment critic, pentru care-i sunt recunoscătoare cu asupra de măsură. O bună parte a recunoştinţei mele se îndreaptă şi către Jenny Meyer şi Heidi Gall, care mi-au venit în ajutor cu tot ce priveşte drepturile internaţionale de editare şi distribuţie; către agentul meu britanic de un farmec desăvârşit, Caspian Dennis, de la firma Abner Stein; şi către fantastic de isteaţa şi minunata mea agentă cinematografică Michelle Weiner, de la CAA. Mulţumiri şi pentru: Kristin Cochrane, Amy Black, Lyan Henry, Valerie Gow, Sharon Klein şi simpaticii lor colegi de la editura Penguin Random House Canada, precum

şi pentru Jenny Parrott de la editura Point Blank / OneWorld, din Marea Britanie, care a reacţionat cu atâta entuziasm faţă de potenţialul reprezentat de mine însămi şi de această povestire.

Plonjatul într-un gen inedit ar fi fost, fără îndoială, o întreprindere mult mai dificilă, fără ghidajul următoarelor cărţi şi resurse bibliografice: *The Body Keeps the Score*, de Bessel van der Kolk; *Waking the Tiger*, de Peter A. Levine; *The Unsayable*, de Annie G. Rogers; *I'll Be Gone in the Dark*, de Michelle McNamara; *The Fact of a Body*, de Alexandria Marzano-Lesnevich; *No Visible Bruises*, de Rachel Louise Snyder; *In the Name of the Children*, de Jeffrey L. Rinek şi Marilee Strong; *The Killer Across the Table*, de John Douglas şi Mark Olshaker; *Criminal Minds*, de Jeff Mariotte; *Unsolved Child Murders* de Emily G. Thompson; Fundaţia Polly Klaas (pollyklaas.org); „Eddie Freyer: Polly Klaas Abuction and Murder", *FBI Retired Case Review* with Jeri Williams; arhivele ziarului *Petaluma Argus-Courier*; „Polly's Face", de Noelle Oxenhandler, în *The New Yorker*, 22 noiembrie 1993; *Who Killed Polly?*, de Frank Spiering; *Polly Klaas*, de Barry Bortnick; Arhivele cotidianului *Los Angeles Times*; *Images of America: Early Mendocino Coast*, de Katy M. Tahja; *History of Mendocino and Lake Counties, California*, de Aurelius O. Carpenter; *The Light Between Us*, de Laura Lynn Jackson; *Gathering Moss*, de Robin Wall Kimmerer; *The Songs of Trees*, de David George Haskell. Vreau, de asemenea, foarte mult să le mulţumesc următorilor autori ale căror lucrări m-au ajutat să înţeleg ce am vrut să realizez în propria mea carte: Tana French, Kate Atkinson, Louise Penny, Rene Denfeld, Peter Rock şi Gabriel Tallent. Vă sunt recunoscătoare pentru felul minunat în care m-aţi îndrumat, chiar şi fără intenţie!

Brian Groh, Patti Callahan Henry, Beth Howard, Sarah McCoy şi Eleanor Brown sunt prieteni pe care am ajuns să pot conta la capitolele solidaritate şi sprijin, când am avut cel mai mult nevoie de ele. Sunteţi nişte fiinţe umane incredibile şi nişte povestitori fenomenali – vă mulţumesc! Asistenta mea, Kat Berko, a fost ca un dar magnific din cer pentru mine – nu-i mai dau drumul niciodată! Alţi prieteni şi membri de familie îmi sunt indispensabili în continuare, în feluri pe care nici nu le pot înşira: Sharon Day, Pam şi Doug O'Hara, Beth Hellerstein şi Dan Jaffe, Boo Geisse, Brad

Bedortha şi întregul clan D’Alessio; Terry Dubow, Toni Thayer, Sarah Willis, Karen Sandstrom, Charlie Oberndorf şi toţi cei din agenţia Eastside Writers; Scott şi Cherie Parsons, Heather Greene; grupul Kauai Gals, cu un *ura!* special pentru Cynthia Baker, Meg Wolitzer, Priya Parmar, Amanda Eyre Ward şi Michelle Tessler; la fel, pentru David Kline and Jon Zeitler, care nu sunt câtuşi de puţin membri ai grupului dar m-au întâmpinat cu atâta căldură şi au făcut în aşa fel, încât m-am simţit acasă în toate momentele petrecute în Kauai.

Mulţumirile mele se îndreaptă şi către Karen Curtis şi Cricket („Greiere“ – Lăcustă din carte!), pentru iubirea şi darul inspiraţiei pe care mi le-au oferit, şi exuberanta echipă de la Cleveland, care m-a ajutat să rămân cu minţile întregi, hrănită, îmbrăcată, coafată şi promptă, cât a durat scrierea cărţii de faţă: Quincy D’Alessio, Sam D’Alessio, Alena Sorensen, Karen Rosenberg, Nan Cohen, Aaron Kamut, Kath Lepole, Brian Schrieffer, Leigh Sanford, Penny Conover, Krista Gorzelanczyk, Lindsey Campana, Erika Scotese, Karen Miner, Olga Chwa, Dave Vincent şi Ron Block.

Le sunt recunoscătoare celor două mame ale mele: Rita Hinken şi Letti Ann Christoffersen; nepoatelor şi nepoţilor mei, Margaret Bailey, Jacob Bailey, Sam şi Mitchell Reller, pentru că m-au încurajat mereu – pe mine şi munca mea; şi surorilor mele, Teresa Reed şi Penny Pennington, după care-mi iau nordul în cel mai strict sens al termenului.

În fine, copiilor mei le mulţumesc pentru că sunt elementul crucial din echipa mea de acasă şi esenţa vieţii mele: Connor şi Jamilya, Beckett şi Finn. Şi Piper, bineînţeles! Vă iubesc şi vă preţuiesc mai mult decât pot exprima în cuvinte.

(nota autoarei)

Acum zece ani, când inspirația m-a lovit sub chipul unei femei reale din istorie – Hadley, prima soție a lui Ernest Hemingway –, mi s-a părut că ideea provenea de niciunde.[79] Nu mă gândisem niciodată să scriu un roman istoric, și cu atât mai puțin unul centrat în jurul unei persoane care chiar a trăit. Și totuși, odată ce m-am lansat în procesul de cercetare și scriere, am avut o revelație puternică: nu scriam doar o poveste, ci onoram viața și spiritul acelei Hadley, făcând-o să se exprime.

Un lucru vag asemănător s-a întâmplat la scrierea romanului de față, *Când stelele se-ntunecă* – ideea lui mi-a venit la fel, pe neașteptate și misterios, și însoțită de un *da!* interior electrizant, căruia m-am învățat să-i dau atenție. Mi-am imaginat o expertă în disparițiile de persoane, obsedată de încercările ei de a salva o tânără dată dispărută și care se luptă, în același timp, să se împace cu propriul trecut. Aproape imediat, mi-am dat seama că povestea se cerea plasată la Mendocino – un mic oraș de coastă din California de Nord, unde am stat o vreme, când aveam douăzeci și ceva de ani – și că narațiunea trebuia să aibă loc într-un cadru cronologic anterior ADN-ului și telefoanelor celulare, dinainte ca Internetul să fi explodat și ca seriale precum cele din franciza CSI să-i fi făcut pe profani să creadă că se poate rezolva o crimă numai din fața laptopului.

Am ales anul 1993 din instinct – fortuit – și, când am avansat în cercetare, am aflat cu surprindere că o rafală de răpiri concrete ale unor fete tinere avusese loc în aceleași arie geografică și cadru temporal explorate de mine, cea mai notabilă fiind răpirea preadolescentei Polly Klaas, în vârstă de doisprezece ani. Polly fusese luată pe sus în noaptea de 1 octombrie 1993, sub amenințarea cuțitului, din camera ei, din casa familiei de la Petaluma, sub ochii celor două prietene cu care era în acel moment. Această poveste sinistră le stârnise tuturor părinților din zonă cele mai teribile

manifestări ale fricii şi prilejuise cea mai vastă vânătoare de oameni din istoria Californiei. Oraşul Petaluma s-a unit într-un singur glas, pentru a veni în ajutorul căutărilor care au vizat-o pe Polly. Mii de voluntari au ajutat acele căutări, desfăşurate pe o suprafaţă de circa 7 800 de kilometri pătraţi, şi au menţinut non-stop în funcţiune centrul de recuperare dedicat fetei, până pe 4 decembrie în acelaşi an, la nouă săptămâni de la răpire, când rămăşiţele ei pământeşti au fost descoperite lângă o moară părăsită, la care se ajungea de pe Autostrada 101, în apropiere de Cloverdale, California.

Agenţii FBI au fost conduşi la cadavru de suspectul Richard Allen Davis, un bărbat de treizeci şi nouă de ani, cu un cazier penal extins, care includea două răpiri anterioare. Individul încălcase condiţiile de eliberare condiţionată de nenumărate ori şi de două ori le scăpase printre degete oamenilor legii, în săptămânile de după ce o răpise pe Polly, prima întâlnire având loc la doar o oră după ce pusese mâna pe ea: doi poliţişti în patrulare îl ajutaseră să-şi scoată Fordul Pinto, destul de şifonat, dintr-un şanţ plin de noroi, cu toate că era, în mod evident, sub influenţa băuturilor alcoolice şi dezorientat, cu noroi pe haine şi surcele în păr. Se putea foarte bine ca fata să fi fost încă în viaţă, şi anume în apropiere.

Mărturisesc: n-am dormit prea bine în săptămânile şi lunile în care am cercetat cazul care o viza pe Polly şi altele asemănătoare. Suferinţa profundă a victimelor şi a familiilor lor mi s-a strecurat în vise – şi pe pagină. Am început să resimt ca pe ceva imperativ să spun poveştile lor cât mai făţiş cu putinţă şi cât mai concret, fiindcă astfel puteam să le onorez vieţile şi să confer demnitate felului în care dispăruseră şi muriseră. A devenit pentru mine un gest sacru să le spun pe nume cu voce tare – ca într-un fel de rugăciune.

Şi totuşi este crucial să adaug că a scrie despre persoane şi evenimente reale pretinde un grad foarte ridicat de sensibilitate şi grijă. Din această cauză şi pentru a le respecta nevoia de discreţie şi anonimatul, am schimbat numele prietenelor care se aflau cu Polly în noaptea când a fost răpită.

La numai o lună după ce-i dispăruse fata, Marc Klaas a pus pe picioare Fundaţia „Polly Klaas“, organizaţie non-profit pornită de la zero, care de atunci a lucrat cu mii de familii, oameni ai legii şi voluntari, ajutând la găsirea copiilor daţi dispăruţi. Ca parte a moştenirii lăsate de Polly, fundaţia

s-a implicat și în modificarea sistemului legal californian, făcând obligatorie acum condamnarea la închisoare pe viață pentru infractorii violenți recidiviști, și în implementarea legislației de alertă AMBER[80] în toate cele cincizeci de state americane.

Părinții fetiței răpite au vorbit în repetate rânduri despre felul în care s-a organizat comunitatea pentru căutarea fiicei lor, Polly, dovedind astfel tot ce era mai bun în materie de umanitate, o rază de lumină constantă în miezul unei întunecimi de nesuportat. Mi-am dat seama că-mi doream să scriu despre așa ceva. Despre cum se mobilizează un oraș, când se întâmplă tot ce e mai rău. Despre faptul că, dacă e vorba să ne vindecăm vreodată, avem nevoie unii de alții ca să ne atingem scopul.

Scrisul unui roman este un amestec interesant de străduință și capitulare, de control și vulnerabilitate. Abia în fazele avansate ale scrierii unei prime variante mi-am răspuns pe de-a-ntregul la întrebarea *de ce* mă simțeam atât de împinsă de la spate să spun această poveste anume, și nu alta. Detectiva mea tulburată, Anna Hart, este obsedată de traumă și vindecare, de violența din intimitate și de conexiunea complexă și ascunsă dintre victime și agresorii lor, pentru că *eu* sunt obsedată de aceste lucruri – și sunt de multă vreme. I-am împrumutat ei și alte părți ale personalității mele – o versiune a copilăriei pe care mi-am petrecut-o în familii surogat și iubirea mea perseverentă pentru lumea naturală, ca medicament profund. Ce știe și gândește Anna despre leziunile ascunse ale abuzurilor sexuale, știu eu ca supraviețuitoare a unor abuzuri sexuale.

Este o ușă pe care nu vrem s-o deschidem, o conversație pe care nu vrem s-o purtăm, și totuși faptele rămân: în America, la fiecare șaptezeci și trei de secunde, cineva cade victimă unei agresiuni sexuale. La fiecare nouă minute, una dintre aceste victime este un copil. Optzeci și două de procente dintre victimele cu vârste sub optsprezece ani sunt fete. Violența sexuală poate avea efecte profunde și de durată, conducând la tulburări de stres posttraumatic, la gânduri suicidare, la uzul și abuzul de droguri, la un tăvălug inevitabil al sentimentelor de rușine și neputință.

Câteodată, merg pe stradă și mă uit în sus și-n jos, întrebându-mă care dintre fetele și femeile care merg în direcție opusă îmi împărtășesc povestea de viață. Cred că suferința ne leagă, da, și că poate fi, totodată, sursa puterii

noastre, precum și a empatiei dintre noi. Durerea pe care o resimte Anna Hart a condus-o pe ea spre calea pe care a urmat-o, spre destinul ei, și a mea m-a condus pe mine tocmai aici unde mă aflu. La personajele acestea, reale și închipuite, la pădurea plină de ferigi, în care ceața se condensează și picură în formă de stropi, la falezele care domină Pacificul mugitor, la cabana din pădurea densă și întunecată, până în miezul acestei cărți, care este mai personală decât orice am scris până acum.

Lăcustă există, la fel și crângul încovoiat, cu chiparoșii lui chinuiți și contorsionați. Am stat eu însămi la barul Patterson, sorbind whisky, așa cum fac Anna și Will, și am băut cafea la GoodLife. Și acolo, da, pe strada Lansing, față-n față cu Templul Masonic, se află sculptura *Timpul și Fecioara*, severă și albă, cocoțată pe un soclu de unde domină orașul, așa cum face de peste o sută de ani. M-ați putea întâlni acolo și ne-am putea plimba împreună către faleză, vorbind, în timp ce vântul ne-ar purta vocile din ce în ce mai departe.

---

79. Trimitere la romanul *The Paris Wife* (*Soția din Paris*), publicat de autoare în 2011.

80. Inițialele cuvintelor: *America's Missing: Broadcast Emergency Response* („Dispăruții Americii: Reacția de Urgență Distribuită"). Sistemul de alertare de urgență în cazul copiilor dispăruți a fost denumit astfel după Amber Hagerman, o fetiță de nouă ani, răpită și ucisă în Texas, în 1996. Alte sisteme asemănătoare, din alte regiuni ale Statelor Unite, au fost denumite după alți copii aflați în situații similare,

Cuprins

(prolog)
I. SEMNE ȘI CEȚURI
II. SECRETOȘENII
III. TIMPUL ȘI FECIOARA
IV. CRÂNGUL ÎNCOVOIAT
(mulțumiri)
(nota autoarei)